SIAM INTER BOOKS
ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

เรื่องจีนที่ ทีวีบี สร้างเป็นละครโทรทัศน์

布衣神相

พยากรณ์

1

ปริศนา

อุ่นอุ่นอัน(温瑞安) ประพันธ์
ห.หพรัตน์ เรียบเรียง

「พบกับมัจจุราชอสูรใจ ทั้งนักฆ่าแดนอาทิตย์อุทัย」

ตอนมัจจุราชมืด

สำนักเตียมชังเป็นหนึ่งในหกเสาหลักของตอเป้งหวย *(ชมรมด้ามดาบ)*

คูต้วนตอ *(ด่าบหักแซ่คู)* กลับเป็นเสาเอกของสำนักเตียมชัง ยุทธจักรมีคำร่ำลือ หากปราศจากเสาเอกเช่นคูต้วนตอ สำนักเตียมชังเพียงเป็นเสาขาปลีกย่อยน้อยนิดในยุทธจักร ดุจเดียวกับหลายร้อยปีที่ผ่านมา

แต่บัดนี้สำนักเตียมชังทะยานขึ้นเป็นหนึ่งในหกเสาหลักของชมรมด้ามดาบแดนกังหนำ

ชมรมด้ามดาบแดนกังหนำ เป็นศูนย์กลางของบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะ มาตรว่าไม่มีชื่อเสียงเกริกไกรเท่าเสียวลิ้มบู๊ตึง ซึ่งมีรากฐานมานับพันปี แต่มีขุมกำลังกล้าแข็งกว่า

มีคนบอกว่าคูต้วนตอมิเพียงเป็นปูชนียบุคคลของเตียมชัง มิหนำซ้ำพลังฝีมือของมันยังเหนือล้ำกว่าเจ้าสำนักเตียมชังรุ่นปัจจุบัน ดังนั้นการประลองประจำปีระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรมบนยอดเขาปวยไล้ฮง คูต้วนตอล้วนเป็นตัวแทนสำนักเตียมชังเข้าร่วมทุกครั้งไป

มิหนำซ้ำแต่ละครั้งมันไม่เป็นที่ผิดหวังของมวลชน ล้วนพกพาชัยชนะกลับมา

อาวุธของคูต้วนตอเป็นดาบหักเล่มหนึ่ง

ดาบหักของมันมุ่งตัดศีรษะคนโฉดชั่วทั้งแผ่นดิน

ไม่ว่ามันไปที่ใด ในมือของมันจะถือดาบหักเล่มนี้ ดาบหักของมันไม่มีฝักดาบ มันไม่จำเป็นต้องใช้ฝักดาบ

คนผู้หนึ่งไม่ว่าอยู่ที่ใดล้วนถือดาบหักเล่มหนึ่ง ฆ่าคนด้วยฝีมือที่น่า

ตระหนก อย่างนั้นคำ "ดาบหัก" จะทดแทนชื่อดั้งเดิมของมัน

คืนนี้คูต้วนตอฆ่าคน

อันธพาลกลางตลาดเจ็ดคน คิดข่มเหงหญิงพรหมจารีในตรอกมืดครึ้ม ถูกมันประสบพบเห็น ดังนั้นมันลงมือฆ่าคน

ฆ่าคนเจ็ดคน มันใช้เพียงสองดาบ

หลังจากฆ่าสิ้น คูต้วนตอพบว่าหลายปีมานี้ ยากจะมีวันที่มือของตนเองไม่แปดเปื้อนโลหิต

ดึกดื่นมากแล้ว แสงเดือนเสี้ยวลอดเล็ดจากท้องนภาที่ปากตรอก ในใจของชาวยุทธจักร อดบังเกิดความอ้างว้างมิได้ คูต้วนตอยิ่งบังเกิดความเลื่อนลอยประการหนึ่ง

เลื่อนลอยแม้เลื่อนลอย แต่คูต้วนตอไม่เคยนึกเสียใจ และไม่นึกเสียใจ...อาจบางทีเมื่อเข้าสู่ยุทธจักร ก็ไม่มีเวลาให้นึกเสียใจได้

คูต้วนตอถอนใจเบาๆ

ยามนั้น ในตรอกมืดครึ้มสกปรกพลันบังเกิดเสียงดังเบาๆ ขึ้น

คูต้วนตอใจเขม็งตึงเครียดขึ้น...*เป็นแมวหรือมุสิก?*

สตรีที่ล้มกายกับพื้น จำเดิมยังสะอึกสะอื้น ยามนี้พลันนิ่งเงียบงันไป คูต้วนตอก้มกายลง ยื่นมือรอที่ริมจมูกของนาง ค่อยพบว่านางตายแล้ว

คูต้วนตอใจสั่นสะท้าน

...สตรีพรหมจารีนี้เพียงได้รับความตื่นตระหนก รับรองไม่ถึงตาย แต่นางกลับตายแล้ว

คูต้วนตอพลันตื่นตัว ตวาดถามว่า "เป็นผู้ใด?"

วันเวลาที่ผ่านมามันเคยฆ่าคนไม่น้อยจริงๆ นึกถึงตอนนี้ ในมุมมืดคล้ายซ่อนเร้นไว้ด้วยวิญญาณพยาบาทมากมายสุดคณานับ กระตุ้นให้หัวใจของมันเต้นเร็วขึ้น

มันถึงกับรู้สึกได้ว่า มีคนอยู่ในความมืด ถึงกับรู้สึกถึงเสียงลม

หายใจอันลี้ลับของฝ่ายตรงข้าม

คูตัวนตอยกดาบหักขึ้น ตวาดสำทับว่า **"ผู้ใดอยู่ที่นั้น?"**

ความตื่นตระหนกถึงขีดสุด ทำให้ระบบการหายใจของมันผิดปรกติไป ทรวงอกอืดอัดปวดแปลบ ราวกับถูกกดทับด้วยของแข็ง หยาดเหงื่อไหลรินลงจากหน้าผาก ดวงตาที่เบิกโพลงทอแววฆ่าฟัน ถลึงมองไปในความมืด

ในความมืดปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

คูตัวนตอหอบหายใจ แผดเสียงร้องว่า **"เจ้ายังไม่ออกมา เรา..."**

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันพบว่าไม่ถูกต้อง

มันที่กรำศึกอย่างโชกโชน คืนนี้ไฉนสูญเสียความเยือกเย็นปานนี้? มันฆ่าคนมากมายสุดคณานับ ไฉนเสียกิริยาปานนี้? ยังไม่ทันประมือระบบการหายใจไฉนผิดปรกติไป?

นึกถึงตอนนี้ คูตัวนตอคิดบังคับจิตใจตนเอง แต่ก็ทำไม่ได้ ในความมืดคล้ายได้ยินหัวใจตนเองเต้นเร็วและแรงขึ้น แต่ละครั้งกระแทกใส่เยื่อหัวใจผนังปอดอย่างหนักหน่วง คล้ายกระทิงที่หลุดจากคอกตัวหนึ่ง ขวิดกระทุ้งอยู่ภายในกาย ราวกับจะโลดเร่าออกจากปากมา

มันหอบหายใจ ตวัดดาบหนักขึ้น คมดาบสะท้อนประกายสีครามวูบหนึ่ง

มือของมันสั่นระริกอย่างรุนแรง คมดาบก็พลิกพลิ้ว ประกายสีครามสั่นไหวไม่แน่นอน

ดาบที่ฆ่าคนมากมายสุดคณานับเล่มหนึ่ง กลับอ่อนนิ่มดุจกิ่งหลิวในสายลม

สุ้มเสียงแหบแห้งของคูตัวนตอดังคล้ายครวญคร่ำว่า *"เจ้า...ที่แท้...เป็นใคร..."*

คำพูดเหล่านี้ ยามเปล่งจากปาก ลำบากกินแรงคล้ายชายชราผู้หนึ่งรวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือยกสากด้ามหนึ่งก็มิปาน

จากนั้นสุ้มเสียงของมันพลันขาดหาย ดุจเดียวกับคนไข้ที่ป่วยเป็น

โรคหอบเรื้อรัง หัวใจของมันคล้ายหญิงพรหมจารีนางหนึ่งพุ่งศีรษะชนใส่ผนังฆ่าตัวตาย ถึงกับรู้สึกว่าโลหิตคุคั่งขังอยู่ในหัวใจ

โลหิตฉีดพุ่งจากปากของมันจริงๆ คล้ายตาน้ำพุเลือดสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมาไม่หยุดยั้ง จวบกระทั่งมันล้มลงนอนจมอยู่ในกองเลือดของตัวเอง

ตอปุกลิ้วนั้ง *(ดาบไม่ไว้ไมตรี)* คูต้วนตอตายแล้ว

ร่างเปลือยของมันถูกพบเห็นในตรอกมืดครึ้ม ที่ข้างกายยังมีสตรีเปลือยเปล่าล่อนจ้อนนางหนึ่งนอนตายอยู่

สภาพเช่นนี้ ทำให้ข่าวการตายของมันเคลือบไว้ด้วยคาวสวาทชั้นหนึ่ง

คูต้วนตอตายเพราะ *"ระบบหัวใจล้มเหลว"*

นี่เป็นการลงความเห็นของหมอใหญ่ชมรมด้ามดาบโจ้วพู้ติ้ม

โจ้วพู้ติ้มสามารถสันนิษฐานจากโครงกระดูกที่จมอยู่ก้นสมุทรยี่สิบห้าปี บอกได้ว่าตายเพราะถูกพิษอันใด ทั้งอาศัยตาสายฟ้ามือวิเศษของมันประกบเศษโลหะหนึ่งพันสามร้อยยี่สิบเอ็ดชิ้น รวมเป็นดาบเจ็ดเล่ม ข้อสันนิษฐานของมันไม่เคยผิดพลาดมาก่อน

คูต้วนตอตลอดทั้งร่างปราศจากริ้วรอยบาดแผลแม้แต่น้อย ตายเพราะ *"หัวใจหยุดทำงาน"* นี่หมายความว่าอย่างไร ทุกผู้คนเมื่อเอ่ยถึง สีหน้าล้วนแฝงแววลี้ลับ บุรุษกระซิบกระซาบมิให้สตรีได้ยิน สตรีกระซิบกันเองมิให้เด็กได้ยิน ล้วนเข้าใจว่าเป็นเรื่องเช่นนั้น

ดังนั้นเม่งแชเล้า *(หอเขียวแซ่เม่ง)* ยินดียิ่ง

เม่งแชเล้ายินดีเพราะสาเหตุสองประการ

หนึ่ง คูต้วนตอตายแล้ว ฐานะของมันยิ่งสำคัญ ประกายยิ่งเจิดจรัส ผู้คนยิ่งสนใจมันกว่าเดิม นับเป็นผลดีต่อสำนักกัวะชังของมัน

สอง สภาพการตายของคูต้วนตอ ทำให้ชาวยุทธจักรที่ให้คำวิจารณ์มันว่า "เจ้าชู้กรุ้งกริ่ง ปล่อยตัวเสเพล ไม่รู้จักสำรวมตัว เที่ยวและเล็มบุปผา"

ตำนานแก้ไขสักครา

...คู่ตัวนตอที่ไม่เคยแตะต้องสุรานารี แท้ที่จริงเพียงเป็นวิญญูชนจอมปลอม ไยต้องตำหนิติเตียนเราที่เป็นคนต่ำช้าแท้จริง?

แต่การตายของคู่ตัวนตอ ก็มีข้อเสียต่อมันสองประการ

หนึ่ง สำนักเตียมชังกับกัวะชังต่างสังกัดชมรมด้ามดาบ การตายของคู่ตัวนตอ ทำให้ฝ่ายธัมมะสูญเสียขุนพลอันเข้มแข็งนายหนึ่ง เป็นผลกระทบกระเทือนต่อการประลองประจำปีระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรม

สอง สำนักเตียมชังกับกัวะชังแม้แก่งแย่งชิงดีอย่างลับๆ แต่ยังมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน สภาพการตายของคู่ตัวนตอเช่นนี้ จะทอนความหน้าเกรงขามของส่วนรวมไป

เม่งแชเล้าสั่นศีรษะทอดถอนใจ ลอบด่าคู่ตัวนตอโง่งมนัก...หากมิใช่มันแสร้งเป็นวิญญูชนจอมปลอม คงไม่ตายคาอกเช่นนั้นแล้ว สำหรับตัวมัน ย่อมแตกต่างไป

นึกถึงตอนนี้ มุมปากเม่งแชเล้าปรากฏรอยยิ้มลี้ลับขึ้นวูบ เปรียบกับรอยยิ้มคราได้ชัย ยังเพิ่มความภาคภูมิลำพองอีกหลายส่วน

เม่งแชเล้า *(หอเชียวแซ่เม่ง)* มิเพียงมีศักดิ์ฐานะในยุทธจักร ยังมีชื่อมีเสียงในสำนักโคมเขียวถิ่นนางโลม

มันดื่มสุราโดยไม่เมามาย รูปโฉมกรุ้งกริ่งกรุยกราย จับจ่ายคราละพันตำลึงทอง อากัปกิริยาสุภาพอ่อนโยน ไม่ว่าไปยังสถานเริงรมย์ใดล้วนเป็นแขกที่ได้รับการต้อนรับขับสู้ที่สุด

ค่ำคืนนี้มันมายังหอชุนกังเตี้ย *(คลื่นวสันต์)* เบื้องซ้ายขวาคลอเคล้าด้วยชุนลั้ง กิมหง ซิ่วเนี้ย มุ้ยยัง สี่นวลนาง

โฉมนงคราญทั้งสี่ทางหนึ่งหยอกเย้ากับมัน ทางหนึ่งถามไถ่สภาพการตายของคู่ตัวนตอ มันทางหนึ่งบอกเล่า ทางหนึ่งเปล่งเสียงหัวร่อคิกคักเยาว์วัยซิ่วเตียงซิ่วจูที่น่าลิ้มลอง พากันกรอกเหล้าเข้าปากถึงกับส่ง

มุมปากของมัน

เม่งแชเล้าหัวร่อดังๆ ชั่วขณะ เมื่อชะงักเสียง ก็พบว่าไม่ถูกต้อง *หัวใจของมันคล้ายถูกขอเกี่ยวที่ไร้สภาพตัวหนึ่งเกาะเกี่ยวไว้* ความรู้สึกนี้แม้เพียงเล็กน้อย แต่หัวใจเป็นหนึ่งในอวัยวะที่เปราะบางที่สุดของคน ตำแหน่งนี้ต่อให้ถูกยุงต่อยก็ทนทานไม่ได้ อย่าว่าแต่...

เม่งแชเล้าสะท้านขึ้นคราหนึ่ง แต่มันไม่คิดเสียกิริยา ยังคงดื่มกินดุจเดิม แต่แล้วรู้สึกโต๊ะที่เบื้องหลังแม้กั้นด้วยฉากกั้น กลับเงียบผิดธรรมดา

มันคิดเหลียวหน้าไปดู

แต่แล้วยามนั้นมันพลันบังเกิดความรู้สึกคล้ายถูก *"ชนักติดหลัง"* ชนิดหนึ่ง

มันทราบในบัดดลว่า มีคนอยู่ที่เบื้องหลัง มองทะลุฉากกั้นจับตาดูมัน มิหนำซ้ำต้องเป็นคนที่น่ากลัวคนหนึ่ง

มันคิดเอี้ยวตัวไป มือก็แตะโกร่งกระบี่ที่ข้างเอว

น่าเสียดายมันทั้งไม่ทันหมุนตัวไป กระบี่ก็ไม่สามารถชักออกมา

ลำคอของมันตีบตัน คล้ายถูกกระดูกไก่ชิ้นหนึ่งอุดหลอดคอไว้ หัวใจของมันคล้ายถูกทวนทะลวงแทงครั้งแล้วครั้งเล่า แทงจนโลหิตฉีดกระเซ็นซ่าน

เม่งแชเล้าแผดเสียงร้องคำหนึ่ง สองมือตะปบคว้าปกเสื้อตัวเอง

หญิงนางโลมทั้งหลายเห็นใบหน้าของมันเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ริมฝีปากที่ฉีกขาดปรากฏโลหิตทะลักออกมา ดวงตาเบิกโพลงดุจตาปลาตาย ลิ้นปลิ้นจากปากถึงห้านิ้ว ต่างยกแขนเสื้อปิดหน้า กรีดร้องพลางผละจากโต๊ะ

ยามชุลมุนวุ่นวาย พวกนางไม่ทันสังเกตเห็นว่า โต๊ะข้างเคียงหลังฉากกั้น มีเงาร่างผอมสูงทึบทึมสายหนึ่ง เดินช้าๆ ออกจากหอคลื่นวสันต์

ข่าวการตายของคูต้วนตอ ทำให้ฉิ้งอี้ไฮวังไม่ยินดีอย่างยิ่ง

ฉิ้งอี้ไฮวังกับคูต้วนตอโดยส่วนรวมเป็นตัวแทนฝ่ายธัมมะ โดยส่วนตัว

เป็นเพื่อนผู้รู้ใจ คูตัวนตอเป็นบุคคลที่เด่นล้ำที่สุดของสำนักเตียมชัง ฉิ้งอี้ไฮวักี็เป็นศิษย์ที่โดดเด่นของสำนักงังทัง

ฉิ้งอี้ไฮวักับคูตัวนตอต่างเคยตักเตือนเม่งแชเล้าอย่าได้ปล่อยตัวเหลวแหลกไป เนื่องเพราะการปล่อยตัวเกินไป จะบันดาลให้ผู้คนขาดความเชื่อมั่นต่อชมรมด้ามดาบ

ฉิ้งอี้ไฮวัเข้าใจความประพฤติของคูตัวนตอ ดังนั้น เขาไม่เชื่อคูตัวนตอจะกระทำเรื่องเช่นนั้น

มันถึงกับระแวงสงสัยว่า การตายของคูตัวนตอเป็นฝีมือของเม่งแชเล้าหรือทวยเทพในเทียนเอี๊ยกเก็ง *(ตำหนักตัณหาฟ้า)* ดังนั้นเดินทางมาที่หอคลื่นวสันต์ เพื่อจับตาดูความเคลื่อนไหวของเม่งแชเล้า

เพิ่งมาถึงหน้าประตูหอคลื่นวสันต์ ก็ได้ยินบนหอบังเกิดความปั่นป่วนมันขณะจะขึ้นไป ปรากฏคนผู้หนึ่งรีบรุดลงมา เดินเฉียดผ่านไป

ฉิ้งอี้ไฮวัไม่ได้สังเกตสนใจคนผู้นี้ เพียงทราบว่าคนผู้นี้คล้ายมีไฝสีเทาเม็ดหนึ่งที่ข้างแก้ม พริบตาที่เดินเฉียดผ่านไป ยังกวาดมองเขาอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง

จวบกระทั่งฉิ้งอี้ไฮวัเดินไปเจ็ดแปดก้าว สายตาที่เยียบเย็นนั้นยังติดตราอยู่ในห้วงสมอง ถึงกับชำแรกไปในจิตใจ บังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจชนิดหนึ่ง ดังนั้นรีบเหลียวขวับไป ในคลื่นมนุษย์ปราศจากร่องรอยของคนผู้นั้นแล้ว

จากนั้นฉิ้งอี้ไฮวัค่อยทราบว่าเม่งแชเล้าตายแล้ว

ฉิ้งอี้ไฮวัติดตามไปในบัดดล

คนสัญจรขวักไขว่ คิดเสาะหาคนลึกลับนั้นจากที่ใด?

ฉิ้งอี้ไฮวัเบียดเสียดอยู่ในกลุ่มคน ติดตามไปหลายถนน ในที่สุดหยุดยั้งที่ข้างกำแพงตึกค่อนข้างเปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง ใช้ความคิดโดยละเอียด

...หากแม้นการตายของคูตัวนตอเป็นความบังเอิญ อย่างนั้นการ

ตายของเม่งแชเล้าเท่ากับหักล้างความบังเอิญทุกประการ

...เม่งแชเล้าเป็นศิษย์ผู้น้องของเจ้าสำนักกัวะชัง เม่งแชเล้ากับคูตัวนตอพร้อมด้วยตัวเอง ต่างเป็นตัวแทนในการประลองทั้งห้ารอบของฝ่ายธัมมะและอธรรม

...คูตัวนตอตายแล้ว เม่งแชเล้าตายแล้ว หรือว่าคนต่อไปคือมัน?

...ตนเองสมควรรายงานเรื่องนี้ต่อหัวหน้าชมรมด้ามดาบประมุขปวยยี้อตี้ง *(บึงปลาบิน)* ซิมแชน่ำโดยเร็ว อย่างน้อยควรแจ้งต่อเอ็งเชียวชัวะ และซ่งมึ่งเต็ง ซึ่งเป็นตัวแทนฝ่ายธัมมะอีกสองคนจะได้ระวังป้องกัน

นึกถึงตอนนี้ หัวใจของมันเต้นถี่เร็วขึ้น

มันคิดออกเดินทางในบัดดล จนใจที่แขนขาอ่อนล้า ตาลายพร่าพราย ต้องเอนพิงกับเชิงกำแพง

มันเพียงติดตามคนลึกลับนั้นชั่วขณะ ด้วยพลังฝีมือของมันต่อให้สู้ศึกสามวันสามคืน ก็ไม่เหนื่อยหอบปานนี้

สายตาเยียบเย็นคู่นั้นปรากฏขึ้นในห้วงสมองอีกครา มันคิดผละจากกำแพง แต่หัวใจเต้นถี่เร็วดุจเภรีในสนามรบ มันร้องเสียงพิกล สองมือยันกำแพงสุดแรง แต่กำแพงศิลาคล้ายทากาว ดูดรั้งร่างของมันไว้

ฉิ้งอี้ไฮวัพลันได้ยินเสียงหัวใจเต้น

นอกจากเสียงเต้นของหัวใจมันที่ดังโครมโครมคราม ยังมีเสียงหัวใจเต้นของอีกคนหนึ่ง

เสียงเต้นของหัวใจของอีกคนหนึ่งดังทึบทึบอย่างหนักหน่วง ฉิ้งอี้ไฮวัใช้แผ่นหลังพิงกำแพง เสียงเต้นของหัวใจนั้นกลับคล้ายถ่ายทอดข้ามกำแพงมากระแทกใส่หัวใจของมันครั้งแล้วครั้งเล่า ชักนำหัวใจของมันเต้นกระดอนดุจตัวหมัดในฝานึ่งเดือดพล่าน กระทั่งลมหายใจก็ไม่สามารถควบคุมบังคับได้

ในกำแพงย่อมไม่มีหัวใจ

แต่อีกฟากหนึ่งของกำแพง ต้องมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่ที่นั้น มิหนำซ้ำ

ไซ้ทรวงอกแนบกับกำแพง

เสียงหัวใจเต้นของคนสองคน เพียงกางกั้นด้วยกำแพงชั้นหนึ่ง เสียงหัวใจเต้นของคนผู้นั้น กลับควบคุมเสียงหัวใจเต้นของฉิ้งอี้ไฮวั

ฉิ้งอี้ไฮวัครวญคร่ำคำหนึ่ง มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึม เขากัดฟันยืนหยัด คิดชักกระบี่ ตั้งใจใช้กระบี่วิเศษแทงทะลุกำแพง จู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้าม แต่ปลายกระบี่พอจ่อกับกำแพงเพียงสั่นสะเทือนคราหนึ่ง ก็ร่วงหล่นลงบนพื้นดังตัง

เลือดลมฉิ้งอี้ไฮวัพลุ่งพล่าน เลือดลมในปากฉีดพุ่งใส่ผนัง กอปรเป็นภาพที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณภาพหนึ่ง

เงาตะมื่นของความตาย

ฉิ้งอี้ไฮว้ คูต้วนตอ เม่งแชเล้า ทั้งสามล้วนตายแล้ว ชั่วเวลาเพียงสองวัน มือดีฝ่ายธัมมะที่ตระเตรียมประลองกับยอดฝีมือฝ่ายอธรรมทั้งสามล้วนตายอย่างพิสดาร

ตัวแทนฝ่ายธัมมะที่เหลือสองคน หนึ่งในสองคือเอ็งเซียวซัวะแห่งสำนักอึ้งซัวจนบัดนี้ยังไม่มารายงานตัวต่อประมุขปวยฮื้อซัวจึง *(หมู่ตึกปลาบิน)* แห่งบึงปลาบิน

ระหว่างนี้สำนักอึ้งซัวมีพฤติการณ์เร้นลับ แต่ยังไม่ขาดซึ่งคุณธรรมอันจฉริยะอึ้งซัวเอ็งเซียวซัวะยิ่งมีร่องรอยลี้ลับสุดหยั่งคาด

เอ็งเซียวซัวะก่อนเข้าสำนักอึ้งซัว เป็นมือสังหารคนหนึ่ง หากมิใช่มันจู่โจมสังหารเฒ่าประหลาดเขาเฮ็กเกียซัวที่ประตูเอี้ยงพิ่งมึ้ง จู่โจมสังหารนางเฒ่าพิษที่ตำหนักซิ้งบักเก็ง และจู่โจมสังหารธิดามังกรผมขาวที่แท่นโหงวอิมไท้ สถานการณ์บู๊ลิ้มตอนนี้คงไม่มั่นคงเพียงนี้

เอ็งเซียวซัวะมาตรว่ายังไม่เดินทางสู่บึงปลาบินก่อนการประลองระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรม แต่เมื่อถึงเวลาต้องรุดถึงแน่นอน

มาตรว่ามันไม่อยู่ที่บึงปลาบิน แต่ก็ทราบข่าวการตายของคูต้วนตอ เม่งแชเล้า กับฉิ้งอี้ไฮว้โดยเร็ว

กับการตายของคนทั้งสาม มันเพียงยิ้มหยันที่มุมปาก

มันทั้งไม่กลัวและไม่เสียใจ สำหรับกับมัน การตายของยอดฝีมือร่วมแนวสามคน เพียงแต่เพิ่มโอกาสมันสร้างชื่อลือลั่น เสริมเกียรติภูมิให้สำนักอึ้งซัวกว่าเดิม

มันทราบว่าเป้าหมายคนต่อไปของศัตรูอาจเป็นมัน และอาจเป็นซ่งมิ่งเต็ง

มันหวังให้ฝ่ายตรงข้ามเสาะหามันก่อน

เอ็งเซียวซัวะรับประทานอาหารค่ำที่เหลาปลาวาฬเมามาย จากนั้นออกจากประตูเมือง มุ่งสู่หมู่ตึกปลาบิน

เดินทางประมาณครึ่งลี้ ปรากฏโจรร้ายสองคนดักปล้นสามีภรรยาสูงอายุที่หุบเขาเปลี่ยวร้างแห่งหนึ่ง

เอ็งเซียวซัวะไม่ได้หยุดยั้งลง

มันเดินผ่านเสียงวิงวอนของสามีภรรยาสูงอายุ และเสียงแผดหัวร่อของโจรร้ายไปอย่างแช่มช้า กระทั่งศีรษะยังไม่เหลียวกลับไป

เดินทางอีกสามสี่ลี้ ม่านพลบค่ำวังเวง พบเห็นนักศึกษาปางตายคนหนึ่งนอนอยู่บนพื้น ที่แท้ถูกงูพิษกัดใส่เขี้ยวหนึ่ง ที่น่องปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ยื่นมือคิดขอความช่วยเหลือจากมัน มันยังไม่แยแสสนใจ

เดินทางต่ออีกสองลี้ รัตติกาลเริ่มคลี่กาง ที่ข้างต้นไม้ใหญ่บังเกิดเสียงคร่ำครวญของสตรี ยังมีอีกคนหนึ่งแผดด่าว่า “ร้องอันใด บิดาจะหาความสุขกับเจ้า ยังไม่ถึงเวลาร้องหาอุบาทว์ใด?”

สตรีนั้นเห็นมีคนเดินผ่านมา จึงร้องขอความช่วยเหลือว่า “ท่านผู้กล้าช่วยด้วย...”

เอ็งเซียวซัวะหยุดยั้งลง

ดวงตาของมันทอประกายพิสดาร สายตาจ้องจับที่ทรวงอกของสตรีซึ่งถูกอีกฝ่ายหนึ่งฉีกกระชากเสื้อผ้าขาดวิ่น ความเต่งตึงของปทุมถันสะกิดอารมณ์ใคร่ของสัตว์ป่าของเอ็งเซียวซัวะขึ้น

...มาตรว่านี่เป็นหลุมพรางของพวกเจ้าชาวอธรรม เราจะฆ่าปิดปากหาความสุขแทนสักครา

นึกถึงตอนนี้ มุมปากของมันประดับด้วยรอยยิ้มเย็นชา เดินไปยังที่ซึ่งทั้งสองกอดปล้ำกันอยู่ หยุดยั้งชะงักลง

ชายฉกรรจ์นั้นเห็นมีคนเดินเข้ามา จึงตวาดว่า "ไสหัวไป อย่าทำลายเรื่องสนุกของตั่วเอี้ย *(ยกย่องตัวเองเป็นเจ้านายใหญ่)*"

เอ็งเซียวซัวะกล่าวเสียงเย็นชาว่า "**เกี้ยเล่าซา** *(อันดับสามแซ่เกี้ย)* เป็นเจ้าให้เรามาทำลายเรื่องสนุกของเจ้าเอง"

ชายฉกรรจ์นั้นงงงันวูบ ตวัดมือชักดาบจากกลางหลัง

ท่าชักดาบของมันแม้รวดเร็ว แต่เพียงชักดาบออก กระบี่ของเอ็งเซียวซัวะก็แทงทะลุคอหอยมันไป

เอ็งเซียวซัวะถอนกระบี่ออกมาช้าๆ โลหิตพร่างพรมใส่เรือนร่างของสตรีนางนั้น บนผิวพรรณขาวผ่อง แต่งแต้มด้วยบุปผาโลหิตอันบาดตา สะกิดอารมณ์สัตว์ป่าของเอ็งเซียวซัวะขึ้นกว่าเดิม

สตรีนางนั้นผมเผ้ายุ่งเหยิงสยาย ดิ้นรนหมายลุกขึ้น กล่าวอย่างขลาดเขลา "ขอบคุณท่านผู้กล้าช่วยชีวิต..."

เอ็งเซียวซัวะมองดูนาง หาได้ยื่นมือประคองไม่

สตรีนางนั้นซวนเซเสียหลักอย่างอ่อนแรง เห็นแน่ชัดว่าต้องสะดุดล้มลง เอ็งเซียวซัวะพลันยื่นมือจิกผมนาง กระชากนางล้มลงกับพื้น ฉีกเสื้อผ้าอาภรณ์ที่เหลือออก เผยเห็นองค์เอวที่คอดกิ่ว แยกเท้าทั้งสองของนางออก ไม่รอให้นางร้องครวญครำออกมา ก็ทาบร่างที่ร้อนผ่าวลงไป

เสียงครวญครำของสตรีนางนั้น บันดาลให้เขาบังเกิดความรู้สึกสมใจอย่างแช่มช้า อาการบิดดิ้นรนของนางเปลี่ยนเป็นการตอบสนอง เอ็งเซียวซัวะรู้สึกคล้ายเรือน้อยที่สาดพุ่งลงจากลำธารน้ำตก ส่ายไหวอยู่กลางคลื่นคลั่ง

สตรีนางนั้นตาหรี่ปรือ บังเกิดความรู้สึกคล้อยตาม มิคาดยามนั้นเอ็งเซียวซัวะกระซิบที่ข้างหูนางว่า "**แม้ฮะฮวย** *(ดอกรักราตรี)* **ฮั้วหุยจื้อ** เจ้าหลอกเราไม่ได้หรอก"

เพิ่งขาดคำ พลันผละจากความสุขสุดยอด กลิ้งตัวลงจากร่างนาง

ขณะที่มันกลิ้งตัวออกไป ในมือแผ่พุ่งรุ้งกระบี่สายหนึ่งออก จากนั้นบังเกิดเสียงแผดร้องคราหนึ่ง

กระบี่ของเขาแทงใส่กลางหลังคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นถือดาบใหญ่ ความจริงคิดฟันใส่เอ็งเชียวซัวะ ยามนี้กลับฟันใส่อกอูมของดอกรักราตรี

คนผู้นั้นแผดร้องครึ่งเสียงก็ล้มตายลง กลับเป็นหนึ่งในสองโจรที่เอ็งเชียวซัวะพบพานเมื่อระหว่างทาง

คนรายล้อมรอบที่หลงเหลืออีกสี่คน ก็แตกตื่นตะลึงลานในฝีมือของเอ็งเชียวซัวะ

คนทั้งสี่คือนักศึกษาที่ถูกงูกัด สามีภรรยาผู้เฒ่า และ "โจรร้าย" อีกคนหนึ่ง

นักศึกษากล่าวว่า "คิดไม่ถึงในช่วงเวลาเช่นนี้ เจ้ายังรักษาความตื่นตัวได้"

เอ็งเชียวซัวะกล่าวว่า "อาศัยคำ *'คิดไม่ถึง'* ของท่านคำนี้ คนหากินทางนี้สมควรตายสิบครั้ง" จากนั้นกล่าวเสียงเย็นชา "ประกาศนาม"

กล่าวจบ กัมศีรษะมองดูกระบี่โบราณที่วาววับดุจน้ำค้างกลางหาวของตนเองแน่วนิ่ง

นักศึกษาแค่นหัวร่อกล่าวว่า "**ชั่งมิ้งจือเซ็ง** *(นักศึกษาวิบัติ)* **เชายังแห่งภูเขาทิเซี้ยมิ้ง**"

"โจรร้าย" อีกคนหนึ่งคำรามด้วยความเคียดแค้นต่อการตายของพวกพ้องว่า "**หัวหน้าแป๊ะโฮ้วตั้ว** *(ตีกเสือขาว)* **สังกัดตำหนักตัณหาฟ้า... เจี๊ยะฮ้วยชิ้งลุ้ย** *(อสนีอัคคี)* **คังอิด**"

ชายชรากล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "**หัวหน้าจูเชียบติ้ง** *(ตีกกระจิบแดง)* **ตำหนักตัณหาฟ้าแชลุ้ยจื้อ**"

สตรีชรานั้นกล่าวว่า "**ผู้ช่วยหัวหน้าตีกกระจิบแดงตำหนักตัณหาฟ้า...จ้ำกุ้ยพั่วพั้ว** *(นางเฒ่าฟันปีศาจ)*"

เอ็งเชียวซัวะกล่าวว่า "**ประเสริฐ ใต้กระบี่เราไม่ฆ่าคนไร้นาม พวกท่านล้วนเป็นคนมีชื่อเสียง**"

นักศึกษาวิบัติตวาดว่า "**ผู้แซ่เชียว อย่าได้ลำพองไป**"

พลางตวัดดาบหลอกล่อ แต่แล้วซัดเกาทัณฑ์วิบัติออกเจ็ดดอก

เอ็งเซียวซัวะพลันยกชูซากศพของดอกรักราตรีบนพื้นขึ้น เกาทัณฑ์ทั้งเจ็ดดอกล้วนปักใส่เรือนร่างนาง แต่หัวหน้าตึกกระจิบแดงและนางเฒ่าฟันปีศาจ พากันกลุ้มจู่โจมเข้ามาจากทางซ้ายขวา

เอ็งเซียวซัวะตวาดก้อง ผลักซากศพของดอกรักราตรีออกไปหมุนตัวควงกระบี่เข้าหานางเฒ่าฟันปีศาจ

นางเฒ่าฟันปีศาจใช้ดาบฟันปีศาจยาวเก้าเชียะเก้านิ้ว ย่อมไม่กลัวกระบี่ของเอ็งเซียวซัวะ

นางมั่นใจว่าสามารถตัดศีรษะของเอ็งเซียวซัวะลงมา ก่อนที่กระบี่ของเขาจะกระทบถูกแขนเสื้อของนาง

หัวหน้าตึกกระจิบแดงใช้อาวุธสั้นจำพวกขวาน จามใส่กลางหลังเอ็งเซียวซัวะอย่างเร่งร้อน

พริบตานั้นสภาวะจู่โจมของเอ็งเซียวซัวะพลันแปรเปลี่ยนไป

ไม่ทราบเพราะเหตุใด กระบี่ในมือของมันแทงย้อนกลับไปด้านหลังแทงใส่ทรวงอกหัวหน้าตึกกระจิบแดง ตวัดเท้าเตะฉาด เตะดาบของโจรผู้ตายที่ตกอยู่บนพื้นขึ้น แหวกพุ่งไปแทงทะลุท้องนางเฒ่าฟันปีศาจ

เอ็งเซียวซัวะกระโดดลอยตัว หลบรอดจากพู่กันของหัวหน้าตึกเสือขาว ก่อนที่นักศึกษาวิบัติจะผลักซากศพของดอกรักราตรีพันไป ก็ทิ่มนิ้วทะลวงลูกกระเดือกของเขาแหลกละเอียด

เพียงชั่วพริบตา หัวหน้าตึกกระจิบแดง นางเฒ่าฟันปีศาจและนักศึกษาวิบัติทั้งสามล้วนล้มตายลง

ในบริเวณหลงเหลือเอ็งเซียวซัวะกับหัวหน้าตึกเสือขาวเผชิญหน้ากันตัวต่อตัว

เอ็งเซียวซัวะกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เจ้าจะฆ่าตัวตายหรือต้องให้เราลงมือ?”

ในสายตาของมัน หัวหน้าตึกเสือขาวเฉกเช่นคนตายผู้หนึ่งแล้ว

มิคาดยามนั้นที่หลังต้นไม้ใหญ่ ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมา

ยามนี้ม่านวิกาลมืดครึ้ม คนผู้นี้ร่างผอมสูง ไม่อาจเห็นรูปลักษณะโดยชัดตา แต่ดวงตาในความมืดแวววับดุจฟอสฟอรัสอันเยียบเย็น

เอ็งเชียวซัวะใจสั่นสะท้าน ถามโพล่งว่า "ผู้ใด?"

หัวหน้าตึกเสือขาวฉวยโอกาสจู่โจมพู่กันเข้ามาดุจนกเหยี่ยวทะลวงเมฆ

เอ็งเชียวซัวะกระทั่งศีรษะไม่เหลียวกลับ ยกฝักกระบี่ต้านขวางกันพู่กันไว้ ปลายกระบี่แทงปราดใส่หว่างคิ้วหัวหน้าตึกเสือขาวในบัดดล

เอ็งเชียวซัวะมาตรว่าฆ่าหัวหน้าตึกเสือขาว แต่เนื่องมาจากเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง ต้องหอบหายใจหลายครา

อาการหอบหายใจ แม้ขจัดความเย็นที่กดทับจิตใจไป แต่หัวใจอดเต้นถี่เร็วมิได้

เอ็งเชียวซัวะรู้สึกสงสัยใจ คิดบังคับจังหวะการเต้นของหัวใจ แต่ยิ่งคิดบังคับ ยิ่งเต้นตูมตาม กระแทกกระทั้นโดยแรง มือซ้ายที่กุมอกแทบถูกกระแทกกระดอนไป

การเต้นทุกครั้ง รู้สึกเลือดที่หล่อเลี้ยงหัวใจถูกปล่อยออกมาจำนวนมาก กระจายไปตามแขนขา ยังไม่ทันสูบกลับมา หัวใจก็เต้นแรงอีกครั้งคล้ายกับจะเบ่งพองร่างเป็นลูกหนังโลหิตใบหนึ่ง

เอ็งเชียวซัวะส่งเสียงร้องในลำคอ ตวัดปลายกระบี่ คิดเปลี่ยนจากรับเป็นรุก พุ่งจู่โจมใส่ศัตรู หวังกู้สถานการณ์เบื้องหน้า แต่แขนที่ยกขึ้นอ่อนร่วนดุจแป้งขนม ศีรษะมึนงงแก้วหูลั่นอื้ออึง คล้ายมีฉาบหลายพันใบรัวอยู่ทั่วสี่ทิศแปดทาง

ทุกองกังวานที่สุดคือเสียงกลอง

จากนั้นเอ็งเชียวซัวะพบว่าเสียงกลองเป็นเสียงหัวใจเต้นของมันเอง

มันไม่สามารถบังคับการเต้นของหัวใจ ได้แต่รวบรวมเรี่ยวแรงคิดจู่โจมสังหารอมนุษย์นี้ ทำลายอวิชชานี้

มันเขย่งปลายเท้า ฝืนใจยกกระบี่ขึ้น ตั้งท่าเตรียมจู่โจม พลันบังเกิดเสียงทึบ สองหู สองตา รูจมูกและปากปรากฏโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมาโดยพร้อมเพรียง

ตัวมันคล้ายลูกหนังที่อัดลมอย่างเต็มที่ พลันแตกระเบิดออกตลอดทั้งร่างล้มระทวยลง

คนในม่านราตรีไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว จวบกระทั่งเอ็งเซียวซัวะหางตาฉีกขาด หลั่งโลหิตจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ค่อยถอยปราดไปหลังต้นไม้ หายวับกับม่านวิกาล

ขณะที่เอ็งเซียวซัวะเสียชีวิต ภายในเมืองเป็นเวลาใต้เข้าไฟ บุตรีของประมุขหมู่ตึกปลาบินชิมแชน่ำนาม ชิมกั่งอั้ง *(แดงเฉิดฉาย)* กำลังดูงิ้วกับศิษย์ผู้พี่ร่วมสำนักทั้งสาม

ซึ่งความจริงผู้ที่ดูงิ้วกับนางมีทั้งสิ้นสี่คน พวกเขาคือเม่งมึ่งถัง ซ่งมึ่งเต็ง ชอมึ่งเก็งและโป่วมึ่งปวย แต่ในจำนวนนี้โป่วมึ่งปวยชาติตระกูลยากไร้ ความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับชิมแชน่ำก็เจือจางที่สุด ทั้งยังมีพลังฝีมือต้อยต่ำที่สุด นอกจากชิมแชน่ำแล้ว ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนยึดถือเขาเป็นบ่าวไพร่ หาได้เห็นเป็นศิษย์ร่วมสำนักไม่

ในยุทธจักรร่ำลือปวยยี้อสี่เชี่ยว *(สี่ผู้เยาว์ปลาบิน)* หมายถึงชิมกั่งอั้ง เม่งมึ่งถัง ซ่งมึ่งเต็งและชอมึ่งเก็ง หาได้นับโป่วมึ่งปวยเข้าไปไม่ โดยทั่วไปแล้ว ในยุทธจักรแทบไม่มีผู้ใดรู้จักเขาผู้นี้

โป่วมึ่งปวย *(บินสาย)* ไม่นำพา

เขามีนิสัยรักสนุก ไม่สนใจว่าฝึกฝีมือสำเร็จหรือไม่ ศิษย์ผู้พี่ทั้งสามชี้นิ้วบงการเขา เขาปราศจากคำตัดพ้อต่อหนิ ชิมกั่งอั้งยิ่งกลั่นแกล้งเขาเป็นเนืองนิจ แต่เขาพอพบหน้าเชี่ยวซือม่วย *(ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง)* ก็อิ่มเอมเปรมใจ มาตรว่าเป็นม้าลาก็ยินยอม

ดังนั้นโป่วมึ่งปวยมักถูกผู้คนยึดถือเป็นเป้าซ้อมฝีมือ ถูกทุบตีฟกช้ำ

มิหนำซ้ำมักรับเคราะห์แทนผู้อื่น

มีอยู่ครั้งหนึ่งซิมกั่งอั้งวิวาทกับชอมึ่งเก็ง ตกกลางคืนใช้โป่วมึ่งปวยยกน้ำลูกบัวชามหนึ่งไปให้กับเขา ชอมึ่งเก็งดื่มลงไป ถึงกับท้องเดินเป็นการใหญ่ จึงทุบตีโป่วมึ่งปวย เค้นถามว่าเป็นความคิดของผู้ใด โป่วมึ่งปวยเห็นซิมกั่งอั้งปรายตาบอกใบ้ ไม่อาจหักใจบอกความจริง บอกว่าเป็นตัวเองวางยาชอมึ่งเก็ง

ชอมึ่งเก็งนำความไปบอกต่ออาจารย์ ซิมแซน่ำไม่ลงโทษเขาอันใด แต่สอนวิทยายุทธ์แก่เขาน้อยกว่าเดิม โป่วมึ่งปวยก็จับนกตกปลาของเขาไป

เช้าวันนี้ ซิมกั่งอั้งเสนอให้เข้าเมืองไปดูงิ้ว เรื่องชิวโอ้วหยอกภรรยาเม่งมึ่งถัง ชอมึ่งเก็งย่อมสนับสนุน ซ่งมึ่งเต็งกลับบังเกิดจิตกริ่งเกรง

ซิมกั่งอั้งเชิดปากน้อยๆ ถามว่า "ท่านยังลังเลอันใด?"

"เรา..."

ซ่งมึ่งเต็งกล่าวว่า

ซ่งมึ่งเต็งมีพลังฝีมือสูงที่สุดในศิษย์ด้วยกัน เป็นศิษย์ที่ซิมแซน่ำภาคภูมิใจที่สุด

ชอมึ่งเก็งชักชวนว่า "ไปเถอะ"

"ฟังว่าคูตัวนตอคูซือกอ เม่งแซเล้าเม่งซือกอประสบภัย ฉิ้งอี้ไฮวันิ้งซือกอกำลังสืบสาวเรื่องนี้ ซือแป้ห้ามไม่ให้พวกเราออกไป"

ซ่งมึ่งเต็งกล่าว มันเป็นหนึ่งในห้าตัวแทนฝ่ายธรรมะที่จะต่อสู้กับยอดฝีมือตำหนักตัณหาฟ้าในอีกสามสิบวันให้หลัง

ในคนทั้งห้า นับเอ็งเซียวซัวะมีชื่อที่สุด เม่งแซเล้ากรุ้งกริ่งที่สุด คูตัวนตอฆ่าคนมากที่สุด ฉิ้งอี้ไฮวีได้รับการยกย่องที่สุด

ในตัวแทนทั้งห้า ผู้ที่อายุเยาว์ที่สุดคือซ่งมึ่งเต็ง

แต่หากนับพลังฝีมือ ซ่งมึ่งเต็งเกรงว่ามีวิทยายุทธ์เลิศล้ำที่สุด แม้แต่สำนักเตียมชัง กัวะชัง อึ้งซัว งังทัง ที่ยโสทะนง ยังให้การยอมรับ

ตั้งแต่บ้อจ๋อมึ้ง *(สำนักเอื้ออาทร)* ประสบเคราะห์กรรมถอนตัวจาก

ทุทธจักร ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในชมรมด้ามดาบต่อไป ในเสาหลักที่ค้ำจุนบู๊ลิ้มฝ่ายธรรมะ นับหมู่ตึกปลาบินมีกำลังกล้าแข็งที่สุด ทุกผู้คนต่างเกรงประมุขหมู่ตึกปลาบิน ซิมแชน่ำเป็นผู้นำ

ประมุขหมู่ตึกปลาบินซิมแชน่ำย่อมมีฝีมือสูงสุด ศิษย์คนโตของมันแซมซ่งมึ่งเต็งร่างสูงหกเชียะ ท่วงท่าองอาจ ภายใต้การสอนสั่งของประมุขหมู่ตึกปลาบิน ย่อมมีฝีมือเหนือธรรมดา

ต่อให้เอ็งเซียวซัวะที่อวดโอ่โอหัง ยังยอมรับต่อมัน เนื่องเพราะในการประมือเป็นส่วนตัว เอ็งเซียวซัวะถูกซ่งมึ่งเต็งชิงกระบี่โบราณในมือไปภายในสิบกระบวนท่า จากนั้นสอดกลับคืนฝักที่หว่างเอว ดังนั้นเอ็งเซียวซัวะยอมรับนับถือต่อมันทั้งปากและใจ

ตอนนั้นซ่งมึ่งเต็งและพวกยังไม่ทราบเรื่องที่เอ็งเซียวซัวะถูกฆ่า แม้แต่ข่าวการตายของฉิ้งอี้ไฮวัยังไม่ส่งมาถึง ประมุขหมู่ตึกปลาบินก็ดูออกว่าไม่ถูกต้อง สั่งห้ามไม่ให้ซ่งมึ่งเต็งและพวกออกจากบ้าน

แต่ซิมกั่งอั้งได้รับการตามใจตั้งแต่เล็ก ไม่สนใจมากความอีก ทั้งชมชอบในความองอาจของตั๋วซือกอ *(ศิษย์ผู้พี่คนโต)* ดังนั้นขยี้เท้าร้องอย่างแง่งอนว่า "ท่านไม่ไป ข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านอีก"

ซ่งมึ่งเต็งถูกนางขยี้เท้า ขยี้จนใจเต้นระทึก ปราศจากข้อกริ่งเกรงกันใดอีก เห็นว่ามีแต่เซี่ยวซือม่วยสำคัญที่สุด

เม่งมึ่งถังเสนอแนะว่า "หากว่าตั๋วซือเฮียกลัวกลับมาถูกตำหนิ พวกเราก็จับสี่ซือตี๋ไป เมื่อถึงเวลาก็ผลักไสไปที่เด็กน้อยนั้น"

ซ่งมึ่งเต็งขมวดคิ้วกล่าวว่า "เกรงว่าเด็กโสโครกไม่ยอมรับ"

เม่งมึ่งถังแค่นหัวร่อกล่าวว่า "มันไม่ยอมรับ จะให้มันเห็นดีแน่นอน"

ซอมึ่งเก็งยิ้มพลางกล่าวว่า "เมื่อถึงเวลามีเซี่ยวซือม่วยอยู่ด้วย มันต้องยอมรับแน่นอน"

ซิมกั่งอั้งหน้าแดงเปล่งปลั่ง ค้อนใส่ซ่งมึ่งเต็ง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า "ใช่แล้ว หากท่านไม่ไป ข้าพเจ้าสามารถชวนผู้อื่นไป"

ซ่งมึ่งเต็งพอฟัง ทำให้นึกขุ่นเคืองโป่วมึ่งปวยอยู่หลายส่วน รับคำว่า "ไป ไฉนไม่ไป?"

ดังนั้นสี่บุรุษหนึ่งสตรีของหมู่ตึกปลาบินลอบเข้าเมืองไปดูงิ้ว บนเวทีเริ่มบรรเลงมโหรี ซิมกั่งอั้งและพวกเนื่องเพราะเป็นคนของหมู่ตึกปลาบิน ได้นั่งแถวหน้า แทะเม็ดแตงอย่างเขื่องโข

งิ้วพอเล่นถึงตอนชิวโอ้วล้วงทองคำออกมาล่อหญิงสาว ซิมกั่งอั้งพลันหัวร่อคิกออกมา ซ่งมึ่งเต็ง เม่งมึ่งถัง ชอมึ่งเก็งและโป่วมึ่งปวยพากันเหลียวมองนางเป็นจุดเดียว

ซิมกั่งอั้งยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า "ชิวโอ้วใจแคบไปแล้ว ควรล้วงเงินทองในถุงย่ามออกมาให้หมดสิ้น..."

ซ่งมึ่งเต็งคิดกล่าวกระไร ตัวเอกบนเวทีกำลังโก่งคอร้องขับขานเรียกเสียงโห่ร้องชมเชยจากผู้ดูเบื้องล่าง ตัดบทของซ่งมึ่งเต็งไป

เม่งมึ่งถังพลันกล่าวว่า "ตั่วซือกอ ข้าพเจ้าคล้องคันเกาทัณฑ์ทองให้ท่านเถอะ"

ที่แท้ซ่งมึ่งเต็งแม้ออกมาดูงิ้ว ในใจยังนึกระวังป้องกัน มันเป็นศิษย์คนโตของประมุขหมู่ตึกปลาบิน ประมุขหมู่ตึกปลาบินยังถ่ายทอดวิชาสิบสองเกาทัณฑ์แก่มัน ดังนั้นเขาคล้องเกาทัณฑ์ทองลูกธนูเงินซองเกาทัณฑ์เจ็ดสีออกมาด้วย ทุกผู้คนมองปราดเดียวก็ดูออกว่ามันคือซ่งมึ่งเต็งแห่งหมู่ตึกปลาบิน

คันเกาทัณฑ์ทองลูกธนูเงินของมันหนักอึ้งยิ่ง เม่งมึ่งถังจึงอาสาปลดคันเกาทัณฑ์ลงมาให้กับเขา แต่ส่งให้โป่วมึ่งปวยถือแทน

โป่วมึ่งปวยถือของให้กับผู้อื่นจนเคยชิน ดังนั้นไม่เกี่ยงงอน ทางหนึ่งดูงิ้ว ทางหนึ่งแอบดูหน้าด้านข้างอันงามงดของซิมกั่งอั้ง เพียงนี้ก็พอใจแล้ว

ยามนั้นงิ้วเล่นถึงฉากที่สี่ คนจำนวนมากผุดลุกผุดนั่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตเห็นคนผอมสูงมีไฝผู้หนึ่งเดินผ่านหน้าผู้คนทั้งห้า ทรุดนั่งลงที่

เบื้องซ้ายของโป่วมึ่งปวย

โป่วมึ่งปวยนั่งอยู่ทางซ้ายสุด ถัดไปเป็นเม่งมึ่งถัง ถัดจากนั้นเป็นซิมกั่งอั้ง ถัดไปค่อยเป็นซ่งมึ่งเต็งและซอมึ่งเก็ง

ซึ่งก็หมายความว่าซิมกั่งอั้งนั่งกลาง ขบเม็ดแตงโม สนทนากับซ่งมึงเต็งทีด้านข้าง

คนผู้นั้นเมื่อเดินผ่านหน้าผู้คนทั้งห้า เพียงกวาดมองทุกผู้คนอย่างเย็นชาแวบหนึ่ง แต่ผู้คนทั้งห้าล้วนไม่เฉลียวใจ

สายตาของมันหยุดนิ่งอยู่ที่คันเกาทัณฑ์ทองซึ่งโป่วมึ่งปวยถืออยู่ในมือ จากนั้นมองไปยังซองเกาทัณฑ์หลากสีบรรจุลูกธนูเงินที่วางอยู่ที่เท้า

หลังจากนั้นมันทรุดนั่งลง

นั่งลงที่ข้างกายโป่วมึ่งปวย

โป่วมึ่งปวยพลันรู้สึกร่างซีกซ้ายชาวูบโดยไร้สาเหตุ แต่ชั่วพริบตาก็กลับคืนเป็นปรกติ

แต่เขายังรู้สึกคล้ายมีสุนัขบ้าตัวหนึ่ง แยกเขี้ยวต่อเขาในความมืดคล้ายกับเขาเหยียบลงในหนองน้ำ ปรากฏจระเข้แหวกว่ายเข้าใกล้เขาก็มิปาน

ความรู้สึกของโป่วมึ่งปวยประเปรียวเป็นพิเศษ แต่น้อยครั้งจะสนใจต่อเรื่องนอกกาย

ดังนั้นเขาไม่ได้เฉลียวใจว่าจะเกิดเรื่องใด

บุตรธิดาบู๊ลิ้มทั้งหลายดูงิ้วด้วยความสนุกสนาน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันคาดคิด เงาทะมึนของความตายครอบคลุมอยู่เหนือศีรษะแล้ว

โป่วมึ่งปวยรู้สึกร่างซีกซ้ายชาวูบไปชั่วขณะ จากนั้นอาการชาเสื่อมคลายไปโดยเร็ว

แต่เขายังยกมือขวานวดเฟ้นตำแหน่งที่บังเกิดอาการชา เขาเข้าใจว่าตัวเองไม่ทันระวัง กดทับถูกเอ็นชีพจร เขาไม่ตั้งใจดูงิ้ว แต่มักแอบดูใบหน้าผุดผาดของเชี่ยวซือม่วย

เมื่อใช้มือขวานวดเฟ้นแขนซ้าย ข้อแขนพาดผ่านทรวงอก ทับถูกตำแหน่งหัวใจ เขาถึงกับหอบหายใจเล็กน้อย

โป่วมึ่งปวยรีบคลายมือออก อาจบางทีเคลื่อนไหวเร็วเกินไป หัวใจเต้นถี่เร็ว ฝ่ามือตีถูกเม่งมึ่งถังดังเพียะ

เม่งมึ่งถังร้องเสียงพิกล กระชากเสียงว่า "คิดตายหรือไร?"

โป่วมึ่งปวยคิดอธิบาย แต่หัวใจเต้นถี่เร็วดุจม้าป่า ได้แต่ยกมือกุมอกไม่อาจกล่าวกระไรได้

เม่งมึ่งถังความจริงคิดสั่งสอนโป่วมึ่งปวยสักครา แต่เห็นเขาหน้าตาบิดเบี้ยว ใบหน้าเขียวคล้ำ ท่าทางเจ็บปวดรวดร้าว กลับตีไม่ลง

ซิมกั่งอั้งและซ่งมึ่งเต็งได้ยินสุ้มเสียงวิวาท พากันถามว่า "เรื่องอันใด?"

เม่งมึ่งถังลูบคลำตำแหน่งที่ถูกตี กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า "ตั่วซือกอเชี่ยวปวย *(ปวยน้อย)* เป็นโรคประสาท คงไม่ได้ดูงิ้วมาหลายปี อยู่ดีๆ ก็ตีใส่ข้าพเจ้า"

โป่วมึ่งปวยใจเต้นกระตุกราวม้าป่าสี่ตัวเตลิดไปทั้งสี่ทิศ พูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว ข้างหูได้ยินเสียงม้าล่อดังผ่างๆ สรรพเสียงคนรอบข้างคล้ายคลื่นสาดซัดสู่ฝั่ง จำแนกไม่ออกว่าพูดว่ากระไร

แต่คนข้างกายของเขา พอได้ยินเม่งมึ่งถังเรียกซ่งมึ่งเต็งเป็นตั๋วซือกอพลันสะท้านคราหนึ่ง

ที่นั่งสำหรับดูงิ้วเป็นม้ายาวแถวหนึ่ง หลังพิงไม้ขวางสามเส้น สามารถนั่งเบียดเสียดกันยี่สิบกว่าคน

คนผู้นั้นวางมือกับไม้ขวางเส้นบนสุดที่ใช้พิงหลัง ต้นแขนของมันพลันยกขึ้น

โป่วมึ่งปวยค่อยรู้สึกผ่อนคลาย หัวใจที่แตกแยกเป็นสี่เสี่ยง ยามนี้พลันประกบต่อกันกลับคืนสู่สภาพเดิม

งิ้วบนเวทีถึงตอนเร่งเร้า เสียงม้าล่อดังระรัว ซิมกั่งอั้งชมดูยิ้มแย้มแจ่มใส ซ่งมึ่งเต็งความจริงคิดตำหนิโป่วมึ่งปวยสักหลายคำ แต่เห็นนางชมดูจนจดจ่อ ไม่สะดวกกับการรบกวน

พลันได้ยินเสียงฉาบคล้ายเภรีสนามรบย่ำดังตงตง ซ่งมึ่งเต็งถึงกับหน้ามืดวูบวาบ จากนั้นฉุกใจคิดขึ้น งิ้วเรื่องชิวโอ้วหยอกภรรยาไฉนมีเสียงกลองศึก ที่เล่นหาใช่เรื่องป้าอ๋องลาสนมไม่ หรือว่า...

ซ่งมึ่งเต็งพลันพบว่า เสียงดังปานเภรีกลับเป็นเสียงหัวใจเต้น

ซ่งมึ่งเต็งได้รับถ่ายทอดฝีมือจากประมุขหมู่ตึกปลาบิน มีปฏิกิริยาตื่นตัวผิดธรรมดา พลันฉุกคิดว่าตัวเองอาจถูกลอบทำร้าย ดังนั้นสงบจิตสำรวมใจ ใช้วิชากิมกังเทียนเล้งซิ้งกง *(ลมปราณวชิระมังกรฟ้า)* สะกดอาการเต้นถี่เร็วของหัวใจ

มันโคจรพลังต่อต้านอย่างยากเย็น ซิมกั่งอั้ง ชอมึ่งเก็งและเม่งมึ่งถังที่ดูงิ้วอย่างจดจ่อไหนเลยทราบได้

กลับเป็นโป่วมึ่งปวย ซึ่งเพิ่งผ่านความเป็นความตาย หลังจากตะลึงลานวูบ พลันอุทานดังอาออกมา

เม่งมึ่งถังถูกขู่จนสะดุ้งเฮือก ร้องว่า "เจ้าคิดใคร่ตายหรือ?"
ซิมกั่งอั้งร้องเพ้ยกล่าวว่า "เซี่ยวปวยเสียสติแล้ว"
ทางด้านชอมึ่งเก็งค่อยชะเง้อคอมองมาทางด้านนี้

ชอมึ่งเก็งจำเดิมนั่งอยู่ทางขวาสุด พอได้ยินเสียงเอะอะค่อยยืดคอมองมา ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ก็เหลือบเห็นสีหน้าของซ่งมึ่งเต็ง

ซ่งมึ่งเต็งใบหน้าเป็นสีเทาซีดดุจเนื้อลิ้นจี่ สองแก้มกลับแดงก่ำคล้ายถูกเผาไฟจนแดง

ชอมึ่งเก็งงงงันวูบ ยื่นมือแตะหัวไหล่ซึ่งสั่นสะท้านดุจคนป่วยเป็นโรคไข้จับสั่นของซ่งมึ่งเต็ง ถามว่า "ตั่วซือกอ ท่าน..."

มันความจริงเข้าใจว่าซ่งมึ่งเต็งไม่สบาย แต่ไม่ทันกล่าวจบ ซ่งมึ่งเต็งพลันส่งเสียงคำรามที่ขัดข้องในลำคอ พ่นโลหิตใส่หน้าชอมึ่งเก็งจนหมดสิ้น

พริบตานั้น ใบหน้าชอมึ่งเก็งปรากฏจุดแต้มสีแดงนับร้อยพันจุดคล้ายคนฝีดาษแดงคนหนึ่ง

ชอมึ่งเก็งยกมือปิดหน้า โลหิตคล้ายกระสุนนับร้อยลูกซัดใส่ใบหน้ามัน ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ มือของมันพอกระทบถูกหัวไหล่ซ่งมึ่งเต็ง นิ้วชี้นิ้วกลางพลันปวดชาอย่างรุนแรง ราวถูกสายฟ้าฟาดใส่ อาการชาแล่นปลาบถึงหัวใจ

ซ่งมึ่งเต็งก็กู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราด โผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ทุกผู้คนดูงิ้วอย่างจดจ่อ พอได้ยินเสียงคำราม คนผู้หนึ่งโผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ผู้คนบนและใต้เวทีล้วนตื่นตระหนก

ซึ่งความจริง ชอมึ่งเก็งตบโดยบังเอิญ กลับช่วยชีวิตซ่งมึ่งเต็งคราวหนึ่ง ตอนนั้นซ่งมึ่งเต็งหัวใจถูกควบคุม ชอมึ่งเก็งพอตบใส่ พลังเร้นลับนั้นก็ถ่ายทอดเข้ามาทางฝ่ามือของมันครึ่งหนึ่ง ซ่งมึ่งเต็งมีไหวพริบปราดเปรียวเพียงใด รีบกระแทกอวัยวะภายในตัวเองกระอักโลหิตออกมา หลุดพ้นจากอำนาจแฝงเร้น โผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

มันแม้ทำร้ายชีพจรหัวใจตัวเอง แต่ก็หลุดพ้นจากอันตรายของจิตสมาธิถูกสยบ

การโผพุ่งกายของซ่งมิ่งเต็ง สะกดจนคนผอมสูงนั้นงงงันวูบ อดอุทานดังเอ๊ะเบาๆ มิได้

ซ่งมิ่งเต็งยืดกายโผพุ่งฟ้า เพียงคิดหลุดพ้นจากพันธนาการทางใจยังไม่ทราบว่าศัตรูผู้น่ากลัวอยู่ที่ใด คนผอมสูงพออุทานดังเอ๊ะ ซ่งมิ่งเต็งพลันตื่นตัวขึ้น

เป็นมันที่กลางอากาศกวักสองมือคราหนึ่ง คันเกาทัณฑ์ทองลูกธนูเงินซองเจ็ดสีในมือโป่วมิ่งปวยคล้ายติดปีก โบยบินกลับไปในมือซ่งมิ่งเต็ง

คนผอมสูงตาเป็นประกายวาววับ ร้องชมเชยว่า *"ประเสริฐ"*

ซ่งมิ่งเต็งทิ้งตัวลง มือขวาคว้าคันเกาทัณฑ์ มือซ้ายดึงลูกธนูเงินยิงลงไปดุจสายฟ้า

ขณะเดียวกัน คนผอมสูงลอยตัวขึ้นจากที่นั่งดุจค้างคาวตัวหนึ่ง เกาทัณฑ์นี้จึงยิงม้านั่งที่คนผอมสูงนั่งอยู่เมื่อครู่แยกเป็นสองเสี่ยง

ซ่งมิ่งเต็งวกกายกลับ น้าวคันเกาทัณฑ์พาดสาย ร้องเพ้ยตวาดว่า "อย่าหนี..."

เสียงดังคราหนึ่ง บังเกิดเสียงม้าล่อกลบเสียงร้องของมัน

คนรัวม้าล่อคือคนผอมสูง

มันไม่ทราบชิงม้าล่อใบหนึ่งจากที่ใด รัวใส่คราหนึ่ง

เสียงม้าล่อครั้งนี้ คล้ายสายน้ำฉีดพุ่งใส่รูหู ซ่งมิ่งเต็งความจริงปล่อยเกาทัณฑ์ออกแล้ว แต่เสียความแม่นยำ ยิงขึ้นสู่ท้องฟ้า

คนผอมสูงพลิ้วปราดมาดุจค้างคาวตัวหนึ่ง ท่าร่างของมันดูไปไม่รวดเร็ว แต่ทุกผู้คนไม่ทันมีความเคลื่อนไหวใด มันก็สวมกอดซ่งมิ่งเต็งไว้

ชุดดำของมันทั้งหลวมทั้งกว้าง โอบล้อมซ่งมิ่งเต็งเอาไว้ คล้ายใบบัวใบหนึ่งปิดบังตัวหนอนไว้

ซ่งมิ่งเต็งไม่เคยเห็นวิธีการต่อสู้เช่นนี้มาก่อน

เกาทัณฑ์ที่สามของมันพาดสายแล้ว ยังไม่ปล่อยออกไป คนผอมสูงก็สวมกอดมันเอาไว้

ซ่งมึ่งเต็งแทงเกาทัณฑ์ใส่ตำแหน่งหัวใจของคนผอมสูงในบัดดล

จากนั้นมันพบว่าในอาภรณ์ชุดดำเป็นความว่างเปล่า เสียงเชียะเมื่อหัวธนูของมันทะลุอาภรณ์ชุดดำออกไป

มีแต่มันเองจึงทราบว่า เกาทัณฑ์ของมันไม่ได้แทงถูกผู้มา

ร่างผอมสูงนั้นถลันออกจากอาภรณ์ชุดดำแต่แรก แนบตัวต่อตัว ใบหน้าต่อใบหน้าแนบติดกับเขา

ซ่งมึ่งเต็งงงงันวูบ

ตั้งแต่ออกจากครรภ์มารดา มันไม่เคยแนบชิดใกล้กับบุรุษปานนี้มาก่อน

คนผอมสูงแนบทรวงอกกับทรวงอกของมัน ไม่มีผู้ใดบรรยายความรู้สึกของมันได้

ความรู้สึกนั้นคล้ายทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามพลันเปิดประตูบานหนึ่ง ยื่นค้อนด้ามหนึ่งออกมา กระแทกใส่ทรวงอกของมันดังโครม

นี่เป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา ทั้งสองกระโดดขึ้นลง ซ่งมึ่งเต็งยิงออกสามเกาทัณฑ์ คนผอมสูงรัวม้าล่อคราหนึ่ง จากนั้นคนทั้งสองประกบแนบชิดกัน ซ่งมึ่งเต็งล้มหงายลงกับพื้น

เมื่อซ่งมึ่งเต็งล้มลง อ้าปากหมายร่ำร้อง แต่เมื่ออ้าปากขึ้น กลับกระอักเป็นของสิ่งหนึ่งออกมา

เป็นหัวใจของมันเอง!

ยามนั้น ลูกธนูเงินค่อยตกวูบลง ปักฉึกกับเวที สั่นไหวระรัว สะท้อนประกายสีเงินเลื่อมพราย

คนผอมสูงมองดูซากศพของซ่งมึ่งเต็ง พึมพำว่า *"ไม่เสียทีที่เป็นหนึ่งในห้าตัวแทนของชมรมด้ามดาบ และเป็นศิษย์คนโตของซิมแซน่ำ ยอดเยี่ยม*

สมคำร่ำลือจริงๆ มันกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า "น่าเสียดายเจ้าพอเริ่มต้นก็รับบาดเจ็บ ไม่เช่นนั้นยังยืนหยัดได้ชั่วขณะ"

ชิมกั่งอั้ง เม่งมึ่งถัง โป่วมึ่งปวย เพียงทราบว่าตั่วซือกอประมือกับผู้คน ยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด ซ่งมึ่งเต็งก็ล้มตายลง

ชิมกั่งอั้งกรีดร้องว่า "เจ้า...เจ้าฆ่าตั่วซือเฮีย..."

คนผอมสูงหันกายมาช้าๆ

รูปลักษณะคนผู้นี้ไม่มีใดแปลกประหลาด แต่หน้าเหลืองซีดราวขี้ผึ้ง โหนกแก้มมีไฝสีเทาเม็ดหนึ่ง ลูกตากลับเป็นสีเขียว บันดาลให้ผู้พบเห็นต้องสั่นสยิว

คนผอมสูงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ไม่เพียงตั่วซือเฮียเจ้า พวกเจ้าเมื่อพบหน้าเราก็ต้องตาย" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "หากว่าตั่วซือเฮียพวกเจ้าไม่ต่อสู้ขัดขืน ถูกเรากระแทกชีพจรหัวใจเสียชีวิตบนม้ายาว พวกเจ้าจะไม่พบเห็นเรา บางทีเราจะไม่ฆ่าพวกเจ้า" มันกล่าวด้วยแววตาเศร้าโศกอยู่บ้างว่า "ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความผิดของตั่วซือเฮียพวกเจ้า"

เมื่อกล่าวจบ มันไม่ปริปากอีก

โป่วมึ่งปวยพอเห็นตั่วซือเฮียประสบภัย น้ำตาพลันทะลักจากเบ้า ขู่คำรามว่า "ชดใช้ชีวิตตั่วซือเฮียเรามา" พลางสืบเท้าย่อเอว ฟันออกดาบหนึ่ง

ดาบยังไม่ทันฟันถึง กระแสดาบก็กระพือปกเสื้อคนผอมสูงขึ้น คนผอมสูงกลับสั่นศีรษะทอดถอนใจ คล้ายมองดูเด็กทารกก่อป้อมปราการบนหาดทราย น้ำทะลักพลันหนุนเนื่องมาถึง

โป่วมึ่งปวยเมื่อลงมือ ชิงกั่งอั้งก็ชักดาบสั้นจากอกเสื้อ คิดหมายลงมือ เม่งมึ่งถังพลันฉุดรั้งนางไว้ กระซิบนางว่า "ตั่วซือเฮียยังมิใช่คู่มือคนผู้นี้ พวกเรารีบหนี" จากนั้นฉุกลากชิมกั่งอั้งจากไป

ชอมึ่งเก็งที่รับบาดเจ็บก็ดิ้นรนลุกขึ้น ติดตามเม่งมึ่งถังและชิมกั่งอั้งหลบหนีไป

โรงงิ้วเมื่อเกิดคดีฆาตกรรม พลันชุลมุนวุ่นวายเป็นการใหญ่ คลื่นมนุษย์บ้างดันเข้าด้านใน บ้างดันออกนอก ร่ำร้องเรียกหาดังระงม บ้างตะดุดล้มลง บ้างหนีไม่ทันย่อตัวกับพื้นถูกคนเหยียบย่ำส่งเสียงร้องราวสุกรถูกเชือด โป่วมึ่งปวยฟันออกดาบหนึ่ง กลับฟันถูกอากาศธาตุ คนถูกผลักดันขึ้นไป ลอยลิ่วไปไกลโข ร่วงฟาดกับเวทีงิ้วดังโครม

เสียงระเบิดกึกก้อง เวทีงิ้วทั้งหลังพังทลายลง

โป่วมึ่งปวยรู้สึกมีดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ผงคลีเศษไม้ทับร่างไว้ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น

ยามนี้กลุ่มคนแออัดเบียดเสียด คนผอมสูงคิดไล่ล่าฆ่าชิมกั่งอั้งและพวกไม่ง่ายนัก คนผอมสูงเพียงแค่นหัวร่อ หาได้ไล่ติดตาม

ชิมกั่งอั้งและเม่งมึ่งถัง ชอมึ่งเก็ง ติดตามคลื่นมนุษย์ออกมาถึงถนน ยามกะทันหันไม่ได้จำแนกทิศทาง

เม่งมึ่งถังค่อนข้างเยือกเย็นกว่า ชี้มือไปยังทิศทางของถนนศิลา กล่าวว่า "ไปทางด้านนั้น"

ชิมกั่งอั้งจิตใจว้าวุ่น ทั้งยังพบว่าโป่วมึ่งปวยไม่ได้ติดตามมา จึงกล่าว "เซี่ยวปวยเป็นไรแล้ว?"

เม่งมึ่งถังกล่าวว่า "พวกเรายังเอาตัวไม่รอด สนใจมันไยกัน?"

ชิมกั่งอั้งเห็นชอมึ่งเก็งฝีเท้าซวนเซรีบประคองไว้ ถามว่า "ยี่ซือกอ *(ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)...*"

ชอมึ่งเก็งแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า "อย่าได้เสียเวลา รีบไป"

คนทั้งสามรีบร้อนลนลานดุจสุนัขสูญเสียเจ้าของ รีบรุดไปตามถนนศิลา ไปได้สิบกว่าก้าว ที่มุมถนนพลันปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น

เป็นชายหนุ่มตาสามเหลี่ยม สองคิ้วหลุบต่ำ มือทั้งคู่ซุกอยู่ในแขนเสื้อ ลดเลี้ยวมุมถนนออกมา ตุกคามตรงเข้าหาคนทั้งสาม

ไม่ทราบเพราะเหตุใด คนทั้งสามพอเห็นคนผู้นี้ อดประหวั่นพรั่น

ใจมิได้ ฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมา

คนทั้งสามสบตากันวูบ ล่าถอยในบัดดล ถอยไปเจ็ดแปดก้าว สุดถนนปรากฏหนึ่งคนหนึ่งลาขึ้น

ลาทั้งเหนื่อยล้าทั้งแก่เฒ่า ขาหน้าพิการ เหยาะย่างมาช้าๆ

คนทั้งหลังค่อมทั้งชรา มีเท้าเพียงข้างเดียว เดินอยู่ตรงขาพิการของลา กลับกลายเป็นขาที่สี่ของลา

ซอกแขนมันยันไม้เท้าข้างหนึ่ง ตัวไม้เท้าเลื้อยพันด้วยงูลายเจ็ดตัวและดูยั้วเยี้ย ประหลาดพิกลยิ่ง

ซิมกั่งอั้งหน้าเผือดขาวลง

เม่งมึ่งถังสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า "เป็นลื้อจั้วทิไกว *(ไม้เท้าอสรพิษ)* บุ่งเก้ากง และ เทียนลั้งซู้ *(บุรุษกล้วยไม้หอม)* ชิ้วโหงวฮวย แห่งตำหนักตัณหาฟ้า"

คนหลังค่อมเท้าด้วนแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า "เด็กน้อยทั้งสามก็รู้จักชื่อของตั่วเอี้ย *(ยกย่องตัวเองเป็นเจ้านายใหญ่)*"

เม่งมึ่งถังสูดลมหายใจเข้าไปอีกคำ กล่าวว่า "เราเข้าใจแล้ว"

ไม้เท้าอสรพิษ บุรุษกล้วยไม้หอม บวกกับเตียเห็งชิ่ว ดังเชาะกุนอาวเอี้ยงค้างคาวเป็นตัวแทนฝ่ายอธรรมที่ตำหนักตัณหาฟ้าส่งมาประลองกับคูตัวนตอ เม่งแชเล้า ฉิ้งอี้ไฮวั้ เอ็งเชียวซัวะ และซ่งมึ่งเต็งทั้งห้า

ไม้เท้าอสรพิษกับบุรุษกล้วยไม้หอมปรากฏกายในเวลาและสถานที่นี้ทุกประการเด่นชัดยิ่ง แผนฆาตกรรมนี้เป็นอุบายของตำหนักตัณหาฟ้า พวกมันเชิญยอดคนผู้หนึ่งมาลอบฆ่าคูตัวนตอและพวกทั้งห้า ชมรมด้ามดาบยามฉุกละหุกไม่อาจสรรหาตัวแทนเข้าร่วมประลอง ไม้เท้าอสรพิษและพวกทั้งห้าเท่ากับได้ชัยแน่นอน

ชัยชนะของพวกมัน เท่ากับเป็นชัยชนะของตำหนักตัณหาฟ้า

ชัยชนะของตำหนักตัณหาฟ้า สะท้อนเห็นถึงธัมมะเสื่อมโทรมอธรรมลำพอง

น.นพรัตน์ : แปล

ตำหนักตัณหาฟ้าเมื่อทำเช่นนี้ ย่อมไม่ปล่อยให้พวกเขามีชีวิตรอด
ต้องฆ่าพวกเขาปิดปากแน่นอน
ชายหนุ่มคิ้วหลุบต่ำกล่าวว่า "เจ้าเข้าใจก็ดี"
เม่งมึ่งถังขบริมฝีปาก พลันคุกเข่าลงโขกศีรษะสามคราว
คราครั้งนี้แม้แต่ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอมยังงงงันวูบ

หมู่มารอวางฑาง

เม่งมึ่งถังทางหนึ่งโขกศีรษะ ทางหนึ่งร้องดังๆ ว่า "ผู้อาวุโสทั้งสองโปรดไว้ชีวิตผู้เยาว์ ผู้เยาว์ยอมสวามิภักดิ์ต่อตำหนักตัณหาฟ้า ยินดีพลีแม้ชีวิต"

ซิมกั่งอั้งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันร้องว่า "ซาซือเฮีย *(ศิษย์ผู้พี่ที่สาม)* ท่าน..."

บุรุษกล้วยไม้หอมแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หันทางเสือตามลม มิใช่ตัวดีคนทอดทิ้งสหายยามคับขันเช่นเจ้า ไม่ฆ่ารังแต่ทำร้ายผู้คน"

ไม้เท้าอสรพิษหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ฆ่าไม่ได้ คนเช่นนี้ตัดสินใจเด็ดขาด เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัว ขายสหายหวังลาภยศ เป็นบุคคลที่ตำหนักตัณหาฟ้าต้องการ"

ตั้งแต่ต้นจนยุติ ซอมึ่งเก็งไม่กล่าวแม้สักคำเดียว ·

มันไม่คล้ายซิมกั่งอั้งที่ส่งเสียงด่าทอ และไม่คล้ายเม่งมึ่งถังที่คุกเข่าขอความกรุณา

มันเพียงหาโอกาสกระทำเรื่องหนึ่ง

...หนี!

ซอมึ่งเก็งพลันตวาดก้อง โถมปราดไปยังตรอกซอยขวามือด้วยระดับความเร็วดุจเกาทัณฑ์

เมื่อตอนหลบหนี มันไม่ได้นำพาซิมกั่งอั้งร่วมทาง ถึงกับไม่ได้แจ้งให้ทราบ คนผู้หนึ่งยามคับขันคิดหนีเอาชีวิตรอด ต้องทอดทิ้งเครื่องกีดขวางทุกประการ ซอมึ่งเก็งแม้ไม่คล้ายเม่งมึ่งถังที่คุกเข่าขอความกรุณา แต่ก็ล่วงรู้ถึงหลักการรักษาชีวิต

มันพอเคลื่อนไหว ไม้เท้าอสรพิษที่เหลือเพียงเท้าเดียวก็เคลื่อนไหวแล้ว

ไม้เท้าอสรพิษที่มีเพียงเท้าเดียว เมื่อเคลื่อนไหวยังรวดเร็วกว่าเท้าสิบข้าง ขยับกายวูบ ก็สกัดขวางอยู่หน้าตรอกซอยขวามือ

แต่ท่าร่างของชอมึ่งเก็งพลันเปลี่ยนไป

ทิศทางของมันเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

มันความจริงคิดโฉบขึ้นชายคาตึกซ้ายมือ ที่กระโดดไปทางขวาเพียงเป็นจิ้งจกทิ้งหางไว้ตอนหลบหนีเท่านั้น

มันโฉบขึ้นชายคาตึกในบัดดล

ชิมกั่งอั้งร้องว่า "ยี่ซือเฮียรอข้าพเจ้า..."

ชอมึ่งเก็งหวั่นไหวใจเล็กน้อย แต่ยังไม่หยุดยั้งลง

...ชีวิตแสดงว่าสำคัญกว่าโฉมสะคราญ

เม่งมึ่งถังไม่ได้เงยหน้าขึ้น เนื่องเพราะเขาทราบว่า ตอนนี้ขอเพียงมันขยับเคลื่อนไหว มือที่ซุกอยู่ในแขนเสื้อของบุรุษกล้วยไม้หอมต้องดึงออกมา

ดังนั้นมันไม่กล้าเคลื่อนไหว

จากนั้นมันได้ยินเสียงทอดถอนใจ

คนทอดถอนใจคือไม้เท้าอสรพิษ

มันเงยหน้าอัปลักษณ์ขึ้น กล่าวด้วยความรู้สึกเสียดายว่า *"เตียเห็งชิ่วโชคดี เตียเห็งชิ่วโชคดีจริงๆ"*

สีหน้าของมันคล้ายแมวตัวหนึ่งตะปบจับนกกระจิบไม่ได้ ปล่อยให้นกกระจิบบินขึ้นฟ้า ถูกเหยี่ยวโฉบไปก็มิปาน

บนท้องฟ้าไม่มีเหยี่ยว

ชอมึ่งเก็งก็มิใช่นกกระจิบ

บนชายคาตึกก็ไม่มีนกกา มีเพียงคนผู้หนึ่ง

คนที่สองมือแวววับผู้หนึ่ง

คนผู้นี้กำลังโยนสิ่งของลงมา

ที่มันโยนลงมาเป็นคนผู้หนึ่ง
แต่มิใช่คนที่สมบูรณ์แบบผู้หนึ่ง หากแต่เป็นเศษแขนขาคราบสังขาร
ที่หลุดลุ่ย
มือของมันคล้ายยังแหลมคมกว่ามีดขวาน เมื่อฟันลงบนร่างคน อวัยวะทุกส่วนก็ขาดเป็นท่อนๆ ร่วงลงจากชายคาตึกตกถึงพื้นพร้อมกับโลหิตสาดกระจาย
ตัวมันหน้าแดงระเรื่อเคราขาวสะอาด ปลอดโปร่งราวไม่มีเรื่องราวใด

ที่ร่วงหล่นลงมาย่อมเป็นร่างสังขารของชอมึ่งเก็ง
คนผู้หนึ่งถูกสับแยกสังขารเช่นนี้ ย่อมเสียชีวิตแล้ว
ดังนั้นชอมึ่งเก็งไม่รู้สึกกลัว ที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงคือเม่งมึ่งถัง
ซิมกั่งอั้งถึงกับคิดอาเจียน
คนบนชายคาตึกพอสับแยกสังขารเสร็จสิ้น ค่อยปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า *"สำเร็จแล้ว"* มันกล่าวเพียงสามคำ เมื่อกล่าวถึงคำที่สอง ก็ทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้าซิมกั่งอั้ง ท่าทีปลอดโปร่งราวใช้ความคิดอยู่หน้าเตียงก็มิปาน

เม่งมึ่งถังโขกจนหน้าผากแตก โลหิตไหลซึมออกมา แต่ยังโขกศีรษะไม่หยุดยั้ง เนื่องเพราะเขาทราบว่า ผู้มาไม่เพียงไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอม ยังมีอั้งมิ่นแป๊ะฮวก *(หน้าแดงเคราขาว)* เตียเห็งชิ่ว

ไม่ว่าผู้ใดพบพานมือของเตียเห็งชิ่ว *(มือโชคดี)* คู่นี้ ค่อยทราบว่าอะไรคือความ *"โชคร้าย"*

เพียงอาศัยมือของเตียเห็งชิ่วคู่นี้ นอกจากตั่วซือเฮียซ่งมึ่งเต็งยังไม่ตาย ไม่เช่นนั้นต่อให้พวกตนมีอีกสิบคน ก็ต้องถูกสับแยกสังขาร

อย่าว่าแต่ยังมีไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอม
คนทั้งสามความจริงเป็นตัวแทนฝ่ายอธรรม ที่จะประลองกับตั่วซือเฮียและพวก ตอนนี้ล้วนมาแล้ว

เตียเห็งชิ่วพลิ้วกายลงไป ถามว่า "ที่เหลืออีกสองคนจัดการอย่างไร?"

ไม้เท้าอสรพิษกล่าวว่า "บุรุษทิ้งไว้เป็นศิษย์ของเรา"

บุรุษกล้วยไม้หอมกล่าวว่า "สตรีพากลับไป เป็นนางบำเรอเรา"

เตียเห็งชิ่วปรบมือกล่าวว่า "ต่างสมมาดปรารถนา นับว่าประเสริฐแท้"

ขณะที่มันลูบคลำมือที่แวววับ บันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่า มันทั้งระมัดระวังทั้งทะนุถนอมนัก

มิคาดมันเพิ่งกล่าวจบ บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดำรามว่า *"บัดซบ ผู้ใดล่วงเกินศิษย์ร่วมสำนักเรา ต้องถามดาบของเราโป่วมึ่งปวยก่อน"*

ชายหนุ่มคิ้วดกหนา ผิวค่อนข้างคล้ำ ดวงตาทอประกายคนหนุ่มและพิโรธลั่นผู้หนึ่ง กวัดแกว่งดาบโถมเข้ามา คุ้มครองอยู่เบื้องหน้าซิมกั่งอั้งและเม่งมึ่งถัง

ซิมกั่งอั้งความจริงไม่เห็นเซี่ยวซือเฮีย *(ศิษย์ผู้พี่คนเล็ก)* นี้อยู่ในสายตาแต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด? พอได้ยินสุ้มเสียงอันห้าวหาญของเขา ในใจกลับบังเกิดความรู้สึกคิดพึ่งพิง

มาตรว่าในความเป็นจริง วิทยายุทธ์ของโป่วมึ่งปวยไม่แน่ว่าจะเอาชนะซิมกั่งอั้งได้

โป่วมึ่งปวยจ่อปลายดาบกับฝ่ายตรงข้ามทั้งสาม ทางหนึ่งโบกมือไปด้านหลัง กล่าวว่า "พวกท่านรีบหนี ข้าพเจ้าจะต้านพวกมันไว้เอง"

เม่งมึ่งถังพลันกระโดดปราดขึ้นจากพื้น ฟันดาบใส่กลางหลังโป่วมึ่งปวย!

โป่วมึ่งปวยคิดไม่ถึงในเวลาเช่นนี้ ศิษย์ร่วมสำนักจะลงมือต่อตนด้วยอำมหิต ได้แต่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง กลางหลังยังถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

เม่งมึ่งถังหน้าเขียวคล้ำ ฟันดาบที่สองออก

โป่วมึ่งปวยขวางดาบต้านทานไว้ แผดเสียงร้องว่า "ท่าน...ซาซือกอ *(ศิษย์ผู้พี่ที่สาม)* ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

เม่งมึ่งถังลงมือไม่หยุดยั้ง ฟันออกอีกหลายดาบ บุรุษกล้วยไม้หอมที่ด้านข้างแค่นหัวร่อกล่าวว่า "นี่เรียกว่าขายสหายหวังลาภยศ ถือเป็นการสร้างความชอบยามคับขัน เจ้ากระทั่งความนี้ยังไม่เข้าใจ มิน่าเล่ามีคนคิดฆ่าเจ้า เจ้าได้แต่ปล่อยให้คนฆ่าเถอะ"

โป่วมึ่งปวยคอยหลบซ้ายเลี่ยงขวา ซิมกั่งอั้งพลันคุมดาบสั้นแทงปราดใส่เม่งมึงถัง ตวาดว่า "ซาซือกอ ท่านไหนเลยทำเช่นนี้ได้?"

ไม้เท้าอสรพิษเห็นคนทั้งสามฆ่าฟันกันเอง ต้องหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ดูท่าหมู่ตึกปลาบินยิ่งมายิ่งทรุดโทรม พวกเรายังไม่ลงมือ พวกมันกลับฆ่าฟันกันเอง"

โป่วมึ่งปวยพอฟัง พลันรั้งดาบกลับจากการจู่โจมใส่เม่งมึ่งถัง วกดาบคุ้มครองซิมกั่งอั้งไว้ ร้องว่า "เซี่ยวซือม่วยรีบหนี ที่นี้ปล่อยให้เราจัดการเอง"

ซิมกั่งอั้งเห็นโป่วมึ่งปวยคุ้มครองนางโดยไม่คำนึงถึงตัวเองเช่นนี้ อดตื้นตันใจมิได้ แทบโพล่งคำ *"ข้าพเจ้าขออยู่กับท่าน"* ออกไปแต่แล้วห้วงนึก นางไม่ได้รักชอบเขา ไหนเลยร่วมเป็นร่วมตายได้

เม่งมึ่งถังพลันคว้ามือซิมกั่งอั้ง ถอนตัวจากไป

บุรุษกล้วยไม้หอมกล่าวกับไม้เท้าอสรพิษว่า "ศิษย์ของท่านไม่ทันเข้าสำนักก็มีใจรวนเร จะรับได้อย่างไร?" เอ่ยถึงตอนนี้ ยืดกายขึ้นร้องว่า "ฆ่าเถอะ"

มันคิดลอยข้ามศีรษะโป่วมึ่งปวย ล่าสังหารเม่งมึ่งถัง

โป่วมึ่งปวยคำรามคราหนึ่ง ฟันดาบขัดขวาง

บุรุษกล้วยไม้หอมไม่แยแสเหลือบแล เพียงลอยตัวขึ้นก็หลบรอดจากคมดาบ พุ่งปราดต่อไป

มิคาดโป่วมึ่งปวยฟันดาบผิด พลันชักดาบออก

บุรุษกล้วยไม้หอมคิดไม่ถึงโป่วมึ่งปวยจะชักดาบที่เป็นที่ถือดีเพียงหนึ่งเดียวของตนออกมา พริบตาทึ่งงงัน คมดาบก็แหวกฝ่าอากาศถึงทรวงอก

แล้ว

บุรุษกล้วยไม้หอมชักมือจากในแขนเสื้อกว้างใหญ่ เสียงฉาดเมื่อฝ่ามือทั้งสองหนีบดาบไว้

ดาบเหล็กกล้าทั้งไม่หัก และไม่ปริแตก แต่ถูกขยำเป็นก้อนกลมดุจแป้งหมี่ โยนทิ้งกับพื้น

ในที่สุดบุรุษกล้วยไม้หอมเผยมือทั้งสองออกมา

มือของบุรุษกล้วยไม้หอมไม่มีใดแปลกพิสดาร ที่แปลกพิสดารคือฝ่ามือของมัน

ฝ่ามือของมันก็ไม่มีใดพิสดาร เพียงแต่ฝ่ามือทั้งสองข้างขาดของสิ่งหนึ่ง

เป็นนิ้วมือ

ฝ่ามือทั้งสองของบุรุษกล้วยไม้หอม กลับไม่มีนิ้วมือแม้สักนิ้วเดียว

บุรุษกล้วยไม้หอมย่อมมิใช่ไม่มีนิ้วมือมาแต่กำเนิด โป่วมึ่งปวยก็เคยได้ยินคำร่ำลือว่า ยุทธจักรมีวิชาฝ่ามือชั่วร้ายชนิดหนึ่ง เรียกว่าบ้อจี้เจี้ย *(ฝ่ามือไร้ดรรชนี)* วิชาฝ่ามือนี้เมื่อฝึกถึงขั้นสูงสุด นิ้วทั้งสิบบนฝ่ามือทั้งสองข้างจะห่อเหี่ยวทีละนิ้ว หักหลุดร่วง จวบกระทั่งมองไม่เห็น ยามนี้จึงเป็นช่วงตอนที่น่ากลัวของฝ่ามือไร้ดรรชนี

แต่สีหน้าของบุรุษกล้วยไม้หอมตอนนี้ ยังน่ากลัวกว่าฝีมือของมัน

มันหันหน้าหาโป่วมึ่งปวย สีหน้าคล้ายปีศาจขาวที่ถูกแช่แข็งอยู่ในหิมะเจ็ดวันเจ็ดคืน

มันกล่าวกับไม้เท้าอสรพิษอย่างเย็นชาว่า "ท่านตามฆ่าสองคนนั้นคนผู้นี้ให้เรา"

ไม้เท้าอสรพิษหัวร่อพลางกล่าวว่า "บุรุษปลิดมาแกล้มเหล้า สตรี..."

มันขยับกายวูบ ก็ขึ้นไปบนหลังคา ได้ยินเสียงด็กด็ก ที่แท้ใช้ไม้เท้าเหล็กยันพื้นแทนขาพิการของเขา ถึงกับวิ่งเร็วกว่าม้าป่าอีก

บุรุษกล้วยไม้หอมหันหน้าหาโป่วมึ่งปวย กลิ่นอายฆ่าฟันที่ระเหย

จากร่างมัน เพียงพอกับการคุกคามผู้คนทั้งถนนขาดใจตาย

ไม้เท้าอสรพิษส่งเสียงตวาด เร่งรัดลาไล่ติดตาม มิคาดคนผู้หนึ่งกระโดดมาขวางหน้า ต่อยหมัดใส่หัวลา

ไม้เท้าอสรพิษตวัดมือวูบ เสียงดังเมื่อหมัดต่อยใส่ไม้เท้าเหล็ก

คนต่อยหมัดคือโป่วมึ่งปวย ยามนั้นโป่วมึ่งปวยเจ็บจนใช้มืออีกข้างหนึ่งประคองหมัดไว้ แต่ก็ทราบศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ยังฝืนหยัดขวางทาง ไม่ให้ไม้เท้าอสรพิษผ่านไป

ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอมสบตากันวูบ

บนเส้นทางอธรรม พวกมันมีชื่ออื้อฉาว ดังนั้น การประลองบนยอดเขาปวยไล้ฮงประจำปีนี้ พวกมันได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนฝ่ายอธรรม

มีแต่ซ่งมึ่งเด็ง คูตัวนตอ ฉิ้งอี้ไฮว้ เอ็งเซียวซัวะ เม่งแชเล้า และพวกทั้งห้า จึงสามารถประจันหน้ากับพวกมัน

ตอนนี้เด็กหนุ่มปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมนี้กลับขวางหน้าพวกมันไว้

ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอมพากันหยีตาลง แต่ยังไม่ทันเอ่ยปาก เตียเห็งชิ่วก็ตวาดว่า “เราตามเอง” ขาดคำ โผพุ่งกายขึ้น สองมือสะท้อนประกายสีทองจางๆ ชนิดหนึ่ง

โป่วมึ่งปวยเห็นเช่นนี้ ทราบว่าตนเองมิเพียงสกัดไม่อยู่ มิหนำซ้ำไม่มีท่าร่างรวดเร็วปานนี้ ไม่สามารถกระโดดสูงปานนั้น ปากกลับตวาดว่า “เตียเห็งชิ่ว ขอเพียงท่านเก่งกล้าสามารถก็ฆ่าข้าพเจ้าก่อน หากไล่ตามผู้อื่นไปก็เป็นลูกเต่าบัดซบ”

เสียงร้องพอดัง เตียเห็งชิ่วพลันชะงักร่างกลางอากาศ กางมือทั้งสองทิ้งตัวลงมา ตกลงกับพื้นดุจตะปูตัวหนึ่ง

โป่วมึ่งปวยสูดลมหายใจลึกๆ เขาทราบว่าตนเองนับว่ารั้งดาวเพชฌฆาตทั้งสามดวงไว้ได้แล้ว

สำหรับผลสุดท้ายเป็นอย่างไร เขาไม่ได้คิด ไม่สามารถคิด ยิ่งไม่

ต้องคิดแล้ว

เตียเห็งชิ่วความจริงคิดไล่ล่าฆ่าซิมกั่งอั้งและเม่งมึ่งถังให้กับไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอม เนื่องเพราะมันทราบว่าคนทั้งสองแค้นเด็กหนุ่มที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินผู้นี้จับใจ

ไม้เท้าอสรพิษกับบุรุษกล้วยไม้หอมน้อยครั้งจะแค้นผู้ใด

ก่อนหน้านี้ไม้เท้าอสรพิษเคยแค้นคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นเพียงหัวร่อเยาะมันเป็นคนขาเป๋ ไม้เท้าอสรพิษก็ใช้เวลาสามสิบหกวันฆ่ามัน

คนผู้หนึ่งถูก “ฆ่า” สามสิบหกวัน เมื่อตอนไม้เท้าอสรพิษจากไป คนผู้นั้นกระทั่งเนื้อสักชิ้น กระดูกสักท่อนก็หาไม่พบ

มีคนบอกว่าไม้เท้าอสรพิษใช้น้ำละลายศพละลายซากศพทิ้ง และมีคนแอบร่ำลือว่าถูกไม้เท้าอสรพิษกลืนกินลงท้องไป แต่ผู้คนละแวกใกล้เคียงล้วนโยกย้ายจากไปแต่แรก

คนพักอยู่ที่นั้น ล้วนเป็นคนโฉดในยุทธจักร แต่เสียงแผดร้องที่ดังจากภายในห้องนั้น เกรี้ยวกราดระดายหูเกินไปจริงๆ พวกมันถึงกับสำรอกของที่รับประทานลงไปออกมา มหาโจรที่เยือกเย็นที่สุดผู้หนึ่งทนฟังอยู่สิบสี่วันในที่สุดต้องผละจากไป

แน่นอน ผู้ตายนั้นไม่ได้แผดร้องเพียงสิบสี่วัน

บุรุษกล้วยไม้หอมหาเป็นเช่นนั้นไม่ มันฆ่าคนเร็วยิ่ง

เหตุที่มันฆ่าคน น้อยครั้งจะมี *“ความแค้น”* ถึงกับไม่มีเหตุผล มีอยู่ครั้งหนึ่ง มันฆ่าคน *“เนื่องเพราะ”* คนผู้หนึ่งเดินผ่านข้างกาย มันมองดูแวบหนึ่ง อีกคนหนึ่งถูกฆ่าเนื่องเพราะตอนเดินผ่านข้างกายมันไม่เหลือบมองมัน

อีกครั้งหนึ่งมันฆ่าคน *“เนื่องเพราะ”* ฝ่ายตรงข้ามเป็นคนตาบอดผู้หนึ่ง

เหตุผลของมันคือ ฝ่ายตรงข้ามเมื่อมองไม่เห็นมันมาแต่กำเนิดก็สมควรตายแต่แรกแล้ว

น.นพรัตน์ : แปล

ดังนั้นเตียเห็งชิ่วทราบแต่แรกว่า เด็กโง่งมนี้จะมีผลบั้นปลายอย่างไร

แต่มันคิดไม่ถึงว่า เด็กน้อยที่ขวัญกล้าบังอาจเทียมฟ้าผู้นี้กลับกล้ากล่าววาจาสามหาวต่อมัน

ตั้งแต่เตียเห็งชิ่วออกท่องยุทธจักร เพิ่งได้ยินคำพูดเช่นนี้เป็นครั้งแรก

มันหันกายไปช้าๆ โดยไม่มีปัญญาบังคับเพลิงโทสะในอกได้ ก็เห็นไม้เท้าอสรพิษคล้ายโกรธคล้ายไม่เชิงโกรธ บุรุษกล้วยไม้หอมคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม

ยังมีชายหนุ่มคิ้วดกหนาตาโต เชิดหน้ายืดอกนั้นใช้ดวงตาถลึงมองพวกมันทั้งสาม

ไม้เท้าอสรพิษ บุรุษกล้วยไม้หอม เตียเห็งชิ่วล้วนบังเกิดความคิดประการหนึ่ง

...ไม่ทราบสมควรฆ่าเด็กน้อยนี้อย่างไรจึงสมใจ?

ยามนั้น คนทั้งสามพลันได้ยินคนผู้หนึ่งทอดถอนใจกล่าวว่า "ยมบาลกำหนดให้ตายยามสาม ไม่กล้ารั้งถึงยามห้า ได้ซือ (คำยกย่องหลวงจีน) ท่านแม้หวังความตาย แต่อายุขัยยังไม่สุดสิ้น ต้องไม่ตายแน่"

ยอดคนพยากรณ์

ถนนสายนี้ความจริงปรากฏผู้คนสัญจร หาบเร่แผงลอยร้องเร่ขาย เหล่าน้ำชาที่ครึกครื้น รถราม้าต่างแล่นขวักไขว่ แต่การสกัดฆ่าฟันพอเริ่มขึ้น ทุกผู้คนล้วนอกสั่นขวัญแขวน ทั่วทั้งถนนเงียบงันวังเวง ทุกผู้คนหลบไปในบ้านช่อง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ที่มุมถนนมีแผงเล็กๆ ยังไม่เก็บแผง แผงที่ว่าเพียงตั้งโต๊ะตัวหนึ่ง บนโต๊ะจัดวางกระจกโป๊ยช่วย *(แปดทิศ)* ใบหนึ่ง ไม้บรรทัดเหล็กสีดำมะเมื่อมอันหนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีสิ่งใดอีก

เพียงแต่บนผ้าปูโต๊ะวาดรูปสองใบ รูปหนึ่งเป็นหน้าคน รูปหนึ่งเป็นมือข้างหนึ่ง หน้าคนไว้เครายาวห้าแฉก ในรูปแบบโบราณ บนใบหน้ากำกับชื่อซึ่งเป็นตำแหน่งสำคัญบนใบหน้าคนร้อยกว่าชื่อ รูปผ่ามือขีดวาดเส้นลายมือต่างๆ กำกับชื่อเขาไว้

ที่ข้างโต๊ะยังปักธงคันหนึ่ง บนคันธงผูกผ้าขาวพัดพลิ้ว บนผ้าขาวเขียนอักษรคำว่า **"โป่วอีชิ้งเชี่ย** *(เทพพยากรณ์)"*

ที่หลังโต๊ะนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง สวมชุดยาวสีน้ำตาล รูปเค้าใบหน้าคลับคล้ายรูปคนโบราณบนผ้าปูโต๊ะอยู่เจ็ดส่วน

ไม่ว่าผู้ใดมองปราดเดียวก็ดูออกว่า นี่เป็นแผงพยากรณ์ คนผู้นี้เป็นหมอดูร่อนเร่ที่ทำนายโชคชะตาราศีผู้คน

ผู้ที่ให้เขาดูลายมือ กลับเป็นหลวงจีนชราหน้านิ่วคิ้วขมวด ท่าทางเจ้าทุกข์ผู้หนึ่ง

หมอดูจับมือหลวงจีนชราเพ่งพิศโดยละเอียด คล้ายไม่ล่วงรู้เหตุการณ์บนท้องถนนก็มิปาน

ทันใด ไม้เท้าอสรพิษพบว่ามุมถนนความจริงว่างเปล่า ไม่ทราบเพิ่มคนสองคนนี้ตั้งแต่เมื่อใด บุรุษกล้วยไม้หอมรู้สึกแผงนี้ความจริงคงอยู่ แต่ไม่มีบุคคลทั้งสองนี้ เตียเห็งชิ่วกลับพบว่า คนและแผงความจริงคงอยู่ แต่ตัวเองไม่ทันสังเกตสนใจ เมื่อสังเกตขึ้นมา รู้สึกคนทั้งสองขัดตายิ่ง

หมอดูกับหลวงจีนยังคงไม่รู้สึกตัว

หมอดูยังคงดูลายมือของหลวงจีน ดูจากสีหน้าพวกเขา คล้ายขบคิดหลักปรัชญาอันใด ดูไปไม่คล้ายกำลังดูลายมือ หากแต่กำลังเล่นหมากรุกอันลึกล้ำกระดานหนึ่ง

หลวงจีนชราถามว่า "อาตมาเพียงหวังความตาย หรือว่าตายไม่ได้?"

หมอดูนั้นกล่าวว่า "ทุกประการล้วนแล้วแต่ฟ้าลิขิต คนไม่อาจบังคับแข็งขืน ไต้ซือขนคิ้วยาว ยิ่งตง *(ตำแหน่งเหนือริมฝีปาก)* กว้างลึก ต้องมิใช่คนอายุสั้น"

หลวงจีนชราตบโต๊ะกล่าวว่า "อาตมาหน้าตาทุกข์โศก ยังกลัวตายไม่ได้?"

หมอดูนั้นกล่าวว่า "ไต้ซือมีหน้าตาอมทุกข์ ต้องเผชิญกับทุกข์เข็ญแต่พานตายไม่ได้ มิหนำซ้ำรูปเค้ามั่นคง สองหูห้อยย้อย เป็นลักษณะของอายุยืนยาว"

หลวงจีนชรากระชากเสียงว่า "อาตมาพานคิดตาย ทำลายคำทำนายของท่าน"

หมอดูนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "เป็นตายกำหนดแน่นอน ไม่ต้องบังคับแข็งขืน"

หลวงจีนชราร้องว่า "อาตมาจะตายให้ท่านดู"

ขาดคำ ร่างโผพุ่งขึ้นดุจนกเหยี่ยวตัวมหึมาพลันหุบแขนจีวรที่คล้ายเหล็ก ตลอดทั้งร่างกลับกลายเป็นกระสุนลูกหนึ่ง พุ่งศีรษะล้านเลี่ยนชนใส่

กำแพงตึก

มิดาดหมอดูนั้นขยับกายวูบ ก็ขวางอยู่หน้ากำแพง

คำนวณจากระดับความเร็วที่หลวงจีนชราพุ่งตัวลงมา หมอดูต้องถูกชนกระดูกหักแน่นอน โป้วมึ่งปวยอดร้องโพล่งมิได้ว่า "ทำไม่ได้..."

เสียงโครมครามหนึ่ง ศีรษะล้านเลี่ยนของหลวงจีนชรา ชนใส่หนังท้องของหมอดูนั้น

หมอดูนั้นบนท้องน้อยพอดีหุ้มห่อศีรษะของหลวงจีนชราเอาไว้ ค่อยสูดลมหายใจเบ่งท้อง ดันศีรษะหลวงจีนชราดีดกระดอนออกมา

หลวงจีนชราวกกายกลางอากาศพลิ้วลงสู่พื้น หลวงจีนชราไม่ได้ศีรษะแตก หนังท้องของหมอดูก็ไม่ถูกชนทะลุ

หน้าตาอมทุกข์ของหลวงจีนชรากลับกลายเป็นบูดบึ้ง กล่าวว่า "คำทำนายของท่านไม่ศักดิ์สิทธิ์"

"อ้อ?"

"หากศักดิ์สิทธิ์จริง ต้องไม่ยื่นมือขัดขวาง ดูว่าอาตมาตายได้หรือไม่"

หมอดูนั้นเยิ้มพลางกล่าวว่า "ต่อให้เราไม่ลงมือ ได้ซือก็ตายไม่ได้"

หลวงจีนชราโผพุ่งขึ้นฟ้าอีกครา

ได้ยินเสียงโครม หลวงจีนชราทั้งคนทั้งศีรษะคล้ายนกประหลาดหุบปีกชนใส่กำแพง ทะลวงทะลุเป็นช่องใหญ่ ภายในห้องบังเกิดเสียงอุทานดังระงม

ชั่วครู่ให้หลัง หลวงจีนชราค่อยลูบศีรษะล้านเลี่ยน ทรงกายลุกขึ้นยืน พึมพำว่า "ลืมสลายพลังฝีมือ ชนกำแพงไม่ตาย ทดลองดูใหม่"

หมอดูนั้นพลันกล่าวว่า "ได้ซือ ท่านทำไม่ถูกแล้ว"

"ทำไม่ถูกที่ใด?"

"ท่านคิดตายเป็นเรื่องของท่าน แต่เพียงหวังความตาย ทำลายกำแพงบ้านคนยากไร้ ใช่ขัดกับหลักศาสนาพุทธหรือไม่?"

หลวงจีนชราค่อยได้คิด ได้ยินภายในห้องบังเกิดเสียงร้องไห้ของทารก

และเสียงผู้ใหญ่ตวาดห้ามทารกด้วยความขลาดเขลา ต้องกล่าวว่า "สมควรตาย อาตมาสมควรตาย"

หมอดูนั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ศาสนาพุทธถือกุศลบุญกรรม ได้ซือทำบาปไว้ สมควรชดใช้ทดแทน"

หลวงจีนชราประนมมือกล่าวว่า "ซินแสโปรดสอนสั่ง"

"ได้ซือชนกำแพงพัง ควรออกแรงซ่อมแซมค่อยจากไปได้"

หลวงจีนชราค่อยได้คิด กล่าวว่า "ใช่แล้ว อาตมาจะหาเงินซื้ออิฐปูน ซ่อมแซมกำแพงพังใช้กรรมที่ก่อไว้ เพียงไม่ทราบวันนี้ตายไม่ได้ วันใดจึงสามารถสู่สุขาวดี?"

"ได้ซือมีรูปลักษณ์อายุยืนยาว ไยต้องแสวงหาความตาย?"

"ทางโลกลำเค็ญเกินไป อาตมามิอาจไม่ตาย"

หมอดูยกมือลูบเครากล่าวว่า "ตกลง เราจะดูให้"

ทั้งสองกลับไปนั่งโต๊ะ ดูลายมือใหม่

การปรากฏกายของคนทั้งสอง สะกดเตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษ และบุรุษกล้วยไม้หอมไว้ นึกถึงบุคคลสองคนขึ้นมา

หนึ่งคือหลวงจีนที่วัดใหญ่ไม่รับ วัดเล็กไม่ต้องการ มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด แต่แสวงหาความตาย ฉายา**คิ้วชี้ไต้ซือ** *(หลวงจีนใฝ่ความตาย)*

อีกผู้หนึ่งเป็นชนชั้นยอดคน ซึ่งยุทธจักรร่ำลือว่าฝึกถึงขั้นเซียนกระบี่แล้ว

แต่พวกมันทั้งสามไม่คิดว่า หมอดูผู้นี้คือยอดคนท่านนั้น เนื่องเพราะพวกมันทั้งไม่เชื่อว่า หมอดูร่อนเร่เช่นนี้จะเป็นชนชั้นยอดคน มิหนำซ้ำไม่เชื่อว่ายอดคนที่ร่ำลือมีตัวตนจริงๆ

คำเล่าลือในยุทธจักร มักเป็นข่าวโคมลอย โดยเฉพาะยุคเข็ญที่ขุนนางโฉดครองเมือง ภัยธรรมชาติซ้ำเติม โจรผู้ร้ายชุกชุม ราษฎรเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า คำเล่าลือยิ่งแต่งแต้มสีสันกว่าเดิม

ดังนั้นที่พวกมันกริ่งเกรงมิใช่หมอดูนั้น แต่เป็นหลวงจีนใฝ่ความตาย

ดูจากท่าร่างที่หลวงจีนชราโผพุ่งขึ้นฟ้า จากนั้นสาดพุ่งลงมา หาก เป็นหลวงจีนใฝ่ความตายจริง กลับเป็นบุคคลที่ไม่อาจตอแยได้

บุคคลเช่นนี้ คนทั้งสามล้วนไม่คิดตอแย

ดังนั้นเตียเห็งชิ่วกล่าวเบาๆ ว่า *"จับตัวกลับไป ค่อยๆ จัดการ"*

บุรุษกล้วยไม้หอมลงมือในบัดดล

มันไม่มีนิ้วมือ ดังนั้นตบฝ่ามือใส่โป่วมึ่งปวย โป่วมึ่งปวยพลันตื่นตัว ว่าฝ่ามือนี้ไว้

เสียงฉาดคราหนึ่ง โป่วมึ่งปวยรู้สึกใจกลางฝ่ามือชาวูบ อาการชา แผ่เข้าไปยังต้นแขน หัวไหล่ กระทั่งถึงหัวใจ แม้แต่สองเท้ายังยืนไม่มั่น สมองปลอดโปร่งโล่งโถง คิดล้มตัวลงถ่ายเดียว

ได้ยินหมอดูนั้นกล่าวว่า "พลังฝ่ามือไร้ดรรชนี มิใช่เจ้ารับไว้ได้"

โป่วมึ่งปวยพอฟัง สมองเลอะเลือนพลันแจ่มใส ส่งเสียงร้องว่า "ผู้ อาวุโสช่วยด้วย..."

หมอดูนั้นยังดูมือที่เต็มไปด้วยรอยสากหนา ลายมือยุ่งเหยิงของ หลวงจีนชรา กล่าวว่า "ฝ่ามือของท่านลายเส้นสับสน อารมณ์ย่อมยุ่งเหยิง แต่เส้นชีวิตและสุขภาพลึกล้ำมีพลัง ตรงรอยขาดมีเส้นเง็กซินครอบไว้ เชื่อมกับรากของเส้นชะตา ดังนั้นแคล้วคลาดจากอันตราย ได้รับการช่วย เหลือจากคนมีบุญ อายุช่วงปลายยืนยาวยิ่ง"

หลวงจีนชรายังหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า "แต่อาตมาไม่มีความ อาลัยในชีวิต"

หมอดูนั้นกล่าวว่า "ท่านหมั่นสร้างกุศล งดเว้นประกอบกรรม วัน หน้าย่อมมีชีวิตอย่างสงบสุข" เขากล่าวเสริมว่า *"ดังนั้นขอเตือนชนชาวโลก อภัยคนได้ควรอภัย หาไม่ดีชั่วต้องมีผลสนองบั้นปลาย"*

คำพูดเหล่านี้พูดเบายิ่ง แต่เตียเห็งชิ่วและพวกที่ห่างไปวาเศษยัง ได้ยินอย่างชัดเจน คล้ายถูกตบหน้าฉาดหนึ่ง

บุรุษกล้วยไม้หอมสายตาเยียบเย็นลง คิดเดินหน้าเข้าหาหมอดู เตียเห็งชิ่วทัดทานว่า "อย่าสนใจมัน พาเด็กน้อยนี้กลับไปเถอะ"

ไม้เท้าอสรพิษแยกเขี้ยวหัวร่อ ยื่นไม้เท้าเหล็กช้อนร่างโป่วมึ่งปวยขึ้น วางลงบนหลังลา ห่อปากเป่าเป็นเสียงดัง ลาขาเปิกวิ่งออกจากที่

ทันใด ไม้ไผ่ลำหนึ่งยื่นเข้ามา เขี่ยร่างโป่วมึ่งปวยขึ้นอย่างง่ายดาย ราวเขี่ยกระดาษขึ้นจากพื้นแผ่นหนึ่งก็มิปาน

ไม้ไผ่นี้รวดเร็วยิ่ง ไม้เท้าอสรพิษและพวกทั้งสามเห็นกับตา แต่ไม่ทันลงมือขัดขวาง

คนสอดมือเข้ามาคือหมอดูนั้น

มือขวาของเขายังจับมือหลวงจีนชรา พิศดูลายมือ มือซ้ายถือไม้ไผ่เขียวยาวเก้าเชียะท่อนหนึ่ง ใช้ไม้ไผ่นี้ชิงตัวโป่วมึ่งปวยไปอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว

หมอดูวางคนลงที่ข้างกาย ถามอย่างยิ้มแย้มว่า "รู้สึกเป็นอย่างไร?"

โป่วมึ่งปวยตอบว่า "ทรวงอกชาด้าน มือเท้าไร้เรี่ยวแรง"

หมอดูนั้นหันไปยังหลวงจีนชรา

หลวงจีนชราหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า "ท่านต้องการให้เารีดพิษของฝ่ามือไร้ดรรชนีให้กับมัน สร้างกุศลสักครั้ง ใช่หรือไม่?"

หมอดูนั้นเพียงแต่ยิ้ม

หลวงจีนชราวางมือข้างหนึ่งลงบนหัวไหล่โป่วมึ่งปวย อีกมือหนึ่งยังยื่นให้กับหมอดูนั้น กล่าวว่า "เราหมั่นสร้างกุศล ก็จะไม่ตาย แต่ที่เราแสวงหาคือความตาย หาใช่ความเป็นไม่"

มือของท่านพอแตะลงบนหัวไหล่โป่วมึ่งปวย โป่วมึ่งปวยรู้สึกปลอดโปร่งสบายอย่างบอกไม่ถูก อาการอืดอัดขัดข้องที่ทรวงอกผ่อนคลายไปไม่น้อย

เตียเห็งชิ่ว บุรุษกล้วยไม้หอม ไม้เท้าอสรพิษทั้งสามล้วนเดือดดาลเป็นการใหญ่

น.นพรัตน์ : แปล

บุรุษาล้วยไม้หอมบันดาลโทสะ คิดลงมือในบัดดล
ไม้เท้าอสรพิษก็เดือดดาล แต่มันคิดรอให้ผู้อื่นลงมือก่อน
เตียเห็งชิ่วแม้หน้าเปลี่ยนสี แต่ไม่คิดลงมือ

...มาตรว่าที่ฆ่าเป็นสุนัขเชื่องตัวหนึ่ง ก็อาจถูกแว้งกัดได้ ฆ่าคนกับมือไม่ปลอดภัยเท่ายืมดาบฆ่าคน

คนลงมือคือบุรุษกล้วยไม้หอม

มันแค่นหัวร่อ ตบฟาดฝ่ามือออก

ฝ่ามือของมันกุดด้วน หยาบหนา ฝ่ามือทั้งสองพอจู่โจมออก บังเกิดเสียงแหลมเล็กประหลาดดังขึ้น

รอบฝ่ามือของมันก็ปกคลุมด้วยพลังสีม่วงรางเลือนชนิดหนึ่ง

หมอดูนั้นยังดูลายมือให้กับหลวงจีนชรา คล้ายกับไม่รู้สึกตัว

โป่วมึ่งปวยร้องโพล่งว่า "ผู้อาวุโส มีคน..."

ขณะจะทะยานเข้ารับศึก พลันรู้สึกหัวไหล่ถูกพลังชนิดหนึ่งดูดรั้งไว้เมื่อเหลียวหน้าไป หลวงจีนชรายังหน้านิ่วคิ้วขมวดดุจเดิม

เห็นแน่ชัดว่าฝ่ามือของบุรุษกล้วยไม้หอมจะฟาดถูกกลางหลังหมอดู หมอดูพลันยกมือซ้ายขึ้น บุรุษกล้วยไม้หอมเพิ่งเห็นอีกฝ่ายหนึ่งยกมือขึ้น ไม้ไผ่เขียวก็จ่อใส่ลำคอมัน

บุรุษกล้วยไม้หอมงงงันวูบ อากัปกิริยาชะงักค้างไว้

หมอดูนั้นรั้งไม้ไผ่กลับ ยังดูลายมือต่อ พิงไม้ไผ่ไว้ข้างกาย เรื่องราวเมื่อครู่คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาก็มิปาน

บุรุษกล้วยไม้หอมส่งเสียงคำรามในลำคอ สะบัดฝ่ามือทั้งสองออกผลักดรา

ครั้งนี้ลองมือของมันบังเกิดเสียงระคายหูกว่าเดิม หมอกสีม่วงเข้มข้นกว่าเดิม มิหนำซ้ำยังแฝงกลิ่นคาวชนิดหนึ่ง

แต่มือของมันเพิ่งเคลื่อนไหว หมอดูลดมือซ้ายลง คว้าจับไม้ไผ่ที่พิงไว้

บุรุษกล้วยไม้หอมลดสองมือลง คิดกดหัวไหล่หมอดูไว้

หมอดูนั้นไม่ได้ยกไหล่ขึ้น ไม้ไผ่กวาดวูบ หวดถูกข้อเท้าบุรุษกล้วยไม้หอม บุรุษกล้วยไม้หอมถึงกับล้มคว่ำกับพื้นดุจสุนัขตะครุบอาจม

บุรุษกล้วยไม้หอมกระโดดปราดขึ้น หมอดูนั้นวางไม้ไผ่ลงแต่แรก ยังคงดูลายมือให้กับหลวงจีนชรา ไม่ได้ชำเลืองมองมันแม้สักแวบเดียว

บุรุษกล้วยไม้หอมส่งเสียงคำรามในลำคอ ลงมือเป็นคำรบสอง

เป้าหมายของมันครั้งนี้อยู่ที่ไม้ไผ่ที่พิงไว้

มือของมันขณะจะกดถูกไม้ไผ่ เงาไม้ไผ่วูบขึ้น ไม้ไผ่เขียวจ่อใส่หว่างคิ้วบุรุษกล้วยไม้หอม ปลายไม้ไผ่กระทบถูกหัวคิ้ว ขอเพียงเสือกส่งออกไปหุนเดียว จะเห็นเลือดในบัดดล

หมอดูนั้นยังคงไม่เงยหน้าขึ้น

เสียงตวาดพลันดัง ไม้เท้าอสรพิษไสลาเข้ามา

มันกลับบังคับลาพุ่งชนใส่หมอดูนั้น

ไม้ไผ่ของหมอดูพลันหดกลับจากหว่างคิ้วของบุรุษกล้วยไม้หอม ยกมือขวางวูบ คล้ายปล่อยประตูทำนบลงมา ขวางกันลาที่ห้อตะบึงไว้

ไม้เท้าอสรพิษพลันลงมือ

ไม้เท้าเหล็กของมันกวาดขวางออก หวดใส่กลางหลังของหมอดู

งูลายบนไม้เท้าทั้งเจ็ดตัวก็ผงกหัวแผ่แม่เบี้ยฉกใส่ต้นแขนหมอดู โดยพร้อมเพรียง

โป่วมึ่งปวยถึงกับอุทานด้วยความตระหนกออกมา

เสียงโครมคราหนึ่ง ไม้เท้าเหล็กหวดถูกกลางหลังหมอดูนั้น คล้ายหวดถูกกองฟางก็มิปาน

ไม้เท้าอสรพิษคล้ายถูกต้นไม้ใหญ่ทับใส่กลางหลัง ถูกหวดกระหน่ำจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ร่วงหล่นจากหลังลา บินเฉียงๆ ไปสิบเอ็ดเชียะ

เมื่อเพ่งตามอง เห็นงูลายหลากพิษที่เลื้อยพันบนไม้เท้าทั้งเจ็ดตัว แม้ฉกกัดถูกฝ่ายตรงข้าม แต่คล้ายมุดใส่กองกำมะถัน อ่อนระทวยไปสิ้น

ไม้เท้าอสรพิษปากอ้าตาค้าง ขบคิดไม่เข้าใจว่า ตนเองหวดใส่ฝ่าย ตรงข้ามไม้เท้าหนึ่ง ไฉนกระแทกถูกกลางหลังตัวเอง

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ หมอดูนั้นยังนั่งแน่วนิ่ง ดูลายมือให้กับหลวงจีน ทรา ไม้ไผ่ข้างซ้ายยังจ่อกับหว่างคิ้วของบุรุษกล้วยไม้หอม

บุรุษกล้วยไม้หอมหน้าซีดขาวแต่แรก เหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลซึมทั่วหน้า ผาก

ได้ยินเตียเห็งชิ่วเปล่งเสียงออกมาทีละคำด้วยความลำบากยากเย็น ว่า "ท่าน...คือ...ซิ้ง...เซี่ย...ลี้...โป่ว...อี...?"

หมอดูนั้นน้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ข้าพเจ้าแซ่ลี้นามโป่วอี"

ขณะกล่าว ลดไม้ไผ่กลับมาพิงอยู่ข้างกายดุจเดิม แต่ต่อให้บุรุษกล้วยไม้หอมมีกำลังขวัญกว่านี้ ก็ไม่กล้าจู่โจมลงมืออีก

เตียเห็งชิ่วก็ตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน รำพึงในใจ เป็นมันจริงๆ พลันขบกรามกล่าวว่า "เมื่อเป็นโป่วอีซิ้งเซี่ย *(เทพพยากรณ์)* สอดมือเข้ามา พวกเราไปกันเถอะ"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายยอมให้เกียรติ สั่งสมบุญกุศล ลี้โป่วอีซิ้งในพระคุณยิ่ง"

ไม้เท้าอสรพิษอดกล่าวมิได้ "ฟังว่าเทพพยากรณ์แห่งกังหนำทำนายทายทักแม่นยำ หยั่งรู้อนาคตล่วงหน้า มีความสามารถเลิศภพจบพสุธา หรือว่า..."

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างจริงจังว่า "ไม่มีเรื่องเช่นนั้น ความลับของฟ้าไม่อาจแพร่งพราย ที่เรารู้ยิ่งจำกัด เราเพียงอาศัยวิชาโหราศาสตร์ หลีกเลี่ยงจากเคราะห์กรรม ดุจดังสุริยันหมู่ดารามีการโคจรหมุนเวียนที่แน่นอน จากหลักการธรรมชาติ ค้นหาเบาะแสรำไร ที่ว่าทำนายชะตาราศีคน ล้วนคำนวณจากอุปนิสัย ดูจากความประพฤติ ขอเพียงใช้ความสังเกตจะพบเห็นโดยไม่ยากนัก โดยแท้ที่จริง ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถอันใด"

เตียเห็งชิ่วทอดถอนใจ ประสานมือกล่าวว่า "ท่านมาแล้ว พวกเราไป"

ลี้โป่วอีย่อมประสานมือคารวะตอบ ยุคสมัยนั้นราษฎรถือมารยาท

หากขาดตกบกพร่องถือเป็นการดูแคลน ในยุทธจักรยังถือสายิ่งกว่า

ลี้โป่วอีเพิ่งลุกขึ้น ประสานมือทั้งสอง ไม้เท้าอสรพิษ บุรุษกล้วยไม้หอมและเตียเห็งชิ่วก็ลงมือโดยพร้อมเพรียง

ไม้เท้าอสรพิษใช้ไม้เท้าเหล็กสะกดไม้ไผ่เขียว

บุรุษกล้วยไม้หอมฟาดฝ่ามือไร้ดรรชนีใส่โป่วมึ่งปวย

เตียเห็งชิ่วปักมือทั้งสองใส่ลี้โป่วอี

คนทั้งสามท้อแท้ระทดคิดล่าถอย พลันผนึกกำลังจู่โจม แม้แต่หลวงจีนใฝ่ความตายที่หน้านิ่วคิ้วขมวดยังสะท้านดราหนึ่ง

ลี้โป่วอีพลันตบฝ่ามือใส่โต๊ะไม้

โต๊ะไม้จมลงวูบหนึ่ง ไม้ไผ่เขียวพลันดีดกระดอนขึ้น

ไม้เท้าเหล็กของไม้เท้าอสรพิษจึงปาดพลาดผิด

ไม้ไผ่เขียวคล้ายเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง พุ่งขวับใส่บุรุษกล้วยไม้หอม

บุรุษกล้วยไม้หอมรีบชะงักร่างไว้ เสียงเชียะเมื่อไม้ไผ่เขียวพุ่งเฉียดผ่านทรวงอก สะกิดปกเสื้อขาดวิ่น กลับไปในมือลี้โป่วอี

พริบตานั้น มือทองวาววับของเตียเห็งชิ่วก็จู่โจมถึง

ลี้โป่วอีไม่หลบเลี่ยง เพียงเสือกแทกไม้ไผ่ในมือออกไป

ไม้ไผ่แทงทะลุหว่างกลางท่อนแขนของเตียเห็งชิ่วเข้าไป

เตียเห็งชิ่วร้องเสียงพิกล ประกบสองมือหนีบไม้ไผ่ไว้ทันท่วงที

ลี้โป่วอียืนหยัดอย่างยิ้มแย้ม มือซ้ายถือไม้ไผ่ไม่บุกจู่โจม

ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอมเห็นเตียเห็งชิ่วสะกดไม้ไผ่ด้ามนั้นไว้ พากันคิดฉกฉวยโอกาสจู่โจม

มิคาดเตียเห็งชิ่วตวาดว่า **“หยุดมือ”**

ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอมชะงักงันวูบ

เห็นเตียเห็งชิ่วคลายมือออกช้าๆ ลี้โป่วอีรั้งไม้ไผ่กลับ กล่าวว่า **“ได้รับการออมมือ”**

“ไป”

เตียเห็งชิ่วสะบัดหน้าไปก่อน ไม้เท้าอสรพิษกับบุรุษกล้วยไม้หอมก็งไม่กล้ารั้งอยู่สืบไป

ทั้งสามวิ่งผ่านถนนเจ็ดแปดสายมาถึงสวนร้างไร้ผู้คนแห่งหนึ่ง เตียเห็งชิ่วชะลอท่าร่างลง ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง คล้ายกำลังข่มเพลิงโทสะแต่แววตากลับหวาดหวั่นพรั่นพรึง

ไม้เท้าอสรพิษถามว่า "**เตียซากอ** *(พี่ที่สามแซ่เตีย)* ท่านหนีบไม้ไผ่ไว้ได้ ไฉนไม่ปล่อยให้พวกเราสับมันเป็นสิบแปดท่อน?"

เตียเห็งชิ่วทอดถอนใจยาว แบมือออกช้าๆ

ใจกลางฝ่ามือของฝ่ามือทั้งสองมันประทับรอยไผ่ท่อนหนึ่ง คล้ายก็งถูกไฟจี้ ประทับอยู่ในผิวกายอย่างลึกล้ำ

เตียเห็งชิ่วกล่าวว่า "หากมิใช่ลี้โป่วอียั้งมือไว้ไมตรี มือของเราคู่นี้คงถูกทำลายไปแล้ว"

ไม้เท้าอสรพิษกล่าวด้วยความตระหนกว่า "มัน...มันร้ายกาจปานนี้?"

...มือของหน้าแดงเดราขาวเตียเห็งชิ่ว จัดอยู่หนึ่งในสี่สิบเก้าศัตราวุธพิสดารของบู๊ลิ้ม แม้แต่ตาขอตะขาบไตรสุริยันของซึ้งเปีย *(ยอดอาวุธ)* ผิวเผิ่ม ยังถูกมือคู่นี้ทำลายไป บัดนี้กลับถูกไม้ไผ่เขียวด้ามหนึ่งฝังรอยแห่งความพ่ายแพ้ไว้

เตียเห็งชิ่วกล่าวอย่างท้อแท้ว่า "พวกเราทั้งสามล้วนมิใช่คู่มือของมัน"

บุรุษกล้วยไม้หอมถามว่า "หากว่าเล่าตั่ว *(อันดับหนึ่ง)* เล่ายี่ *(อันดับสอง)* ลงมือพร้อมกับพวกเราเล่า?"

...ยอดฝีมือตำหนักตัณหาฟ้าที่ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนข้าประลองกับฝ่ายธัมมะ นอกจากเตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษ บุรุษกล้วยไม้หอมแล้ว ยังมีอาวเอี้ยงค้างคาวและดังเซาะกุน

เตียเห็งชิ่วเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า "เกรงว่ายังใช้ไม่ได้ นอกจาก..."

ไม้เท้าอสรพิษทวนคำ "นอกจาก?" เตียเห็งชิ่วกล่าวว่า "นอกจากเขาลงมือ"

บุรุษกล้วยไม้หอมทวนคำ *"เขา?"*

เตียเห็งชิ่วจึงกล่าว **"กอบ้วยม้วกกอเล่าโจ้ว** *(ปรมาจารย์แซ่กอ)"*

บุรุษกล้วยไม้หอมอุทานว่า **"ซิมม้อ** *(อสูรใจ)* **หรือ?"**

เตียเห็งชิ่วตวาดว่า **"ฉายาของเขา ท่านเรียกหาได้หรือ?"**

บุรุษกล้วยไม้หอมหน้าแปรเปลี่ยน รีบคุกเข่าโขกศีรษะ หน้าผากกระทบกับพื้นดังตงตง ทางหนึ่งวิงวอนว่า "กอเล่าโจ้วโปรดให้อภัย ข้าพเจ้ากล่าวโดยไม่ตั้งใจ"

เตียเห็งชิ่วกล่าวว่า "ลุกขึ้นเถอะ ดีที่กอเล่าโจ้วไม่ได้ยิน ไม่เช่นนั้นต่อให้ท่านมีศีรษะอีกสิบหัว ก็เหลือเพียงครึ่งหัวเท่านั้น"

บุรุษกล้วยไม้หอมสยิวกายด้วยความหวาดหวั่นไม่คลาย ไม้เท้าอสรพิษกล่าวอย่างระมัดระวัง **"ครั้งนี้เก็งจู้** *(ประมุขตำหนัก)* เชิญกอเล่าโจ้วออกมา ให้กำจัดฆ่าตัวแทนฝ่ายธัมมะทั้งห้า ไม่ทราบมีเจตนาใด?"

เตียเห็งชิ่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ในความเห็นของท่านเล่า?"

ไม้เท้าอสรพิษตะกุกตะกักว่า **"อาศัยซิมชิ้งได้ยวบ** *(ยอดวิชาจิตสมาธิ)* ของกอเล่าโจ้วคิดฆ่าประมุขตำหนักปลาบินซิมแซน่ำไม่ยากนัก ไยต้องฆ่า...ฆ่าชนชั้นต้อยต่ำเหล่านั้น?"

เตียเห็งชิ่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า **"ดูตัวนตอ ซ่งมึ่งเต็ง เอ็งเซียวซัวะเม่งแซเล้า ฉิ้งอี้ไฮว้รวมเป็นห้าดรรชนีฝ่ายธัมมะ หากต่อสู้กับพวกเรา ยังไม่อาจหยั่งคาดผลแพ้ชนะ ไฉนนับเป็นชนชั้นต้อยต่ำ? ซึ่งความจริง กอเล่าโจ้วตอบรับคำเชิญเก็งจู้ครั้งนี้ เพื่อจัดการกับประมุขหมู่ตึกปลาบิน แต่เฆ่าแซ่ซิมกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ คิดฆ่ามันไม่ง่ายนัก ได้แต่ฆ่าเด็กน้อยที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำทั้งห้า กลับบรรลุถึงแผนการที่วางไว้"**

ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอมกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า "หมายความว่าอย่างไร?"

"ชมรมด้ามดาบสูญเสียมือดี ใช่จะถอนตัวออกจากการประลองบนยอดเขาปวยไล้ฮงหรือไม่?"

"ย่อมไม่ เฒ่าแซ่ซิมย่อมต้องคัดเลือกยอดฝีมือ ส่งตัวแทนอีกห้าคนเข้าร่วมประลอง"

เตียเห็งชิ่วถามอีกว่า "ตอนนี้ห่างจากการประลองบนยอดเขาปวยไล้ยงอีกนานเท่าใด?"

"ไม่มากไม่น้อย ยี่สิบเก้าวันพอดี"

"นั่นก็ใช่แล้ว การประลองระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรมจัดขึ้นในคืนสารทตงชิว *(เพ็ญเดือนแปด)* ทุกปี ตัวแทนที่จะเข้าร่วมการประลอง จะกำหนดตั้งแต่ก่อนเทศกาลตวนโหงว *(ขึ้นห้าค่ำเดือนเก้า)* หากมีการเปลี่ยนแปลง ต้องได้รับความเห็นชอบจากทั้งสองฝ่ายก่อน"

บุรุษกล้วยไม้หอมกล่าวเสริมขึ้น "ใช่แล้ว เมื่อสิบเอ็ดปีก่อน พวกเราเปลี่ยนตัวแทนก่อนการประลองตลอดเวลา ทำให้ชมรมด้ามดาบคำนวณกลยุทธ์พวกเราไม่ถูก ดังนั้นเสนอให้กำหนดตัวแทนก่อนการประลองสามเดือน หากไม่ได้รับความเห็นชอบ ห้ามไม่ให้เปลี่ยนตัว"

เตียเห็งชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า "ตอนนี้ห่างจากวันประลองไม่ถึงหนึ่งเดือน ตัวแทนชมรมด้ามดาบทั้งห้าล้วนเสียชีวิต ปัญหาเฉพาะหน้าคือเลือกสรรตัวแทนใหม่"

ไม้เท้าอสรพิษกล่าวเบาๆ ว่า "หากชมรมด้ามดาบทราบว่า ห้าตรรชนีฝ่ายธัมมะถูกพวกเราฆ่าทิ้ง ใช่จะเปิดเผยต่อผู้คนทั้งแผ่นดินหรือไม่?"

เตียเห็งชิ่วหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ท่านเข้าใจว่าชาวธัมมะและอกรรมล้วนเป็นตัวโง่งมหรือ มาตรว่าเฒ่าแซ่ซิมไม่กล่าวโทษ มีผู้ใดไม่ทราบว่านี่เป็นฝีมือของพวกเรา เพียงแต่ขาดหลักฐาน เฒ่าแซ่ซิมจะทำอย่างไรได้ กอเล่าโจ้วไม่เคยเข้าตำหนักตัณหาฟ้ามาก่อน ต่อให้มีหลักฐานจะเป็นไรอย่างมากได้แต่บอกว่ากอเล่าโจ้วมือริบาดหมางกับเฒ่าแซ่ซิม ฆ่าบริวารพงมันเป็นการระบายโทสะ อย่าว่าแต่..." มันหัวร่อพลางกล่าวต่อ "กอเล่าโจ้วฆ่าคน ไม่ว่าผู้ใดก็สืบไม่ออกว่าคนผู้นั้นตายอย่างไร เพียงทราบว่ามันหัวใจแหลกสลาย"

ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอมถึงกับหัวร่อดังๆ ด้วยความสมใจ เตียเห็งชิ่วกล่าวสืบต่อ "ประการสำคัญคือ ชมรมด้ามดาบคิดเปลี่ยนตัวแทนทั้งห้า เวลาไม่ถึงหนึ่งเดือน ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก เฒ่าแซ่ซิมยังมียอดฝีมืออีกเท่าใด ภายใต้การบีบคั้นเช่นนี้ ยังมีอะไรเหลืออยู่?"

บุรุษกล้วยไม้หอมกล่าวอย่างไม่ยินยอมอยู่บ้างว่า "ที่แท้การประลองครั้งนี้ พวกเราทั้งห้าเพียงเป็นเครื่องล่อ ทำหน้าที่ล่าฆ่าชนชั้นลิ่วล้อ หามีส่วนร่วมในเหตุการณ์ใหญ่ไม่"

เตียเห็งชิ่วตวาดว่า "ท่านอย่าคิดบิดเบือนไป บอกต่อท่าน กอเล่าโจ้วใช้ยอดวิชาจิตสมาธิกำจัดฆ่าซ่งมึ่งเต็งและพวก ผู้เห็นเหตุการณ์ทุกคนต้องถูกฆ่าทิ้ง นี่นับเป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่ง นอกจากนั้นเก็งจู้พวกเราจะปฏิบัติการกลืนบู๊ลิ้มตงง้วน ต้องมีที่ใช้สอยพวกเราแน่นอน"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงเยียบเย็นเสียงหนึ่งลอยล่องมาตามลมว่า "เตียเล่าซา *(อันดับสามแซ่เตีย)* เจ้าอยู่ที่นี้วิพากษ์วิจารณ์ความลับของตำหนักเราหากล่วงรู้ถึงหูคน ไม่กลัวถูกแล่เนื้อเถือหนังหรือ?"

เตียเห็งชิ่วหน้าแปรเปลี่ยนในบัดดล

มันทราบว่าคนกล่าววาจาเป็นใคร

เตียเห็งชิ่วก้มศีรษะกล่าวว่า "เล่าตั่ว *(อันดับหนึ่ง)* เราชะล่าใจ สมควรตายหมื่นครั้ง"

คนผู้หนึ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชา ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าด้วยความลี้ลับเลื่อนลอยดุจเถ้าธุลี

คนผู้นี้สวมชุดสีดำ ปิดคลุมเท้าทั้งสองไว้ สองแขนกลับเปลือยเปล่า ผมเผ้าหงอกขาว ใบหน้าซูบผอม โหนกแก้มนูนสูง ประกายตาเขียวปัด ปากแดงฉานกว้างใหญ่ ที่ชายโครงเสียบสามง่ามโลหิตเก้าด้าม เปล่งเปลวอัคคีราวกับจะโบยบินออกมา แขนขวายังคล้องหัวกะโหลกคนตายเท่าถ้วยชาห้าอัน

คนชุดดำกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า "เล่าซา ท่านชะล่าใจไปแล้ว"

เตียเห็งชิ่วไม่กล้ากล่าวกระทบกระทั่ง เพียงกล่าวว่า "ผู้น้องควรตายตีที่เล่าตั่วสอนสั่ง"

คนชุดดำแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "กอเล่าโจ้วตอนฆ่าซ่งมึ่งเต็งมีปัญหาเล็กน้อยจำต้องปรากฏกาย ผู้เห็นเหตุการณ์ต้องเข่นฆ่าสังหารสิ้น พวกท่านทั้งสามสกัดฆ่าฟันผู้เยาว์ของหมู่ตึกปลาบิน เรากับเล่ายี่ *(อันดับสอง)* ผงมือฆ่าผู้เห็นเหตุการณ์หนึ่งร้อยยี่สิบสามคนแล้ว พวกท่านกลับจัดการผู้เยาว์ไม่กี่คนไม่ได้ เมื่อกลับไปจะว่ากล่าวกับเก็งจู้อย่างไร?"

บุรุษกล้วยไม้ห่อมอดกล่าวมิได้ว่า "พวกมันความจริงติดปีกก็หนีไม่รอด เพียงแต่ถูก..."

คนชุดดำแลบลิ้นสีแดงฉานเลียริมฝีปากที่แห้งแตก กล่าวว่า "ลี้โป่วยังมีสอดมือเข้าขัดขวาง ใช่หรือไม่?" ดวงตามันเปล่งประกายเขียวปัดดุจไฟปีศาจ กล่าวทีละคำว่า "ลี้โป่วอีเมื่อสอดมือเข้ามา คาดว่าพวกท่านต้านไม่อยู่ กอเล่าโจ้วทราบเข้า ก็ไม่ตำหนิพวกท่าน พวกเรากลับสำนักสาขาไปรอรับคำสั่งก่อน"

เตียเห็งชิ่วถามว่า "เล่ายี่ *(อันดับสอง)* เล่า?"

คนชุดดำกล่าวว่า "นางยังมีภาระสำคัญ ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว พวกเราไปกันเถอะ"

พลางลอยตัวขึ้นดุจค้างคาวตัวหนึ่ง เหินวนอย่างรวดเร็วรอบหนึ่ง โถมไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

เตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษ บุรุษกล้วยไม้หอม พากันทุ่มเทวิชาตัวเบาติดตามไป

ทั้งหมดเพิ่งจากไป ตรงซอกตึกที่ปรักหักพังของสวนร้าง ปรากฏศีรษะผู้คนสามหัวชะโงกออกมา

คนทั้งสามความจริงซุ่มอยู่ที่นั้น รอจนเตียเห็งชิ่วและพวกทั้งสี่จากไปห่อยปรากฏตัวออกมา

คนทางซ้ายมีดวงตามากรัก ไว้เครายาวห้าแฉกพัดพลิ้วตามลม

คือลี้โป่วอีนั่นเอง

เขาใช้มือประคองอีกคนหนึ่ง คนผู้นั้นคือโป่วมึ่งปวยที่มีชีวิตรอดจากห้วงความตาย

อีกคนหนึ่งหน้าตาเจ้าทุกข์ คือหลวงจีนใฝ่ความตาย

ลี้โป่วอีทรงกายขึ้นช้าๆ กล่าวกับโป่วมึ่งปวยว่า "เจ้าได้ยินหมดสิ้นแล้ว?"

โป่วมึ่งปวยลืมตากลมโต กล่าวว่า "พวกมันต่ำช้าจริงๆ"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย หลวงจีนใฝ่ความตายอ้าปากหาวคราหนึ่ง กล่าวว่า "พวกท่านเล่นบทททหารจับโจร สมควรเล่นพอแล้ว อาตมาสมควรไปแล้ว"

ลี้โป่วอีถามว่า "ไปที่ใด?"

"ไปซ่อมกำแพง"

"หลังจากซ่อมกำแพงเล่า?"

"หลังจากนั้นแสวงหาความตาย"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ได้ชีอเพิ่งสร้างบุญกุศลประการหนึ่ง คิดแสวงหาความตายเกรงว่ายากลำบากกว่าเดิม"

สีหน้าท่าทีหลวงจีนใฝ่ความตายคล้ายทุกข์เพิ่มทุกข์ ขมวดคิ้วพึมพำว่า *"เราหลงกลแล้ว เราหลงกลแล้ว"* พลางประนมมือ หลุบคิ้วส่งเสียงสวรเสริญพระคุณ หันกายจากไป

โป่วมึ่งปวยร้องเรียก "ได้ชือ" หลวงจีนใฝ่ความตายไม่ขานรับแวะทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับมา

ลี้โป่วอีวางมือลงบนหัวไหล่โป่วมึ่งปวย กล่าวว่า "เจ้าร้องเรียกได้ชีอไยกัน?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ข้าพเจ้ายังไม่ได้ขอบพระคุณท่านที่ช่วยชีวิต"

"หากมีบุญคุณจริง จดจำใส่ใจก็พอ ปากกล่าวขอบคุณเป็นมารยาทคร่ำครึ"

โป่วมึ่งปวยขบคิดแล้วกล่าว "ท่านช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ขอบคุณท่านแล้ว"

"เราก็ต้องการเช่นนั้น"

โป่วมึ่งปวยถามว่า "ตัวประหลาดชุดดำที่ลอยล่องอยู่กลางอากาศนั้นเป็นใคร ดูไปยังมีศักดิ์สูงกว่าดาวเพชฌฆาตทั้งสามนั่นอีก"

"เป็นค้างคาว"

"ค้างคาว?"

"มันคืออาวเอี้ยงค้างคาว เป็นหัวหน้าแทนตำหนักตัณหาฟ้าที่จะประลองกับฝ่ายธัมมะ"

โป่วมึ่งปวยร้องด้วยความตระหนกว่า "ที่แท้เป็นมัน อย่างนั้นกอเล่าโจ้วที่พวกมันเอ่ยถึง..."

ลี้โป่วอีหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า "กอเล่าโจ้วที่ว่า คืออสูรใจกอบ้วยม้วก คนผู้นี้ถอนตัวจากบู๊ลิ้มตงง้วนนานปี ครั้งนี้หวนกลับมาเพราะอาจารย์เจ้า เราพาเจ้ามาฟังเรื่องเหล่านี้ เพื่อให้เจ้ากลับไปแจ้งต่ออาจารย์เจ้าเพิ่มการระวังป้องกัน"

"ผู้อาวุโส ด้วยพลังฝีมือของท่าน ไยไม่กำจัดอสูรใจ สร้างสันติสุขแก่บู๊ลิ้ม?"

ลี้โป่วอีทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "เรายังมีภารกิจสำคัญต้องกระทำ ไม่ต้องการพัวพันกับการแก่งแย่งช่วงชิงในยุทธจักร ยังมีเราดูออกว่าระหว่างนี้สีหน้าเรามิสู้ดีอาจถูกม้วนเข้าสู่วังวนแห่งการลอบทำร้าย มิหนำซ้ำเรื่องระหว่างฝ่ายธัมมะและอธรรม เราไม่คิดยุ่งเกี่ยว" พลางตบไหล่โป่วมึ่งปวยกล่าวสืบต่อ "เราเห็นเจ้ามีใจห้าวหาญ เพื่อช่วยเหลือศิษย์ร่วมสำนัก กลับพัวพันดาวเพชฌฆาตทั้งสามดวงไว้ จึงยื่นมือช่วยเจ้าอีกแรงหนึ่ง พิษฝ่ามือไร้ดรรชนีในกายเจ้าถูกหลวงจีนใฝ่ความตายรีดเร้นออกมาแล้ว หลัง

จากที่เจ้ากลับหมู่ตึกปลาบิน ให้บอกเล่าเรื่องราวที่พบเห็นต่ออาจารย์เจ้าด้วยสติปัญญาของเขา ต้องนึกหาวิธีรับมือได้ แต่เจ้าต้องรับปากเราว่าเรื่องที่เราปรากฏกาย อย่าได้เอ่ยอ้างถึง"

โป่วมึ่งปวยอดถามมิได้ว่า "เพราะเหตุใด?"

สีหน้าลี้โป่วอีปรากฏแววเลื่อนลอยขึ้นวูบ จากนั้นยิ้มออกมา กล่าวว่า "ที่ผ่านของเรายังคงอย่าได้เอ่ยถึง"

โป่วมึ่งปวยพลันคุกเข่าลงกล่าวว่า "ผู้เยาว์ได้รับการช่วยเหลือจากซินแส จึงรักษาชีวิตรอด ซินแสสั่งผู้เยาว์อย่าได้แพร่งพราย ผู้เยาว์ย่อมควรปฏิบัติตาม แต่ซือแป๋หากถามถึง ผู้เยาว์...ผู้เยาว์ไม่กล้าโป้ปด"

ลี้โป่วอีประคองคนขึ้นมา กล่าวว่า "เรามิใช่ให้เจ้าโป้ปด เพียงแต่หากไม่พูดถึงเรา ทางที่ดีอย่าได้พูดถึง เรื่องนี้...เรื่องนี้เจ้าไม่เข้าใจหรอก" เห็นโป่วมึ่งปวยมีสีหน้าร้อนรุ่มลนลาน ต้องยิ้มออกมากล่าวว่า "เด็กโง่เขลา...เช่นนี้เถอะ หากมิอาจไม่พูด ก็ไม่ต้องโป้ปด เพียงแต่อย่าเอ่ยถึงชื่อเราเท่านั้น ถึงอย่างไรเราก็ไม่ได้บอกชื่อของเราต่อเจ้า"

โป่วมึ่งปวยขบคิดดู รู้สึกนี่ไม่นับเป็นการปิดบังอาจารย์ ค่อยลุกขึ้นยืน ลี้โป่วอีกล่าวอีกว่า "เจ้ามีรูปลักษณ์พิสดาร หน้าผากโหนกกว้าง วันหน้าต้องมีประสบการณ์ซ้ำซ้อน เพียงแต่ระหว่างนี้หัวคิ้วหมองคล้ำ เป็นตำแหน่งของพี่น้อง เกรงว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงระหว่างพี่น้อง อาจถูกประทุษร้าย ต้องเพิ่มความระมัดระวัง" พลางแบมือโป่วมึ่งปวย พิศดูนิ้วก้อยข้างขวาของเขา ต้องกล่าวว่า "ปลายนิ้วข้อที่สามของเจ้ามีลายธนูเจ็ดแปดเส้น สายธนูแสดงว่าต้องเผชิญคนต่ำช้า คนธรรมดามีอยู่เส้นสองเส้น เจ้ามีถึงเจ็ดแปดเส้น มิอาจไม่ระวังป้องกันคนต่ำช้าเป็นพิเศษ..." พลางดูนิ้วชี้ของเขา ค่อยยิ้มออกมากล่าวว่า "ตำแหน่งสุ่งเก็งใต้นิ้วชี้เจ้าแดงอิ่มเอิบทั้งมีลายเส้นเฉียงๆ พุ่งตรงขึ้นมา แสดงว่ามีผู้จุนเจือ มาตรว่าพานพบคนต่ำช้า ก็จะได้รับการขจัดปัดเป่า..."

โป่วมึ่งปวยมองดูฝ่ามือตัวเองด้วยความรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

หวนนึกถึงตนเองยังไม่ทราบภายหน้าต้องเผชิญเรื่องราวใด คนผู้นี้พอเ
ฝ่ามือของตนเอง ก็บอกกล่าวราวเห็นกับตา

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ในโลกมีเรื่องมากหลาย เป็นไปต
กำหนดกฎเกณฑ์ เฉกเช่นปีหนึ่งมีสี่ฤดู บัดเดี๋ยวแจ้งบัดเดี๋ยวมืดครึ้ม ม
เดี๋ยวฝนตก บัดเดี๋ยวหิมะโปรย ล้วนคำนวณออกได้ คนก็มีโชคชะตา เ
เยาว์วัยยังไม่เชื่อ รอจนอายุมากเข้า ผ่านพบเรื่องราวมากกว่าเดิม
พิสูจน์ทราบเอง เจ้าไปเถอะ หากมีวาสนาย่อมพบกันใหม่"

โป่วมึ่งปวยเรียก "ผู้อาวุโส" ลี้โป่วอีโบกมือกล่าวว่า "ไปเถ
ตำหนักตัณหาฟ้าคิดรุกรานชมรมด้ามดาบ หากสงข่าวถึงหูอาจารย์เจ้าเ
เนิ่นๆ เขาจะได้เตรียมการรับมือ เรื่องนี้ไม่อาจชักช้าได้...ไป"

พลางแผ่พุ่งพลัง ส่งโป่วมึ่งปวยไปวาเศษ โป่วมึ่งปวยพลันคุกเ
ลงโขกศีรษะต่อลี้โป่วอีสามครั้งครา ค่อยวิ่งตะบึงจากไป

ลี้โป่วอีมองดูเงาหลังล่ำสันของเขา ยิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กผู้นี้...

พลันฉุกคิดว่าตนเองก็มีอายุไม่มากนัก กลับไม่กระตือรือร้นต
ชีวิตเช่นโป่วมึ่งปวย อดสะทกสะท้อนมิได้ ยกมือนวดอก ฝืนยิ้มออกมา

*ทันใด ได้ยินสุ้มเสียงแผ่วเบาชนิดหนึ่ง คล้ายเป็นวิญญาณดวงห
โฉบผ่านยอดหญ้า คุกคามมาทางด้านนี้*

ลี้โป่วอีขมวดคิ้ว เงี่ยหูฟังใหม่

เสียงเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา คล้ายค้างคาวหุบปีกห้อยหัวกล
อยู่บนโขดหิน ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใดอีก

ลี้โป่วอีฟุบร่างลง ทาบใบหูกับพื้น สดับฟังโดยละเอียด

ใบหูของเขาพอทาบกับดินเหลือง พลันได้ยินเสียงตงคราหนึ่ง

ลี้โป่วอีกระโดดปราดขึ้นในบัดดล แต่ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ลี้โป่วอีพบว่าสุ้มเสียงที่ดังเป็นเสียงหัวใจเต้นของตนเอง ขณะ
กระโดดปราดขึ้น หัวใจของเขาคล้ายถูกดูดติดไว้ บังเกิดเสียงตงอีกครา

พื้นผิวดินคล้ายมีแรงดึงดูดอันพิเศษพิสดารดูดรั้งหัวใจลี้โป่วอีไว้

ลี้โป่วอีส่งเสียงร้องก้อง สองมือยันพื้นหมายลุกขึ้น แต่แผ่นอกคล้ายแนบติดกับพื้นผิวดิน หากใช้กำลังแกะดึง อาจฉีกกระชากหัวใจขาดจากกัน ใต้ผิวดินคล้ายมีสุ้มเสียงลี้ลับชนิดหนึ่ง กระตุ้นหัวใจของเขาเต้นถี่เร็ว

ลี้โป่วอีสงบจิตใจ เกร็งลมปราณต่อต้าน แต่การต้านทานยิ่งรุนแรง หัวใจยิ่งเต้นถี่เร็ว หัวใจยิ่งเต้นเร็วยิ่งรุนแรง คล้ายกับหัวใจเป็นไม้กลองพสุธาเป็นหนังกลอง ใช้หัวใจรัวใส่หนังกลองไม่หยุดยั้ง

...หากเร่งรัวต่อไป คงต้องตายแน่นอน

ลี้โป่วอีแผดเสียงร้องว่า **"อสูรใจ ท่านอยู่ที่ใด..."**

เปล่งเสียงร้องไม่กี่คำ หัวใจเต้นรัวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบหกครั้ง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น คงทนทานไม่ได้แต่แรกแล้ว

ลี้โป่วอีใบหน้าม่วงคล้ำ ขู่คำรามว่า "ออกมา..."

กล่าวเพียงสองคำ หัวใจก็เต้นเกือบสองร้อยครั้ง คล้ายกับหัวใจของตนตอกใส่ใจกลางพสุธาดังเสาเข็ม และคล้ายกับพสุธามีเท้าข้างหนึ่งคล้ายเหยียบย่ำหัวใจของเขา

...หากเป็นเช่นนี้ต่อไป คงต้องตายแน่นอน

ลี้โป่วอีพลันตวาดก้อง ปักไม้ไผ่ในมือขวาลง

เสียงฉึกเมื่อไม้ไผ่จมลึกไปในดิน

ในดินเหลืองบังเกิดเสียงคราง หนักๆ ลี้โป่วอีตบมือซ้ายลงพุ่งตัวขึ้นมาไม้ไผ่ถอนตามติด ภายในดินปรากฏโลหิตลำหนึ่งฉีดพุ่งเป็นทางยาวดุจน้ำพุ

ลี้โป่วอีตีลังกากลางอากาศ ทิ้งตัวลงที่ข้างจามจุรีต้นหนึ่ง เอนร่างพิงกับลำต้นไม้ ต้นจามจุรีล้มครืนลง

ลี้โป่วอีหน้าซีดขาว ยกมือกุมอก มุมปากมีโลหิตไหลซึมออกมาย้อมชุดสีน้ำตาลจนแดงฉาน

ดินเหลืองแตกระเบิด ผงคลีปลิวคละคลุ้ง คนผู้หนึ่งพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง

เป็นคนผอมสูง ตาเขียวปัด ใบหน้าเหลืองซีด โหนกแก้มมีไฝ ทะลึ่ง

ตัวลุกขึ้นนั่ง ไหล่ซ้ายมีโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ สีหน้าปราศจากแววเจ็บปวดแม้แต่น้อย คล้ายกับเป็นน้ำที่ไหลซึมจากรูรั่วของถังไม้ใบหนึ่งก็มิปาน

ลี้โป่วอีหอบหายใจกล่าวว่า "เป็นท่าน"

คนผอมสูงกล่าวว่า "เป็นเรา"

...มันคืออสูรใจกอบ้วยม้วก

ลี้โป่วอีหอบหายใจ มองดูคราบโลหิตบนไม้ไผ่ กล่าวว่า "สิบเอ็ดปีมาแล้ว"

อสูรใจกล่าวว่า "สิบเอ็ดปีกับอีกห้าเดือนแปดวัน"

ลี้โป่วอีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านฝึกเคล็ดวิชาอสูรใจสำเร็จแล้ว?"

อสูรใจกล่าวเสริมขึ้น "คิดไม่ถึงยังฆ่าท่านไม่ได้" สีหน้าของมันพลันมีความรู้สึก กล่าวอีกว่า *"เราต้องฆ่าท่านให้จงได้"*

สีหน้าของมันมิใช่เป็นความรักโลภโกรธหลง หากแต่กล้ามเนื้อทุกส่วนบนใบหน้าสั่นกระตุก ไฝสีเทาบนโหนกแก้ม ยิ่งคล้ายดวงตาที่เบิกถลนก็มิปาน

ยามนั้นเสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดัง เบื้องบนศีรษะลี้โป่วอีเพิ่มเมฆดำหย่อมหนึ่ง

มิใช่เมฆดำ แต่เป็นค้างคาว

คนที่คล้ายค้างคาวผู้หนึ่ง

คนผู้นี้เป็นคนล่อให้ลี้โป่วอีแนบร่างกับพื้นเงี่ยหูฟัง...อาวเอี้ยงเพียงฮก *(อาวเอี้ยงค้างคาว)* นั่นเอง

มันพุ่งโฉบถึงเหนือศีรษะลี้โป่วอี สามง่ามโลหิตทั้งเก้าด้ามพลันกลับกลายเป็นเปลวอัคคีเก้าจุดพวยพุ่งลงมา

ลี้โป่วอีขยับกายวูบ เลี่ยงจากสามง่ามโลหิต แต่สามง่ามโลหิตคล้ายไฟปีศาจที่ลุกโชน พุ่งวกตามติดมาถึง

ลี้โป่วอียื่นมือซ้อนวูบ ถอนหญ้าฟางออกมากระจุกหนึ่ง กวัดแกว่งเป็นวง สามง่ามบินทั้งเก้าด้ามล้วนปักใส่หญ้าฟาง ลุกพรึ่บขึ้นมา

น.นพรัตน์ : แปล

ลี้โป่วอีพุ่งโฉบขึ้นดุจนกกระยางขาวตัวหนึ่ง เมฆดำหย่อมนั้นติดตามมาถึง กะโหลกของคนตายขนาดเท่าถ้วยชาทั้งห้าอัน พุ่งจากทิศตะวันออกตกเหนือใต้และกลาง แยกย้ายจู่โจมใส่สองมือเท้าและจุดเมี่ยมึ่งที่กลางหลังลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีตวาดเสียงใส กะโหลกทั้งห้าใบล้วนงับถูกเขาแล้ว

อาวเอี้ยงเพียงฮกกู่ร้องด้วยความลิงโลด เนื่องเพราะโหงวกุ้ยอิมฮุ้น *(ห้าวิญญาณปีศาจ)* ของมัน ขอเพียงงับถูกศัตรูเขี้ยวหนึ่ง ต่อให้เป็นเซียนวิเศษจากฟ้า ก็ต้องถูกละลายเป็นน้ำหนองกองหนึ่ง

เสียงกู่เพิ่งดัง ได้ยินเสียงเชียะ อาวเอี้ยงเพียงฮกรู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง ทรวงอกปรากฏปลายไม้ไผ่ท่อนหนึ่งโผล่พ้นออกมา!

อาวเอี้ยงเพียงฮกงงงันวูบ เห็นกะโหลกทั้งห้าอันแยกย้ายงับใส่แขนเสื้อและชายด้านล่าง อีกอันหนึ่งงับใส่ปกเสื้อ ที่แท้เป็นเสื้อผ้าว่างเปล่าตัวหนึ่ง

คนกลับวกอ้อมไปด้านหลังมัน

มิหนำซ้ำยังจู่โจมสังหารมัน

นึกถึงตอนนี้ เสียงกู่ด้วยความยินดีของอาวเอี้ยงเพียงฮกเปลี่ยนเป็นแผดหวนโหย คิดหมุนตัวกลับไป เสียงซี่เมื่อไม้ไผ่ถอนออาจากร่างมันที่ด้านหลังกลับเวิ้งว้างไร้ผู้คน

เสียงแผดร้องของอาวเอี้ยงเพียงฮกยังไม่ขาดสาย คนก็ล้มลง

กะโหลกทั้งห้าอันก็สูญเสียการควบคุม แหลกสลายร่วงหล่นลงสู่พื้นพร้อมกับเสื้อผ้าว่างเปล่าตัวนั้น

ลี้โป่วอีทิ่มแทงสังหารอาวเอี้ยงเพียงฮก

แต่เสียงแผดร้องครั้งสุดท้ายของอาวเอี้ยงเพียงฮกกลับซอนไซเข้ารูหูลี้โป่วอี

ความเกรี้ยวกราดของเสียงแผดร้อง สั่นสะท้านจิตใจของเขา

ลี้โป่วอีตกวูบลง เขาทราบว่านั่นมิใช่เสียงแผดร้องของอาวเอี้ยงเพียงฮก หากแต่อสูรใจอาศัยเสียงคำรามของอาวเอี้ยงเพียงฮกใช้ยุทธวิธี

อสูรใจออกมา

เขารับบาดเจ็บแล้ว

ก่อนนี้เขาถูกอสูรใจที่ฝังตัวอยู่ในดินเหลืองลอบทำร้าย

ขณะเดียวกัน เขาก็ทำร้ายอสูรใจ

แต่เขาไม่ทันพักผ่อนหอบหายใจ อาวเอี้ยง,พียงฮกก็จู่โจมต่อเขา

เขาฆ่าอาวเอี้ยงเพียงฮก

แต่ไม่สามารถป้องกันอวิชชาของอสูรใจได้

อสูรใจอ้าปากขึ้น ส่งเสียงกู่แหลมเล็กดุจระลอกคลื่นออกมา

หัวใจลี้โป่วอีคล้ายถูกคลื่นพันชั้นหนุนขึ้นสูง จากนั้นร่วงลงสู่ก้นหุบเห
ห้อยแขวนอยู่กลางนภากาศ คล้ายกับจะถูกฉีกกระชากขาด

ลี้โป่วอีคิดโคจรพลังต้านทาน แต่ไม่อาจข่มอาการหัวใจเต้นถี่เร็
ปานจะฉีกขาดได้

ยามคับขันเป็นตาย เขาพลันเลิกล้มการต่อสู้ขัดขืน

เขาส่งเสียงร้องเรียกเบาๆ ว่า *"กอบ้วยม้วก"*

อสูรใจงงงันวูบ ลี้โป่วอีพลันส่งเสียงตวาดปานอสนีบาตฟาดทำลายว่
"กอบ้วยม้วก"

อสูรใจเหลือกตาขึ้น สะท้านทั้งร่าง อดส่งเสียงครางออกมามิไ
"เรา..."

คำ *"เรา"* เพิ่งเปล่งจากปาก อสูรใจและลี้โป่วอีพากันกระอักโลหิ
จากปากคำหนึ่ง กระแทกนั่งลงกับพื้น

*ยามคับขันจวนเจียน ลี้โป่วอีใช้วิชาไขจื้อฮ่อ (ราชสีห์คำราม) ขอ
สถาบันสงฆ์ กระแทกยอดวิชาอสูรใจของฝ่ายตรงข้ามย้อนกลับไป ทั้งสอ
ล้วนรับบาดเจ็บพร้อมกัน*

ครั้งนี้ทั้งสองรับบาดเจ็บไม่น้อย

อสูรใจรู้สึกหัวใจคล้ายถูกเชือดเฉือน ปวดแปลบถึงอวัยวะภายใ
ลี้โป่วอีถูกทำร้ายติดต่อกันสองครั้ง คล้ายมีคนฉีกกระชากหัวใจไปคนละทา

ทั้งสองกระแทกนั่งลง ไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว ล้วนหน้าเผือดเหมือนดุจกระดาษ

...ผู้ใดฟื้นฟูพลังฝีมือก่อน ก็สามารถฆ่าฝ่ายตรงข้ามได้

ยามนั้น ด้านทิศตะวันออกตกและเหนือ บังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมอย่างแผ่วเบาดังมา

ลี้โป่วอีพลันสูดลมหายใจคำหนึ่ง ตบพื้นผุดลุกขึ้น พุ่งโถมไปยังด้านทิศใต้ดุจห่านป่าตัวหนึ่ง

เนื่องเพราะเขาทราบว่าผู้มาเป็นใคร

เขาพาโป่วมึ่งปวยสะกดรอยตามเตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษ และบุรุษกล้วยไม้หอมมาถึงสวนร้างแห่งหนึ่ง สืบความลับที่ตำหนักตัณหาฟ้าผ่าจัดการกับชมรมด้ามดาบ และอสูรใจคิดล่อเขาออกมาพอดี ดังนั้นสั่งอาวเอี้ยงเพียงฮกพาคนทั้งสามไป ค่อยโอบล้อมจู่โจมเขา

เขาติดกับแล้ว

อาวเอี้ยงเพียงฮกตายแล้ว อสูรใจก็ไม่ดีเท่าใด แต่ผู้มาทั้งสามคือเตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอม

ลี้โป่วอีย่อมไม่กลัวคนทั้งสาม

แต่ตอนนี้เขารับบาดเจ็บ มาตรว่าสามารถฆ่าคนทั้งสาม แต่กริ่งเกรงถูกอสูรใจฉกฉวยโอกาสทำร้าย

ลี้โป่วอีไม่มีทางเลือกอื่นอีก

เขาได้แต่หนี

...หนีไปจากที่นี้ก่อน แล้วค่อยคิดอ่าน

...ระหว่างนี้สีหน้าเราไม่สู้ดี สังหรณ์ใจว่าต้องรับบาดเจ็บ ที่แท้หมายถึงคราเคราะห์นี้เอง

ลี้โป่วอีพอพุ่งปราดออกไป อสูรใจก็พุ่งปราดตาม

แต่อสูรใจพุ่งปราดถึงกลางคัน ก็ยกมือกุมอกตกวูบลงมา

ประสาททุกส่วนบนใบหน้ามันสั่นกระตุกด้วยความเจ็บปวด แต่

สีหน้ายังปราศจากความรู้สึก พึมพำว่า "สิบเอ็ดปีแล้ว พลังฝีมือของมันกลับ..."

ยามนี้อาทิตย์บ่ายคล้อย นกกาโบยบินกลับรวงรัง

บนเส้นทางอาถรรพ์

โป่วมึ่งปวยไม่ทราบว่าหลังจากที่ตนเองจากไป ในสวนร้างกลับเกิดเรื่องราวมากมายปานนี้

หากว่าเขาทราบ แม้ตายก็ไม่ยอมจากไปเด็ดขาด

...ซึ่งความจริงหากเขาทราบ ผลของการไม่ยอมจากไปคือตาย

โป่วมึ่งปวยวิ่งตะบึงสุดฝีเท้า คิดวิ่งกลับหมู่ตึกปลาบินที่บึงปลาบินบอกเล่าเหตุการณ์ที่ได้ยินได้เห็นต่อซือแป๋

...ตำหนักตัณหาฟ้ามีพฤติการณ์ชั่วช้าเพียงไหน ซือแป๋และอาลุงแห่งชมรมด้ามดาบ ต้องหาทางทำลายแผนร้ายของพวกมัน

หมู่ตึกปลาบินบึงปลาบินมีทั้งสิ้นสามสิบหกด่าน คนธรรมดาล่วงล้ำเข้าไปไม่ได้ ยอดฝีมือบุกฝ่าเข้าไปไม่ได้ ต่อให้เป็นทหารทั้งกองทัพก็ตีฝ่าเข้าไปไม่ได้

ดังนั้นบึงปลาบินก่อตั้งมาหนึ่งร้อยเจ็ดสิบปี ไม่เคยสูญเสียที่มั่นมาก่อน

รอบนอกสุดของบึงปลาบิน ซึ่งเป็นแนวหน้าที่คนของหมู่ตึกปลาบินติดต่อกับคนภายนอก เป็นเนินเขาที่มีทิวทัศน์ตระการ เรียกว่าเลาะซิ้งเนี่ย *(เนินเทพสถิต)*

โป่วมึ่งปวยพบพานคนผู้หนึ่งที่เนินเทพสถิต

คนซึ่งเขาคาดฝันไม่ถึงว่าจะได้พบพานในความจริง

เขากลับพบพานภรรยาของชิวโฮ้ว

ภรรยาของชิวโอ้วเป็นหญิงงามนางหนึ่งในประวัติศาสตร์

ตามบันทึกในตำนานยอดหญิง ชิวโอ้วแห่งแคว้นลู่ตกแต่งภรรยาห้าวัน ก็ถูกเรียกตัวเข้ารับราชการ ห้าปีให้หลังค่อยกลับบ้าน ยังไม่ทันบรรลุถึง เห็นป่าหม่อนข้างทางมีหญิงงามนางหนึ่งเด็ดใบหม่อน บังเกิดความคึกคะนองลงจากรถไปพูดจาแทะโลมว่า *"ทุ่งนามิสู้อยู่เวียงวัง เด็ดใบหม่อนมิสู้เสพสุขสม ข้านี้มีเงินทอง ขอมอบต่อฮูหยิน"* มิคาดหญิงงามปฏิเสธโดยสิ้นเยื่อใยว่า *"เด็ดใบหม่อนเลี้ยงชีพ ใช้ประทังชีวิต ปรนนิบัติบุพการี ไม่หวังในทรัพย์สิน"* *จากนั้นหลบหนีจากไป*

ชิวโอ้วจนปัญญา ได้แต่เดินทางกลับบ้าน มอบเงินทองแก่บิดา ใช้คนเรียกภรรยาออกมาพบพาน ค่อยพบว่าภรรยาเป็นหญิงงามเด็ดใบหม่อนนั้น ถึงกับทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี แต่หญิงงามละอายในความประพฤติของสามี มุ่งหน้าสู่บูรพาทิศ กระโดดฆ่าตัวตาย

วันนี้ห้าผู้เยาว์ปลาบินซ่งมึ่งเต็ง ชอมึ่งเก็ง เม่งมึ่งถัง โป่วมึ่งปวย และซิมกั่งอั้งออกมาดูงิ้วเรื่องชิวโอ้วหยอกภรรยานี้เอง

จากนั้นจึงเกิดเรื่องฆาตกรรมขึ้น

ซ่งมึ่งเต็งหลังจากถูกฆ่า ผู้คนทั้งบนและใต้เวทีเตลิดหนีไปคนละทาง ซิมกั่งอั้งและพวกถูกไล่ล่าฆ่า ชอมึ่งเก็งเสียชีวิต โป่วมึ่งปวยคุ้มครองซิมกั่งอั้งและเม่งมึ่งถังหลบหนี

หากมิใช่ลี้โป่วอีลงมือ โป่วมึ่งปวยก็ต้องตายแน่นอน

โป่วมึ่งปวยเมื่อถึงหน้าบ้านร้างบนเนินเทพสถิต กลับพบพานภรรยาของชิวโอ้ว

"ภรรยาของชิวโอ้ว" หมายถึงนางเอกงิ้วบนเวทีนั้น

นางร้องรำทำเพลง แสดงบทบาทได้ยอดเยี่ยม รูปกายอ้อนแอ้นงดงาม ตาหงส์เยิ้มปานจะหยด

นางยังไม่เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ยังคงสวมเสื้อสีดำที่ใส่บนเวทีงิ้ว หน้าผุดผาดทาสีขาวอมแดง สีหน้ากลับแตกตื่นลนลาน

เนื่องเพราะนางถูกตามล่าคร่าชีวิต

คนตามล่านางเป็นชายฉกรรจ์หน้าดำ บนใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งความโหดเหี้ยมอำมหิต หน้าผากปักมีดทองยาวสองนิ้วห้าเล่ม และเข็มเงินเจ็ดเล่ม ล้วนจมลึกไปในเลือดเนื้อ คล้ายมีมาแต่กำเนิด และคล้ายวาดขึ้นก็มิปาน

อาวุธของมันเป็นดาบใหญ่เล่มหนึ่ง บนด้ามดาบแกะสลักรูปหัวปีศาจคล้ายกับมีชีวิตก็มิปาน

นางเอกงิ้วโบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง ดุจมังกรอาละวาดสมุทรม้วนกวาดจู่โจม ดูท่ามีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว

แต่ดาบของชายฉกรรจ์หน้าดำเยียบเย็น กระแสลมดาบกราดเกรี้ยวยิ่งกว่า

เสียงคว้ากเมื่อแขนเสื้อข้างขวาของนางเอกงิ้วถูกกรีดขาด เผยเห็นท่อนแขนขาวผ่องปานเหง้าบัวหยก ยังปรากฏโลหิตหลายหยดกระเซ็นออกมา

โป่วมึ่งปวยชมดูถึงตอนนี้ ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ตวาดว่า **"หยุดมือ"**

ชายฉกรรจ์หน้าดำมิเพียงไม่หยุดมือ กลับตวัดดาบวูบ นางเอกงิ้วถลันหลบ แต่มุ่นมวยผมที่เกล้าเรียบร้อย ถูกกระแสลมดาบกวาดยุ่งเหยิง ผมยาวสยายลงมาดุจน้ำตกโกรกธาร

โป่วมึ่งปวยย่อเอวลงวูบ ตวาดคำ **"รับหมัด"** ต่อยออกหมัดหนึ่ง

ชายฉกรรจ์หน้าดำวกดาบหัวปีศาจ ฟันใส่ข้อมือโป่วมึ่งปวย

โป่วมึ่งปวยรั้งหมัดกลับ ดาบพอกวาดพลาดผิด ก็กลับกลายเป็นประกายดาบผืนหนึ่ง คุ้มครองชายฉกรรจ์หน้าดำเอาไว้

เพียงประกระบวนท่า ทั้งสองก็ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งยากจะตกแก่ได้

โป่วมึงปวยร้องดังๆ ว่า "กลางวันแสกๆ ลงไม้ลงมือต่อสตรีเพศอ่อนแอด้วยสาเหตุใด?"

ชายฉกรรจ์หน้าดำตวาดว่า "นี่เกี่ยวข้องใดกับเจ้า?"

โป่วมี่งปวยยืดอกกล่าวว่า "หากท่านฆ่าคนโดยไร้เหตุผล ก็เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

ชายฉกรรจ์หน้าดำแผดด่าว่า "สอดมือยุ่งเกี่ยวมากความ จะฆ่าเด็กน้อยเจ้าด้วย"

นางเอกงิ้วที่ด้านข้างกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ท่านผู้กล้า ผู้คนขบวนนี้ใจวิปริตชั่วช้า พวกเรากำลังเล่นงิ้ว พวกมันก็เข่นฆ่าขึ้นมา ซือเฮียตี่ของข้าพเจ้าหลายคนล้วนตายใต้คมดาบของพวกมัน มันยังตามฆ่าข้าพเจ้าถึงที่นี้..."

โป่วมี่งปวยพลันเดือดดาลเป็นการใหญ่

...ชายฉกรรจ์หน้าดำแสดงว่าเป็นคนของตำหนักตัณหาฟ้า เนื่องเพราะอสูรใจลอบฆ่าตั่วซือเฮีย เปิดเผยร่องรอยออกมา จึงคิดฆ่าผู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดเป็นการปิดปาก

...นางเอกงิ้วกล่าวเช่นนี้ ไม่ทราบมีคนไร้ความผิดต้องเสียชีวิตมากน้อยเท่าใด

...คนในคณะงิ้วฝึกวิทยายุทธ์ป้องกันตัว ดูท่านางเอกงิ้วนี้มีฝีมือไม่เลว จึงสามารถยืนหยัดถึงที่นี้

นึกถึงตอนนี้ โป่วมี่งปวยบังเกิดความเสียใจขึ้นวูบ

เรื่องของพวกตนชักนำเภทภัยแก่คนไร้ความผิด เป็นที่น่าเวทนานัก เขาตกลงใจว่าจะคุ้มครองนางเอกงิ้วนี้

ชายฉกรรจ์หน้าดำสะบัดดาบ ร้องว่า "ไสหัวไป"

โป่วมี่งปวยสวนคำว่า "ท่านจึงไสหัวไป"

"เจ้าไม่ไสหัวไป?"

โป่วมี่งปวยถลึงตาใส่ กล่าวว่า "ตำหนักตัณหาฟ้าท่านก่อกรรมทำเข็ญ วันนี้เราเสียวเอี้ยจะปราบภัยพาลกำราบมาร"

ชายฉกรรจ์หน้าดำคำรามด้วยโทสะ ฟาดฟันดาบลงยังศีรษะอย่าง

ท้ากโหม

โป่วมึ่งปวยใช้ท่าเท้าฮื้อเตียบเล้งมึ้งโป่วฮวบ *(ท่าเท้าปลาทะยานประตูมังกร)* กระโดดหลบ ร่ายรำอิ้วฮื้อคุ้งฮวบ *(เพลงหมัดมัจฉาว่ายวน)* เข้าสู้ศึก

ประมุขหมู่ตึกปลาบินซิมแซน่ำ บัญญัติคันเกาทัณฑ์ทองลูกธนูเงินสร้างชื่อลือเลื่องทั้งแผ่นดิน นอกจากนั้นยังสืบทอดปวยฮื้อเกี่ยมฮวบ *(เพลงกระบี่ปลาบิน)* อิ้วฮื้อคุ้งฮวบ *(เพลงหมัดมัจฉาว่ายวน)* ฮื้อเตียบเล้งมึ้งโป่วฮวบ *(ท่าเท้าปลาทะยานประตูมังกร)* และดิ้มฮื้อตอฮวบ *(เพลงดาบล่มปลา)* ของสำนักให้ขจรขจาย เสริมอานุภาพเกริกไกรกว่าเดิม

ในซือเฮียตี่ทั้งสี่ ซ่งมึ่งเต็งเด่นล้ำที่สุด จึงฝึกวิชาคัน.กาทัณฑ์ทองลูกธนูเงิน

ท่าเท้าปลาทะยานประตูมังกรเป็นวิชาท่าเท้าขั้นพื้นฐานของศิษย์หมู่ตึกปลาบินทุกคน โป่วมึ่งปวยยังฝึกเพลงหมัดมัจฉาว่ายวน และเพลงดาบล่มปลา

ยามนี้ในมือเขาไร้ดาบ ได้แต่ร่ายรำเพลงหมัดมัจฉาว่ายวนออกมา

เพลงหมัดมัจฉาว่ายวนพลิกแพลงว่องไว รวดเร็วมากกลับกลายยามใช้ออกไม่มีวี่แววล่วงหน้า โป่วมึ่งปวยฝึกถึงแก่นแท้ประมาณสองส่วน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ชาวบู๊ลิ้มทั่วไปยังไม่อาจต้านทานรับได้

ชายฉกรรจ์หน้าดำพลันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องถามว่า "เจ้าเป็นอะไรในหมู่ตึกปลาบิน?"

โป่วมึ่งปวยยืดอกกล่าวว่า "ห้าศิษย์ประมุขหมู่ตึกปลาบิน ข้าพเจ้าจัดอยู่อันดับห้า"

ชายฉกรรจ์หน้าดำแหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "เราหัวหน้าฮกซีตี้ง *(ตึกซากอสุภ)* แห่งตำหนักตัณหาฟ้าเกาตี้ฮง สามารถฆ่าศิษย์ของซิมแซน่ำ นับเป็นความดีความชอบประการหนึ่ง"

ขาดดำ ประกายสีเงินวูบดราหนึ่ง เข็มเงินบนหน้าผากสามเล่มพุ่ง

ฝ่าอากาศมาถึง

โป่วมึ่งปวยคิดไม่ถึงเข็มเงินบนหน้าผากฝ่ายตรงข้ามยังบินได้ ดังนั้นต่อยออกสองหมัด กระแทกเข็มสองเล่มร่วงหล่น อีกเล่มหนึ่งยังซัดพุ่งมายังทรวงอก

พลันได้ยินเสียงขวับ ปิ่นหยกเล่มหนึ่งซัดฝ่าอากาศมาถึง พอดีกระแทกเข็มเงินร่วงหล่นลง

โป่วมึ่งปวยฉวยโอกาสกลิ้งตัวเข้าหา ต่อยหมัดใส่ท้องหัวหน้าตึกซากอสุภ

หัวหน้าตึกซากอสุภตัวงอดุจกุ้งเผา โป่วมึ่งปวยลงมือปานจักรผันต่อยใส่อีกหลายหมัด

หัวหน้าตึกซากอสุภเจ็บปวดยิ่ง พลันบังคับมีดทองบนหน้าผากพุ่งออกมาสองเล่ม

โป่วมึ่งปวยพลันกระตุกเสื้อผ้าชั้นนอกออก ห่อหุ้มคลุมมีดทองทั้งสองเล่มไว้ โยนออกไปวาเศษ

หัวหน้าตึกซากอสุภคำรามด้วยโทสะ บังคับเข็มเงินพุ่งออกมาอีกเล่มหนึ่ง

โป่วมึ่งปวยทราบว่าอาวุธลับเหล่านี้มีพิษ ไม่กล้ารับไว้ กลิ้งตัวหลบเลี่ยง โอบเอวของนางเอกงิ้ว โผพุ่งข้ามกำแพงล้อมของบ้านร้างเข้าไป

หัวหน้าตึกซากอสุภถูกต่อยใส่เจ็ดแปดหมัด เจ็บแค้นสุดทนทาน ดังนั้นทะยานขึ้นบนกำแพงล้อม มองจากเบื้องสูงลงไป

ที่ใต้กำแพงล้อมมีหญ้าแห้งกองหนึ่ง

หัวหน้าตึกซากอสุภแสยะยิ้ม บังคับเข็มเงินบนหน้าผากสองเล่มสาดพุ่งลงในกองหญ้า

แต่ในกองหญ้าปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

ยามนั้น ในบ้านร้างบังเกิดเสียงติ๊กดังขึ้น

ใบหูของหัวหน้าตึกซากอสุภกระดิกดุจหูกระต่าย โถมเข้าบ้านร้าง

ไปดุจสกุณาคืนสู่รวงรัง

เงาร่างของมันเพิ่งหายลับไปในบ้าน ในพงหญ้าพลันปรากฏคนสองคนมุดออกมา คือโป่วมี่งปวยและนางเอกงิ้วที่แสดงเป็นภรรยาของชิวไต้วนั่นเอง

โป่วมี่งปวยได้รับความช่วยเหลือจากนางเอกงิ้ว ปัดกระแทกเข็มที่เร่วงหล่น จึงสามารถต่อยหัวหน้าตึกซากอสุภล้มลง แต่ก็ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าตน ฉวยโอกาสที่หัวหน้าตึกซากอสุภรับความเจ็บปวด รีบกระโดดข้ามกำแพง ซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า

เพิ่งกลิ้งตัวไปในพงหญ้า ก็ชัดก้อนหินออกก้อนหนึ่ง เมื่อหัวหน้าตึกซากอสุภติดตามขึ้นกำแพง ชัดเข็มเงินใส่กองหญ้า หินก้อนนั้นก็ตกลงที่พื้นห้อง หัวหน้าตึกซากอสุภเข้าใจว่าภายในบ้านมีคนจึงติดตามเข้าไป

โป่วมี่งปวยและนางเอกงิ้วล่าถอยออกจากบ้านร้างในบัดดล

เข็ม,งินเล่มหนึ่งชัดใส่มวยผมของนางเอกงิ้ว อีกเล่มหนึ่งแทงทะลุเปลือกเสื้อของโป่วมี่งปวย สร้างความแตกตื่นแก่ทั้งสองจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

อาวุธลับเหล่านี้แสดงว่าฉาบพิษ หากแม้นชัดต้องร่างคงต้องตายแน่นอน

โป่วมี่งปวยและนางเอกงิ้วเพิ่งกระโดดข้ามกำแพงตึกออกมา ภายในบ้านร้างพลันบังเกิดเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้น

เป็นเสียงแผดร้องของหัวหน้าตึกซากอสุภ

โป่วมี่งปวยและนางเอกงิ้วชะงักร่างลง

...ภายในบ้านร้างมีอะไร?

โป่วมี่งปวยตกลงใจย้อนกลับไปดู

เขาไม่ทราบหัวหน้าตึกซากอสุภใช้เล่ห์อุบายหรือไม่ และไม่ทราบว่าในบ้านร้างมีอะไร ดังนั้นไม่ทราบสมควรพานางเอกงิ้วเข้าไปหรือไม่?

ตากลมโตหยาดเยิ้มของนางเอกงิ้ว คล้ายมองทะลุถึงจิตใจโป่วมี่งปวย

ยื่นมือออกเกาะกุมมือของเขาไว้ กล่าวเบาๆ "ทิ้งข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ยังอันตรายยิ่งกว่า"

โป่วมี่งปวยรู้สึกใจกลางฝ่ามือออบอุ่น หัวใจต้องสั่นสะท้าน พอเงยหน้าขึ้น เห็นใบหน้างามงดลอยอยู่ตรงหน้า ปากจิ้มลิ้มเผยอแง่งอน ส่งกลิ่นหอมรวยริน ถึงกับใจวาบหวิว ใบหน้ากลับแดงสดใส

นางเอกงิ้วอดหัวร่อคิกมิได้

โป่วมี่งปวยคลายมือออกด้วยใบหน้าแดงก่ำ หัวใจยังเต้นระทึก ไม่ทราบเป็นเพราะกลิ่นหอมของนางเอกงิ้วข้างกาย หรือสืบเนื่องจากบรรยากาศลี้ลับเยือกเย็นของบ้านร้างกันแน่?

นี่เป็นตึกของครอบครัวร่ำรวย ลานตึกลึกล้ำ หญ้าดารุงรัง หน้าประตูถูกทิ้งรกร้างเป็นเวลานาน ปรากฏเถาวัลย์เลื้อยพัน บนบันไดเต็มไปด้วยตะไคร่เขียวครึ้ม

ประตูถูกทะลวงทลาย คนทลายประตูคือหัวหน้าตึกซากอสุภเมือครู่

ภายในตึกมืดครึ้ม เงาดำตะคุ่มวังเวง ลึกล้ำเยือกเย็นยิ่ง

โป่วมี่งปวยรู้สึกนางเอกงิ้วเบียดกายเข้าใกล้ตนกว่าเดิม

โป่วมี่งปวยสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "ท่านไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ในห้องโถงบังเกิดเสียงติ๊กคราหนึ่ง

โป่วมี่งปวยและนางเอกงิ้วสะท้านคราหนึ่ง นางเอกงิ้วกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ภายใน...ภายใน..."

โป่วมี่งปวยกลืนน้ำลายคำหนึ่ง เคลื่อนกายไปเบื้องหน้าอย่างระมัดระวัง กล่าวว่า "ไม่มีใด ไม่มีใด..."

ในใจกลับคร่ำครวญอย่างหวนโหย ที่แท้เขาทั้งชื่นชมทั้งขี้อายต่อสตรีมิหนำซ้ำกลัวภูตผีที่สุด ตอนนี้กลับเผชิญเรื่องทั้งสองประการพร้อมกัน

นางเอกงิ้วกล่าวอย่างขลาดเขลาว่า "คล้ายมี...มี..."

โป่วมี่งปวยแตกตื่นจนหน้าเขียวคล้ำ ร้องดังๆ ว่า "ไม่มี ไม่มี"

น.นพรัตน์ : แปล

เอ่ยถึงตอนนี้ ใต้เท้าสะดุดถูกของสิ่งหนึ่ง แทบเสียหลักล้มลง รีบกระโดดปราดขึ้น กลับได้ยินนางเอกงิ้วกรีดร้องออกมาคำหนึ่ง

เห็นนางยกนิ้วเรียวงามทั้งสิบขึ้นปิดหน้า สร้างความมึนงงสงสัยแก่โป่วมึ่งปวยจนร้องถามว่า "เรื่องอันใด?"

นางเอกงิ้วชี้มือไปบนพื้นด้วยความตระหนก

แสงสีสนธยาสาดเฉียงๆ เข้ามาจากประตูที่ถูกทะลวงทลาย ส่องเห็นคนบนพื้นผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สองตาเบิกถลน หนังศีรษะถูกฟันหลุดไป โลหิตและมันสมองทะลักหลั่ง ตายอย่างสยดสยอง

คนผู้นี้กลับเป็นหัวหน้าตึกซากอสุภ

โป่วมึ่งปวยเข้าใจในบัดดล หัวหน้าตึกซากอสุภพอโถมเข้ามาก็ถูกคนฝีมือสูงเยี่ยมฟันหนังศีรษะหลุดในกระบี่เดียว มันไม่ทันใช้เข็มเงินมีดทองบนหน้าผาก ก็จบชีวิตไป

โป่วมึ่งปวยยื่นมือประคองนางเอกงิ้ว ตวาดถามว่า "ผู้ใด?"

ทันใด เสียงเช้งคราหนึ่ง ประกายไฟแลบกระจาย

ประกายไฟแลบพุ่ง โป่วมึ่งปวยจำแนกออกว่าเป็นกระบี่สองเล่มกระทบกัน

ขณะเดียวกัน ลำคอของเขาถูกกระบี่แวววับสองเล่มจ่อพาดไว้

รังสีกระบี่อันเยือกเยียบ คุกคามผิวกายที่ลำคอจนชาเย็น ถึงกับเจ็บแปลบขึ้นมา

กระบี่ยังไม่เห็นเลือด คมกระบี่ไม่สะกิดผิวเนื้อ เพียงรังสีกระบี่คล้ายกับจะชำแรกเข้าไป

โป่วมึ่งปวยกระทั่งน้ำลายยังไม่กล้ากลืนเข้าไป

เงามืดซ้ายมือพลันบังเกิดสุ้มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า *"พี่น้องจบแดนอยู่หนใด?"*

โป่วมึ่งปวยตาทอประกายพิสดาร รีบร้องว่า "บ้างตายบ้างพลัดพราก

บ้างบาดเจ็บบ้างล้มหาย"

กระบี่เบื้องขวาสั่นสะท้านคราหนึ่ง ในความมืดบังเกิดสุ้มเสียงหนุ่มฉกรรจ์เสียงหนึ่งดังว่า "ที่ตายเป็นอย่างไร ที่พลัดพรากเป็นประการใด บาดเจ็บแห่งที่ใด ล้มหายไปทางไหน?"

โป่วมึ่งปวยร้องตอบว่า "ตายใต้คำคุณธรรม เศร้าใจไม่รู้ลืม พลัดพรากไปคนละทิศ ล้มหายไปคนละทาง"

เสียงเช้งพลันดัง กระบี่สุกใสสกาวทั้งสองเล่มหายวับไป

เพียงได้ยินเสียงกระบี่สอดคืนฝักคราหนึ่ง

โป่วมึ่งปวยค่อยกลืนน้ำลายลงคอไป

ประมุขหมู่ตึกปลาบิน

โป่วมึ่งปวยทราบแล้วว่าคนในความมืดเป็นใคร

ในเงามืดมีคนสองคน

เป็นหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย

บึงปลาบินไม่แบ่งหัวหน้าตึก หัวหน้าหน่วย หัวหน้ากอง หัวหน้าสาขา แต่แบ่งเป็นรุ่นใหม่ รุ่นกลาง รุ่นเก่า ผู้เฒ่า คนตายและทารก

โป่วมึ่งปวยอยู่ในหมู่ตึกปลาบิน อย่างมากจัดอยู่ใน *"รุ่นกลาง"* แต่เนื่องเพราะเขาเป็นศิษย์ของประมุขหมู่ตึกปลาบินชิมแชน่ำ ดังนั้นจัดอยู่ในฐานะรุ่นเก่า

ตั่วซือเฮียซ่งมึ่งเต็ง ไม่ว่าพลังฝีมือศักดิ์ฐานะ ล้วนเลยระดับ *"รุ่นเก่า"* แต่ยังไม่เลื่อนถึงขั้น *"ผู้เฒ่า"*

เนื่องเพราะหมู่ตึกปลาบินสนิทสนมกลมเกลียวดุจครอบครัวใหญ่หลังหนึ่ง ดังนั้นคำเรียกหาผิดแผกแตกต่างกับค่ายสำนักในยุทธจักร การเลื่อนขั้นหรือลดชั้นของคนผู้หนึ่ง ต้องผ่านการตรวจสอบจากคณะ *"ผู้เฒ่า"* รายงานต่อ *"คนตาย"* ค่อยให้ *"คนตาย"* เป็นผู้ตัดสิน

ผู้คนทั่วไปเข้าสังกัดบึงปลาบิน อย่างมากเพียงเป็น *"คนปลาบิน"* หลังจากเพียรพยายามไต่เต้า ค่อยได้เลื่อนเป็น *"รุ่นใหม่"*

ระบบหนึ่งเมื่อถูกกำหนดขึ้น คนที่อยู่ในระบบต้องขยันขันแข็งแลกมาซึ่งตำแหน่ง ภาคภูมิใจต่อตำแหน่งที่ได้รับ ความยินดีปรีดาต่อสิ่งที่ได้รับ ความเศร้าเสียใจต่อการสูญเสีย สุดที่คนภายนอกจะเข้าใจได้

เนื่องเพราะการเลื่อนขั้นของบึงปลาบิน ต้องผ่านการตรวจสอบความประพฤติ ทดสอบสติปัญญา อีกทั้งประกอบความดีความชอบ จึงจะได้รับการเลื่อนขั้น

"ผู้เฒ่า" เป็นตำแหน่งอันทรงเกียรติของบึงปลาบิน ต้องประกอบคุณงามความดี เป็นที่ยอมรับของส่วนรวม จึงได้รับการแต่งตั้ง

"คนตาย" เป็นตำแหน่งอันเกริกเกียรติที่ยากจะได้รับ ประมุขหมู่ตึกปลาบินซิมแชน่ำ คือหนึ่งในสาม *"คนตาย"* ที่เหลืออยู่ของบึงปลาบิน

สำหรับ *"ทารก"* ฟังว่าเหลืออยู่เพียงคนเดียว แต่ที่แท้เป็นใคร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยพบเห็น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

แน่นอน เมื่อกำหนดเป็นระบบขึ้น ย่อมก่อเกิดเป็นความตายตัว เมื่อถึงเวลา จะบังเกิดปฏิกิริยาลูกโซ่ต่อเนื่องตามมา

เรื่องราวมากหลายมีผลดี ก็ต้องมีผลเสีย นับเป็นที่ยากหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้นผลดีไม่แน่ว่าเป็นผลดีทั้งสิ้น ผลเสียไม่แน่ว่าจะเป็นผลเสียไปหมด ขอเพียงลดทอนผลเสียถึงระดับต่ำที่สุด สมควรนับเป็นระบบที่ดีแล้ว

หนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยในความมืด คือบุคคลที่มีส่วนร่วมในการสร้างระบบของหมู่ตึกปลาบิน

คนทั้งสองนี้ น้อยคนที่จะเอ่ยชื่อของพวกเขา

ในยุทธจักรเรียกผู้ชราเป็นเกี่ยมชี *(ผู้งมงายกระบี่)* เรียกคนเยาว์วัยเป็นเกี่ยมมี้ *(ผู้ลุ่มหลงกระบี่)*

พวกเขามิใช่ไม่มีชื่อ หากแต่ลุ่มหลงต่อกระบี่ งมงายต่อกระบี่เกินไป ดังนั้นลืมเลือนชื่อของตัวเอง

ชนชาวโลกก็มุ่งความสนใจไปที่กระบี่ของพวกเขา ลืมชื่อแซ่ดั้งเดิมของพวกเขา

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ คือสอง *"ผู้เฒ่า"* ที่เฝ้ารักษาบึงปลาบิน

โป่วมึ่งปวยเมื่อผ่านการโต้ตอบด้วยรหัสลับ ก็แน่ใจว่าผู้มาเป็นใคร

พลันประสานมือคารวะ ร้องเรียกด้วยความยินดีว่า "ชีแป๊ะ *(ลุงงมงาย)* มี้กอ *(พี่ลุ่มหลง)*"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ที่แท้เป็นเซี่ยวปวย"

โป่วมึ่งปวยกล่าวด้วยความยินดีว่า "ดีที่พบท่านทั้งสอง ไม่เช่นนั้น..."

ผู้งมงายกระบี่ถามว่า "เจ้าไม่ใช้ทางหลวง มาที่นี้ทำอะไร?"

"ผู้เฮาว์ถูกหัวหน้าตึกซากอสุภตามฆ่า หลบหนีถึงที่นี้ดีที่..."

ผู้งมงายกระบี่เลิกคิ้วขาวโพลนตัดบทว่า "ตอนนี้เจ้าจะไปที่ใด?"

"กลับหมู่ตึกไป"

"กลับหมู่ตึกไปทำอะไร?"

โป่วมึ่งปวยไม่ทราบผู้งมงายกระบี่ไฉนถามเช่นนี้ แต่ยังตอบว่า "ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญคิดเรียนต่อซือแป๋"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ที่ด้านข้างกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เจ้าไม่ต้องไปแล้ว" มันกล่าวสืบต่อ "เนื่องเพราะจิงจู้ *(ประมุขหมู่ตึก)* จะมาในบัดดล"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างงุนงงว่า "ซือแป๋... จะมาที่นี้?"

เนินเทพสถิตเป็นด่านหน้าของบึงปลาบิน แต่อยู่หน้าด่านนั้งจี้กวน *(ด่านคนหยุดยั้ง)* ยากที่จะเห็นสภาพภูมิประเทศของบึงปลาบินได้

ดังนั้นในยุทธจักรมีคำโจษจัน *"บนเนินเทพสถิต สูงชันตามธรรมชาติ ผ่านด่านคนหยุดยั้ง ปลาโลดดาวเหินบิน"*

ปลาที่ว่าคือบึงปลาบิน ดาวที่ว่าหมายถึงประมุขหมู่ตึกปลาบินชิมแชน่ำ *(ดาวทักษิณ)*

เนินเทพสถิตแม้เป็นด่านสำคัญของบึงปลาบิน แต่โดยปรกติแล้วหากไม่มีเรื่องสำคัญ ประมุขหมู่ตึกปลาบินน้อยครั้งจะเหยียบย่างมาที่นี้

...ซือแป๋ไฉนมายังที่นี้?

โป่วมึ่งปวยขบคิดไม่เข้าใจ

ผู้งมงายกระบี่กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า *"เจ้าจะเข้าใจเอง"* พลันตวาดถามนางเอกงิ้วว่า "นางเป็นใคร?"

เสียงตวาดครั้งนี้ทรงอำนาจเพียงไหน แม้แต่โป่วมิ่งปวยที่ขวัญกล้าแข็งยังสะท้านเฮือกหนึ่ง

แม้แต่บ้านร้างยังสั่นสะเทือน มุสิกตามซอกประตูร่องบันไดวิ่งพลุกพล่าน ขื่อห้องสั่นไหวเกรียวกราว นกประหลาดและค้างคาวโบยบินขึ้นมา

บ้านร้างหลังนี้เก่าแก่โบราณเกินไปจริงๆ

นางเอกงิ้วถูกตวาดจนสะดุดสั้มลง แขนเสื้อบังเกิดเสียงพึ่บพั่บ ที่แท้นกประหลาดและค้างคาวที่บินหนีชนถูกร่าง สร้างความแตกตื่นจนกรีดร้องออกมา

โป่วมิ่งปวยรีบประคองนางขึ้นมา

ผู้งมงายกระบี่ถามย้ำว่า "นางเป็นใคร?"

โป่วมิ่งปวยตอบโดยไม่ขบคิดว่า "ภรรยาชิวโอ้ว"

ผู้งมงายกระบี่เลิกคิ้วขาวโพลน กระชากเสียงว่า "ภรรยาชิวโอ้ว?"

โป่วมิ่งปวยค่อยพบว่ากล่าวไม่ถูกต้อง แต่ก็ไม่ทราบนางเอกงิ้วเป็นใคร

นางเอกงิ้วย่อกายคารวะกล่าวว่า "ผู้อาภัพกับกงจื้อท่านนี้ความจริงไม่รู้จักกัน ผู้อาภัพเป็นคนแสดงงิ้วในเมือง พลันเห็นใต้เวทีเกิดการฆ่าฟัน ไม่ทราบเพราะเหตุใด คนร้ายเหล่านั้นยังฆ่าฟันคนในคณะงิ้วเราด้วย ผู้อาภัพกับซือเฮียสองคนหลบหนี ถูกคนร้ายตามทัน ซือเฮียทั้งสองล้วนถูกฆ่าคนร้ายบังคับ ผู้อาภัพยอมสยบ ผู้อาภัพไม่ยินยอม ยามคับขันจวนเจียนกงจื้อท่านนี้สอดมือเข้าช่วยเหลือ" เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องสะอึกสะอื้นไห้ออกมา

โป่วมิ่งปวยคิดกล่าวก็ใช่ที่ ปลอบโยนก็ใช่ที่ ได้แต่กล่าวเสริมว่า "ถูกแล้ว นางแสดงเป็นภรรยาของชิวโอ้ว"

ผู้งมงายกระบี่พลันถามว่า "ใต้เวทีเกิดการฆ่าฟัน? ตั่วซือเฮีย *(ศิษย์ผู้พี่คนโต)* เจ้าเล่า?"

"ตั่วซือเฮีย...ตายแล้ว"

"มึ่งเก็งเล่า?"

"ก็...ตายแล้ว"

"มึ่งถังเล่า?"

"เขา...เขามิใช่กลับมาแล้วหรือ?"

ผู้งมงายกระบี่ไม่ตอบคำ ซักถามว่า "อั้งยี้เล่า?"

...อั้งยี้คือซิมกั่งอั้ง และเป็นบุตรีโทนเลงประมุขหมู่ดึกปลาบิน

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เซี่ยวซือม่วย *(ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง)* มิใช่กลับมาพร้อมกับซาซือกอ *(ศิษย์ผู้พี่ที่สาม)* หรอกหรือ? หรือว่านางเผชิญ..."

ผู้งมงายกระบี่ยิ้มพลางกล่าวว่า "นางไม่ได้เผชิญอะไร..."

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวเสริมขึ้น "นางเพียงเผชิญพบเจ้า"

โป่วมึ่งปวยงงงันวูบ พลันเห็นแสงสีสายัณห์ที่สาดลอดเข้ามาสลัวลงเงาร่างสองสายเดินเข้ามา

คนผู้หนึ่งคิ้วเรียวโค้ง สวมมงกุฎโบราณ เครื่องแต่งกายโบราณ รูปลักษณะคล้ายเชียนวิเศษบนสวรรค์ชั้นฟ้า หันหลังให้กับแสงอาทิตย์ หว่างเอวสะพายดันเกาทัณฑ์ พกลูกธนูสามดอก ดูไปคล้ายยืนอยู่ที่นั้นเป็นเวลานานแล้ว

แต่ทุกผู้คนล้วนทราบว่า ก่อนหน้านี้ที่นี้ไม่มีเงาร่างผู้คนแม้แต่เงา

โป่วมึ่งปวยเหลียวหน้าไป สร้างความยินดียิ่ง คุกเข่าลงเรียกหาว่า *"ซ้อแป"*

ผู้งมงายกระบี่ ผู้ลุ่มหลงกระบี่ก็ก้มศีรษะคำนับต่อผู้มา

คนผู้นี้คือประมุขหมู่ดึกปลาบิน ที่เป็นผู้นำฝ่ายธัมมะ มิชื่อสะท้านฟ้าทักษิณ...ซิมแชน่ำ

ประมุขหมู่ดึกปลาบินผงกศีรษะเล็กน้อย

ที่ด้านหลังประมุขหมู่ดึกปลาบินยังมีคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ชี้หน้าโป่วมึ่งปวย ร้องว่า "เป็นมัน มันเป็นคนคุกเข่าต่อศัตรู"

โป่วมึ่งปวยงงงันวูบ จึงร้องด้วยความยินดีว่า "ซาซือกอ ท่านกลับมาแล้ว"

คนผู้นี้คือเม่งมึ่งถัง ซึ่งฉวยโอกาสที่โป่วมึ่งปวยต้านศัตรูพาซิมกั่งอั้งหลบหนี

เม่งมึ่งถังหน้าเขียวคล้ำ ปราศจากรอยยิ้มแม้สักน้อยนิด ร้องถามว่า "โป่วมึ่งปวย เจ้าทำอย่างไรกับอั้งซือม่วย?"

โป่วมึ่งปวยงงงันอีกครา ยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ซักถามว่า "เซี่ยวซือม่วยเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ได้พบนาง..."

ผู้งมงายกระบี่ตวาดด้วยโทสะ พลิกข้อมือวูบ คว้าใส่หัวไหล่โป่วมึ่งปวย พอเพิ่มกำลังบีบเค้น นิ้วมือก็จมลึกไปในเลือดเนื้อ สร้างความเจ็บปวดแก่โป่วมึ่งปวยจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ผู้งมงายกระบี่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เจ้ายังไม่บอกความจริงอีก?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างยากเย็นว่า "นี่เป็น...เรื่องราวใด?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "ให้มันกล่าว"

ผู้งมงายกระบี่ค่อยคลายมือออก

โป่วมึ่งปวยคุกเข่าโครมลง ร่ำไห้คร่ำครวญว่า "ซือแป้ ศิษย์ยอมรับโทษทัณฑ์"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "เจ้ายอมรับโทษทัณฑ์ก็ดี แต่เจ้าทราบหรือไม่ว่าเจ้ามีความผิดใด?"

"ศิษย์ไม่สามารถคุ้มครองเซี่ยวซือม่วย เป็นเหตุให้นางประสบภัย ศิษย์ควรตายหมื่นครั้ง"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบดุจเดิมว่า "ความผิดของเจ้าไม่เพียงนี้เท่านั้น" หยุดเล็กน้อยจึงสั่งว่า "อาถัง เจ้าบอกต่อเซี่ยวปวย"

โป่วมึ่งปวยได้ยินซือแป้ยังเรียกตนเองเป็น *"เซี่ยวปวย"* ต้องบังเกิดความอบอุ่น แต่พอได้ยินคำพูดของเม่งมึ่งถัง ถึงกับแตกตื่นตะลึงลานกับที่

"เจ้าสมคบคิดกับฝ่ายอธรรม ลอบทำร้ายตั่วซือเฮีย เข่นฆ่าศิษย์

น.นพรัตน์ : แปล

ร่วมสำนัก ข่มขืนเซี่ยวซือม่วย ควรรับทัณฑ์เก้าประหาร"

...ทัณฑ์เก้าประหารเป็นทัณฑ์สุดอำมหิตของบึงปลาบิน หากมิใช่มีความผิดอุกฤษฏ์ เป็นคนชั่วช้าสุดสามานย์ จะไม่ใช้ทัณฑ์เช่นนี้เด็ดขาด

โป่วมึ่งปวยมิใช่แตกตื่นต่อทัณฑ์เก้าประหาร หากแตกตื่นตระหนกต่อคำพูดของเม่งมึ่งถัง ถึงกับกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "ข้าพเจ้าไม่..."

เพิ่งกระโดดปราดขึ้น ผู้งมงายกระบี่ยื่นมือปราดออก กดร่างโป่วมึ่งปวยคุกเข่าลงดุจเดิม

โป่วมึ่งปวยข่มความเจ็บปวด แผดเสียงร้องว่า "ซือแป๋ ข้าพเจ้าไม่..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินถามว่า "เจ้าไม่ได้อะไร?"

"ไม่ได้กระทำเรื่องที่ซาซือกอพูดถึง"

"อย่างนั้นเมื่อครู่เจ้าพบเห็นเรา ไฉนบังเกิดความตื่นตระหนก?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างงุนงงว่า "ข้าพเจ้าพลันเห็นซือแป๋อยู่ที่นี้ อดตะลึงลานไม่ได้"

เม่งมึ่งถังสอดคำขึ้น "เป็นโจรใจขลาดเขลา"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินยกมือเล็กน้อย เม่งมึ่งถังก็ปิดปากลง

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเมื่อไม่ต้องการให้ผู้อื่นเอ่ยปาก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถเอ่ยปาก หากไม่ปิดปากเอง ผู้อื่นจะช่วยปิดปากให้กับท่าน

เม่งมึ่งถังเป็นคนชาญฉลาด คนชาญฉลาดรู้จักปิดปากเมื่อใด

ประมุขหมู่ตึกปลาบินมองดูโป่วมึ่งปวยด้วยความกระตือรือร้นสนใจกล่าวว่า "เจ้าลองบอกว่า เจ้าพอพบเห็นเรา ไฉนตะลึงลานขึ้นมา?"

โป่วมึ่งปวยเกาศีรษะกล่าวว่า "เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดไม่ถึงท่านผู้เฒ่าจะปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าอย่างกะทันหัน" เขาตะกุกตะกักว่า "อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ายำเกรงซือแป๋ตั้งแต่เล็ก"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า "เจ้ายำเกรงเรา ไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้ออกมา?"

โป่วมึ่งปวยเข่าอ่อนระทวย คุกลงอีกครา

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวต่อทีละคำ "อาถังกลับมาบอกต่อเราว่า เจ้าสมคบกับคนของตำหนักตัณหาฟ้า ลอบฆ่าตั่วซือเฮียเจ้า ทั้งทำร้ายยี ซือเฮียเจ้า หวังขุดรากถอนโคน ยังฉุดคร่าอั้งยี้ไป คิดข่มขืนย่ายี หากมิใ ซาซือกอเจ้าหนีได้รวดเร็ว คงประสบภัยเช่นกัน เจ้ามีคำพูดใดจะกล่าว?"

โป่วมึ่งปวยสมองลั่นอึงอล พลันเข้าใจในบัดดล

...นี่เฉกเช่นกับกาลก่อน เหล่าซือเฮียตื่ออกไปเที่ยวท่อง เมื่อสืบสา ราวเรื่อง ล้วนให้ตนเองรับเคราะห์

...ซาซือเฮียคุกเข่ากลางถนน กลัวเซี่ยวซือม่วยบอกออกมา ดัง นั้นชิงฟ้องร้องต่อซือแป่ก่อน

...แต่เรื่องนี้หนักหนาสาหัส ตนไหนเลยรับโทษแทนได้?

โป่วมึ่งปวยสะท้านคราหนึ่ง พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

...ซาซือเฮียทำเช่นนี้ เพื่อผลักภาระรับผิดชอบ ป้ายผิดต่อตนเอง แต่เซี่ยวซือม่วยหายสาบสูญ เป็นเรื่องราวใด?

โป่วมึ่งปวยชี้หน้าเม่งมึ่งถัง ตวาดว่า "ท่าน..."

เม่งมึ่งถังแค่นหัวร่อสอดคำขึ้น "สี่ซือตี่ *(ศิษย์ผู้น้องที่สี่)* ปรกติเจ้า ไม่พอใจซือแป่รักปกป้องตั่วซือเฮียยี่ซือเฮีย ดังนั้นสมคบคิดกับคนนอก ลงมือด้วยอำมหิต คิดไม่ถึงเจ้าคิดและเล็มเซี่ยวซือม่วยกระทำเรื่องที่ชั่วช้า กว่าเดียรัจฉานเช่นนี้"

โป่วมึ่งปวยร้องดังๆ ว่า "ข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าไม่"

ผู้งมงายกระบี่พลันกล่าวว่า "เจ้าไม่? อย่างนั้นมึ่งเต็งถูกฆ่าเป็น เวลานาน มึ่งถังกลับถึงหมู่ตึกแต่แรก เจ้าไฉนรอถึงบัดนี้ค่อยกลับมา มิ หนำซ้ำ..." มันกล่าวย้ำทีละคำ "เจ้าดูเสื้อผ้าของเจ้ามีสภาพอย่างไร?"

โป่วมึ่งปวยต่อสู้กับเตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอม เปิดโอกาสให้เซี่ยวซือม่วยและซาซือเฮียหลบหนี จากนั้นพบพานลี้โป่วอี และหลวงจีนใฝ่ความตาย ย่อมเสียเวลาอยู่บ้าง อย่าว่าแต่ตนเองช่วย นางเอกงิ้วเปลื้องเสื้อผ้าออกห่อหุ้มอาวุธลับของหัวหน้าตึกซากอสุภ เสื้อ

ภาวที่สวมใส่อันตรธานแต่แรก ตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนดินโคลนหญ้าแห้ง เศษภาพทุลักทุเลยิ่ง

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเพ่งตามองโป่วมึ่งปวย กล่าวว่า "ต่อให้เจ้าไม่อธิบายเรื่องเหล่านี้ แต่เจ้ามิอาจไม่บอกต่อเรา เจ้าไฉนพาสตรีนางนี้มายังที่นี้?"

โป่วมึ่งปวยเหลียวหน้าไปยังนางเอกงิ้ว กล่าวว่า "นาง..."

"เราทราบ นางคือหนึ่งในห้าตัวแทนตำหนักตัณหาฟ้า ที่จะเข้ามาประลองฝีมือบนยอดเขาปวยไล้ฮงประจำปีนี้...เฮียวชิ้งเนี้ย (วิหคราตรี) ดังเซาะกุน"

โป่วมึ่งปวยอ้าปากค้าง ยามกะทันหันไม่ทราบอธิบายอย่างไรดี มิหนำซ้ำไม่มีปัญญาอธิบายได้

ใบหน้านางความจริงพอกแป้ง จากนั้นทาสีแดงชาด แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด สีหน้านางตอนนี้ขาวจนน่าประหวั่นพรั่นใจ

นางใช้สายตาที่ไม่เป็นมิตรจับจ้องมองประมุขหมู่ตึกปลาบิน ถามออกมาคำหนึ่ง "ท่านทราบได้อย่างไร?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินไม่ตอบคำนาง แต่ล้วงของสิ่งหนึ่งจากในแขนเสื้อ

เป็นค้างคาวตัวหนึ่ง

ค้างคาวที่ตายแล้วตัวหนึ่ง

ตัวค้างคาวผูกเชือกน้ำมันสีเดียวกับค้างคาวเส้นหนึ่ง หากไม่สังเกตยากจะดูออกได้

ประมุขหมู่ตึกปลาบินแก้เชือกน้ำมันออก เชือกสีดำผูกกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง

ประมุขหมู่ตึกปลาบินถามว่า "ต้องการให้เราอ่านหรือไม่?"

นางเอกงิ้วกล่าวว่า "ไม่ต้องแล้ว บนกระดาษเขียนว่าซิมมุ่งเทพสถิตอยู่ยังบ้านโบราณ รีบมาล่าสังหาร"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "ตอนท้ายยังวาดรูปใบหน้ารูปไข่ที่ปราศจากองคาพยพ ไว้ผมยาวสยายใบหนึ่ง"

นางเอกงิ้วกล่าวว่า "นั่นเป็นตราประจำตัวของเราวิหคราตรี"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "ละอายนัก"

จนบัดนี้มันค่อยทราบว่าวิหคราตรีคังเซาะกุนติดตามโป่วมึ่งปวยมายังบ้านร้าง หลังจากที่ตนเองแพร่งพรายว่าจึงจู้จะมายังที่นี้ คังเซาะกุนแสร้งเป็นถูกตวาดจนลนลาน ลอบปล่อยค้างคาวส่งข่าวออกไป ความสามารถในการเขียนข้อความผูกกับค้างคาวที่เลี้ยงอยู่ในแขนเสื้อ จากนั้นบ่ล่อยออกไป กลับตบตาตนเองไว้ หากมิใช่ประมุขหมู่ตึกปลาบินสกัดทีด้านนอกทันท่วงที ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

ประมุขหมู่ตึกปลาบินถามว่า "ท่านคิดส่งขาวถึงผู้ใด?"

คังเซาะกุนปั้นหน้าเคร่งเครียดไม่ตอบคำ

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเลิกคิ้วกล่าววว่า "ฟังว่าอสูรใจกอบ้วยม้วกคุกคามเข้าใกล้ที่นี้ต้องการชีวิตเรา ใช่หรือไม่?"

โป่วมึ่งปวยพอฟังคำ *"อสูรใจ"* ค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ร้องดังๆ ว่า "ใช่แล้ว ซือแป๋ ทุกประการเป็นแผนการของตำหนักตัณหาฟ้า ให้อสูรใจดำเนินการ..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินขมวดคิ้วกล่าวว่า "แผนการอันใด?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูกว่า "ข้าพเจ้า...ดาวเพชฌฆาตทั้งสามผนึกกำลัง ข้าพเจ้าสู้กับพวกมัน ตอนนั้นซาซือกอกับเชี่ยวซือม่วยหนีรอดได้...จากนั้นมีคนปรากฏกายขึ้นเกิดการต่อสู้กัน...ภายหลังติดตามไปแอบฟัง ค่อยล่วงรู้แผนการของพวกมัน...ต่อมาพบกับนางเอกงิ้ว...วิหคราตรีผู้นี้ ข้าพเจ้าช่วยนางเกิดการต่อสู้...ต่อสู้กับหัวหน้าตึกซากอสุภ..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินตวาดเบาๆ ว่า "ต่อสู้อะไร รีบบอกเล่าตั้งแต่ต้น"

โป่วมึ่งปวยถูกซือแป๋ตวาดว่า ค่อยสงบจิตใจลง บอกเล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้นโดยละเอียด

เมื่อบอกเล่าจบ โป่วมึ่งปวยค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง

แต่เม่งมึ่งถังกระทั่งลมหายใจก็ไม่กล้าระบายออก เพียงจับตาดู

ส่หน้าของประมุขหมู่ตึกปลาบิน

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเงียบงันอยู่เนิ่นนาน จึงกล่าว "อย่างนั้นยอดคนที่ช่วยเจ้าขับไล่ดาวเพชฌฆาตทั้งสาม และพาเจ้าไปแอบฟังคำสนทนาของคนในตำหนักตัณหาฟ้าที่แท้เป็นใคร?"

โป่วมึ่งปวยกล่าวคำ "คือ..." พลันฉุกคิดถึงคำสัญญาที่ให้ไว้กับลี้โป่ว ต้องกลั้ำกลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า "ซือแป๋ ข้าพเจ้าไม่อาจบอก..."

ผู้งมงายกระบี่ตวาดว่า "มีอันใดบอกไม่ได้ นอกจากเป็นชั้นอสูรร้ายมารชั่ว"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "ใช่เนื่องเพราะเจ้าไม่ทราบชื่อของมันหรือไม่?"

คำพูดนี้หากเป็นผู้อื่น ต้องฉวยโอกาสคล้อยตาม แต่โป่วมึ่งปวยไม่กล้าปิดบังซือแป๋ และไม่ต้องการกลับคำ จึงกล่าว "ข้าพเจ้าทราบ"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงราบเรียบว่า "หากเจ้าไม่บอกชื่อแซ่ของยอดคนท่านนั้นออกมา ทุกประการที่เจ้ากล่าว แสดงว่าไร้หลักฐาน นอกจากเตียเห็งชิ่วและพวกสามารถออกมายืนยัน ไม่เช่นนั้นทุกประการล้วนแปลกปลอม" มันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เจ้ายังคงบอกชื่อคนผู้นั้นออกมาเถอะ"

ไม่ว่าผู้ใดก็ฟังออกว่า มันให้โอกาสโป่วมึ่งปวยเป็นครั้งสุดท้าย

โป่วมึ่งปวยน้ำตาไหลหลั่ง กล่าวว่า "ซือแป๋ ปรกติท่านสอนสั่งลูกผู้ชายควรรักษาสัจจะ ข้าพเจ้ารับปากว่าไม่บอกชื่อเขา ไหนเลยตระบัดสัตย์ได้?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า "ประเสริฐ กลับอ้างคำพูดของเราสั่งสอนเรา"

โป่วมึ่งปวยแตกตื่นจนโขกศีรษะไม่หยุดยั้ง ดังเซาะกุนไม่อาจทนดูได้ สอดคำขึ้น "ที่มันกล่าวใช่เป็นความจริงหรือไม่ ยังไม่ถึงรอบเราคาดเดา แต่เหตุการณ์ที่มันต่อสู้กับหัวหน้าตึกซากอสุภล้วนเป็นความจริง เราเห็นกับ

ใช้มันเพื่อข้ามเนินเทพสถิต ปะปนเข้าบึงปลาบิน ฆ่าเฒ่าโง่งมท่าน"

ผู้งมงายกระบี่ตวาดว่า "บังอาจ"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ตวาดว่า "สามหาว"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินแทนที่จะมีโทสะ กลับยิ้มออกมา กล่าวว่า "ท่านไฉนแก้ต่างแทนมัน?"

ดังเซาะกุนถลึงตาใส่ กล่าวว่า "ขอเพียงเป็นคนมีหูมีตา ล้วนทราบว่าที่มันกล่าวใช่เป็นความจริงหรือไม่"

เม่งมึ่งถังร้องดังๆ ว่า "ดูท่านางปีศาจกับสี่ซือตี๋เป็นพวกเดียวกันจริงๆ"

ดังเซาะกุนชี้หน้าด่าทอว่า "ไสหัวไปหามารดาเจ้า ลูกเต่าบึงปลาบินที่ปรารถนาใครให้ซือตี๋ตัวเองต้องตายเช่นเจ้า แม้แต่ตำหนักตัณหาฟ้าเราก็น้อยครั้งจะพบพาน"

โป่วมึ่งปวยขู่คำรามว่า "อย่าได้ลบหลู่สำนักอาจารย์เรา"

ดังเซาะกุนคิดไม่ถึงโป่วมึ่งปวยกลับขู่คำรามใส่ ต้องขยี้เท้าอย่างขุ่นเคือง ร้องว่า "ตกลง ปล่อยให้ท่านตายอย่างสัตย์ซื่อเถอะ"

เม่งมึ่งถังสืบเท้าออกไป กล่าวกับประมุขหมู่ตึกปลาบินว่า "ซือแป๋ ฆ่านางปีศาจนี้"

ดังเซาะกุนแค่นหัวร่อ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า "อาศัยเจ้าคิดฆ่าเรา?"

เม่งมึ่งถังถูกคุกคามถอยไปหนึ่งก้าว กล่าวกับประมุขหมู่ตึกปลาบินอีกว่า "ซือแป๋ สี่ซือตี๋ทรยศเนรคุณ โปรดมอบต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีวิธีทำให้มันบอกความจริงเอง"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทอดถอนใจ กล่าวว่า "เซี่ยวปวย เจ้ายังไม่บอกว่าคนผู้นั้นเป็นใครอีก?"

โป่วมึ่งปวยร่ำไห้รำพันว่า "ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ ซือแป๋โปรดให้อภัย..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินจับจ้องมองโป่วมึ่งปวยอย่างลึกซึ้ง สั่นศีรษะกล่าวว่า "อย่างนั้นเราได้แต่ถามเจ้า เจ้าจัดการกับอั้งยี่อย่างไร?"

น.นพรัตน์ : แปล

คำถามนี้กลับถามไถ่เม่งมึ่งถัง

เม่งมึ่งถังคิดหัวร่อออกมา

มันเห็นว่าโป่วมึ่งปวยโชคร้ายถึงที่สุด มาตรว่าบอกความจริงกลับไม่มีผู้ใดยอมเชื่อ

รอยยิ้มเพิ่งผุดขึ้น กลับเห็นซือแป๋กวาดกราดสายตามาคล้ายกับจะมองทะลุถึงก้นบึ้งหัวใจของเขา ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ รอยยิ้มชะงักค้างบนใบหน้า

ประมุขหมู่ตึกปลาบิน กล่าวว่า "เจ้าไม่ได้ยินหรือ?..."

"ซือ...ซือแป๋...ว่า...อะไร?"

มันคิดบังคับจิตใจให้เยือกเย็น สุ้มเสียงกลับยิ่งสั่นสะท้าน

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวย้ำทีละคำว่า "คนที่เราคิดถาม จะไม่ถามซ้ำเป็นคำรบสอง ถามหนึ่งครั้งแขนขาของเจ้าจะขาดไปส่วนหนึ่ง"

เม่งมึ่งถังรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากไขกระดูก ปากยังกล่าวว่า "ซือ...แป๋ ข้าพเจ้า...ไม่ทราบ..."

ประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง เสียงติงคราหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงแผดร้องโหยหวนของเม่งมึ่งถังดังขึ้น

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ที่เยาว์วัยไม่กล่าววาจาตลอดมา แต่พลันลงมือ

กระบี่ที่กราดเกรี้ยวซัดใส่มือขวาเม่งมึ่งถัง ตรึงมือข้างนั้นติดกับผนังห้อง

โลหิตไหลซึมออกจากข้อมือเป็นเส้นสาย

ประมุขหมู่ตึกปลาบินค่อยกล่าวว่า "เราถามเจ้าอีกครั้ง เจ้าจัดการกับอั้งยี้อย่างไร?"

เม่งมึ่งถังได้แต่หอบหายใจ

ประมุขหมู่ตึกปลาบินยิ้มพลางถามว่า "เจ้าใช่ต้องการให้เราถามเป็นครั้งที่สามกระมัง?"

เม่งมึ่งถังโบกมือที่ยังหลงเหลือข้างหนึ่ง ร้องอย่างหวาดหวั่นขวัญ

เสียว่า "ซือแป๋ ข้าพเจ้าควรตาย ข้าพเจ้าข่มขืนไม่สำเร็จ ดังนั้น..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินหน้าเคร่งเครียดลง ตวาดว่า "บอกมา"

เสียงตวาดครั้งนี้กลับสั่นสะเทือนกระบี่ที่ปักตรึงข้อมือเม่งมึ่งถังติดกับผนังสั่นพลิ้วดังอึงอล พู่กระบี่ก็สั่นไหว สร้างความเจ็บปวดแก่เม่งมึ่งถังจนหลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ออกมา

เม่งมึ่งถังร้องอย่างหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า "ข้าพเจ้าบอก ข้าพเจ้าฉีกกระชากเสื้อผ้า คิดข่มขืนนาง นางทางหนึ่งด่าทอทางหนึ่งหลบหนี หลบหนีถึงริมหน้าผา ร้องบอกข้าพเจ้าอย่าเข้าไป ข้าพเจ้า..."

พริบตานั้นในบ้านร้างสงบเงียบถึงที่สุด ประมุขหมู่ตึกปลาบินเงียบงันชั่วขณะจึงถามว่า "เจ้ายังเข้าไป ใช่หรือไม่?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเข้าไป ซือม่วยจึงกระโดดลงไป..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินถามว่า "เหตุเกิดที่ใด?"

"บน...ยอดเขาที่เก้า"

...ยอดเขาทีเก้าอยู่หน้าเนินสถิต เป็นยอดเขาเปลียวร้างอันตรายที่สุด

ประมุขหมู่ตึกปลาบินไม่กล่าวกระไรอีก ใช้ดินสอถ่านเขียนหนังสือลงบนกระดาษหลายคำ ผู้งมงายกระบี่ส่งนกพิราบตัวหนึ่งให้ประมุขหมู่ตึกปลาบินผูกจดหมายกับขานก นกพิราบขยับปีกโบยบินออกจากห้อง มองปราดเดียวก็ดูออกว่าเป็นนกพิราบที่ผ่านการฝึกฝนเป็นอย่างดี

คังเซาะกุนมองดูนกพิราบสื่อสารที่โบยบินออกไป คล้ายครุ่นคิดอันใด

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "จึงจู้...เสียวเจี๊ยะคับขันอันตราย ใช่ต้องการให้พวกเราข้ามไปยังยอดเขาที่เก้าก่อนหรือไม่?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทอดถอนใจกล่าวว่า "เป็นตายแล้วแต่ลิขิต หากอั้งยี้มีภัย คงประสบภัยแต่แรก เราส่งนกพิราบสื่อสารสั่งศิษย์ที่ประจำอยู่ที่ยอดเขาที่เก้าให้ความช่วยเหลือแล้ว"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น ดวงตากลับปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

เม่งมึ่งถังเรียกเสียงสั่นสะท้านว่า *"ซือแป๋..."*

น.นพรัตน์ : แปล

ประมุขหมู่ตึกปลาบินตวาดว่า **"ห้ามไม่ให้เรียกเราเป็นซือแป๋อีก"**

เม่งมึ่งถังสงบปากคำไว้ ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "เจ้าคุกเข่าขอชีวิตกลางถนน เราสามารถไม่สนใจ เจ้าคิดข่มขืนซือม่วย บังคับนางกระโดดหน้าผา ยังกล้าพูดจาโป้ปด ป้ายผิดต่อซือตี๋ เจ้ายังนับเป็นผู้คนอีกหรือ?" มันกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ก่อนที่เราจะฟังเจ้ากล่าวบิดเบือน ก็ได้ยินเรื่องที่มึ่งเต็งถูกฆ่า ดังนั้นเรียกตัวผู้เห็นเหตุการณ์บนท้องถนนและใต้เวทีมาสอบถาม ทราบว่าเจ้าคุกเข่าขอชีวิต ปวยน้อยทะยานออกปกป้องพวกเจ้าล่าถอยแต่แรก พวกเจ้าเหล่าซือเฮียตี๋ปรกติชมชอบใส่ความมัน เรายังยึดถือเป็นความคะนองของทารก ตอนนี้เผชิญหน้าศัตรู เจ้ากลับกระทำเรื่องฆ่าฟันกันเอง"

เอ่ยถึงตอนนี้ ตาทอประกายวาววับดุจสายฟ้า จับจ้องมองเม่งมึ่งถังตวาดถามว่า **"เจ้าใช่กลัวอั้งยี้กลับถึงบึงปลาบิน จะเปิดโปงความทุเรศของเจ้า จึงข่มขู่นางอย่าได้บ่งบอกหรือไม่?"**

เม่งมึ่งถังกล่าวเสียงละห้อยว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเข้าใจว่า...เมื่อบังคับซือม่วยยอมจำนน นางเป็นคนของข้าพเจ้า ย่อมไม่บอกออกมา..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินตาทอประกายอำมหิตขึ้น

เม่งมึ่งถังเย็นเยียบจับใจ แผดเสียงร้องว่า *"ซือแป๋..."*

ประกายเย็นเยียบวูบอีกครา กระบี่อีกเล่มหนึ่งซัดใส่ข้อเท้าเม่งมึ่งถังตรึงติดกับผนังห้อง

เม่งมึ่งถังแผดร้องโหยหวนออกมา

คนลงมือคือผู้งมงายกระบี่

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "เจ้าไม่ได้ยินจึงจู้กล่าวว่ากระไรหรือ?"

...ประมุขหมู่ตึกปลาบินห้ามไม่ให้เม่งมึ่งถังเรียกเขาเป็น "ซือแป๋" แต่เม่งมึ่งถังยังร้องเรียก

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ปรกติเราล่วงรู้นิสัยใจคอของเจ้ากับเซี่ยวปวยเป็นอย่างดี เซี่ยวปวยไม่มีทางพิฆาตซือเฮีย

ข่มขืนซือม่วย แต่เรายังลองถามมันดู มันพูดจาจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็ไม่กล่าวโทษเจ้า ลองคิดดู หากมิใช่มันไม่ละอายแก่ใจ เมื่อเราถามมันไฉนตื่นตระหนกที่พบเห็นเรา มันจะตอบอย่างโง่งมเช่นนั้นหรือ หากว่ามันกระทำเรื่องชั่วร้ายจริง เมื่อถามถึงชื่อแซ่ของยอดคนที่ช่วยเหลือมัน มันจะยืนกรานไม่บอกหรือ?" มันชำเลืองไปยังดังเซาะกุนแวบหนึ่ง กล่าวว่า "เรา แม้ชรา ยังไม่ใช่เฒ่าโง่งม"

คำพูดนี้ตอบโต้ดังเซาะกุนด่าเขาเป็น *"เฒ่าโง่งม"* ดังเซาะกุนแบะปากในใจกลับลอบประหวั่นพรั่นใจ

...มิน่าเล่าตำหนักตัณหาฟ้าไม่สามารถโค่นชมรมด้ามดาบ ยึดครองบึงปลาบิน ดูท่าจิ้งจองเฒ่านี้รู้จักแสร้งเป็นโง่งมนัก

...จิ้งจอกที่รู้จักแสร้งเป็นโง่งมจึงเป็นจิ้งจอกเฒ่า

...ตอนนี้นางกลับตกอยู่ในเงื้อมมือจิ้งจอกเฒ่า

ประมุขหมู่ตึกปลาบินพลันหันไปถามโป่วมึ่งปวยว่า "เจ้าไม่บอกชื่อแซ่คนผู้นั้นก็ได้ มันใช้อาวุธใด คงบอกได้กระมัง?"

โป่วมึ่งปวยคล้ายสะท้านตื่นจากความฝัน ตอบโพล่งว่า *"เป็นไม้ไผ่"*

ประมุขหมู่ตึกปลาบินพลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า "ใช่เป็นไม้ไผ่เขียวขจียาวเจ็ดแปดเชียะ ลำไม้ไผ่เขียวปานจะหยดรอยข้อต่อออกเหลืองบลายไม้ไผ่เข้มดุจนิลหรือไม่?"

โป่วมึ่งปวยสงสัยใจยิ่ง ซือแป่ไฉนกล่าวราวเห็นกับตา ได้ยินประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวอีกว่า "คนผู้นี้อายุสามสิบเศษ ไว้เคราสั้นห้าแฉก หางตาขวามีไฝแดงเม็ดหนึ่ง แววตาแฝงอำนาจน่ายำเกรง แต่บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกกร้านกร่ำต่อโลก ใช่หรือไม่?"

โป่วมึ่งปวยนึกทบทวนดู ลี้โป่วอีสร้างความทรงจำแก่ผู้คนเช่นนี้จริงสำหรับไฝที่หางตา ไม่ทันสังเกตว่ามีหรือไม่ คล้ายมีอยู่เม็ดหนึ่งจริงๆ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า "ถูกแล้ว"

ดราครั้งนี้แม้แต่ผู้งมงายกระบี่ก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

น.นพรัตน์ : แปล

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวย้ำทีละคำว่า *"เป็นเขา"*
โป่วมึ่งปวยอดถามมิได้ว่า "เป็นผู้ใด?"
ประมุขหมู่ตึกปลาบินเค้นเสียงว่า "เทพพยากรณ์ลี้โป่วอี"

สองกระบี่แปรพักตร์

โป่วมึ่งปวยหวนนึกถึงลี้โป่วอีกำชับตนเองอย่าเปิดเผยชื่อของเขาต่อซือแป๋ ตอนนี้ซือแป๋ยังล่วงรู้ ยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี

พลันเห็นสีหน้าประมุขหมู่ตึกปลาบินปั้นยากอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ต้องฉุกใจคิด

...หรือซือแป๋กับเทพพยากรณ์ผูกความแค้นต่อกัน?

โป่วมึ่งปวยพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง รีบกล่าวว่า "ซือแป๋ เคราของเขาไม่สั้น..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "สิบปีแล้ว เราเปลี่ยนจากผมหงอกประปรายเป็นผมขาวทั่วศีรษะ เขาย่อมมีอายุมากขึ้น" หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า "เจ้าทราบหรือไม่ว่าเทพพยากรณ์เป็นใคร?"

โป่วมึ่งปวยสั่นศีรษะ

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า *"ปัจจุบันขุนนางโฉดครองเมือง คนพาลกลาดเกลื่อน วีรบุรุษผู้กล้าในยุทธจักรถูกกวาดต้อนเข้าเป็นพวก ช่วยกระพือความชั่วร้าย เทพพยากรณ์กลับเป็นคนบริสุทธิ์ผุดผ่องที่หายากยิ่ง หลายปีนี้ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี ไม่ทราบช่วยชีวิตผู้คนมากมายเท่าใด ตอนประกอบคุณงามความดี ไม่ทิ้งชื่อแซ่ไว้ ชนชาวโลกเพียงทราบว่าเป็นหมอดูคนหนึ่ง ไม่ทราบประวัติความเป็นมา วีรกรรมของเขาต่อให้ใช้เวลาสามวันสามคืนก็เล่าไม่จบ"*

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างลิงโลดยินดีว่า "อย่างนั้นซือแป๋กับเขาเป็นเ

สหายเก่ากันแล้ว?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงเย็นชาว่า *"ไหนเลยเพียงสหายเก่าทั้งยังเป็นคู่แค้นเก่า!"*

โป่วมึ่งปวยตะลึงลานกับที่ ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "เจ้าทราบหรือไม่ว่า เจ้าไฉนมีแต่ซือแป๋ ปราศจากซือเนี้ย *(ภรรยาของอาจารย์)?"*

โป่วมึ่งปวยเพียงสั่นศีรษะอย่างโง่งม เขาไม่เคยพบเห็นซือเนี้ยมาก่อน เพียงทราบว่ากอกอและม่วยม่วย *(พี่ชายและน้องสาว)* ของซือเนี้ยนามบี้เล้งกับบี้เอียง ต่างเป็น *"ผู้เฒ่า"* ของบึงปลาบิน

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "เพราะลี้โป่วอี เชียมยี้จึงไปจากซือแป๋เจ้า เจ้าจึงปราศจากซือเนี้ย"

โป่วมึ่งปวยใจสับสนว้าวุ่น ตนเองเคยได้ยินว่ายุทธจักรมีฮวงติ้งซาเฮียบ *(สามผู้กล้าพสุธา)* สามเฮียม่วยตระกูลบี้ ประกอบด้วยโก้วพิ้งฮวง *(ฉากโบราณ)* บี้เล้ง เซาะฮุ้นจู *(มุกหิมะ)* บี้เชียม ลิ้วแชโหว *(ฝนดาวตก)* บี้เอียง ภายหลังบี้เชียมแต่งงานกับซือแป๋ ได้รับยกย่องเป็นคู่ที่เหมาะสมที่สุดของยุทธจักร แต่แล้วไม่ทราบเพราะเหตุใด ซือเนี้ยกลับไปจากซือแป๋ ทิ้งเซี่ยวซือม่วยซิมกั่งอั้งไว้

โป่วมึ่งปวยตะกุกตะกักว่า "ซือแป๋...ศิษย์ไม่ทราบว่าซือแป๋กับผู้อาวุโสแซ่ลี้..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า *"ไม่ทราบไม่มีผิด แต่เมื่อเจ้าได้รับการช่วยเหลือจากเขา ก็ไม่นับเป็นศิษย์ของเราอีก คำ 'ซือแป๋' ยังคงยกเว้นเถอะ"*

โป่วมึ่งปวยคิดไม่ถึงประมุขหมู่ตึกปลาบินจะกล่าวเช่นนี้ ยามแตกตื่นร้องโพล่งว่า *"ซือแป๋..."*

ไม่ทันขาดคำ รุ้งกระบี่พุ่งวาบ แทงใส่แขนซ้ายโป่วมึ่งปวย

คนจู่โจมกระบี่คือผู้งมงายกระบี่

กระบี่พุ่งวาบดุจสายฟ้า ฉายต้องสีหน้าโป่วมึ่งปวยเป็นสีเขียวคล้ำ

เพียงฉายต้องสีหน้าโป่วมึ่งปวยเป็นสีเขียวคล้ำ หาได้ทำร้ายถูกเขาไม่

เนื่องเพราะประมุขหมู่ตึกปลาบินใช้นิ้วสองนิ้วคีบจับตัวกระบี่ไว้ คมกระบี่สีเขียวเรืองไม่อาจผลักเคลื่อนไปเบื้องหน้าแม้สักครึ่งทุน

ประมุขหมู่ตึกปลาบินสั่นศีรษะกล่าวกับผู้งมงายกระบี่ว่า "อย่าได้ทำร้ายมัน" จากนั้นกล่าวกับโป่วมึ่งปวยว่า "เราตกลงใจแล้ว เจ้าไม่ต้องเรียกเราเป็นซือแป่อีก"

พลันได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวน ผู้งมงายกระบี่ถอนกระบี่จากข้อมือเม่งมึ่งถัง พุ่งจู่โจมใส่โป่วมึ่งปวย โลหิตก็ฉีดพุ่งจากข้อมือเม่งมึ่งถังดุจน้ำพุ สร้างความเจ็บปวดแก่เม่งมึ่งถังจนปรารถนาใคร่เกลือกกลิ้งกับพื้น จนใจที่กระบี่อีกเล่มหนึ่งปักใส่ข้อเท้า มาตรว่าเจ็บปวดจนร่างสั่นระริก แต่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "เมื่อทราบว่ามีวันนี้ไยต้องเป็นเช่นกาลก่อน?"

สายตายามกวาดมอง เห็นเม่งมึ่งถังร่างสั่นกระตุกตลอดเวลา เอาแต่ครำ่ครวญ แต่สุ้มเสียงอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง อดสงสัยใจมิได้

ควรทราบว่านอกจากซ่งมึ่งเต็งแล้ว ศิษย์ที่เหลือของประมุขหมู่ตึกปลาบินมาตรว่ารักสนุก แต่ยังมีพื้นฐานอันหนักแน่น มีพลังการฝึกปรือมิใช่ชั่วเมื่อถูกแทงสองกระบี่ ไฉนอ่อนระทวยดุจดินร่วนกองหนึ่ง?

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ดูว่ามันเป็นไรแล้ว?"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ผงกศีรษะ พลิ้วถึงเบื้องหน้าเม่งมึ่งถัง ถอนกระบี่ออกมา เม่งมึ่งถังส่งเสียงครางอย่างอ่อนล้าคำหนึ่ง ก็ล้มโครมลงกับพื้น

ผู้ลุ่มหลงกระบี่จิกผมเม่งมึ่งถังขึ้น ใช้ประกายกระบี่ที่เปื้อนเลือดส่องดู พลันร้องโพล่งขึ้น *"จึงรู้ ท่านดู"*

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทราบว่า ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่เฝ้าเนินสถิต ผู้ลุ่มหลงกระบี่อายุอ่อนกว่าผู้งมงายกระบี่สี่สิบปี แต่ความสูงส่งของเพลงกระบี่ ความลี้ลับรวดเร็วของฝีมือจัดอยู่อันดับหนึ่ง ปรากฏ

เงียบขรึมไม่พูดจา หนักแน่นเหนือธรรมดา ยามนี้กล่าวอย่างร้อนรน แสดงว่าเกิดเรื่องผิดปรกติขึ้น

ประมุขหมู่ตึกปลาบินสะอึกเข้าไปในบัดดล ทางหนึ่งร้องว่า "เรื่องอันใด?"

พลันได้ยินเสียงลมเร่งร้อนดังขึ้นที่ด้านหลังอย่างแผ่วเบา จากนั้นเป็นเสียงดังเชียะ แทงใส่กล้ามเนื้อที่ด้านหลังของเขา

วัตถุที่กลางหลัง ความจริงอยู่ใกล้กับกลางแผ่นหลัง แต่พริบตาดุจประกายไฟ ประมุขตึกปลาบินยังขยับแผ่นหลังเล็กน้อย

กระบี่ที่คิดแทงใส่กลางหลังประมุขหมู่ตึกปลาบิน จึงเปลี่ยนเป็นแทงใส่ชายโครงข้างขวาด้านหลัง

ประมุขหมู่ตึกปลาบินวกมือกลับ ก็คว้าจับตัวกระบี่ไว้ คมกระบี่แม้จมลึกไปในเลือดเนื้อ แต่ยังไม่ถึงกระดูก

ยามนั้น เบื้องหน้าปรากฏประกายกระบี่วูบอีกครา

ประมุขหมู่ตึกปลาบิน เนื่องเพราะสะอึกเข้าไปตรวจดูอาการบาดเจ็บของเม่งมึ่งถัง ดังนั้นอยู่ใกล้กับคมกระบี่ของผู้ลุ่มหลงกระบี่ยิ่ง พริบตาดุจประกายไฟ กระบี่เบื้องหน้าก็แทงใส่ทรวงอกของเขา

ประมุขหมู่ตึกปลาบินยังขยับเคลื่อนกายทันเวลา

กระบี่นี้ความจริงคิดแทงใส่ตำแหน่งหัวใจของเขา ตอนนี้กลับแทงใส่ชายโครงข้างซ้าย

ประมุขหมู่ตึกปลาบินลดมือซ้ายลงวูบ คว้าจับกระบี่ด้านหน้าไว้ กระบี่เล่มนั้นทั้งไม่อาจแทงเข้าไป และไม่สามารถถอนกลับไป

ยามกะทันหันกระบี่ของผู้งมงายกระบี่แทงถูกกลางหลังประมุขหมู่ตึกปลาบิน กระบี่ของผู้ลุ่มหลงกระบี่แทงถูกทรวงอกประมุขหมู่ตึกปลาบินทั้งสองกระบี่แม้แทงถูก แต่ไม่สามารถคร่าชีวิตได้

ประมุขหมู่ตึกปลาบินอยู่ในท่าย่อตัวเล็กน้อย คิดตรวจดูอาการบาดเจ็บของเม่งมึ่งถัง ผู้งมงายกระบี่คุกเข่าข้างหนึ่งลอบจู่โจมจากด้านหลัง

น.นพรัตน์ : แปล

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ก็ย่อตัวแทงจากด้านหน้า อากัปกิริยาของทั้งสามล้วนชะงักค้าง

โป่วมึ่งปวยค่อยส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกว่า "พวกท่านทำอะไร?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินยังมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร มองดูเม่งมึ่งถังที่อ่อนล้าระทวย กล่าวว่า "ที่แท้กระบี่พวกเจ้าฉาบพิษ"

ผู้งมงายกระบี่เส้นเอ็นบนหลังมือขึ้นโปน หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้น ผู้ลุ่มหลงกระบี่ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ กล่าวว่า "วิหคราตรี หากท่านคิดมีชีวิตรอดกลับไป ก็สยบเด็กแซ่โป่วไว้"

วิหคราตรีคังเซาะกุนถูกสภาพเบื้องหน้าสะกดจนตะลึงลานกล่าวว่า "พวกท่าน..."

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวอย่างรวดเร็วว่า *"ตัณหาคือธาตุแท้วีรบุรุษ"*

ผู้งมงายกระบี่กล่าวเสริมขึ้น *"เสเพลจึงเป็นลูกผู้ชายแท้จริง"*

คังเซาะกุนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เซียงฮู่ฮวบ *(องครักษ์แซ่เซียง)* ง้วนฮู่ฮวบ *(องครักษ์แซ่ง้วน)"*

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวว่า "เราคือเซียงตังแช"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "เราคือง้วนจูโก้ย"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินพลันหัวร่อดังๆ สามครั้ง กล่าวว่า *"ประเสริฐ ประเสริฐ ประเสริฐ"*

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ประมุขหมู่ตึกปลาบินพอหัวร่อครั้งหนึ่ง ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ก็สะท้านคราหนึ่ง เมื่อสะท้านครั้งหนึ่ง มุมปากทั้งสองปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา พอสะท้านครั้งที่สอง ง่ามมือที่จับกระบี่ของทั้งสองพลันฉีกขาดโลหิตไหลซึม พอสะท้านครั้งที่สาม จมูกใบหูของคนทั้งสองล้วนปรากฏโลหิตเล็ดหลั่งออกมา

ประมุขหมู่ตึกปลาบินหัวร่อดังๆ สามครั้งค่อยตวาดอีกครา บิดสองมือวูบ เสียงเพียะเพียะสองครา กระบี่ของผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ล้วนหักกลาง คนทั้งสองเสียหลักการทรงตัว ผงะหงายไปด้านหลัง แต่พา

กันดึงกระบี่สั้นแคบเรียวจากในด้ามกระบี่อีกเล่มหนึ่ง แทงใส่ท้องน้อย ประมุขหมู่ตึกปลาบิน

พริบตานั้น ประมุขหมู่ตึกปลาบินพลันหายวับไป

เสียงติงติงสองคราว ปลายกระบี่ของผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ปะทะแทงกันเอง คนทั้งสองถอยปราดไปวาเศษ ย่อร่างลงวูบ ไม่คำนึงถึงการปาดเช็ดคราบโลหิตบนใบหน้า ตั้งท่าตระเตรียมพรักพร้อม

...ประมุขหมู่ตึกปลาบินหายสาบสูญไปแล้ว

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ล้วนทราบว่า ประมุขหมู่ตึกปลาบินรับบาดเจ็บแล้ว แต่ราชสีห์พิโรธที่รับบาดเจ็บ ยังน่ากลัวกว่าราชสีห์หลับอีก

ประมุขหมู่ตึกปลาบินพลันทิ้งตัวลงจากเพดานห้องดุจอินทรีมหึมาตัวหนึ่ง

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กู่ร้องดังยาวนาน พุ่งโฉบขึ้นไป

ผู้งมงายกระบี่ตวาดก้อง ยกชูกระบี่ขึ้น

พริบตานั้นคนทั้งสองก่อตั้งค่ายกลกระบี่ขึ้น แบ่งเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง ล้อมกักประมุขหมู่ตึกปลาบินไว้กึ่งกลาง

ประมุขหมู่ตึกปลาบินขยับข้อมือขวา ดึงกระบี่สีทองที่เล็กเรียวดุจกระบี่ไส้ปลาออกมาเล่มหนึ่ง

กระบี่นี้พอชักออกมา ประกายกระบี่สีทองที่เล็กละเอียดดุจสายฝนเกลื่อนกล่นอยู่กลางนภา ในบ้านโบราณอบอวลด้วยเสียงคมกระบี่เล็กเรียวแหวกฝ่าอากาศ

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่หนึ่งบนหนึ่งล่าง กระบี่เขียวเรืองบัดเดี๋ยวกราดเกรี้ยวบัดเดี๋ยวเร้นหาย แปลบปลาบอยู่ในบ้านร้างดุจสายฟ้าคะนองฝน

คนทั้งสามประกระบี่ ผู้ลุ่มหลงกระบี่อยู่บน ผู้งมงายกระบี่อยู่ล่าง จู่โจมโหมใส่ประมุขหมู่ตึกปลาบินอย่างสุดกำลัง

พวกมันล้วนทราบว่า แผนการประทุษร้ายที่เค้นสมองคิดค้นขึ้น หากไม่สามารถปลิดชีวิตประมุขหมู่ตึกปลาบิน พวกมันได้แต่มอบชีวิตให้

ประมุขหมู่ตึกปลาบินอยู่กลางตลอดเวลา

สภาวะจู่โจมของผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ยิ่งเกรี้ยวกราด เสียงลมกระบี่ของกระบี่เล็กเรียวในมือประมุขหมู่ตึกปลาบินยิ่งแหลมคม

โป่วมึ่งปวยลืมตากลมกว้าง ยังดูไม่ออกว่าคนทั้งสามประมืออย่างไร

พลันได้ยินเสียงตวาดดำหนึ่ง ผู้ลุ่มหลงกระบี่พุ่งถอยออกไป กลางหลังปะทะกับผนัง ร่วงหล่นลงกับอิฐหักที่พังทลายแถบหนึ่ง

ผู้งมงายกระบี่ก็ถูกกระแทกปลิวลิ่วออกไป ร่วงฟาดลงที่เชิงบันได สะเก็ดศิลากระเซ็นซ่าน ผู้งมงายกระบี่ยังลุกไม่ขึ้น

ร่างที่หมุนวนของประมุขหมู่ตึกปลาบินหยุดยั้งลงทีละน้อย

ประกายสีทองและเสียงหวีดหวิวแหวกฝ่าอากาศก็ชะงักขาดหาย

ประมุขหมู่ตึกปลาบินยังหลั่งโลหิตจากทรวงอกและชายโครงด้านหลังย้อมเสื้อผ้าจนแดงฉาน

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทอดถอนใจกล่าวว่า "เล่าง้วน *(เฒ่าแซ่ง้วน)* ท่านอยู่กับเราสามสิบปี เราใช่ชีดชาต่อท่านหรือไม่?"

ผู้งมงายกระบี่ง้วนจูโก้ยกล่าวว่า "ท่านไม่"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินถามอีกว่า "เรามอบหมายให้ท่านเฝ้าเนินเทพสถิต ท่านใช่เห็นว่าถูกทอดทิ้งหรือไม่?"

ผู้งมงายกระบี่ตอบโดยไม่ขบคิดว่า "ไม่ใช่"

"อย่างนั้นท่านใช่เห็นว่าไม่พอใจที่ทำงานกับบึงปลาบิน สามสิบปีค่อยได้เลื่อนเป็นผู้เฒ่าหรือไม่?"

"ไม่ใช่"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินจับจ้องมองผู้งมงายกระบี่อย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า "วันนี้หากมิใช่เราไว้วางใจท่าน ก็ไม่มาที่นี้ยิ่งไม่ติดกับ เราคิดถามท่าน...ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "สามสิบปีมานี้ ท่านไม่ได้ชีดชาต่อเรา การเฝ้าเนินเทพสถิตนับเป็นเกียรติของศิษย์บึงปลาบิน ได้เลื่อนเป็นผู้เฒ่า

ถือเป็นเกียรติอย่างสูง ทุกประการนี้เราล้วนพึงพอใจยิ่ง" หยุดเล็กน้อยจึ
กล่าวต่อ "แต่ความพอใจมิใช่เป็นความสุข เราอยู่กับท่านสามสิบปี นอกจา
หน้าที่การงานแล้ว เพียงได้รับความกังวลสนใจจากท่านเป็นครั้งคราว เร
เมื่อมีชีวิตอยู่ ต้องอยู่ประจำหน้าที่จนแก่เฒ่า สำหรับกับท่าน เราเพียงเป็
พนักงานในหมู่ตึกนายหนึ่ง ไม่มีอะไรพิเศษ ไม่ได้รับสิทธิ์พิเศษอันใด..
มันปิดตาข้างที่หลั่งโลหิต ใช้ดวงตาอีกข้างหนึ่งถลึงมองประมุขหมู่ตึกปลาบิ
ร้องดังๆ ว่า *"ทุกผู้คนทราบว่าท่านเป็นผู้นำฝ่ายธรรมะ พวกเราเป็นอะไ
บึงปลาบินเป็นของท่าน ท่านได้รับเกียรติอย่างสูง แต่เราเล่า เราเพียงเป็
เฒ่าโสโครกที่เฝ้าด่านเพียงเดียวดายเป็นเวลาสามสิบปี"*

ประมุขหมู่ตึกปลาบินก้มศีรษะลงกล่าวว่า "บึงปลาบินผดุงคุ
ธรรมบู๊ลิ้ม เป็นของทั้งหมด ไม่ใช่เป็นของผู้แซ่ซิมคนเดียว"

ผู้งมงายกระบี่ร้องดังๆ ว่า "เราก็เป็นคน เรามีเพลงกระบี่สูงเยี่ย
เรื่องที่ท่านทำได้ เราก็ทำได้ หากเราฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบิน จะเป็นเรื่อ
สะท้านทั้งแผ่นดิน"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทอดถอนใจกล่าวว่า "เล่าง้วน ท่านอยู่กั
เราสามสิบปี ไม่เคยให้เรารู้ว่าท่านมีความคิดเช่นนี้"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวว่า *"มิใช่มันคิดเช่นนี้ แต่เป็นเราสอนให้มันคิ
เช่นนี้"*

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเหลียวหน้าไป กล่าวว่า "เป็นท่าน..."

ผู้ลุ่มหลงกระบี่แค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราจึงเป็นหนึ่งในสี่องครัก
ตำหนักตัณหาฟ้า เข้าสู่บึงปลาบินโดยได้รับการช่วยเหลือจากตำหนักตัณหาฟ้
กระทำเรื่องระบือลือลั่นหลายประการ แลกมาซึ่งความไว้วางใจจากพวกท่า
เลื่อนเราเป็นผู้เฒ่าเฝ้ารักษาอยู่ที่นี้ ซึ่งความจริง ภารกิจของเราคือฆ่าท่าน

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทอดถอนใจยาวกล่าวว่า "เราไม่ควรมอ
หมายให้ท่านอยู่ร่วมกับเล่าง้วน"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวว่า "กล่าวถูกต้อง เล่าง้วนเห็นเราอายุอ่อ

น.นพรัตน์ : แปล

กว่ามันสี่สิบปี กลับได้เลื่อนเป็นผู้เฒ่า ย่อมขุ่นข้องใจ เราเกลี้ยกล่อมมันให้มันเป็นองครักษ์ที่ห้าของตำหนักตัณหาฟ้า มีภารกิจเช่นเดียวกับเรา"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "เราเลื่อนตำแหน่งท่าน มิใช่ความเห็นของเราแต่ผู้เดียว แต่เป็นความเห็นของทั้งหมด ไม่ว่าผู้ใดสามารถฆ่าเก้าซี้เซียนหยิน *(ผู้วิเศษเก้าตาย)* ช่วยช่วงชิงเงินของทางการที่ช่วยผู้ประสบอุทกภัยแม่น้ำเก้ากังกลับมา ขับไล่ปวยซัวค้วงม้อ *(มารคลุ้มคลั่งทรายบิน)* กลับชายแดนฮุ้นหนำ วางแผนต่อต้านกลยุทธ์ *'จู่โจมสามทาง สกัดเจ็ดทาง'* ของเฮ็กเต๋าขงเบ้ง *(ขงเบ้งอธรรม)* นับตามความดีความชอบนี้ ไม่เลื่อนท่านเป็นผู้เฒ่า ออกจะอยุติธรรมไปแล้ว"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "เราไม่ใช่ลูกเต่าโง่งม มาตรว่าไม่เคยปกครองแว่นแคว้นใด แต่ก็ทราบว่าการพิจารณาความดีความชอบ ต้องไม่มีใจลำเอียง จึงเป็นที่ยอมรับของส่วนรวม แต่ว่า..."

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวว่า "แต่ว่าในใจของเขายังรับไม่ได้" มันแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ขงเบ้งอธรรมเป็นปัญญาชนอันดับหนึ่ง ไม่มีเหตุผลที่เราจะซ้อนแผนของเขาได้ เป็นมันจัดสรรให้เราอยู่ที่นี้เอง มันแสร้งแพ้แก่เราเพื่อแลกมาซึ่งความไว้วางใจจากท่าน ผู้วิเศษเก้าตายเมื่อแสร้งตายเก้าครั้งย่อมสามารถตายเป็นครั้งที่สิบ ก่อนที่ศักดิ์ศรีของเราจะถูกเปิดโปง มันจะไม่ฟื้นคืนชีวิตชั่วคราว มารคลุ้มคลั่งทรายบินมีความเห็นขัดแย้งกับตำหนักตัณหาฟ้า การขับไล่มันกลับชายแดน เท่ากับลั่นกระสุนนัดเดียวยิงนกสองตัว สำหรับเงินช่วยผู้ประสบอุทกภัย เป็นพวกเราช่วงชิงมาเอง ส่งกลับไปก็หาเป็นไรไม่" ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ "ทุกประการของเราล้วนดำเนินโดยราบรื่น พวกท่านเลื่อนเราเป็นผู้เฒ่า หลังจากเลื่อนตำแหน่งเขากลับรับไม่ได้ จึงเกิดเรื่องของวันนี้ขึ้น"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "พวกเรารอโอกาสเช่นนี้เป็นเวลานาน ยากนักที่ท่านมายังที่นี้ และยากนักที่มาเพียงลำพัง ยิ่งยากนักที่ท่านว้าวุ่นใจต่อการกลับเข้ายุทธจักรของเทพพยากรณ์ ไม่ทันระวังป้องกันพวกเรา"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ใช่ พวกท่านเลือกเวลาและสถานที่ได้ถูกต้องจริง" หยุดเล็กน้อย จึงส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า "แต่สภาพของพวกท่านตอนนี้ไม่เห็นจะประเสริฐเลิศดี"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวว่า "ใช่ พวกเรารับบาดเจ็บสาหัส ท่านถูกทิ่มแทงทำร้ายก่อนสองกระบี่ พวกเราค่อยกลุ้มจู่โจมท่าน แต่ได้แต่ปล่อยให้ท่านแทงใส่ ไม่อาจทำร้ายท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง" มันยิ้มอย่างยากเย็น กล่าวอีกว่า "แต่ท่านถูกแทงก่อนสองกระบี่ พิษได้กำเริบ ท่านต่อสู้กับพวกเรา ไม่มีเวลาโคจรพลังรีดเร้นพิษ ตอนนี้พิษคงแผ่ซ่านแล้วกระมัง พิษของตั๊กเสี่ย *(ปราชญ์พิษ)* ไม่อาจขจัดได้โดยง่ายดาย ท่านพูดจาถ่วงเวลาก็ไม่มีประโยชน์" เอ่ยถึงตอนนี้ กล่าวเป็นเชิงท้าทายว่า "พวกเรารับบาดเจ็บสาหัส แต่ท่านกระมังเคลื่อนไหวก็ไม่อาจเคลื่อนไหว คิดฆ่าพวกเราก็ไม่มีปัญญาฆ่าได้ใช่หรือไม่?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ที่แท้เป็นพิษของปราชญ์พิษอุนแป่ยัก"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ชิมแชน่ำ ท่านยอมรับชะตากรรมเถอะ"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินยิ้มพลางกล่าวว่า "เราถูกพิษร้าย แต่พวกท่านรับบาดแผลกระบี่ ขอเพียงขยับเคลื่อนไหว ปากแผลจะปริแตก ต่อให้คิดฆ่าเราก็ไม่มีเรี่ยวแรงฆ่าได้"

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่สบตากันวูบ ผู้ลุ่มหลงกระบี่พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "มิผิด ท่านถูกพิษไม่อาจเคลื่อนไหว พวกเรารับบาดแผลกระบี่ก็ไม่ดีเลิศกว่าเท่าใด แต่พวกเรามีวิหคราดรีอยู่ที่นี้ ดูว่าศิษย์สุดวิเศษของท่านสยบนางได้หรือไม่?"

ทั้งสองข่มความเจ็บปวดหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อจึงแหบแห้งระคายหูยิ่ง

"ศิษย์วิเศษ" ที่ว่า ย่อมหมายถึง โป่วมึ่งปวย

วิหดราตรีดังเซาะกุนก็ยิ้มแย้ม นางถามโป่วมึ่งปวยอย่างยิ้มแย้มว่า "ท่านสยบเราได้หรือไม่?"

ที่มุมห้องอันมืดมิด พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"ยังมีเรา เราสยบท่านได้"*

ผู้งมงายกระบี่ ผู้ลุ่มหลงกระบี่ และวิหดราตรีใจหายวาบ โดยเฉพาะผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่อยู่ที่นี้นานปี ไม่ทราบมาก่อนว่าที่มุมห้องมีโพรงใต้ดิน ในโพรงใต้ดินยังมีคน

...ผู้ใดอยู่ที่นั้น?

ผนังห้องแตกแยกออก พังทลายลงดังครืนใหญ่ กระบี่เล่มหนึ่งยื่นปราดออกมา

รังสีกระบี่ขับห้องหับเป็นสีเขียวเรืองในบัดดล

ประกายกระบี่ขับต้องคนผู้หนึ่ง คิ้วเคราล้วนเป็นสีเขียว เป็นชายชราที่ชราภาพคนหนึ่ง ริ้วรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าคล้ายรอยยับของเสื้อผ้าและคล้ายรอยร่องของลำธารน้ำก็มิปาน

ผู้งมงายกระบี่มีอายุแปดสิบปี แต่เมื่อเปรียบกับชายชราผู้นี้ คล้ายชายหนุ่มผู้หนึ่งปีนขึ้นบนต้นไม้ดุจวานร มองดูชายชราท่าทางเงอะงะมีก้าวเท้าเดินผ่านหน้าไปก็มิปาน

แต่เอวของชายชรายังตั้งตรง ดวงตาก็เป็นประกายแวววับ

มันจับจ้องมองคมกระบี่ พึมพำว่า *"กระบี่เอยกระบี่ เจ้าเฝ้าอยู่นเท่าใด ในที่สุดวันนี้ได้ใช้เจ้าแล้ว"*

ขณะกล่าว ริมฝีปากขยับเขยื้อนเล็กน้อย เคราขาวทั่วทั้งปาก ขยับเขยื้อนตาม ภายใต้ประกายสีเขียวเรืองขับเน้น ดูไปประหลาดตายิ่ง

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องเ เสียงเดียวกันว่า *"เกี่ยมด้วง (ผู้บ้าคลั่งกระบี่)"*

ต่ำใต้มีผู้บ้าคลั่งกระบี่จริง

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ชอเชี้ยเล้าเข้าสังกัดบึงปลาบินก่อนผู้งมงายกร งัวนจูโก้ยสิบห้าปี

แต่ผู้บ้าคลั่งกระบี่สาบสูญไร้ร่องรอยเกือบสิบเก้าปีแล้ว ผู้งมง กระบี่เพียงพบหน้าผู้บ้าคลั่งกระบี่เพียงครั้งสองครั้ง

ตอนนั้นผู้งมงายกระบี่เพียงเป็นชนชั้น *"รุ่นใหม่"* ของบึงปลาบิน บ้าคลั่งกระบี่ได้เป็น *"ผู้เฒ่า"* แล้ว

ภายหลังฟังว่า ผู้บ้าคลั่งกระบี่กระทำความผิดมหันต์ มีคนโจษ ว่าเขาถูก *"จัดการ"* แล้ว และมีคนร่ำลือว่าเขาฆ่าตัวตายเพราะกลัวคว ผิด

ตอนนี้ผู้บ้าคลั่งกระบี่กลับปรากฏกายขึ้นในที่นี้

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่เหม่อมองผู้ชำนาญการใช้กระบี่ คล้ายแตกตื่นตะลึงลานแล้ว

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ช้อนตาช้าๆ มองดูคนทั้งสอง กล่าวช้าๆ ว่า "พ เจ้าใช้กระบี่มากี่ปี?"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "ห้าสิบสองปี"

ผู้ลุ่มหลงกระบีกล่าวว่า "สิบเก้าปี"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า "เรายังมากกว่าพวกเจ้า สองรวมกันอีกสิบแปดปี"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินก็กล่าววาจาแล้ว คล้ายแนะนำผู้บ้าคลั่งกระบี่ต่อคนทั้งสองว่า "เขาเคยทำความผิดมหันต์ ทางหมู่ตึกลงโทษเขากบดานที่เนินสถิตยี่สิบปี ช่วงเวลาทั้งไม่อาจเผยโฉม และไม่มีการเลื่อนตำแหน่ง ดังนั้นจนบัดนี้เขายังเป็นชนชั้น *'ผู้เฒ่า'* เช่นเดียวกับพวกท่าน" มันกล่าวอีกว่า "เราที่พาตัวมาที่นี้เพียงลำพัง หนึ่งนั้นเนื่องเพราะเราไว้วางใจผู้งมงายกระบี่น่าเสียดายเราไว้วางใจคนผิด อีกทางหนึ่งเนื่องเพราะเราทราบว่าผู้บ้าคลั่งกระบี่อยู่ที่นี้ มีผู้บ้าคลั่งกระบี่อยู่ด้วย ต้องไม่เกิดเรื่องใด"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่แลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก กล่าวว่า "ผู้อาวุโสแซ่ชอ"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่เพ่งตาจ้องจับที่กระบี่ในมือ ไม่แยแสเหลือบแลเขาแม้สักแวบเดียว

ผู้ลุ่มหลงกระบี่กล่าวว่า "หลายปีมานี้ ท่านทำความดีความชอบแก่บึงปลาบินนับครั้งไม่ถ้วน เป็นปรมาจารย์ของการใช้กระบี่ เราเคารพเลื่อมใสตลอดมา"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่เลิกคิ้วกล่าวว่า "มีคำพูดรีบกล่าว อย่าได้พิรี้พิไร"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่จึงกล่าว "บึงปลาบินไม่คำนึงถึงความดีความชอบของท่าน ย่ำยีท่านเช่นนี้ พวกเราล้วนเจ็บแค้นแทน ท่านไยต้องรับใช้บึงปลาบินอีก?"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่แหงนหน้าหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว สั่นสะเทือนปลายกระบี่ลั่นอึงอล ประกายสีเขียวเลื่อมพราย ชั่วครู่ค่อยกล่าวว่า "เจ้าทราบหรือไม่ว่า ครั้งกระโน้นเราทำความผิดอะไร?" มันกล่าวย้ำทีละคำ "ครั้งกระโน้นเราไม่อาจข่มราคะจิต กลับกระทำเรื่องฆ่าภรรยา ข่มขืนพี่สะใภ้อันชั่วช้า เรื่องนี้ทางหมู่ตึกลงโทษเราเบาเกินไป เรายอมรับโทษทัณฑ์ที่หนักกว่านี้จะได้คลายความรู้สึกเสียใจ เรายอมรับนับถือโดยปราศจากคำโต้แย้ง" มันหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราด สั่นสะเทือนผนังรอบด้าน กล่าวว่า *"พวกเจ้าทราบ หรือไม่ว่า อันใดเรียกว่าลูกผู้ชายกล้าทำกล้ารับ ขอเพียงตัดสินโดยยุติธรรม เราปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ และไม่ทรยศเด็ดขาด"*

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ตะลึงลานกับที่ โป่วมึ่งปวยรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ร้องว่า *"ประเสริฐ"*

ผู้บ้าคลั่งกระบี่พลันถามว่า "พวกเจ้าหัดกระบี่ ใช่เคยหัดแผลกระบี่หรือไม่?"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่งงงันวูบ จึงกล่าว "เราเพียงหัดกระบี่ ใช้กระบี่เป็นกระบี่ตาย บังคับกระบี่ ยึดถือคนคือกระบี่ กระบี่คือคน เราใช้กระบี่ทำร้ายคน ไม่เคยมีคนทำร้ายเรามาก่อน"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ตวาดว่า "เหลวไหลบัดซบ กระบี่เป็นตาย กระบี่เยกบรรจบ เพียงเป็นพื้นฐานของการฝึกกระบี่ คนใช้กระบี่ทำร้ายคนต้องถูกกระบี่ทำร้าย กระทั่งแผลกระบี่ยังไม่เคยฝึก นับเป็นผู้ลุ่มหลงกระบี่อันใด?" จากนั้นตวาดถามผู้งมงายกระบี่ว่า "เจ้าเล่า?"

ผู้งมงายกระบี่กล่าวว่า "เราฝึกประกายกระบี่ รังสีกระบี่ ใจกระบี่ ทั้งบัญญัติสำนึกกระบี่ สภาวะกระบี่ วิถีกระบี่ สำหรับแผลกระบี่ เรา...เราไม่เคยได้ยินมา"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่กล่าวว่า "กระทั่งแผลกระบี่ยังไม่รู้จัก อย่างนั้นชีวิตกระบี่ เทพกระบี่ ปีศาจกระบี่ โชคกระบี่ จิตกระบี่ ย่อมยิ่งไม่เคยได้ยินมา พวกเจ้าทั้งสองช่างรอบรู้จำกัดจริงๆ"

ผู้งมงายกระบี่อดถามมิได้ว่า "อันใดเรียกว่าแผลกระบี่?"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ตัดบทว่า "ไยต้องถามมัน กระบี่ของเราสามารถฆ่าคนก็ใช้ได้แล้ว"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า "ฆ่าคน? พวกเจ้าสองกระบี่สู้กระบี่เดียวของจึงจู้ไม่ได้ ตอนนี้รับบาดเจ็บ ดูว่าจะฆ่าคนอย่างไร?"

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่สบตากันวูบ หลั่งเหงื่อดุจห่าฝน

ผู้บ้าคลั่งกระบี่พลันตวาดว่า "เอาเถอะ ให้พวกเจ้ารับทราบแผลกระบี่สักครา"

มันดึงกระบี่ คลี่สภาวะกระบี่ออก ประกายเย็นเยียบแผ่กระจายชั่ว

พริบตา บาดแผลกระบี่ตามร่างกายของผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ล้วนถูกกรีดใส่คราหนึ่ง

พริบตานั้น ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ไม่สามารถต่อสู้ขัดขืน เข้าใจว่าตนเองตายแล้ว

แต่คนทั้งสองยังไม่ตาย ตรงกันข้าม ปากแผลที่หลั่งโลหิตและปวดล้า พอเพิ่มบาดแผลโลหิตอีกสายหนึ่ง กลับไม่รู้สึกปวดล้าแต่อย่างไร

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ตวาดว่า "ยกกระบี่พวกเจ้าขึ้น"

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ชูกระบี่ขึ้น รู้สึกเรี่ยวแรงเปี่ยมปรี่ บังเกิดความกระตือรือร้นคึกคักกว่าก่อนรับบาดเจ็บอีก

ผู้บ้าคลั่งกระบี่กล่าวว่า *"นี่คือแผลกระบี่ แผลกระบี่เมื่อฝากบนจุดสำคัญ สามารถทอนความหาญฮึกของเจ้า แต่หากฝากอยู่แห่งอื่น สามารถฟื้นฟูเรี่ยวแรงต่อสู้ของเจ้า มีบ้างบางคนหลั่งเลือดโทรมกาย ยังสามารถสู้สืบต่อ มีบ้างบางคนรับบาดเจ็บเล็กน้อย ก็ไม่มีปัญญาต่อสู้ ดังนั้นกระบี่ไม่เพียงคร่าชีวิตคน ยังชุบชีวิตคน สามารถทำลายความคิดต่อสู้ และสามารถกระตุ้นความหาญฮึกของผู้คน"* **หยุดเล็กน้อยจึงตวาดว่า "ใช้กระบี่ของเจ้าออกมาเถอะ เราไม่คิดฆ่ามือกระบี่ที่จับกระบี่ไม่ได้"**

ผู้งมงายกระบี่สูดลมหายใจลึกๆ พลิกมือซ้ายวูบ เพิ่มกระบี่อีกเล่มหนึ่ง กลายเป็นกระบี่ซ้ายขวา

ผู้ลุ่มหลงกระบี่พลันย่อตัวลง ดึงกระบี่จากในซากอิฐหักอีกสามเล่ม ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางข้างซ้ายคีบกระบี่เล่มหนึ่ง นิ้วนางนิ้วก้อยคีบกระบี่อีกเล่มหนึ่ง มือขวาก็เช่นเดียวกัน กลายเป็นคนเดียวถือสี่กระบี่

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่มีกระบี่ทั้งสิ้นหกเล่ม

เมื่อถือกระบี่ทั้งหกเล่มกับมือ ทั้งสองค่อยสบตากันแวบหนึ่ง

จากนั้นเงาคนสลายหายวับ

มีแต่เงากระบี่

กระบี่หกเล่มเมื่อร่ายรำจากมือคนทั้งสอง คล้ายผู้คนหกสิบคนถือ

กระบี่คนละเล่มแทงไปเบื้องหน้า เร่งร้อนรวดเร็วดุจเดียวกัน

ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ยังคงหนึ่งอยู่บนหนึ่งอยู่ล่าง ผนึ
จู่โจมใส่ผู้บ้าคลั่งกระบี่

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ถือกระบี่เพียงเล่มเดียว

ตอนแรกเขาเพียงกระโดดโลดลิ่วอย่างปลอดโปร่ง แคล่วคล่อ
เลี่ยงจากคมกระบี่ คล้ายคนผู้หนึ่งหลังจากรับประทานอาหารค่ำ เดินคอ
ชมบุปผาในสวนหลังใต้สนธยา

แต่กระบี่ของผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ไม่อาจกระทบถู
เขาแม้ปลายนิ้ว

จากนั้นผู้บ้าคลั่งกระบี่เคลื่อนไหวกระบี่แล้ว

มันพอเคลื่อนไหวกระบี่ คนก็เปลี่ยนไปแล้ว

เปลี่ยนเป็นไม่ใช่ชายชราอายุร้อยปี หากแต่คล้ายกระบี่เล่มหนึ่
ถึงกับเป็นกระบี่อีกเล่มหนึ่ง

กระบี่เพิ่งชักจากเตาหลอมเล่มหนึ่ง

เขาทางหนึ่งลงมีย ทางหนึ่งกู่ร้อง เสื้อผ้าที่สวมใส่กระพือพลิ้
เคราเงินยวงปลิวไสว ทางหนึ่งต่อสู้ทางหนึ่งหมุนวน สีหน้ารุ่มร้อนรุนแร
คนหลอมกลืนกับสำนึกกระบี่โดยสิ้นเชิง

ดังนั้นประกายเขียวเรืองในมือมันยิ่งมายิ่งเจิดจ้า ชั่วพริบตาก็กล
บดบังประกายกระบี่ของผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่ กระบี่ทั้งหกเล่
นั้นคล้ายถูกมันกลืนเข้าไปก็มิปาน

เมื่อถึงตอนท้าย มีแต่ประกายของกระบี่ของมันเพียงเล่มเดียว

และมีแต่เสียงคลื่นกระบี่ของมันเพียงเล่มเดียว

เสียงคลื่นของกระบี่เล่มนี้ถึงกับเร่งร้อนกว่า รวดเร็วกว่า และทร
อานุภาพกว่าผู้คนหกร้อยคนใช้กระบี่โดยพร้อมเพรียงอีก

อย่างรวดเร็ว ผู้งมงายกระบี่และผู้ลุ่มหลงกระบี่สูญเสียค่ายกลกระบ
ถูกคุกคามรวมกัน บังคับเข้าสู่จุดอับ นอกจากปิดป้องต้านรับแล้ว ไ

ทราบอะไรเรียกว่าตีโต้

ซึ่งความจริง คนทั้งสองไม่มีโอกาสตีโต้ได้

ทั้งสองรู้สึกคล้ายเผชิญหน้ากับอสูรกระบี่อันคลุ้มคลั่ง ใช้อานุภาพฟัน
กระบี่จู่โจมโหมใส่พวกมันดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง และคล้ายเผชิญหน้ากับเซียน
กระบี่ที่ปลอดโปร่งเยือกเย็น อาศัยกระบี่เดียวทำลายพันกระบี่ บดขยี้ขวัญ
วิญญาณของพวกมัน

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ขวัญหนีดีฝ่อ ส่งเสียงร้องว่า *"เรายอมแพ้แล้ว"* ขาดคำ ทิ้งกระบี่คุกเข่าลง

ผู้งมงายกระบี่ยังคิดทดสอบเสี่ยงดู

เขาตวาดเสียงแหบแห้ง กระบี่คู่เปล่งประกายอันเจิดจ้า โถมไปในประกายกระบี่ของผู้บ้าคลั่งกระบี่

จากนั้นเขาไม่ได้ออกจากประกายกระบี่อีก

เนื่องเพราะกระบี่คู่ของเขา ถูกประกายกระบี่บดแหลกละเอียด ชีวิต
ของเขาก็ถูกประกายกระบี่พรากพาไป

ผู้บ้าคลั่งกระบี่เปล่งเสียงหัวร่อสะท้านฟ้าสะเทือนดินอีกครา กล่าวถามผู้ลุ่มหลงกระบี่ว่า "เป็นอย่างไร?"

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ตะลึงลานกับที่ ไม่อาจตอบได้

จวบกระทั่งวันนี้เขาค่อยทราบว่า อันใดเรียกว่ากระบี่

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเรียกหาว่า **"ชอแป๊ะ** *(ลุงแซ่ชอ)"*

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ชอเซี้ยเส้าขวางกระบี่ยืนหยัดด้วยทีท่าลำพอง พอฟังคำเรียกหา พลันสำรวมท่าที ก้มศีรษะรับคำว่า "อยู่"

"ไร้ชีวิตคนผู้นี้ คุมตัวกลับหมู่ตึก เรามีคำพูดคิดถาม"

"ทราบแล้ว"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวอีกว่า "ครั้งก่อน ท่านกระทำความผิดไม่น้อย ครั้งนี้ท่านแม้ประกอบความดีความชอบ เว

ไม่กล้ารับรองว่าจะช่วยท่านพ้นคดี แต่เราจะเสนอต่อที่ประชุม ดูว่าสามารถปล่อยตัวท่านก่อนกำหนดหรือไม่"

สีหน้าผู้บ้าคลั่งกระบี่ปรากฏแววเลื่อนลอยและลิงโลด หัวใจอดเต้นเถี่เร็วมิได้

มันเฝ้ารักษาที่เนินเทพสถิตนานปี เนื่องเพราะมีความผิดมหันต์ มิหนำซ้ำบังเกิดความเสียใจตลอดมา พอฟังว่าได้ประกอบความดีความชอบล้างความผิด แม้ยังไม่เป็นความจริง แต่ก็ลิงโลดยินดีสุดระงับ กล่าวว่า "ขอบคุณจึงจู้ เรา..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินมองดูเขา สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ร้องเตือนว่า "ซอแป๊ะระวัง"

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ไม่เข้าใจจึงจู้ไฉนมองดูตนเองอย่างตื่นตระหนกปานนี้ แต่ก็รู้สึกประหลาดใจที่ตนเองไม่อาจข่มความลิงโลดยินดี อดยื่นมือกดทรวงอกตนเองมิได้

การกดครั้งนี้ คล้ายกดใส่เขาของกระทิงเปลี่ยวที่กำลังห้อตะบึง เสียงเพียะเมื่อมือของผู้บ้าคลั่งกระบี่ดีดกระดอนขึ้น

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ค่อยบังเกิดความตระหนก พร้อมกันนั้นพบว่าที่ใบหูดวงตา จมูกปากของตัวเองมีของสิ่งหนึ่งห้อยย้อยลงมา

มันยกแขนเสื้อขึ้นปาดเช็ด บนแขนเสื้อกลับแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นเส้นสาย

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ข้างหูแว่วเสียงประมุขหมู่ตึกปลาบินดังว่า "รีบเกร็งลมปราณต่อต้าน นั่นเป็นยอดวิชาอสูรใจ"

ตบเพลิงอันเยือกเย็น

ผู้บ้าคลั่งกระบี่ไม่สามารถโคจรพลังแล้ว

มันดำรามก้อง โถมเข้าหาผนังห้อง ใช้ทรวงอกยันผนังศิลา ดิ้นรนจนหน้าแดงฉาน

มันทำเช่นนี้ เพียงคิดสะกดหัวใจที่เต้นระทึกเท่านั้น

แต่เพิ่งกางแขนออกยันใส่ ผนังห้องก็พังทลายลง ผู้บ้าคลั่งกระบี่ซวนเซเสียหลัก พลันล้มฟุบลงกับพื้น

เขายังคิดใช้ทรวงอกหัวใจกดทับพื้นดิน คิดสะกดอาการเต้นถี่เร็วรุนแรงของหัวใจ

เพิ่งแนบร่างกับพื้น ตลอดทั้งร่างก็ดีดกระดอนขึ้นมาดุจเหยียบถูกสปริงขดลวด กระดอนขึ้นสูงวาเศษ

ประมุขหมู่ตึกปลาบินคิดช่วยเหลือผู้บ้าคลั่งกระบี่ แต่พิษกระบี่กำเริบจนใจที่ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว กำลังใช้พลังการฝึกปรือชั่วชีวิตรีดเร้นพิษหากล้มเหลวในวินาทีสุดท้าย ปล่อยให้พิษจู่โจมหัวใจก็ไม่มีทางช่วยเหลือได้

ยามนั้น ผู้ลุ่มหลงกระบี่พลันจู่โจมกระบี่

กระบี่ของมันแทงใส่ท้องน้อยของผู้บ้าคลั่งกระบี่ ทะลุออกทางชายโครงด้านหลัง

ผู้บ้าคลั่งกระบี่แผดเสียงร้องคำหนึ่ง สีหน้าของมันกลับไม่ได้เศร้าเสียใจต่อการตาย หากแต่ยินดีต่อการปลดเปลื้อง

ผู้บ้าคลั่งกระบี่เห็นกระบี่แทงทะลุออกมา กลับเสนอตัวเข้าไป ปล่อยให้คมกระบี่แทงทะลุท้องน้อยจนหมดสิ้น หนังท้องจ่อกับโกร่งกระบี่ของผู้ลุ่มหลงกระบี่

ผู้ลุ่มหลงกระบี่คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามร้อนรุ่มใฝ่ความตายถึงเพียงนี้ เพิ่งงงงันวูบ ผู้บ้าคลั่งกระบี่ก็กางแขนโอบผู้ลุ่มหลงกระบี่ไว้

ผู้ลุ่มหลงกระบี่ตกอยู่ในอ้อมอกของมัน คล้ายสัตว์เล็กๆ ตัวหนึ่งตกอยู่ใต้อุ้งเล็บของเจ้าป่า ส่งเสียงร้องราวครวญคร่ำออกมา

เสียงหัวใจเต้นที่สุดคาดคิดคำนวณของผู้บ้าคลั่งกระบี่ กระหน่ำใส่ใบหน้าทรวงอกของผู้ลุ่มหลงกระบี่จนหมดสิ้น

จากนั้นคนทั้งสองล้มลงช้าๆ

...ผู้บ้าคลั่งกระบี่ที่ชราภาพ และผู้ลุ่มหลงกระบี่ที่เยาว์วัยเมื่อตอนเสียชีวิต ไม่แตกต่างกับคนใช้กระบี่ในต่ำใต้แต่อย่างไร

หลังจากที่คนทั้งสองล้มลง คนผอมสูงมีไฝสีเทาที่โหนกแก้มผู้หนึ่งค่อยเดินช้าๆ เข้ามา

คนผอมสูงทอดถอนใจรำพึงว่า *"ท่านความจริงไม่ต้องตาย"* มันหมายถึงผู้ลุ่มหลงกระบี่เซียงตังแช จากนั้นเหลียวยังประมุขหมู่ตึกปลาบิน กล่าวว่า "เมื่อครู่ท่านร้องบอกให้ผู้บ้าคลั่งกระบี่เกร็งลมปราณต่อต้านยอดวิชาอสูรใจของเรา ซึ่งความจริงต่อให้เป็นท่าน ก็ไม่อาจเกร็งลมปราณต่อต้านยอดวิชาอสูรใจของเราได้"

...คนผอมสูงคืออสูรใจกอบ้วยม้วก

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "ตอนนี้เรายอมไม่อาจต่อต้านยอดวิชาอสูรใจของท่านได้"

อสูรใจกล่าวว่า "นั่นเป็นที่น่าเสียดายจริงๆ แต่เราจะไม่เปิดโอกาสให้ท่านฟื้นฟูพลังฝีมือมาต่อต้านกับยอดวิชาอสูรใจของเรา" มันกวาดตามองสภาพในบริเวณ พึมพำว่า "สามารถฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบิน ผู้นำ

ของชมรมต้ามดาบซิมแชน่ำ นับเป็นความภูมิใจจริงๆ" มันถามประมุขหมู่ตึกปลาบินว่า "ท่านยังซุ่มกำลังไว้อีกหรือไม่?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินไม่ตอบคำ

อสูรใจผงกศีรษะให้กับตัวเอง กล่าวว่า "ท่านไม่ตอบ แสดงว่าไม่มี หากว่ายังมี ขณะที่หัวใจเต้นของผู้บ้าคลั่งกระบี่ถูกควบคุม ท่านคงร้องเรียกคนออกมาช่วยมันแล้ว" หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า "ก่อนที่เราจะฆ่าท่าน ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราเพียงต้องการทราบว่าท่านไฉนรู้จักที่นี้ มิหนำซ้ำรุดมาทันท่วงที"

อสูรใจล้วงของสิ่งหนึ่งจากในแขนเสื้อยกชูขึ้น นั่นเป็นอีกาที่ตายแล้วตัวหนึ่ง

ประมุขหมู่ตึกปลาบินไม่เข้าใจ

อสูรใจกล่าวกับดังเซาะกุนว่า "ครั้งนี้เจ้ามีความดีความชอบไม่น้อย"

ดังเซาะกุนก็กล่าวกับประมุขหมู่ตึกปลาบินว่า "ข่าวที่เราส่งออกไปไม่เพียงค้างคาวตัวเดียว ท่านสกัดจับค้างคาวตัวหนึ่ง เข้าใจว่าทำลายการติดต่อของเรา แสดงว่าคิดผิดแล้ว"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เราเข้าใจแล้ว"

ดังเซาะกุนกลับสงสัยใจขึ้นมา ถามว่า "ท่านเข้าใจอันใด?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "เราถามใจตัวเองไม่ได้ดูแคลนท่าน แต่ความเข้าใจว่าไม่ได้ดูแคลนศัตรู คือการดูแคลนศัตรูชนิดหนึ่ง การดูแคลนศัตรูคือข้อห้ามของชาวยุทธจักร" มันทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านดูไปเพียงเป็นตัวละครเล็กๆ ตัวหนึ่ง ยังไม่อาจชะล่าใจได้"

ดังเซาะกุนแบะปาก กล่าวว่า "ตัวละครเล็กๆ ในยุทธจักร จะกลับกลายเป็นบุคคลสำคัญได้ทุกเมื่อ โดยเฉพาะสตรี วันนี้ยังไม่มีคุณค่าความหมายอันใด พรุ่งอาจเป็นผู้บังคับบัญชาของท่าน"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินได้แต่ฝืนยิ้ม

อสูรใจถามว่า "ท่านยังมีคำพูดคิดกล่าวหรือไม่?"

พลันบังเกิดเสียงคำรามดังขึ้น โป่วมึ่งปวยโถมเข้ามาขวางหน้าซือแป้ไว้ ร้องว่า "ยังมี ท่านต้องฆ่าเราก่อน"

อสูรใจกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "คิดฆ่าเจ้าง่ายดายกว่าเป่าเถ้าธุลีอีก"

ยามนั้น ปรากฏเงาร่างอีกสามสายพลิ้วเข้าบ้านร้าง

เป็นเตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษและบุรุษกล้วยไม้หอม

เตียเห็งชิ่วกล่าวว่า "เล่าโจ้ว *(ปรมาจารย์)* มอบเด็กน้อยนี้แก่พวกเราเป็นอย่างไร?"

อสูรใจผงกศีรษะรับ

ไม้เท้าอสรพิษกล่าวเป็นเชิงประจบว่า "เล่าโจ้ว ครั้งนี้ท่านประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงนัก มิสู้คร่ากุมคนแซ่ซิมกลับไปทั้งเป็น มอบให้เก็งจู้ *(ประมุขตำหนัก)* จัดการ ไยมิใช่ประเสริฐยิ่งกว่า?"

บุรุษกล้วยไม้หอมก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว ปล่อยให้เหล่าชนชาวธัมมะเสี่ยงตายมาช่วยเหลือ มาคนหนึ่งฆ่าคนหนึ่ง ฆ่าคนหนึ่งลดศัตรูคนหนึ่ง"

อสูรใจแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า "วิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง เราไม่กระทำเด็ดขาด หน้าที่ของเราคือกำจัดฆ่าตัวแทนฝ่ายธัมมะที่จะเข้าประลองในปีนี้ทั้งห้า ตอนนี้สำเร็จลุล่วงแล้ว การฆ่าลี้โป่วอีเป็นข้อผนวก คิดไม่ถึงปล่อยให้มันหนีรอดได้ กลับปลิดชีวิตคนแซ่ซิมแทน" มันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราจะไม่คร่ากุมมันกลับไปทั้งเป็น เปิดโอกาสให้มันฟื้นฟูพลังฝีมือ และปล่อยให้ผู้อื่นมาช่วยมันไปได้ มากเรื่องหนึ่งมิสู้ลดน้อยเรื่องหนึ่ง ทิ้งคนหนึ่งมิสู้ฆ่าคนหนึ่ง เรามีชีวิตถึงบัดนี้ เพราะยึดถือหลักการข้อนี้ตลอดมา"

ไม้เท้าอสรพิษปั้นรอยยิ้มกล่าวว่า "เล่าโจ้วสั่งสอนถูกต้อง"

บุรุษกล้วยไม้หอมก็กล่าวประจบว่า "คำสอนของเล่าโจ้ว ช่วยขจัดพวกเราพ้นจากความโง่เขลา"

เตียเห็งชิ่วก็กล่าวว่า "ซึ่งความจริง การฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบิน

เป็นเรื่องสะท้านแผ่นดินอยู่แล้ว เล่าโจ้วไยต้องเปลืองสมองมากความ พวกเจ้าช่างปากมากจริงๆ"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"พูดมากก็ดี พูดน้อยก็ดี ผู้ใดคิดฆ่าคน ต้องถามเราก่อน"*

คนผู้หนึ่งถือคบไฟโชติช่วง ลากฝีเท้าซวนเซเล็กน้อยเดินเข้ามา

คนผู้นี้ยืนอยู่หลังคบไฟ

ยามนี้ฟ้ามืดค่ำทีละน้อย ภายในห้องยิ่งมืดสลัว ดังนั้นประกายของคบไฟยิ่งเจิดจ้า ทำให้ไม่อาจเห็นคนหลังคบไฟโดยชัดตา

แต่โป่วมึ่งปวยพอได้ยินเสียง ก็ส่งเสียงร้องด้วยความลิงโลดว่า *"ผู้อาวุโส"*

ใต้แสงไฟสาดส่อง ไฝสีเทาบนโหนกแก้มของอสูรใจเด็นราวมีชีวิตกล่าวว่า "เราหาเจ้าไม่พบ เจ้ากลับเสนอตัวมาเอง"

คนหลังคบไฟกล่าวว่า "เราก็ประหลาดใจ คนที่ตามล่าเราไฉนเลิกการตามล่า ดั้นด้นไปยังที่อื่น จึงติดตามมาชมดู"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ลี้โป่วอี เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านคิดฆ่าเราเชิญลงมือ ท่านคิดช่วยเรา นั่นกลับไม่ต้อง"

คนถือคบไฟโชติช่วงคือเทพพยากรณ์ลี้โป่วอีจริง ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เรามิใช่คิดช่วยท่าน หากแต่ช่วยศิษย์ของท่าน ผู้อื่นคิดฆ่าท่าน ศิษย์ของท่านบอกให้ฆ่ามันก่อน เราไม่อาจทนดูมันถูกฆ่าตาย"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกระชากเสียงว่า "ท่าน..."

โป่วมึ่งปวยไม่ล่วงรู้บุญคุณความแค้นระหว่างซือแป๋กับเทพพยากรณ์ เมื่อครั้งกระโน้น ยามกะทันหันไม่อาจสอดคำและไม่กล้าสอดคำ

อสูรใจกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ท่านคิดช่วยคน? เกรงว่าท่านมาถูกฆ่ามากกว่า"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินก็ดูออกว่าลี้โป่วอีฝีเท้าซวนเซ แสดงว่ารับบอบช้ำภายใน ดังนั้นตวาดว่า **"คนของบึงปลาบินมิต้องให้ท่านช่วยเหลือ ไสหัวไป"**

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า **"เมื่อครู่ท่านมิใช่บอกว่า เด็กน้อยนี้ไม่ใช่ศิษย์ของท่านแล้วหรอกหรือ เราช่วยมัน เกี่ยวข้องใดกับท่าน"**

ประมุขหมู่ตึกปลาบินอับจนถ้อยคำ อสูรใจส่งเสียงหัวร่อดังพิกลกล่าวว่า "พวกเจ้าแต่ละคนเมื่อแก่งแย่งกันคิดตาย เราจะส่งเสริมพวกเจ้าทุกคนเอง"

มันพอหัวร่อ ไหล่ซ้ายลดลงเล็กน้อย ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ประมุขหมู่ตึกปลาบินตากระจ่างวูบ กล่าวว่า "อสูรใจ ท่านก็รับบาดเจ็บภายนอกบอบช้ำภายในไม่น้อย"

อสูรใจแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เปรียบกับความตาย อาการบาดเจ็บนับเป็นอย่างไรได้?"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "แต่สภาพตอนนี้ ผู้ใดบาดเจ็บสาหัส ผู้นั้นต้องตายก่อน"

อสูรใจสอดคำขึ้น "คนบาดเจ็บสาหัสที่สุดคือท่าน"

โป่วมึงปวยร้องดังๆ ว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บาดเจ็บ"

อสูรใจหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า "คนที่ไม่ได้บาดเจ็บ ฝ่ายเรามีสี่คน"

...สี่คนที่ว่าคือคังเซาะกุน เตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษ และบุรุษกล้วยไม้หอม

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า "เมื่อครู่ตอนที่ท่านลอบทำร้ายเรา คล้ายไม่ได้พูดมากปานนี้"

อสูรใจแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ไม่ต้องรีบร้อนลงมือ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ตอนอยู่ที่สวนร้าง ท่านมีกำลังมากกว่า แต่

ไม่ทันทักทายก็ลงมือด้วยอำมหิต"

"ท่านยืนกรานคิดตายโดยเร็วก็ได้ ไม้ไผ่ของท่านเล่า?"

ลี้โป่วอีชูมือซ้าย ในมือถือไม้ไผ่เขียวขจีจ่อจี้ไปยังอสูรใจ กล่าวว่า "อยู่ที่นี้"

"อย่างนั้นมาเถอะ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ไม่มา"

"ท่านกลัวแล้ว?"

"มิใช่กลัว เพียงแต่ประหลาดใจ"

"ประหลาดใจอันใด?"

"เคล็ดวิชาอสูรใจของท่านเป็นฝ่ายรุกตลอดมา วันนี้ไฉนรีรอไม่ลงมือ?"

อสูรใจกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เราคิดอาศัยพลังการฝึกปรือส่วนตัวรับทราบวิชาเงียวเตียบเจี๋ยงฮวบ *(เพลงไม้ไผ่แมวผีเสื้อ)* ที่ว่า *'แมวนิทราใต้บุปผา จิตใจมุ่งบนผีเสื้อ'* อันลือลั่นของท่านสักครา"

ลี้โป่วอีสั่นศีรษะกล่าวว่า "เกรงว่าไม่ใช่ ท่านบังเกิดความครั่นคร้ามไม่อาจใช้ยอดวิชาอสูรใจได้..." เขากล่าวย้ำทีละคำ *"ท่านกลัวคบไฟด้ามนี้ที่ท่านกลัวคือไฟ"*

อสูรใจคำรามก้อง โถมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

อาวุธของมันเป็นกระบี่สีทองแวววาวเล่มหนึ่ง ดูไปหนักอึ้งยิ่ง

ลี้โป่วอียืนหยัดแน่วนิ่ง ดุจรูปปั้นที่หล่อหลอมจากเหล็ก ไม้ไผ่มือซ้ายยืดหดแปลบปลาบ ร้อยเปลี่ยนพันแปลง ปิดสภาวะจู่โจมของกระบี่ใบราณเอาไว้

อสูรใจจู่โจมยิ่งเร่งร้อน ลี้โป่วอียิ่งปลอดโปร่งเยือกเย็น

ดังเซาะกุน เตียเห็งชิ่ว ไม้เท้าอสรพิษ บุรุษกล้วยไม้หอมร้องชักชวนคำหนึ่ง โถมจู่โจมใส่ลี้โป่วอีจากทางด้านหลังโดยพร้อมเพรียง

โป่วมึงปวยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พุ่งหมัดทั้งสองออกโดยไม่หยุดยั้ง

เขาพัวพันเตียเห็งชิ่วไว้ เขาไม่ต้องการลงมือต่อสตรี มาตรว่าสตรีนางนี้คือวิหคราตรีดังเซาะกุนก็ตาม

เขาหวังว่าตนเองสามารถพัวพันคนที่ยากพัวพันที่สุดเอาไว้

เตียเห็งชิ่วความจริงสามารถจัดการโป่วมึ่งปวยภายในสามกระบวนท่า หากมิใช่โป่วมึ่งปวยลงมืออย่างเสี่ยงชีวิต เตียเห็งชิ่วอาจจัดการได้ในกระบวนท่าเดียว

แต่เมื่อถึงกระบวนท่าที่สอง ในวงต่อสู้พลันเกิดการเปลี่ยนแปลง

เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

ประมุขหมู่ตึกปลาบินพลันตวาดว่า “ลงมือ”

บุรุษกล้วยไม้หอมโถมถึงด้านหลังดังเซาะกุน ฟันสันมือใส่กลางหลังนาง

ดังเซาะกุนคิดไม่ถึงบุรุษกล้วยไม้หอมจะลงมือต่อนาง กรีดร้องได้ครึ่งเสียง ก็ล้มลงเสียชีวิต

แต่ก่อนตายนางยังสลัดบุรุษกล้วยไม้หอมออกไป

ไม้เท้าอสรพิษแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง

มันดำรามก้อง มาตรว่ามีเท้าเพียงข้างเดียว แต่ยังเคลื่อนไหวดุจสายลม ยื่นมือตะปบคว้าบุรุษกล้วยไม้หอมไว้

ยังไม่ทันตวาดถาม ฝ่ามือไร้ครรชนีของบุรุษกล้วยไม้หอมก็ฟันใส่ชายโครงทั้งสองของมัน

ไม้เท้าอสรพิษแผดร้องคำหนึ่ง บังคับงูลายบนไม้เท้าทั้งเจ็ดตัวโผบินออกไป ฉกใส่จมูก ใบหู ลำคอ หัวไหล่ ต้นแขน ทรวงอก ข้อเท้าของบุรุษกล้วยไม้หอมโดยพร้อมเพรียง

เพื่อฆ่าไม้เท้าอสรพิษ บุรุษกล้วยไม้หอมไม่สามารถหลบรอดจากการจู่โจมของงูพิษทั้งเจ็ดตัวได้

แต่ตอนที่ไม้เท้าอสรพิษล้มลง มันยังฆ่างูพิษทั้งเจ็ดตัว จากนั้นดิ้นรนถึงเบื้องหน้าประมุขหมู่ตึกปลาบิน คุกเข่าโครมลง

ใบหน้าของมันพลันเปลี่ยนสี...เป็นสีเขียวซีด

บุรุษกล้วยไม้หอมกล่าวว่า "จึงจู้ เรื่องที่...ตำหนักตัณหาฟ้าฆ่ามึ่งเต็งเฮียและพวก เราล่วงรู้...สายเกินไป ไม่ทัน..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินทอดถอนใจ กล่าวว่า "เจ้าทำดียิ่ง อย่าได้เอ่ยปาก ปิดสกัดเส้นเลือดไว้"

บุรุษกล้วยไม้หอมส่ายหน้ากล่าวว่า "ไม่มีประโยชน์หรอก..." มันกล่าวอย่างยากเย็นว่า "น่าเสียดาย...ฆ่าได้เพียงสองคน ไม่สามารถ..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินสอดคำขึ้น "เจ้าพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว"

ยามนั้นโป่วมึ่งปวยถูกเตียเห็งชิ่วฟาดกระเด็นไป ร่วงฟาดลงกับพื้น ปากยังร้องว่า "ท่าน...ท่าน..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกวาดมองโป่วมึ่งปวยแวบหนึ่ง กล่าวว่า "ตำหนักตัณหาฟ้าสามารถชักจูงผู้เฒ่าที่เฝ้าด่านแรกของบึงปลาบินทรยศ บึงปลาบินก็สามารถวางกำลังอยู่ในตำหนักตัณหาฟ้า"

บุรุษกล้วยไม้หอมยิ้มให้กับโป่วมึ่งปวย ทางหนึ่งยิ้ม ทางหนึ่งหลั่งโลหิตสีม่วงออกมา กล่าวว่า "เจ้า...อย่าโทษว่าเราทำร้ายเจ้า หากไม่ทำเช่นนั้น ...พวกมันจะไม่...ไว้วางใจเรา เราฆ่า...คนไร้ความผิดไม่น้อย เรา..."

เตียเห็งชิ่วกู่ร้องด้วยโทสะโถมเข้ามา แต่ก่อนที่มือทองของมันจะฟาดฟันแยกสังขารของบุรุษกล้วยไม้หอม บุรุษกล้วยไม้หอมเสียชีวิตไปแล้ว

ตอนนี้บริวารของอสูรใจ เพียงเหลือเตียเห็งชิ่วคนเดียว

เกาทัณฑ์สุดท้าย

ใบหน้าของอสูรใจ ความจริงไม่มีความรู้สึกตลอดมา ยามนี้ภายใต้แสงคบไฟในมือลี้โป่วอีสาดส่อง ใบหน้ามันคล้ายผ้าเหลืองผืนหนึ่งถูกคนจับบิด เอ็นเขียวหลังกล้ามเนื้อคล้ายไส้เดือนเลื้อยยุบยับ แม้แต่หยาดเหงื่อก็คล้ายเกล็ดปลาเป็นแผ่นผืน ไฝสีเทาที่คั่งเต็มไปด้วยเลือดยิ่งเด้นดุบตับ คล้ายกับจะดีดกระดอนออกจากโหนกแก้มของมัน

สีหน้าของอสูรใจน่าสะพรึงกลัว แต่ท่ากระบี่ของมันน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่า

เพลงกระบี่มีทั้งกราดเกรี้ยวทั้งลี้ลับ มีทั้งรวดเร็วทั้งรุนแรง มีทั้งพลิกแพลงเปลี่ยนแปร ทั้งใช้รังสีกระบี่คุกคามคน สำนึกกระบี่ทำร้ายคนถึงกับพรากขวัญวิญญาณผู้คน

แต่น้อยครั้งจะมีเพลงกระบี่ที่ "น่าสะพรึงกลัว"

ที่อสูรใจใช้ เป็นเพลงกระบี่ที่บันดาลให้ผู้คนสะพรึงกลัว

จากเพลงกระบี่นี้ ยังไม่อาจทำร้ายลี้โป่วอีได้

ลี้โป่วอียังใช้คบไฟคุ้มครองอก ไม้ไผ่เขียวในมือซ้ายพบกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า ขับสลายเพลงกระบี่ของอสูรใจไป

ที่น่าประหลาดคือ คบไฟเหนืออกลี้โป่วอีบัดเดี๋ยวลุกโชนบัดเดี๋ยวเหลือเพียงสะเก็ดไฟโตเท่านิ้วมือ ตอนลุกช่วงโชติกลับกลายเป็นลูกไฟดวงใหญ่แผดแสงแรงกล้ายิ่ง

เปลวไฟหนึ่งยืดหนึ่งหด คล้ายหัวใจเต้นก็มิปาน

หัวใจที่เต้นถี่เร็ว

ใบหน้าอสูรใจคล้ายข้าวต้มแหลกเละที่หกออกมาหม้อหนึ่ง แลดูยิ่งน่าสะพรึงกลัว แต่ไม่อาจไถ่ถอนตัวออกจากเปลวอัคคีได้

ลี้โป่วอีตาเป็นประกาย พลันกระทำเรื่องหนึ่ง

เขาเคลื่อนไหวมือขวา ในเปลวไฟลุกโชน จี้วาบใส่ใบหน้าอสูรใจ

มันแม้หลบรอดทันเวลา แต่ขนคิ้ว ผมเผ้า ปกเสื้อล้วนถูกไฟลาม

อสูรใจยกสองมือกุมหัวใจ คล้ายกับความเจ็บปวดของมันไม่ได้เกิดจากไฟลวก หากแต่เกิดจากขั้วหัวใจ

ลี้โป่วอีกระทำเรื่องอีกประการหนึ่ง

เรื่องที่ดูไปปราศจากคุณค่าความหมาย และประหลาดพิสดารประการหนึ่ง

ลี้โป่วอีพลันเกร็งลมปราณจากจุดตังชั้ง เป่าลมหายใจใส่เปลวไฟที่เพิ่งหดเล็กลง

เปลวไฟดับพรึ่บในบัดดล

อสูรใจพลันห่อเหี่ยวลง ยืดคอแสยะแยกเขี้ยว ตลอดทั้งร่างคล้ายถูกของหนักกดทับ บังเกิดเสียงกระดูกหักดังระคายหูขึ้น

ลี้โป่วอีหลังจากเป่าลมหายใจ คล้ายทุ่มเทใช้อย่างสุดกำลัง ยามกะทันหันไม่สามารถฟื้นฟูได้ แต่ยังสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

การสูดลมหายใจครั้งนี้ ร่างของเขาพลันยืดตรงขึ้นดุจมนุษย์เกราะเหล็กรูปหนึ่ง

พริบตานั้น ปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งสูดลมหายใจลึกๆ

คนสูดลมหายใจคือประมุขหมู่ตึกปลาบิน

มันพอสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง สีหน้าก็กลับคืนสู่ความแดงระเรื่อ

ตั้งแต่มันถูกกระบี่พิษ ก็โคจรพลังรีดเร้นพิษตลอดเวลา คิดอาศัยพลังการฝึกปรือหลายสิบปี รีดเร้นพิษร้ายแรงออกไป

เตียเห็งชิ่วเห็นอสูรใจได้รับอันตราย คิดเข้าไปช่วยเหลือ พลัน

เหลือบเห็นทีท่าของประมุขหมู่ตึกปลาบิน ทราบว่าประมุขหมู่ตึกปลาบินใกล้ฟื้นฟูพลังฝีมือแล้ว

พริบตาดุจประกายไฟ เตียเห็งชิ่วบังเกิดความรีรอลังเล ที่แท้ควรฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบินก่อน หรือฆ่าลี้โป่วอีก่อน

...ฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบิน สามารถรักษาความปลอดภัยของตัวเอง

...ฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบิน สามารถสร้างความดีความชอบแก่ตัวเอง

...ฆ่าลี้โป่วอี สามารถช่วยชีวิตอสูรใจ

ฆ่าลี้โป่วอี ช่วยอสูรใจ ย่อมมีคุณประโยชน์ใหญ่หลวง มิหนำซ้ำยังเพียงอสูรใจไม่ตาย ต้องฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบินได้แน่นอน

ความคิดเหล่านี้ผ่านเข้าห้วงสมองเตียเห็งชิ่วดุจสายฟ้า ในที่สุดตกลงใจฆ่าลี้โป่วอีช่วยอสูรใจก่อน

เนื่องเพราะมันทราบว่า หากปล่อยให้ลี้โป่วอีฆ่าอสูรใจ ต่อให้ตนเองฆ่าประมุขหมู่ตึกปลาบินได้ ก็ไม่แน่นักว่าจะรับมือลี้โป่วอีได้

พริบตาที่ลังเล กลับบังเกิดผลเป็นตรงกันข้าม

หากแม้นเตียเห็งชิ่วตัดสินใจโดยฉับพลัน ลงมือโดยไว ผลสุดท้ายไม่แน่นักว่าเป็นเช่นนี้

เตียเห็งชิ่วพอตวัดฝ่ามือสีทอง โถมใส่ด้านหลังลี้โป่วอี ประมุขหมู่ตึกปลาบินก็ปลดเกาทัณฑ์ทองจากหว่างเอว ดึงลูกธนูสีเงินพาดสาย ลี้โป่วอีก็โถมเข้าใกล้อสูรใจ แทงไม้ไผ่เขียวขจีออกดุจสายฟ้า

เสียงฉึกเมื่อปลายไม้ไผ่เขียวแทงทะลุกลางหลังออกไป

ไม้ไผ่เขียวไม่มีโลหิต

ที่ปากแผลก็ปราศจากโลหิตหลั่งไหล

โลหิตฉีดพุ่งจากปากอสูรใจ มันกระอักโลหิตจำนวนมากกระทั่งถึงคำสุดท้ายพุ่งไม่ออก หัวใจค้างอยู่ในปาก ดูไปคล้ายก้อนเลือดที่แข็งตัวก้อนหนึ่ง เปลวไฟก็ลามเลียใส่ส่วนต่างๆ ของร่างกายเกิดการเผาไหม้ขึ้นเอง

พริบตาที่ลี้โป่วอีทิ่มแทงสังหารอสูรใจ มือทองแววับของเตียเห็งชิ่ว

ก็ใกล้จู่โจมถึงต้นคอลี้โป่วอี

มือของเตียเห็งชิ่วสามารถปั่นศิลาเป็นผุยผง เป็นหนึ่งในศัสตราวุธนอกสารบบแห่งยุค แต่ช่วงวินาทีนั้น มือขวาของมันพลันถูกประกายแหลมคมสายหนึ่งทะลวงทะลุ เสียงฉึกเมื่อปักตรึงกับมือซ้าย

จวบกระทั่งมือทั้งสองข้างถูกร้อยเข้าด้วยกัน เตียเห็งชิ่วค่อยพบว่านั่นเป็นลูกธนูดอกหนึ่ง

เป็นลูกธนูเงิน

ยามนั้นลูกธนูดอกที่สองตามติดมาถึง

ลูกธนูนี้ยิงถูกขั้วหัวใจของมัน เตียเห็งชิ่วปลิวลิ่วไปแปดเก้าเชียะถูกลูกธนูนี้ตรึงติดกับผนัง.

ประมุขหมู่ตึกปลาบินพาดลูกธนูดอกที่สามกับสายเกาทัณฑ์ ธนูดอกสุดท้ายนี้เล็งไปยังลี้โป่วอี แต่ยังไม่ได้ปล่อยออก

ลี้โป่วอีไม่ได้เหลียวหน้ากลับมา

เขามองดูซากศพอสูรใจที่ถูกผลาญเผา ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "หวาดเสียวนัก" จากนั้นค่อยหันกายไปช้าๆ ชมเชยว่า "เกาทัณฑ์อันยอดเยี่ยม" พลางรั้งไม้ไผ่เขียวกลับมา กล่าวว่า "ท่านฟื้นฟูพลังฝีมือเร็วยิ่ง"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินไม่ได้เอ่ยปาก พอเอ่ยปากก็ถามว่า "ท่านทราบได้อย่างไรว่า เปลวอัคคีสามารถทำลายยอดวิชาอสูรใจ"

ลี้โป่วอียิ้มแล้ว "เราไม่ทราบ เราเพียงคาดเดา" เขายิ้มพลางกล่าวอีกว่า "โหนกแก้มซ้ายขวาของมันนูนสูง ตามหลักโหราศาสตร์ เป็นคนอยู่ตัวคนเดียว มิหนำซ้ำในช่วงปีระหว่างนี้ต้องประสบเคราะห์กรรม อย่าว่าแต่โหนกแก้มซ้ายของมันมีไฝสีเทาเม็ดหนึ่ง คนมีไฝที่ตำแหน่งนี้ หากไม่พลัดตกจากเบื้องสูง ก็ต้องประสบเคราะห์อัคคี เราคำนวณอายุของมันคาดว่าอยู่ในวัยสี่สิบหกสี่สิบเจ็ดปี คนที่มีไฝที่โหนกแก้ม จะมีเคราะห์ระหว่างอายุสี่สิบหกสี่สิบเจ็ดกับห้าสิบแปดห้าสิบเก้า ลักษณะโหนกแก้มของอสูรใจไม่เปลี่ยนแปลง ในชีวิตไม่ประกอบคุณงามความดีเกรงว่าลายมือ

ไม่มีส่วนช่วยได้" เขามองดูซากศพไหม้เกรียมส่งกลิ่นคละคลุ้งของอสูรใจ กล่าวอีกว่า "ดังนั้นเราทดลองดูว่า สามารถทำลายยอดวิชาอสูรใจของมันหรือไม่"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ท่านทดลองสำเร็จแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เราความจริงไม่ทราบถูกหรือผิด ภายใต้แสงคบไฟสาดส่อง เห็นไฝของมันเต้นเร่าราวมีชีวิต สีหน้ามันแปรเปลี่ยนไป ทราบว่าคาดเดาถูกกว่าครึ่ง จากนั้นอสูรใจรีรอลังเล ไม่ใช้ยอดวิชาอสูรใจชิงจู่โจม เรายิ่งแน่ใจกว่าเดิม"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "ยอดวิชาอสูรใจของมันใช้ใจสยบใจ ใช้เสียงหัวใจเต้นของตัวเองควบคุมระบบการเต้นของหัวใจฝ่ายตรงข้าม จากนั้นเร่งเร็วขึ้น ทำให้ฝ่ายตรงข้ามหัวใจวาย ยอดวิชาพิสดารนี้ต้องรวมจิตสมาธิแน่วแน่ เปลวไฟที่เต้นระริก ทำให้สมาธิของเขาวอกแวก สุดท้ายเผาผลาญตัวเอง กลยุทธ์ของท่านประสบผลจริงๆ"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ซึ่งความจริงก่อนสัมฤทธิผล ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบตนเองคำนวณถูกต้องหรือไม่ ต่อให้มีหลักฐานแน่ชัด ยังคงต้องเสี่ยงโชคดู"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "วิชาอสูรรับผลอสูร เดินทางอธรรม มีบั้นปลายอธรรม พื้นฐานพลังฝีมือ การคาดคำนวณและไหวพริบ ยังมีส่วนสำคัญกว่าโชคอีก"

ลี้โป่วอียิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านยิงได้แล้ว"

ประมุขหมู่ตึกปลาบินสูดลมหายใจคำหนึ่ง

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ไม่ว่าวิชาพยากรณ์ของเราแม่นยำหรือไม่ เกาทัณฑ์ของท่านนี้เล็งตรงมายังหัวใจเรา ขอเพียงเราหลบไม่พ้น ต้องตายแน่นอน บุญคุณความแค้นที่แล้วมาเป็นอันลบล้างไป"

โป่วมึ่งปวยที่ด้านข้างลืมตากลมโต เห็นมือที่น้าวเกาทัณฑ์ของประมุขหมู่ตึกปลาบินสั่นระริกเล็กน้อย ในที่สุดไม่ได้ปล่อยลูกธนูออก

ประมุขหมู่ตึกปลาบินลดคันเกาทัณฑ์ลง กล่าวว่า "ท่านโชคดี เราไม่คิดยิงท่าน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "อย่าว่าแต่ท่านเพิ่งช่วยชีวิตเราครั้งหนึ่ง"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านก็เพิ่งช่วยชีวิตเราครั้งหนึ่ง"

"ท่านไม่ช่วยเราก่อน เราไหนเลยช่วยท่านได้?"

"ชีวิตไม่แบ่งดีชั่ว และไม่จำแนกก่อนหลัง ชีวิตหนึ่งช่วยชีวิตหนึ่ง ถือว่าหักกลบลบล้างกันไป"

"ชีวิตไม่ติดค้างกัน ความแค้นยังไม่สางสิ้น"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เรื่องที่แล้วมา ขอให้เราอธิบาย..."

ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวว่า "เรื่องที่แล้วมาอย่าได้เอ่ยถึงอีก เราไม่ฆ่าท่าน และไม่คิดฟังคำอธิบายของท่าน คนของบึงปลาบินจะรุดมาในบัดดล พวกท่านไปเถอะ"

...เนินเทพสถิตเป็นด่านหน้าของบึงปลาบิน ไม่เพียงวางกำลังที่บ้านร้างเพียงจุดเดียว ตั้งแต่สนธยาจวบวิกาล ขุนพลที่เฝ้าบ้านร้างไม่ได้ส่งข่าวไป ยอดฝีมือที่รักษาจุดอื่นย่อมตื่นตัว รุดมาสืบเสาะดู

...ขุมกำลังของบึงปลาบินลึกล้ำสุดหยั่งคาด เป็นเสาหลักของบู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะ

โป่วมึ่งปวยที่ด้านข้างฟังไม่เข้าใจ ทวนคำ *"พวกเรา?"* ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวเสียงเย็นชาว่า "คือเจ้ากับลี้โป่วอี"

โป่วมึ่งปวยสะท้านคราหนึ่ง คิดคุกเข่าขอให้ "ซือแป๋" ทบทวนคำสั่ง ประมุขหมู่ตึกปลาบินกล่าวย้ำทีละคำว่า "เทพพยากรณ์ช่วยชีวิตเจ้า เจ้ากราบมันเป็นอาจารย์เถอะ เราลั่นปากต่อหน้าศัตรูและต่อหน้าพวกเดียวกันแล้วว่า ไม่รับเจ้าเป็นศิษย์ เราเมื่อลั่นปากไม่กลับกลาย เจ้าไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว" กล่าวจบ ก้าวยาวๆ ออกจากบ้านร้าง

โป่วมึ่งปวยทราบว่า ซือแป๋ไม่พอใจที่ตนได้รับการช่วยเหลือจากเทพพยากรณ์ ซึ่งมีอริอยู่ก่อน มิหนำซ้ำไม่ยอมรับเขาเป็นศิษย์ต่อหน้าศัตรู ย่อมไม่อาจกลับคำได้

น.นพรัตน์ : แปล

ลี้โป่วอีตบไหล่เขา กล่าวว่า "เด็กโง่ เจ้าขอร้องก็ไม่มีประโยชน์ อาจารย์เจ้ายังจะรุดไปช่วยบุตรีที่ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีบนยอดเขาที่เก้า เจ้าอย่าขัดมือขวางเท้าเขาแล้ว"

โป่วมึ่งปวยมองดูเงาร่างสูงใหญ่ของประมุขหมู่ตึกปลาบินกลืนหายกับม่านวิกาลทีละน้อย คุกเข่าลงโขกศีรษะสามคราว รู้สึกต่ำใต้เวิ้งว้างปราศจากที่ทรงกาย ต้องถามลี้โป่วอีว่า "ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

"ต่ำใต้กว้างไพศาล ที่ใดไปไม่ได้?"

"ผู้อาวุโสจะไปที่ใด?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เราอายุมากกว่าเจ้าไม่มาก อย่าเรียกผู้อาวุโสนั่นผู้อาวุโสนี่ ระคายหูแทบตายแล้ว" ยิ้มพลางกล่าวสืบต่อ "เราออกท่องพเนจรเพ่งมองฟ้าพิเคราะห์ชะตา ขจัดปัดเป่าเภทภัยแก่ผู้คน"

โป่วมึ่งปวยตาเป็นประกาย กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไปกับท่าน"

ลี้โป่วอีขบคิดแล้วกล่าว "พวกเรามีวาสนาผูกพัน เจ้าไม่กลัวความยากลำบากก็ตามมาเถอะ" พลางใช้ไม้ไผ่สะกิดพื้น หันกายเดินออกไป

โป่วมึ่งปวยมองดูเงาหลังสูงโปร่งของเขาเดินออกไป เหลียวดูบ้านร้าง พบว่าเม่งมึ่งถังถูกพิษกระบี่ ไม่มีปัญญารีดเร้นพิษ สิ้นใจตายไปแล้ว ต้องบังเกิดความสะทกสะท้อน งงงันวูบจึงไล่ตามลี้โป่วอีไป ทางหนึ่งร้องว่า "ผู้อาวุโส รอข้าพเจ้าด้วย"

จบตอนมัจจุราชมืด

ลำดาม

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ มีอยู่ครั้งหนึ่งหลี่หงจาง* นำบุคคลสามคนเข้าพบจังกว๋อฟาน** เพื่อจัดสรรตำแหน่งให้ แต่จังกว๋อฟานไม่เรียกตัวเข้าพบกลับบอกให้หลี่หงจางเข้าพบที่ดีกใน

จังกว๋อฟานบอกต่อหลี่หงจางว่า "คนที่ท่านนำมาเมื่อครู่เราเห็นแล้ว คนทางซ้ายก้มศีรษะเงียบขรึม ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น เป็นคนสัตย์ซื่อถือมั่น สามารถคุมกำลังทหาร คนกึ่งกลางเคยสบตากับเรา มีสายตาแน่วแน่ แต่เมื่อเราไม่ได้มองดูมัน กลับมีแววตาหลุกหลิก แสดงว่าเป็นชนชั้นเปลือก นอกรับคำสั่งแท้จริงแข็งขืน ไม่ควรที่จะใช้สอย คนทางขวาถลึงมองตรง ยืนแน่วนิ่งไม่ผ่อนคลาย นี่เป็นคนเข้มแข็งเด็ดเดียว ภายหน้าต้องสร้างกิจการไม่ด้อยกว่าเราท่าน ควรที่จะมอบตำแหน่งสำคัญให้" ภายหลังคนทั้งสามมีการแสดงออกตรงตามคำทำนายจริงๆ คนที่ถลึงมองตรงคือขุนศึกนามหลิวหมิงจ้วน

ความข้อนี้แสดงว่า วิชาโหราศาสตร์สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับ "วิธีการใช้คน" กล่าวโดยรวบรัดคือ วิชาโหราศาสตร์เป็นการนำประสบการณ์

** ชาตะ ค.ศ.1823 มรณะ ค.ศ.1901 เป็นบุคคลสำคัญของราชวงศ์แมนจูยุคปลาย ดูแลด้านการทหาร เศรษฐกิจ และการต่างประเทศ*

*** ชาตะ ค.ศ.1811 มรณะค.ศ.1872 เป็นขุนนางใหญ่ของแมนจูที่วางแผนปราบกบฏไท่ผิง*

ที่สั่งสมมา ทำการรวบรวมขึ้นเป็นสถิติ แต่ละบุคคล (โดยเฉพาะชาวจีน) จะมากจะน้อยต่างเรียนรู้วิชาทำนายขั้นพื้นฐาน เช่นพิเคราะห์สีหน้าผู้คน ใช้ทำนายชะตาในระยะสั้น สังเกตความใหญ่เล็กของจมูก เพื่อลงความเห็นว่ามีโชคลาภแค่ไหน เพียงแต่นี่เป็นดูโดยผิวเผิน บางทีทึกทักคนที่เป็นโรคความดันโลหิตสูงว่าหน้าแดงเปล่งปลั่ง คนที่จมูกใหญ่หากไม่รับกับส่วนอื่นบนใบหน้า ใช่ว่าจะร่ำรวยมหาศาล ดังนั้นวิชาโหราศาสตร์แม้แพร่หลายแต่ไม่แน่ว่าจะดูได้ลึกซึ้ง สถานการณ์ยิ่งสับสน การแข่งขันยิ่งสูง ผู้คนชาวโลกยิ่งฟุ้งเฟ้อ แต่ละคนก็คิดหวังปะเหมาะเคราะห์ดี ยิ่งเชื่อวิชาโหราศาสตร์กว่าเดิม

อันที่จริงวิชาโหราศาสตร์มีทั้งเชื่อได้และเชื่อไม่ได้ หากเชื่อว่าชะตาลิขิตแน่นอน ผู้คนไม่อาจเปลี่ยนแปลง ได้แต่ปล่อยให้เป็นไป ถ้าหากไม่เชื่อ ยิ่งไม่ต้องเชื่อเรื่องชะตา ตัวเองกระทำอย่างเต็มความสามารถ นี่เป็นความคิดอย่างมีสติสัมปชัญญะ แต่ในวิชาพยากรณ์ มีคำกล่าวว่า "รูปลักษณ์เกิดจากใจ ใจเปลี่ยนแปรรูปลักษณ์" หมายความอุปนิสัยและพฤติกรรมสามารถเปลี่ยนแปรรูปลักษณ์ภายนอก เปลี่ยนแปลงโชคชะตา คนผู้หนึ่งขยันหมั่นเพียรกว่าเดิม ระมัดระวังตัวกว่าเดิม สร้างบุญกุศลให้มากไว้ ถืออโหสิกรรมให้มากไว้ ด้านนรลักษณ์และลายมือจะเกิดการเปลี่ยนแปลง แม้แต่โชคชะตาก็เปลี่ยนผัน คนผู้หนึ่งยิ้มให้มากไว้ ย่อมส่งผลดีแก่ผู้คน ตรงกับคำกล่าวที่ว่า "โชคเริ่มเข้าข้าง" ส่วนที่ว่า "ทำดีมีผลดีสนอง" ถึงแม้มิใช่กำหนดกฎเกณฑ์ที่แน่นอน แต่สมควรดำรงคงอยู่ อย่างน้อยภายใต้ความคิด "มีผลดีสนอง" ย่อมนำมาซึ่งความสุขกายสบายใจกว่าจิตใต้สำนึกที่ว่า "รับกรรมชั่วตอบแทน"

เรื่องพยากรณ์ประกาศิต ย่อมเป็นการอาศัยหัวข้อแสดงออก แต่ไม่ต้องการให้เชื่ออย่างงมงาย เรื่องราวของลี้โป่วอียังคงเน้นที่สลักเสลาอุปนิสัยใจคอของคน แสดงออกถึงการต่อสู้ดิ้นรนในกระแสแห่งโชคชะตา ไม่

ได้จำนนต่อชะตา เรื่องราวต่างๆ ในชุดนี้ยังคงเป็นรูปแบบของนวนิยายกำลังภายใน ที่ประจวบเหมาะคือ นวนิยายกำลังภายในกับวิชาพยากรณ์ สามารถค้นพบความหอมจรุงของตำนานโบราณ สีสันของวัฒนธรรม และจิตวิญญาณสติปัญญาและจินตนาการของชาวตะวันออก ที่สอดคล้องต้องกันคือ "แบบแผน" ทั้งสองประการสืบทอดถึงปัจจุบัน มิเพียงไม่ถูกกลืนหาย ตรงกันข้ามยังพัฒนาเพิ่มพูน ได้รับความสนใจยิ่งกว่าเดิม

ปัญหายุ่งยากของหนังสือชุดนี้คือ ชื่อจำเพาะในวิชาโหราศาสตร์ยกตัวอย่างในวิชาลายมือของจีนเรียกว่าเส้นฟ้า เส้นดิน เส้นมนุษย์ ส่วนวิชาลายมือทางตะวันตกเรียกว่าเส้นความรัก เส้นปัญญา *(หรือเส้นสมอง)* และเส้นชีวิต แต่ผู้คนทั่วไปเพียงรู้จักเส้นความรัก เส้นปัญญา เส้นชีวิต ไม่ทราบว่าเส้นฟ้า ดิน มนุษย์เป็นอย่างไร มีลายมือบางอย่าง แม้แต่ชื่อที่เรียกกันในวิชาลายมือตะวันตกก็ไม่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย เช่นลายเสาหยกในวิชาลายมือของจีน คือเส้นวาสนาของวิชาลายมือตะวันตก แต่ไม่เป็นที่รู้กันเท่ากับเส้นหน้าที่การงาน นอกจากนี้ลายมืออื่นมีเครื่องหมายกำกับมีชื่อเรียกขานกัน การเขียนนวนิยายกำลังภายในได้แต่ยกอ้างชื่อจำเพาะ ไม่สามารถวาดภาพประกอบ แต่เพื่อช่วยให้เข้าใจง่าย จะใช้ถ้อยคำที่นิยมเรียกกันอย่างแพร่หลาย หรือวงเล็บกำกับ เพียงแต่คำศัพท์ที่เป็นสีสันทางวัฒนธรรมของจีน เช่นตำแหน่งคุน ลี้ ต่วย เคี่ยง กิ่น จิ้น คำในหลักโป๊ยข่วย ไม่อาจใช้คำดาวพระอาทิตย์ ดาวเสาร์ ดาวพฤหัส ดาวพุธ ดาวศุกร์ หรือเนินพระจันทร์มาแทนที่ มิฉะนั้นออกจะประดักประเดิดไป แน่นอนข้าพเจ้าจะพยายามเขียนให้เข้าใจง่ายที่สุด

ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนที่ดีของหนังสือเล่มนี้แก่บิดาข้าพเจ้า ด้านวิชาโหราศาสตร์ ท่านผู้เฒ่าเคยใช้เวลาศึกษาค้นคว้ายี่สิบกว่าปี ช่วยเหลือผู้คนไม่น้อย ท่านผู้เฒ่าจึงเหมาะสมกับการเป็นผู้แต่งหนังสือแนวนี้ น่าเสียดายที่ระหว่างนี้สายตาของท่านผู้เฒ่าไม่สู้ดี ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถอยู่

ปรานนิบัติที่ข้างกายท่านผู้เฒ่าอยู่เสมอ ยิ่งเร่งรัดให้ข้าพเจ้ารีบเขียนหนังสือชุดนี้ออกมา

อุนสุยอัน

1 มิ.ย. 1982

แก้ไขเมื่อ ก.ย. 1997

แก้ไขล่าสุดเมื่อ ธ.ค. 2004

ตอน โฉมสะคราญมากศีลห้า

ชายชราใต้ต้นธยา

ม่านพลบค่ำเลือนราง แสงสีสายัณห์ดั่งแดงเพลิง

ท่ามกลางหลุมฝังศพตะคุ่มวังเวง ปรากฏเถ้ากระดาษเงินกระดาษทองปลิวปราย หญ้าแห้งถูกลมโชยพัดพลิ้ว โปรยปลิวดุจละอองฝน รวมกับหญ้าแห้งบนพื้นเป็นก้อนหญ้าแห้ง ในม่านพลบค่ำ ดูไปคล้ายคนไร้กระดูกผู้หนึ่งสวมเสื้อหลวมกว้าง เคลื่อนไหวอยู่กลางหลุมฝังศพ

ทิวทัศน์วังเวงเช่นนี้ ท้องทุ่งเวิ้งว้างเช่นนี้ แม้แต่จันทร์แรมที่เพิ่งไขแสง รังแต่เพิ่มความวิเวกหดหู่ให้กับบริเวณ

ในสุสานร้าง มีคนผู้หนึ่งกำลังกวาดหลุมฝังศพ

มันสวมชุดดำ ดูจากเงาหลัง สองไหล่ซูบเซียวราวเขาโดดเดี่ยวสองลูก

คนผู้นี้ผมขาวโพลน ผมหลายเส้นไม่อาจต้านแรงลม ถูกพัดปลิวไปรวมกับกองหญ้าแห้ง

คนผู้นี้แม้กำลังกวาดหลุมฝังศพ แต่ไม่มีไม้กวาดและปุ้งกี๋

ชายชราถึงกับไม่ได้ใช้มือ

มันใช้เท้าทั้งคู่กวาดหลุมฝังศพ

มันกวาดหญ้าแห้ง ใบไม้ร่วงที่พัดพลิ้วถึงหน้าหลุมฝังศพหลังหนึ่งออกไป สองเท้าของมันดูไปกวาดอย่างแผ่วพลิ้ว แต่ในม่านพลบค่ำที่ยากจำแนกสภาพ กลับปราศจากหญ้าสักเส้น ใบไม้แห้งสักใบพัดพลิ้วเข้ามาในรัศมีหลุมฝังศพนี้

หลุมฝังศพนี้ไม่มีใดพิเศษพิสดาร หากว่ามี มีแต่ข้อความบนป้ายสุสานแตกต่างกับป้ายสุสานอื่น

บนป้ายสุสานสลักข้อความว่า *"ที่ฝังกระดูกของคนฝังกระบี่"*

ชายชรากวาดหลุมฝังศพ สองเท้ากวาดใบไม้หญ้าแห้ง แต่ร่างท่อนบนไม่ขยับเคลื่อนไหว ยืนหันหน้าหาหลุมฝังศพ พึมพำพร่ำเพ้อ บางครั้งส่งเสียงทอดถอนใจ

สำหรับกับบุรุษสตรีคู่นี้ เหล่านี้เพียงพอกับการยืนยันศักดิ์ศรีของชายชราแล้ว...โดยเฉพาะหลังจากที่จำแนกข้อความบนป้ายสุสานออก

บุรุษสตรีทั้งสองล้วนสะพายฝักกระบี่สีเขียวเข้มเล่มหนึ่งที่กลางหลัง

บุรุษรูปร่างล่ำสัน เค้าใบหน้าคล้ายสลักเสลาจากศิลา สตรีผิวพรรณขาวผ่อง ในแสงสีสนธยา ดูไปคล้ายดอกไม้ขาวดอกหนึ่ง ส่วนโค้งส่วนเว้านุ่มละมุนยิ่ง

บุรุษสตรีทั้งสองพอเห็นข้อความบนป้ายสุสานชัดตา พากันผงกศีรษะต่อกัน บุรุษเดินไปยังหลุมฝังศพซ้ายมือ สตรีเดินไปยังหลุมฝังศพขวามือ พากันกวัดแกว่งชุดไฟ จ่อจุดกับเทียนไขที่หลงเหลือหน้าหลุมฝังศพ

ชายชรากวาดหลุมฝังศพเงียบงันชั่วขณะจึงเอื้อนเสียงแหบพร่าว่า *"ร่างแหคลุมยุทธจักร ปลามังกรไร้ที่พึ่ง"*

บุรุษนั้นเอื้อนตอบว่า *"มีแต่ท่านเลือนลับ"*

ชายชรากวาดหลุมฝังศพผงกศีรษะถามเสียงแหบแห้งว่า "ผู้มาใช่ *'รุ่นเก่า'* ของบึงปลาบินหรือไม่?"

บุรุษนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าเอี๊ยบชอสิม"

สตรีนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าเอี๊ยบมั่งเส็ก *(สีสันความฝัน)"*

ชายชรากวาดหลุมฝังศพกล่าวว่า "ประเสริฐ นอกจากศิษย์ของจึงจู้ซ่งมึ่งเต็ง สองท่านนับเป็นชนชั้นรุ่นเก่าที่สำคัญยิ่ง"

บุรุษนามเอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "มึ่งเต็งเฮียตายแล้ว"

"อะไร ตายแล้ว?"

"การประลองระหว่างธัมมะและอธรรมบนยอดเขาปวยไล้ฮงทุกเทศกาลดงชิว *(ไหว้พระจันทร์)* ห่างจากตอนนี้เพียงครึ่งปี มึ่งเต็งเฮียถูกคนของตำหนักตัณหาฟ้าฆ่าทิ้ง"

ชายชรากวาดหลุมฝังศพขบคิดแล้วกล่าว "ซ่งมึ่งเต็งเป็นหนึ่งในตัวแทนฝ่ายธัมมะ ฝ่ายตรงข้ามเมื่อฆ่ามัน ตัวแทนที่เหลืออีกสี่คนคงไม่มีหนทางรอด" มันแหงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวช้าๆ ว่า "สามารถฆ่าคนทั้งห้านี้ ต้องมิใช่มือชั้นธรรมดา"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "มิใช่มือชั้นธรรมดา คนที่ฆ่าคนคืออสูรใจกอบ้วยม้วก"

เพิ่งขาดคำ ในม่านพลบค่ำปรากฏสายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าสองสายจับจ้องมองมา ได้ยินชายชรากวาดหลุมฝังศพกล่าวว่า "ที่แท้เป็นอสูรใจ"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวสืบต่อ "แต่มันตายแล้ว"

"ผู้ใดสามารถฆ่าอสูรใจ?"

"ฟังว่าเป็นคนฉายาเทพพยากรณ์"

เอี๊ยบมั่งเส็กที่ด้านข้างพลันสะท้านคราหนึ่ง

ชายชรากวาดหลุมฝังศพพลันหัวร่อเสียงแหบแห้งกล่าวว่า "ที่แท้เป็นมัน" หยุดเล็กน้อยจึงหันเหหัวเรื่องว่า "ฝ่ายธัมมะสูญเสียกำลังสำคัญไม่อาจคัดเลือกตัวแทนใหม่ จึงส่งพวกเจ้ามาเชิญเรา?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "ผู้อาวุโสแซ่ก๊กโปรดกอบกู้มหันตภัย"

ชายชรากวาดหลุมฝังศพพลันชี้มือไปยังป้ายสุสานเบื้องหน้า กล่าวว่า "พวกเจ้าคงทราบว่าคนในหลุมศพเป็นใครกระมัง?"

สตรีนามเอี๊ยบมั่งเส็กพลันกล่าวว่า "นั่นเป็นสุสานของไม้เกี่ยมเล่านั้ง *(ผู้เฒ่าฝังกระบี่)* **ฮ่อคอชัว** ผู้อาวุโส"

ชายชรากวาดหลุมฝังศพกล่าวว่า "พวกเจ้าใช่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเล่าฮูกับฮ่อฝังกระบี่หรือไม่?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "ผู้อาวุโสแซ่ก๊กกับผู้อาวุโสแซ่ฮ่อได้รับฉนาน

ฉายาเป็นกระบี่คู่ปลาบิน สองผู้กล้าก๊กฮ่อ"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสริมขึ้น "สองผู้กล้าก๊กฮ่อสาบานเป็นพี่น้อง สามสิบปีนี้ผูกน้ำใจลึกซึ้ง"

ชายชรากวาดหลุมฝังศพหัวร่อเสียงแหบแห้ง กล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ สามสิบปีนี้ ฮ่อฝังกระบี่กับก๊กชั้งเกี่ยม ผนึกกระบี่คู่ พิชิตทั่วบู๊ลิ้ม แต่เมื่อห้าปีก่อน คนของตำหนักตัณหาฟ้าฆ่าฮ่อคอซัว ทิ้งเราก๊กฮวงมึ่งคอยกวาดหลุมฝังศพ จุดธูปเทียนให้กับพี่น้องในหลุม" สุ้มเสียงของมันเศร้าสร้อยละห้อยหวนดุจใบไม้ร่วงในยามพลบค่ำเยียบเย็น กล่าวอีกว่า "มันตายแล้ว เรามีชีวิตอยู่ มาตรว่าไม่มีคำสั่งของประมุขหมู่ตึกปลาบิน เราก็ไม่นำพากับการสละชีวิตนี้"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวด้วยความยินดีว่า "ผู้อาวุโสยอมลงมือ นับว่าประเสริฐสุด"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ก๊กฮวงมึ่งเหม่อมองหลุมฝังศพ กล่าวอย่างซึมเซาว่า "แต่ก่อนที่เราจะจากไป ยังคิดกวาดหลุมศพอีกครั้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไม่ให้รบกวน" พลางใช้เท้าทั้งสองกวาดใบไม้หญ้าแห้งที่เพิ่งโชยพัดเข้ามาอีกครา

มือทั้งสองของมันซุกอยู่ในแขนเสื้อตลอดเวลา คล้ายกับไม่ถึงคราจำเป็น มือของมันจะไม่ชักออก และคล้ายกับว่ามือทั้งสองของมันฉาบไว้ด้วยพิษร้าย ทั้งไม่ต้องการให้ผู้คนกระทบถูก กระทั่งตัวเองก็ไม่ต้องการเห็น

หลังจากที่เขากล่าวจบ ก็ตั้งอกตั้งใจใช้รองเท้ากวาดหลุมฝังศพ คล้ายกับข้างกายไม่มีคน กระทั่งลมพัดใบไม้ไหวก็ไม่สนใจ

ซึ่งความจริง ไม่เพียงลมพัดใบไม้ไหว มิหนำซ้ำในพงหญ้ายังมีคน

ไม่เพียงมีคน มิหนำซ้ำยังมีผู้คนจำนวนมาก มีบ้างบางคนมุดออกจากดินเหลือง มีสารรูปคลับคล้ายผู้คนเพียงสามส่วน

คนเหล่านี้นอกจากถืออาวุธนอกสารบบเช่นกงล้อสุริยันจันทรา มีดสายโซ่ ตาขอผึ้ง ฉมวกแหลม โล่ทรงพลังแล้ว อีกสองคนผุดโผล่จากดินด้วยมือเปล่า ประกายตาเขียวปัด ดุจเดียวกับไฟฟอสฟอรัสหน้าหลุมฝัง

ศพคนตาย สีหน้าก็ไม่แตกต่างจากคนตาย

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ยังคงใช้สองเท้ากวาดหลุมฝังศพ ไม่แยแสเหลือบแลพวกมัน คล้ายไม่ล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของพวกมัน

คนตาเขียวโบกมือวูบ ทุกผู้คนก็ก่อตั้งขบวนขึ้น คนตาเขียวปัดอีกผู้หนึ่งตวาดเสียงหนักๆ ว่า "คนแซ่ก๊ก พวกเราจับตาดูท่านเป็นเวลานาน วาระสุดท้ายของท่านมาถึงแล้ว"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวเบาๆ ว่า "ทั้งสิ้นแปดคน"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่า "ท่านจู่โจมซ้าย ข้าพเจ้าจู่โจมขวา"

คนตาเขียวปัดห่อปากเป่าเป็นเสียงดัง คนทั้งแปดพากันเคลื่อนไหวโถมใส่ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ก๊กฮวงมึ่ง

คนทั้งแปดแผดเสียงร้อง ขู่คำราม กวัดแกว่งอาวุธดุจสัตว์ร้ายแยกเขี้ยวกางเล็บ คิดฉีกกระชากเหยื่อเบื้องหน้า

แต่คิดฉีกกระชากผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ ต้องพุ่งผ่านข้างกายสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบก่อน

คนทั้งสองคำนวณล่วงหน้า แบ่งกำลังสองคนโถมใส่บุรุษสตรีทั้งคู่

ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักรของทั้งสอง แบ่งกำลังสองคนจัดการกับหนุ่มสาวคู่นี้ เท่ากับใช้มีดฆ่าโคไปเชือดไก่ *(แผลงเป็นเกินความจำเป็น)*

เอี๊ยบชอสิมและเอี๊ยบมั่งเส็กชักกระบี่ดังเช้ง

กระบี่นี้คล้ายดาวตกพุ่งผ่านบรรยากาศ วูบขึ้นแวบหนึ่ง กระบี่ของเอี๊ยบชอสิมก็สอดไปในฝักกระบี่ของเอี๊ยบมั่งเส็ก ส่วนกระบี่ของเอี๊ยบมั่งเส็กก็สอดไปในฝักของเอี๊ยบชอสิม

คนทั้งสองคล้ายชักกระบี่ออกมา ผลัดเปลี่ยนกันสวมสอดใส่ฝักกระบี่ของอีกฝ่ายหนึ่งก็มิปาน

แต่ประกายกระบี่พอวูบผ่าน ผู้คนที่พุ่งปราดมาทั้งแปดพากันชะงักค้าง เสียงตวาดว่าก็ชะงักขาดหายโดยพร้อมเพรียง

แผ่นฟ้าแผ่นดินมีแต่เสียงลม และเสียงเท้ากวาดหลุมฝังศพของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

จากนั้นคนทั้งแปดส่งเสียงครวญคร่ำเบาๆ ดุจสัตว์เล็กๆ ก่อนตายทยอยสิ้นตายลง

สภาพการตายของพวกมันล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ล้วนถูกกระบี่ที่หัวใจที่แตกต่างคือ มีบ้างถูกแทงจากชายโครงข้างซ้ายใส่หัวใจ มีบ้างถูกแทงจากชายโครงขวาใส่หัวใจ ขึ้นอยู่กับพวกมันอยู่เบื้องซ้ายหรือเบื้องขวาของสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบ

ในม่านพลบค่ำ ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่คล้ายทอดถอนใจออกมาครึ่งเสียง แต่ฝูงสุนัขป่าที่ห่างไปคล้ายสูดได้กลิ่นคาวเลือด ส่งเสียงหอนโหยออกมา

แสงจันทร์ที่นี้แจ่มกระจ่างเป็นพิเศษ

สายน้ำรี่ไหล เกลียวคลื่นทุกเกล็ดคล้ายสะท้อนจันทร์สกาวดวงหนึ่ง

นักศึกษากลางคนจอนผมหงอกขาวผู้หนึ่งเงยหน้าเอื้อนโคลง บางครั้งก้มศีรษะครุ่นคิด

นักศึกษาผู้หนึ่งเอื้อนโคลงใต้แสงจันทร์ ความจริงไม่มีใดพิเศษพิสดาร เพียงแต่สองเท้าของเขาคล้องโซ่ตรวนหยาบเท่าแขนคน มีความยาวสองชียะเส้นหนึ่ง

แววตาของมันลอยเลื่อน โคลงศีรษะเอื้อนเอ่ยว่า *"ขุนเขาตระหง่านธารน้ำไหล ใบไม้ร่วงกรายกังหนำโศกศัลย์ คืนเพ็ญที่ยี่สิบสี่สะพาน โฉมสะคราญเป่าขลุ่ยอยู่หนใด*...อาวุธลับที่ดี ฝีมือที่ดี" พลันยกมือขึ้นปิดหน้าไว้

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ซอกนิ้วของเขาแยกย้ายคีบจับเข็มที่มีลักษณะแตกต่างสามเล่ม

เข็มเล่มหนึ่งเป็นสีเงินยวง ยาวเพียงสามนิ้วสุกปลั่งนวลตา

เข็มเล่มที่สองเป็นเข็มเหล็กกล้า ยาวร่วมสองชียะ หยาบเท่านิ้วมือ

ปลายเข็มสะท้อนประกายสีคราม

เข็มเล่มที่สามยาวเพียงสองหุน เล็กละเอียดดุจขนวัว ตลอดทั้งเล่มเป็นสีดำ ไม่ทราบสร้างจากวัตถุใด

เข็มทั้งสามเล่มแยกย้ายซัดจากสามทิศทางโดยไร้เสียง พุ่งใส่ใบหน้านักศึกษา ตอนนี้กลับถูกนักศึกษาคีบไว้ในซอกนิ้ว

นักศึกษาเปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า **"โชยลี้ปุกลิ้วเช้ง *(พันลี้ไร้ไมตรี)* ปึงฮ่วยอั้วปึงเฮีย ลิ้วแช *(ดาวตก)* งิ่นเกียบโป่วงิ่นเฮีย โป๊ยโป่วกั่วเตี่ยง *(แปดก้าวไล่วิชชุ)* ฮั้วมั่วเทียนฮั้วเฮีย** เจ็ดยอดฝีมือตัวเบาอาวุธลับ คืนนี้กลับมาถึงสามท่าน" เอ่ยถึงตอนนี้ พลันขมวดคิ้วกล่าวว่า "ท่านทั้งสามไฉนไปแล้ว?"

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังแว่วมาจากทิศตะวันออกเฉียงใต้ว่า "จู่โจมพลาดเป้า พวกเราย่อมจากไป"

สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือว่า "พวกเรามิใช่คู่มือของท่าน ไม่ไปรังแต่รอความตาย"

ยังมีสุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ แต่อยู่ไกลลับลับนับลิ้ว่า "พวกเรามาจากสามทิศทาง จากไปสามทิศทาง แม้ฆ่าท่านไม่ได้ ท่านก็ตามไม่ทัน"

นักศึกษายิ้มพลางกล่าวว่า "ผู้ใดว่าเราตามไม่ทัน?" ขาดคำ ปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใดอีก

●

แปดก้าวไล่วิชชุฮั้วมั่วเทียนมีท่าร่างรวดเร็วเช่นไล่วิชชุจริงๆ มันเคยพุ่งผ่านด่านรักษาการณ์ของยอดฝีมือเจ็ดคนในค่ำคืนเดือนมืดฟ้าแลบลั่นปลิดศีรษะของสุภาพบุรุษมุทิตาปั้งจื้อบุ้น

ตอนนี้มันวิ่งตะบึงไปลี้เศษ ต่อให้เป็นม้าป่าก็ไม่มีความเร็วเท่าครึ่งหนึ่งของมัน

แปดก้าวไล่วิชชุนึกชมเชยวาสนาตนเอง ดีที่พวกตนทั้งสามทิ้งหนทางถอยไว้ พอซัดอาวุธลับล้มเหลวก็ล่าถอย ไม่เช่นนั้นคงต้องเผชิญกับดาวข่มของฝ่ายอธรรมแล้ว

ขณะชมเชยวาสนาตนเอง บนต้นไม้เบื้องหน้าบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า *"ยั้วมั่วเทียน ท่านวิ่งนานปานนี้คงเหนื่อยแล้ว เมื่อเหนื่อยแล้วก็พักผ่อนเถอะ"*

แปดก้าวไล่วิชชุแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ หมุนตัวเปลี่ยนทิศทางพุ่งปราดไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เพิ่งพุ่งปราดไปสามสี่วา ร่างก็สั่นสะท้านคราหนึ่ง หลังอาการสั่นสะท้าน ท่าร่างค่อยเชื่องช้าลง จวบกระทั่งร่วงฟาดกับพื้นดังป้าบค่อยยื่นมือไปด้านหลัง ลูบคลำถูกอาวุธลับที่ปักตรึงใส่กลางหลังมัน

นั่นเพียงเป็นใบไม้ใบหนึ่ง

ดาวตกรวดเร็วเพียงไหน?

ขณะที่ดาวตกกรีดผ่านท้องนภา มักรวดเร็วจนไม่ทันบนบานได้

บางครั้งรวดเร็วเพียงให้ท่านแลเห็น เมื่อท่านคิดร้องเรียกพวกพ้องมาชมดู มันก็เลือนลับกับความมืดมิดของรัตติกาลแล้ว

ดังนั้นมีคนบอกว่า ดาวตกเพียงให้คนผู้หนึ่งเห็นได้

งิ่นเกียบโป่วชมชอบฉายาดาวตก มิหนำซ้ำเห็นว่าดาวตกยังรวดเร็วกว่าวิชชุ

ดาวตกที่แท้เร็วกว่าวิชชุหรือไม่ งิ่นเกียบโป่วไม่ทราบ แต่มันทราบว่าตนเองเร็วกว่าแปดก้าวไล่วิชชุยั้วมั่วเทียนมากนัก

บางครั้งมันเห็นว่าตนเองถูกจัดอันดับร่วมกับแปดก้าวไล่วิชชุออกจะยกย่องฝ่ายตรงข้ามเกินไป แต่สามารถจัดอันดับร่วมกับพันลี้ไร้ไมตรี รู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง

นึกถึงตอนนี้ พลันพบว่าใต้ต้นไม้เบื้องหน้านั่งไว้ด้วยนักศึกษาผู้หนึ่ง สองเท้าของนักศึกษายังล่ามโซ่ตรวนเส้นหนึ่ง

นักศึกษานั้นเห็นดาวตกมาถึง คล้ายพบพานสหายเก่า ผุดลุกขึ้นทักทายอย่างยิ้มแย้มว่า "งิ่นเกียบโป่ว ในที่สุดท่านมาแล้ว"

งิ่นเกียบโป่วชะงักเท้า คล้ายถลึงมองปีศาจที่ฟื้นคืนชีพตนหนึ่ง ร้องว่า "แป๊ะแชอี ท่าน..." คำพูดหลังจากนี้ไม่สามารถเปล่งออกมา รู้สึกตนเองโชคร้ายที่ถูกฝ่ายตรงข้ามติดตามทัน

นักศึกษากลางคนแป๊ะแชอีคล้ายล่วงรู้ความในใจของมัน ยิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านไม่ต้องทอดถอนรำพัน เราไม่เพียงเสาะหาท่านเท่านั้น"

มันล้วงผ้าโพกศีรษะสีน้ำตาลจากในแขนเสื้อ โยนให้กับดาวตก

ดาวตกจดจำออกว่า นี่เป็นผ้าโพกศีรษะของแปดก้าวไล่วิชชุ ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า "ท่าน...ฆ่าแปดก้าวไล่วิชชุก่อน ค่อยหวนกลับมา..."

แป๊ะแชอียิ้มพลางกล่าวว่า "หลังจากฆ่าท่าน เรายังจะตามล่าพันลี้ไร้ไมตรี"

ดาวตกลืมตาโพลง ดวงตาทอแววแตกตื่นพรั่นพรึง มันไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่า ในโลกมีคนตัวเบารวดเร็วปานนี้

แป๊ะแชอีพลันลงมือ

ระดับความเร็วของอาวุธลับของแป๊ะแชอี เป็นที่คาดคิดไม่ถึงมาก เช่นเดียวกับของดาวตกเช่นกัน

อาวุธลับที่มันกระทั่งคาดคิดยังคาดคิดไม่ถึง ย่อมหลบไม่พ้น

อาวุธลับทะลวงผ่านผ้าโพกศีรษะเข้ามา ปักใส่ตำแหน่งหัวใจของมัน

นั่นเพียงเป็นใบไม้เขียวขจีใบหนึ่ง

แป๊ะแชอีฉวยโอกาสที่มันยังไม่ล้มลง ทอดถอนใจกล่าวว่า "ตำหนักตัณหาฟ้าส่งพวกท่านทั้งสามมาฆ่าเรา เพียงคิดยืมมือเรากำจัดฆ่าพวกท่านเท่านั้น"

พันลี้ไร้ไมตรีปึงฮ่วยอั้วกำลังครุ่นคิด

...ครั้งนี้ลอบทำร้ายชนชั้น *"ผู้เฒ่า"* แห่งบึงปลาบินแป๊ะแชอีล้มเหลว ไม่ทราบจะกลับไปรายงานต่อตำหนักตัณหาฟ้าอย่างไร?

ยามนี้พันลี้ไร้ไมตรีอยู่บนแพไม้ไผ่กลางแม่น้ำ ดังนั้นเพียงเป็นห่วงว่า เมื่อกลับถึงตำหนักตัณหาฟ้าจะทำอย่างไร ไม่วิตกว่าแป๊ะแชอีจะติดตามมา

เนื่องเพราะบนแม่น้ำไม่มีเรือลำอื่นอีก

เมื่อไม่มีเรือ ไม่ว่าผู้ใดก็ข้ามแม่น้ำสายนี้ไม่ได้

ดังนั้นพันลี้ไร้ไมตรีวางใจยิ่ง

หลังจากนั้นมันคล้ายพบเห็นผีสาง

มันเห็นแป๊ะแชอี

แป๊ะแชอีที่สองเท้าถูกล่ามโซ่

พันลี้ไร้ไมตรีขยี้ตา เนื่องเพราะมันไม่เชื่อสายตาตัวเอง

เมื่อขยี้ตา ค่อยแน่ใจว่าตนเองยืนอยู่บนแพไม้ มิใช่อยู่บนเตียง ดังนั้นบังเกิดความประหลาดใจ แป๊ะแชอี *"เดิน"* ข้ามมาได้อย่างไร?

แป๊ะแชอี *"เดิน"* ข้ามมาจริงๆ เดินอยู่บนผิวน้ำอย่างปลอดโปร่งคล้ายลื่นไถลลงจากภูเขาหิมะก็มิปาน

พันลี้ไร้ไมตรีถามอย่างหดหู่ว่า "ท่านไฉนตามล่าเรา?"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "เนื่องเพราะแปดก้าวไล่วิชชุและดาวตกล้วนตายแล้ว" กล่าวจบ ก้าวขึ้นสู่แพไม้

พันลี้ไร้ไมตรีถามอีกว่า "ท่านใช้ตัวเบาโต่วจุ้ยเต็งเพี้ย *(เหยียบจอกข้ามลำน้ำ)* หรือใช้วิชาเจ่กอุ้ยโต่วกัง *(อ้อเดียวข้ามแม่น้ำ)?"*

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "ล้วนมิใช่ เป็นวิชาแชเท้งเตี้ยมจุ้ย *(แมลงปอแตะ*

ผิวน้ำ)" มันชี้มือไปที่โซ่ตรวนใต้เท้า กล่าวสืบต่อ "หากมิใช่ถูกเหล็กเย็นหมื่นปีพันธนาการไว้ เรายังสามารถใช้ตัวเบาจุ้ยเจี่ยเพียว *(พลิ้วบนน้ำ)* และเช่าเจี่ยปวย *(เหินบนยอดหญ้า)"*

พันลี้ไร้ไมตรียิ้มอย่างหดหู่ ไม่กล่าวกระไรอีก

คนทั้งสองอยู่บนแพไม้ไผ่

พันลี้ไร้ไมตรีพอขยับหัวไหล่ ปรากฏอาวุธลับสิบแปดชิ้นทั้งพุ่งวาบและพุ่งวน่ส่แป๊ะแชอี

มีอาวุธลับสองชิ้นที่ไร้เสียง ยังมีอีกสองชิ้นที่โปร่งใสไร้สภาพ

ซึ่งความจริง อาวุธลับมีทั้งสิ้นสิบเก้าชิ้น มีอยู่ชิ้นหนึ่งพุ่งจากกลางหลังพันลี้ไร้ไมตรีตกลงในแม่น้ำ ค่อยพุ่งย้อนใส่กลางหลังแป๊ะแชอี

แต่อาวุธลับเหล่านี้ล้วนไม่มีประโยชน์

อาวุธลับพิสดารมิสู้รวดเร็ว แต่รวดเร็วมิสู้แม่นยำ

อาวุธลับของพันลี้ไร้ไมตรีล้วนขาดความแม่นยำ

เนื่องเพราะพริบตาที่พันลี้ไร้ไมตรีซัดอาวุธลับออก ก็เสียชีวิตไป...อาวุธลับที่พุ่งออกโดยไร้ชีวิต ไม่อาจคร่าชีวิตผู้อื่นได้

ดังนั้นอาวุธลับที่พันลี้ไร้ไมตรีซัดออกล้วนซัดถูกอากาศธาตุตกลงน้ำ

อาวุธลับรูปใบไม้ใบหนึ่งพุ่งวาบออกก่อนที่พันลี้ไร้ไมตรีจะลงมือชิงตัดหลอดคอของมันขาด ปลิดชีวิตมันไป

พันลี้ไร้ไมตรีล้มระทวยลงบนแพไม้ สองมือแช่อยู่ในน้ำ แพไม้เคลื่อนไปเบื้องหน้า สองมือที่ไร้ชีวิตของมันยังวักใส่น้ำ กรีดเป็นริ้วรอยสองสาย

แป๊ะแชอียืนมือไพล่หลังบนแพไม้ แพไม้ล่องเข้าหาฝั่งตรงข้าม

รอจนแพไม้ไผ่เทียบฝั่ง แป๊ะแชอีค่อยก้าวขึ้นจากแพ โซ่ตรวนใต้เท้ากระทบกันดังดึงดัง

ก่อนไปแป๊ะแชอีเหลียวมองซากศพพันลี้ไร้ไมตรีแวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า "ท่านมีตัวเบาไม่เลว ความจริงไม่ควรตาย แต่พวกท่านช่วยกระพือ

ความชั่วร้ายให้กับตำหนักตัณหาฟ้า มิอาจไม่ฆ่า"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า "พวกมัน
ตอแยตะเชาะบ้ออุ้ง *(เหยียบหิมะไร้รอย)* แป๊ะแซอี ย่อมสมควรตาย แต่ยังม
คนสมควรตายมากมายกว่านี้ รอให้ท่านไปฆ่า"

แป๊ะแซอีไม่ได้เหลียวหน้าไป เลิกคิ้วกล่าวว่า "สุ้มเสียงที่ไพเราะเช่นนี้
คงเป็นเอี๊ยบน้อยแล้ว"

สุ้มเสียงบุรุษอีกเสียงหนึ่งกล่าวว่า "ยังมีเอี๊ยบใหญ่"

แป๊ะแซอียังไม่เหลียวหน้าไป กล่าวว่า "ยังมีสหายอีกท่านหนึ่งยืน
หยัดดั่งขุนเขาเป็นใคร?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อเสียงแหบแห้งกล่าวว่า "แป๊ะแซอีมีโสตประสาท
ปราดเปรียวนัก เป็นเราก็กฮวงมึ่ง"

แป๊ะแซอีหันกายไปกล่าวว่า "ที่แท้ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ก็มาด้วย..."

เห็นในมือเอี๊ยบชอสิมถือกุญแจลักษณะประหลาดดอกหนึ่ง เอี๊ยบชอสิม
ยื่นส่งกุญแจให้ กล่าวว่า "จึงจู้ *(ประมุขหมู่ตึก)* มีคำสั่ง โซ่ตรวนของผู้อาวุโส
แซ่แป๊ะถอดออกได้แล้ว"

แป๊ะแซอีเหม่อมองกุญแจดอกนั้น ชั่วครู่ค่อยระบายลมจากปาก
กล่าวว่า "สิบเอ็ดปีแล้ว ตั้งแต่เรากระทำความผิดครั้งนั้น..." เอ่ยถึงตอนนี้
เปลี่ยนเป็นถามว่า "บึงปลาบินใช่คิดมอบงานต่อเราหรือไม่?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "ไม่เพียงแต่ท่าน ยังมีผู้อาวุโสแซ่ก๊กและพวก
เราสองเฮียม่วย"

แป๊ะแซอีขมวดคิ้ว จากนั้นคลายออก กล่าวว่า "พวกเราสี่คน...หรือ
เป็นเรื่องประลองฝีมือบนยอดเขาปวยไล้ฮง"

เอี๊ยบมั่งเส็กแย้มยิ้มพริ้งพราย กล่าวว่า "**แป๊ะชิงแซ** *(ท่านผู้แซ่แป๊ะ)*
กล่าวถูกต้อง ตำหนักตัณหาฟ้าส่งคนลอบฆ่าตัวแทนฝ่ายธัมมะทั้งห้า จน
ใจที่พวกเราไม่มีหลักฐานระบุว่าเป็นการกระทำของพวกมัน ได้แต่สับเปลี่ยนตัว
สำนักเตียมชัง กัวะชัง งังทัง อึ้งซัวไม่อาจส่งคนมา ได้แต่มาเชิญท่านผู้เฒ่า..."

น.นพรัตน์ : แปล

แป๊ะแชอีเห็นเอี๊ยบมั่งเส็กใต้แสงจันทร์คิ้วเรียวราวภาพวาด ฟันเล็กๆ ขาวสะอาด ต่อให้แป๊ะแชอีที่กรุ้งกริ่งกรุยกราย ยังใจสะท้านหวั่นไหว กล่าวว่า "เราอายุมากกว่าพวกเจ้าไม่มากนัก อย่าเรียกผู้อาวุโสไปแล้ว"

เอี๊ยบมั่งเส็กเผยอยิ้ม ไม่กล่าวกระไร ยิ้มนี้กลับบาดอารมณ์ แป๊ะแชอีระงับสติแล้วกล่าว "ตามกฎการประลอง พวกเราเมื่อเปลี่ยนตัวแต่กลางคันต้องผ่านห้าด่านของฝ่ายตรงข้ามก่อน"

เอี๊ยบมั่งเส็กผงกศีรษะกล่าวว่า "**โหงวซุ้งติ้งฮวบ** *(ค่ายกลห้าธาตุ)* ของตำหนักตัณหาฟ้าร้ายกาจยิ่ง จึงจู้จึงขอให้แป๊ะเฮียรุดไป"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "ซึ่งความจริง แม้ไม่มีคำสั่งของจึงจู้ เราก็จะไป..." มันกล่าวด้วยความเคียดแค้นว่า "หากมิใช่ขงเบ้งอธรรมแห่งตำหนักตัณหาฟ้า เราไยต้องมีสภาพเช่นนี้ เซี่ยงฮึง ไยต้องเป็นเช่นนี้"

เอี๊ยบมั่งเส็กขมวดคิ้วเรียวงามกล่าวว่า "เรื่องของเซี่ยงฮึงเจ้เจ๊ พวกเราเสียใจยิ่ง..."

แป๊ะแชอีพลันหัวร่อดังๆ สามครั้ง สร้างความแตกตื่นแก่นกกาบนค่าคบริมฝั่งบินเตลิดขึ้น ปากกล่าวว่า "มีอันใดต้องเสียใจ คนไม่ทราบสู่แห่งหนใด ดอกท้อยังแย้มรับวสันต์ ไป ไป ไป" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า "อาศัยพวกเราทั้งสี่ดิดฝ่าด่านห้าธาตุ คล้ายยังไม่เพียงพอ"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่า "ย่อมไม่เพียงพอ ยังต้องเชิญอีกสองท่าน"

แป๊ะแชอีทวนคำ *"สองท่าน"* เอี๊ยบมั่งเส็กอธิบายว่า "เราสองเฮียม่วยผนึกกำลังจู่โจมตลอดมา นับเป็นชนชั้น *'รุ่นเก่า'* ย่อมเทียบพวกท่านที่เป็น *'ผู้เฒ่า'* ไม่ได้ ดังนั้นพวกเราทั้งสองถือเป็นคนเดียว"

แป๊ะแชอีส่งเสียงดังอ้อ ถามว่า "ยังมีอีกสองท่านเป็นใคร?"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ชิงกล่าวว่า "อีกสองท่านหากยอมลงมือ ต้องรับสถานการณ์ได้แน่นอน"...

หลวงจีนหน้าแดงเดินหมากรุกฆาต จากนั้นตบก้อนหินที่ขีดเป็น

ดารางหมากรุก หัวร่อพลางกล่าวว่า “ท่านตายแล้ว ท่านตายแน่แล้ว”

คนเล่นหมากรุกด้วยเป็นนักพรตซูบผอม ตามุสิกจมูกงองุ้ม เหลือกตาตลอดเวลากล่าวว่า “มีอันใดน่ายินดี เราไม่แน่นักว่าจะแพ้” พลางเดินหมากอีกตาหนึ่ง

หลวงจีนหน้าแดงครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยเดินอีกหมากหนึ่ง กล่าวว่า “ท่านยังคงแพ้แน่นอน”

นักพรตผอมซูบกล่าวคำ “ไม่แน่นัก” ถือหมากค้างอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังไม่อาจวางลง แสดงว่าแพ้แน่นอน สีหน้ายิ่งมายิ่งเคร่งเครียด

หลวงจีนหน้าแดงลูบหนังท้อง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หมากกระดานนี้ พวกเราเล่นตั้งแต่ฟ้ามืดค่ำจนฟ้าสว่าง ในที่สุดปายเจี้ยวซิ้งเจ็ง *(หลวงจีนวิหคเหิน)* โค่นโกวบักเต้าเจี้ยง *(นักพรตไม้แห้ง)* แพ้พ่าย กลายเป็นตำนานที่เล่าลือมิรู้จบ”

นักพรตผอมซูบรับฟังจนเป็นรสชาติสุดทนทาน กล่าวว่า “ตั้งแต่ฟ้ามืดค่ำจนฟ้าสว่างอันใด เราเพิ่งเล่นเมื่อตอนฟ้ารำไร”

หลวงจีนวิหคเหินชนะกระดานหนึ่ง อารมณ์ดีเป็นพิเศษ กล่าวโดยไม่ถือสาว่า “ฟ้ามืดฟ้าสว่าง ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน”

นักพรตไม้แห้งพลันตบก้อนหิน กระแทกเม็ดหมากรุกกระดอนขึ้น กระชากเสียงว่า “เช่นเดียวกันอันใด อย่างนั้นท่านแพ้หรือชนะ ก็เป็นเช่นเดียวกันแล้ว”

หลวงจีนวิหคเหินหน้าแดงก่ำ ร้องว่า “ท่านไม่ยอมรับการพ่ายแพ้?”

นักพรตไม้แห้งกล่าวว่า “เราไม่แพ้ ไยต้องยอมรับ?”

หลวงจีนวิหคเหินบันดาลโทสะ แผดค่าว่า “ผีตายซาก มา มา มา พวกเราสู้กันสามร้อยกระบวนท่าแล้วค่อยว่ากล่าว”

นักพรตไม้แห้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า “คุยโอ่อันใด พวกเราสู้กันหนึ่งร้อยยี่สิบกว่าครั้ง ไม่เคยประมือครบร้อยกระบวนทา คิดสู้สามร้อยกระบวนท่า ท่านทนทานได้หรือ?”

น.นพรัตน์ : แปล

หลวงจีนวิหคเหินเดือดดาลถึงขีดสุด พลิกข้อมือชักขวานคู่สีทองออกมา

นักพรตไม้แห้งหน้าเขียวคล้ำ ผุดลุกขึ้นตามติด คว้าหลาวแหลมที่พิงอยู่ข้างต้นไม้มาถือมั่น

หลวงจีนวิหคเหินดูไปอ้วนฉุอุ้ยอ้าย แต่ยามเคลื่อนไหวคล้ายมารพิษอันปราดเปรียว ควงขวานดุจเงาอาทิตย์เจิดจรัส พวยพุ่งประกายแรงกล้าใส่หน้านักพรตไม้แห้ง

นักพรตไม้แห้งระวังอยู่ก่อน ส่งเสียงตวาดก้อง จ้องแทงหลาวแหลมลง

หลวงจีนวิหคเหินไขว้ขวานคู่ ต้านรับอย่างสุดกำลัง

เสียงดังสะท้านขุนเขาบรรพต หลวงจีนวิหคเหินถูกกดกระแทกสองเท้าจมลึกไปในดิน นักพรตไม้แห้งกลับพุ่งถอยไปบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ทั้งสองถูกพลังของกันและกันกระแทกเลือดลมพลุ่งพล่านแต่ยังยืนหยัดตั้งท่า ตระเตรียมจู่โจมเป็นคำรบสอง

ดูจากสีหน้าของทั้งสอง เพลิงพิโรธในอก เกรงว่าไม่มีผู้ใดยับยั้งการต่อสู้ครั้งนี้ได้

พลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีที่สดใสกว่าสกุณาร่ำเริงไพรเสียงหนึ่งดังว่า "**ได้ซือ** *(คำยกย่องหลวงจีนเป็นมหาสมณะ)* **เต้าเจี้ยง** *(คำยกย่องนักพรตเป็นผู้บรรลุธรรม) ร่างแหคลุมยุทธจักร ปลามังกรไร้ที่พึ่ง*"

หลวงจีนวิหคเหินอุทานดังอา กล่าวว่า "เป็นเอี๊ยบน้อย"

สุ้มเสียงบุรุษอีกเสียงหนึ่งดังว่า "ยังมีเอี๊ยบใหญ่"

นักพรตไม้แห้งพุ่งตัวลงมา ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ หลวงจีนวิหคเหิน กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า "จึงจู้ใช่มีคำสั่งใดหรือไม่?"

เห็นนักศึกษากลางคนผู้หนึ่งเดินช้าๆ เข้ามากล่าวว่า "ไม่เพียงพวกท่าน ยังมีเรา"

ชายชราชุกมือทั้งสองอีกคนหนึ่งก็ปรากฏกายขึ้น กล่าวว่า "ยังมีเล่าเฒ่า"

ขุมกำลังอธรรม

นักพรตไม้แห้งมองดูเอี๊ยบชอสิม เอี๊ยบมั่งเส็กสองเฮียม่วย แป๊ะแชอี และผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ทั้งสี่ ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า "พวกท่านมาแล้ว เราทราบว่าเป็นเรื่องราวใดแล้ว"

หลวงจีนวิหคเหินยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า "เป็นเรื่องราวใด?"

นักพรตไม้แห้งกล่าวกับเอี๊ยบชอสิมว่า "จึงจู้ให้พวกเราฝ่าค่ายกลห้าธาตุของตำหนักตัณหาฟ้า ใช่หรือไม่?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "มีแต่ฝ่าค่ายกลห้าธาตุ พวกเราจึงมีสิทธิ์เข้าร่วมการประลองบนยอดเขาปวยไล้ฮง มีแต่เอาชัยจากการประลอง บู๊ลิ้มฝ่ายธัมมะจึงมีวันอยู่อย่างสงบหนึ่งปี เหล่านี้ล้วนพึ่งหวังผู้อาวุโสทั้งหลายกอบกู้ชะตากรรม"

นักพรตไม้แห้งกล่าวว่า "เจ้าช่างเจรจา สมกับที่จึงจู้ใช้มาเรียกระดมคนทั้งหมด"

มันกล่าวทีละคำว่า *"แต่เราไม่ไป"*

ทุกผู้คนตะลึงลานกับที่

นักพรตไม้แห้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ค่ายกลห้าธาตุของตำหนักตัณหาฟ้า ฟังว่าเป็นยอดค่ายกลจากแดนอาทิตย์อุทัย อยู่ในความควบคุมของเซ็นเงสึ คุระริวเค็น คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือสำนักอิขะ ฝึกค่ายกลเจ็ดปี ฝึกดาบสิบปี พอเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน ก็เป็นที่ชื่นชมของประมุขตำหนัก

ตัณหาฟ้า เชื้อเชิญให้ควบคุมค่ายกลห้าธาตุ เราหยั่งความตื้นลึกหนาบางของคนผู้นี้ไม่ออก ดังนั้นไม่ไป"

เอี๊ยบชอสิมคิดกล่าวกระไร นักพรตไม้แห้งโบกมือชิงกล่าวว่า "เราแตกต่างกับพวกเจ้า พวกเจ้าหากมิใช่ชนชั้นรุ่นเก่าบึงปลาบิน ก็เป็นชนชั้นผู้เฒ่า พวกเราเพียงเป็นสหายของประมุขหมู่ตึกปลาบินเราสามารถไม่ไปได้"

แป๊ะแชอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "หรือท่านไม่เคยได้ยินคำ *'เพราะเพื่อสหาย ยอมถูกมีดปักชายโครง'* มาก่อน?"

นักพรตไม้แห้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หากถูกมีดปักชายโครงพอทำเนา แต่หากเป็นศัตรูกับเซ็นเงสี คุระริวเด็น ศีรษะต้องถูกปลิดลง เราจึงไม่ไป"

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันเรียกหาว่า *"เต้าเจี้ยง"*

นักพรตไม้แห้งใจสั่นสะท้าน ทุกผู้คนในบริเวณก็รับฟังจนจิตใจหวั่นไหว สุ้มเสียงนี้ไพเราะหูนัก หากร้องเพลงขับกล่อม ต่อให้ฟังจนตายก็ยินยอม

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงท่านสมควรไป"

นักพรตไม้แห้งมองดูผิวพรรณขาวละเอียดอ่อนดุจขนนก ตากระจ่างที่นุ่มนวลดั่งจันทร์เพ็ญของนาง พลันรู้สึกดวงตานางคล้ายบึงน้ำอันลึกล้ำบันดาลให้ผู้คนต้องจมลงไป รีบเบนเบือนสายตา ยามกะทันหันไม่อาจตอบได้

ทุกผู้คนล้วนรู้สึกการปฏิเสธนางเป็นเรื่องโหดเหี้ยมประการหนึ่ง ดังนั้นพากันถลึงมองนักพรตไม้แห้งเป็นจุดเดียว

หลวงจีนวิหคเหินพลันกล่าวว่า "แล้วไปเถอะ"

มันกลับกราบกรานต่อนักพรตไม้แห้ง กล่าวว่า "วิงวอนท่านอย่าได้ไปแล้ว"

ทุกผู้คนไม่ทราบหลวงจีนวิหคเหินไฉนกล่าวเช่นนี้ หลวงจีนวิหคเหินโคลงศีรษะกล่าวว่า "ในชีวิตเรากลัววีรบุรุษจอมปลอม ความจริงขวัญอ่อน แต่อวดอ้างเป็นลูกผู้ชายที่สุด ท่านไม่ไป เราไปเอง"

นักพรตไม้แห้งชี้หน้าร้องว่า "ผู้ใดว่าเราขวัญอ่อน?"

หลวงจีนวิหคเหินเหลือกตากล่าวว่า "นี่ไยต้องถามมากความ?"

นักพรตไม้แห้งกระทืบเท้ากล่าวว่า "ตกลง ท่านไป เราจะไม่ขัดขวางท่าน เราถือว่าสหายเราตายไปคนหนึ่ง"

หลวงจีนวิหคเหินยิ้มพลางถามว่า "นอกจากเราแล้ว ท่านยังมีสหายคนที่สองหรือ?"

นักพรตไม้แห้งหมุนตัวหมายจากไป แต่แล้วชะงักเท้า ทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านคิดไปแน่นอน?"

หลวงจีนวิหคเหินย้อนถามว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าในชีวิตเราชมชอบอะไรที่สุด?"

"ชมดูเรื่องสนุกสนาน"

"นั่นก็ใช่แล้ว มีเรื่องสนุกสนานปานนี้ เราไม่ไปร่วมด้วยคงต้องสำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต"

นักพรตไม้แห้งหยุดยั้งยืนหยัด ถามว่า "พวกเจ้าคิดฝ่าค่ายกลห้าธาตุทราบหรือไม่ว่าผู้ดูแลค่ายกลห้าธาตุเป็นผู้ใด?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "จึงจู้บอกว่า นี้ปุกเฮียวดูแลค่ายกลดิน ลิ้วบ้ออิงดูแลค่ายาลไฟ อื่นๆ ไม่ทราบชัด"

นักพรตไม้เหินกล่าวว่า "นี้ปุกเฮียวกับลิ้วบ้ออิงเป็นสองในเจ็ดบุคคลน่ากลัวของบู๊ลิ้ม ตอนนี้พวกมันเฝ้าด่านดินไฟ ภายใต้การควบคุมบงการของเซ็นเงสี อานุภาพจะเพิ่มพูนเป็นห้าเท่า"

หลวงจีนวิหคเหินยิ้มพลางกล่าวว่า "นั่นไม่นับเป็นอย่างไรได้"

นักพรตไม้แห้งเหลียวมองเขาแวบหนึ่ง กล่าวว่า "อย่างนั้นเฮ้งตั่งเล่า?"

หลวงจีนวิหคเหินรับฟังจนกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า "เจ้าอุบาทว์เฮ้งตั่งดูแลค่ายกลใด?"

"ค่ายกลทอง"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันถามว่า "อีกสองค่ายกลอยู่ในความดูแลของผู้ใด?"

"เท่าที่ทราบ ล้งแชอูดูแลค่ายกลไม้"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันเปล่งเสียงหัวร่อระคายหู เสียงหัวร่อพอดังในแขนเสื้อบังเกิดเสียงโลหะกระทบกัน ฟังดูคล้ายมีคนตัวเล็กสิบเจ็ดสิบแปดคนอยู่ในแขนเสื้อใช้กระบี่ต่อสู้กัน

เมื่อชะงักเสียงหัวร่อ ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "ประเสริฐ ล้วนมาแล้ว อีกคนหนึ่งเล่า?"

นักพรตไม้แห้งกล่าวว่า "เราไม่ทราบผู้ดูแลค่ายกลน้ำเป็นใคร แต่อาศัยคนเหล่านี้ก็พอแล้ว"

หลวงจีนวิหคเหินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เราทราบแล้วยิ่งคิดรุดไป ท่านยังไม่ไปอีกหรือ เราชิงชังอยู่ร่วมกับสหายขวัญอ่อนดั่งมุสิกที่สุด"

นักพรตไม้แห้งทอดถอนใจกล่าวว่า "ผู้ใดบอกว่าเราจะไม่ไป?"

หลวงจีนวิหคเหินลิงโลดยินดีจนกระโดดปราดขึ้น โยกคลอนร่างนักพรตไม้แห้ง กล่าวว่า "เราทราบแต่แรกว่าในสหายของเราไม่มีคนขลาด..."

นักพรตไม้แห้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า 'เราที่ร่วมทาง มิใช่กลัว ท่านกล่าวหาเราเป็นคนขลาด หากแต่ไม่คิดสูญเสียคนเล่นหมากรุกกับเรา"

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันกล่าวว่า "ฝ่ายตรงข้ามมีเซ็นเงสี คุระริวเค็น ล้งแชอู เฮ้งตั่ง นี้ปุกเฮียว ลิ้วบ้ออิงและพวก พวกเราก็มีคนผู้หนึ่ง" นางกล่าวอย่างเฉื่อยชา *"พวกเรามีเทพพยากรณ์"*

นักพรตไม้แห้งกล่าวด้วยความลิงโลดเป็นครั้งแรกว่า "เมื่อมีเทพพยากรณ์ คาดว่ารับมือเซ็นเงสีได้"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชาไม่กล่าวกระไร แต่ทุกผู้คนไม่ทันสนใจ

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "เต้าเจี้ยงเคยเห็นเทพพยากรณ์หรือไม่?"

นักพรตไม้แห้งสั่นศีรษะกล่าวว่า "เราเพียงทราบว่าเขาเป็นยอด

ฅนพิสดาร แตกฉานโหราพยากรณ์ อีกทั้งทำนายทายทัก เป็นผู้กล้าธรรมดาที่สถิตอยู่ในจิตใจสามัญชนทั้งหลาย"

แป๊ะแชอีกล่าวเสริมขึ้น "เราก็เคยได้ยินวีรกรรมเหล่านี้ เหล่าขันทีโฉดครองเมืองเพียงเกรงกลัวคนผู้นี้ เขาเมื่อแตกฉานวิชาค่ายคูประตูกลสมควรมีส่วนช่วยในการทำลายค่ายกลห้าธาตุ"

เอี๊ยบมั่งเส็กเป็นผู้ที่ดูแจ่มใสตลอดเวลา พลันเรียกหาว่า "ผู้อาวุโสแซ่ก๊ก"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่คล้ายตื่นจากความฝัน ส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง

เอี๊ยบมั่งเส็กยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ผู้อาวุโสรู้จักเทพพยากรณ์ ลี้โป่วอีหรือไม่?"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ฝืนหัวร่อ กล่าวว่า "ไม่รู้จัก หมอดูร้านตลาดไม่ทราบมีมากน้อยเท่าใด เราไหนเลยรู้จัก?"

คำพูดพอกล่าว รู้สึกตนเองพูดปดต่ออิสตรีที่บริสุทธิ์ดุจดอกไม้ขาวเช่นนี้ เป็นเรื่องน่าละอายนัก แต่มันก็ไม่อาจบอกความจริงได้

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "ค่ายกลห้าธาตุของตำหนักตัณหาฟ้าตั้งอยู่ที่ใด?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "ที่แชเต็งก๊ก *(หุบเขาหยกเขียว)* ภูเขาไต้หมวยซัว ก่อนถึงยอดเขาปวยไล้ฮงเก้าสิบห้าลี้ ห่างจากที่นี้หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสามลี้"

หลวงจีนวิหคเหินถลึงตากล่าวว่า "อย่างนั้นยังรออันใด?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "รอให้เรากล่าวกับน้องสาวเราสักหลายประโยคก่อน"

มันฉุดดึงแขนเสื้อของเอี๊ยบมั่งเส็ก เดินถึงริมหน้าผา

ยามนี้อรุโณทัยเพิ่งไขแสง แสงอุทัยย้อมสองข้างแก้มที่ซีดขาวของเอี๊ยบมั่งเส็ก ดุจดั่งเคลือบชาดชั้นหนึ่ง

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "มั่งเส็ก เจ้าไฉนบอกว่าเทพพยากรณ์จะลงมือ?"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ข้าพเจ้าหลอกพวกเขา"

"เจ้าทำเช่นนี้ ใช่คำนึงถึงผลสุดท้ายหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า การศึกครั้งนี้ต้องพกความหาญฮึก จึงสามารถเอาชัย"

เอี๊ยบชอสิมเงียบงันไป ในลมอรุณบังเกิดเสียงเอี๊ยบมั่งเส็กร้องเพลงเบาๆ เสียงเพลงคล้ายเสียงขลุ่ยสอดคล้องรับกับเสียงขับขานของสกุณา

ในที่สุดเอี๊ยบชอสิมทอดถอนใจกล่าวว่า "หากแม้ลี้โป่วอีลงมือจริงๆ ก็ประเสริฐ"

สองเฮียม่วยหวนกลับไปหาแป๊ะแชอีและพวก เอี๊ยบชอสิมประสานมือกล่าวว่า "ขออภัย พวกเราออกเดินทางเถอะ"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ ระหว่างทางค่อยหารือเรื่องจู่โจมทำลายค่ายกลห้าธาตุ"

คำสนทนาของทุกผู้คนเคลื่อนห่างออกไปทุกขณะ

แสงอาทิตย์ลอยสูงขึ้น สาดส่องหน้าผาไต้เคี้ยวซัวสว่างไสว

บนหน้าผาไม่มีคน

มิคาดยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า "ผู้อาวุโส ท่านไม่ฝ่าค่ายกลห้าธาตุจริงๆ?"

ยนนกเส้นหนึ่ง

ที่ริมหน้าผาตะไคร่รกครึ้ม ใต้หน้าผามีถ้ำโพรงเว้าลึกลงไปแห่งหนึ่ง

ในถ้ำโพรงมีผู้คนสองคนหมุนวนขึ้นมาดุจวิหคมหึมา

ซึ่งความจริง ที่เหินวนขึ้นมาเพียงเป็นคนผู้หนึ่ง อีกคนหนึ่งถูกคว้าจับปกเสื้อชักนำขึ้นมา

คนทั้งสอง หนึ่งเป็นชายหนุ่มอายุเยาว์ คิ้วดกหนาตาโต รูปร่างกำยำ เค้าหน้าแฝงแววไร้เดียงสา

อีกผู้หนึ่งย่างเข้าวัยกลางคน ไว้เคราห้าแฉกพัดพลิ้วตามลม หางตาซ้ายมีไฝแดงเม็ดหนึ่ง ดวงตาเรียวยาว ประกายตาเจิดจ้า แววตากลับแฝงความกร้านกรำชนิดหนึ่ง

ชายหนุ่มอายุเยาว์พอขึ้นสู่หน้าผาก็ร้องเรียกว่า "ผู้อาวุโส..."

ชายกลางคนชิงบอกว่า "สงบเสียงไว้ แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่มีโสตประสาทดียิ่ง เจ้าเอ่ยปากกล่าววาจา ต้องการให้พวกเขาได้ยินหรือ?"

ชายหนุ่มอายุเยาว์ร้อนรุ่มกว่าเดิม กล่าวว่า "ไม่ให้พวกเขาได้ยิน? ผู้อาวุโส ท่านไม่ไปจริงๆ?"

...ชายกลางคนย่อมเป็นเทพพยากรณ์ลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีถลึงตาใส่ชายหนุ่มอายุเยาว์ กล่าวว่า "เจ้าเรียกเราว่าอะไร?"

ชายหนุ่มอายุเยาว์เรียก "ผู้อาวุโส..." จากนั้นเปลี่ยนเป็นเรียกหาว่า

"ลี้ตั่วกอ *(พี่ใหญ่แซ่ลี้)*"

...ชายหนุ่มอายุเยาว์ คือ โป่วมึ่งปวยนั่นเอง

ในสี่ศิษย์ประมุขหมู่ตึกปลาบินซิมแซน่ำ โป่วมึ่งปวยฝีมืออ่อนด้อยที่สุด คราใดที่เกิดเรื่อง กลับห้าวหาญองอาจที่สุด ภายหลังอสูรใจกอบ้วยม้วกฉกฉวยโอกาสที่ประมุขหมู่ตึกปลาบินถูกพิษ คิดลงมือด้วยอำมหิต ลี้โป่วอีจู่โจมสังหารอสูรใจทันเวลา ประมุขหมู่ตึกปลาบินมีนิสัยดื้อรั้น ผูกความแค้นกับลี้โป่วอีด้วยเรื่องของภรรยา เห็นโป่วมึ่งปวยได้รับการช่วยเหลือจากลี้โป่วอีสองครั้งคราว จึงขับออกจากสำนัก ดังนั้นโป่วมึ่งปวยติดตามลี้โป่วอีออกท่องยุทธจักร

ลี้โป่วอีคาดคำนวณว่า อสูรใจลอบสังหารตัวแทนฝ่ายธัมมะทั้งห้าเพื่อบีบบังคับให้ชมรมด้ามดาบทุ่มเทกำลังสำคัญออกมา จากนั้นขุดหลุมพรางกำจัดฆ่าทิ้ง ดังนั้นลี้โป่วอีและโป่วมึ่งปวยจับเจ่าเฝ้ารออยู่ในถ้ำโพรงใต้หน้าผาภูเขาไต้เคี้ยวซัวตลอดเวลา

หลวงจีนวิหคเหินกับนักพรตไม้แห้งล้วนเป็นสหายของประมุขหมู่ตึกปลาบิน ไม่มีเหตุผลที่นิ่งดูดาย ลี้โป่วอีทราบว่า หากตนคิดลอบช่วยเหลือชมรมด้ามดาบ ต้องทำความเข้าใจกับการเตรียมการของฝ่ายธัมมะและสภาพของศัตรูก่อน ในที่สุดพวกตนรอจนได้ข่าวคราวแล้ว

โป่วมึ่งปวยยังรบเร้าถาม คล้ายกับว่าถามไม่ได้คำตอบต้องไม่เลิกรา "ลี้ตั่วกอ ท่านจะไปหรือไม่?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เราทราบสาเหตุที่ซิมจึงจู้ขับเจ้าออกจากสำนักแล้ว"

โป่วมึ่งปวยงงงันวูบ ลี้โป่วอีกล่าวต่อ "ซิมจึงจู้กระทำการใด ต้องมีความมั่นใจเปี่ยมล้น ไม่ชมชอบพูดมาก สำหรับเจ้า เรื่องราวยังไม่เริ่มต้นก็ถามนั่นถามนี่ไม่หยุดหย่อน"

โป่วมึ่งปวยลูบศีรษะ กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไฉนเป็นเช่นนี้?"

ลี้โป่วอีกลับปลอบโยนว่า "เจ้าก็ไม่ต้องตำหนิตัวเอง แต่หากคิด

เป็นศิษย์ของซิมจึงจู้ เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

โป่วมึ่งปวยหน้านิ่วคิ้วขมวด ลี้โป่วอีจึงกล่าว "พวกเขาคิดฝ่าค่ายกลห้าธาตุ หากเจ้าสามารถประกอบความดีความชอบ เหล่าผู้อาวุโสสำนักเตียมชัง กัวะชัง งังทัง อึ้งซัว จะช่วยพูดจาให้อาจารย์เจ้ารับเป็นศิษย์อีกครา"

โป่วมึ่งปวยค่อยยิ้มออกมา ถามว่า "ลี้ตั่วกอ ข้าพเจ้าจะช่วยผู้อาวุโสฝ่ายธัมมะฝ่าค่ายกลของตำหนักตัณหาฟ้าอย่างไร?"

ลี้โป่วอีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "เรื่องนี้ไม่ง่ายดายนัก" เขากล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "วิชานินจาแดนอาทิตย์อุทัยลี้ลับพิสดาร หากไม่ล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบาง ยากจะรับมือได้ แต่นินจาแดนอาทิตย์อุทัยขาดจิตใจอันกว้างขวาง ความยึดมั่นต่อคุณธรรม ยังมีวิธีจู่โจมทำลายได้ เพียงแต่..." เขากล่าวอย่างครุ่นคิด "เซ็นเงสึ คุระริวเค็นเป็นยอดคน วิชานินจาของสำนักอิชะเดี่ยวกรำมันเด่นล้ำกว่าเดิม ฟังว่าในการศึกครั้งหนึ่ง โชกุนผู้หนึ่งส่งกำลังสองร้อยเก้าสิบสี่คนล้อมจับมัน มันสวมชุดดำใส่หมวกเล้ย เดินไปในกลุ่มศัตรูทุกสองก้าวจะฟันคนคนหนึ่ง ผู้คนร่วมสามร้อยคน กลับไม่มีผู้ใดฟันถูกกลางหลังมัน พลังฝีมือคนผู้นี้เป็นที่คาดคิดได้ อย่าว่าแต่หลังจากที่มันเข้าสู่แผ่นดินตงง้วน ยังฝึกวิทยายุทธ์ตงง้วน ยิ่งยากจัดการได้"

โป่วมึ่งปวยร้องโพล่งว่า "ฟังว่าในยุทธจักรมีคนฉายาเฮ็กอีแป๊ะยิ่ม *(เสื้อดำอาวุธขาว)* ใช่เป็นเซ็นอิจิ โคคุริว ผู้นี้หรือไม่?"

"มิใช่เซ็นอิจิ โคคุริว เขาเรียกว่าเซ็นเงสึ คุระริวเค็น"

โป่วมึ่งปวยเกาศีรษะกล่าวว่า "เซ็นอิจิอะไรนั่นมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้จริงๆ?"

"ไม่เพียงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ระหว่างนี้เขาอยู่ร่วมกับขงเบ้งอธรรมที่เป็นมันสมองของตำหนักตัณหาฟ้า มีวิชาความรู้เพิ่มเติม นอกจากนี้เฮ้งตั่ง ล้งแชอู นี้ปุกเฮียว และลิ้วบ้ออิงที่ดูแคลนค่ายกลห้าธาตุก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา"

"อย่างนั้นไม่ไปได้หรือ?"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อยค่อยกล่าวอย่างจริงจังว่า "ผู้คนกำหนดกฎเกณฑ์มากหลาย บางครั้งถูกต้อง บางคราไม่แน่ว่าถูกต้อง สมมติว่าคนผู้หนึ่งสมควรกตัญญูต่อบิดามารดา จงรักภักดีต่อฮ่องเต้ ตามหลักการนั้นถูกต้อง แต่หากว่า *'บิดาให้บุตรตาย บุตรมิอาจไม่ตาย'* หรือวา *'ฮ่องเต้ให้ข้าในพระองค์ตาย ข้าในพระองค์มิอาจไม่ตาย'* ก็ไม่แน่ว่าถูกต้อง หากว่าบิดามารดากระทำความชั่วร้าย บุตรธิดาใช่สมควรสนับสนุนหรือไม่ หากแม้นฮ่องเต้ไร้ทศพิธราชธรรม ประชาราษฎร์ใช่สมควรจงรักภักดีหรือไม่ ต้องขึ้นอยู่กับความคิดอ่านของแต่ละบุคคล สรุปแล้ว ต่ำใต้ถูกกฎเกณฑ์มากหลายผูกมัดไว้ หากผูกมัดแน่นเกินไป จะทำให้คนอึดอัดใจตาย หากผ่อนคลายไป จะทำให้คนประพฤติเหลวแหลก ทุกประการอยู่ที่ความพอดี" เขากล่าวต่อช้าๆ "ในยุทธจักรมีกฎเกณฑ์มากหลาย เช่น *'มีบุญคุณต้องทดแทน มีความแค้นต้องชำระ ระบบตาต่อตา หนี้โลหิตล้างด้วยโลหิต'* ไม่ว่ามันถูกหรือไม่ แต่ก็เป็นวิธีรวบรัดที่สุด เป็นวิธีที่จะชำระความแค้นที่สุด หลายร้อยปีมานี้ ฝ่ายธัมมะและอธรรมไม่ทราบเกิดการต่อสู้ใหญ่น้อยกี่ครั้ง สูญเสียชีวิตมากน้อยเท่าใด ค่อยกำหนดวิธีที่สมเหตุสมผล สามารถหลีกเลี่ยงการหลั่งโลหิตขึ้น นั่นคือ แต่ละปีจะส่งตัวแทนฝ่ายละห้าคน ทำการประลองบนยอดเขาปวยไล้ฮง อาศัยการต่อสู้ห้ารอบตัดสินผลแพ้ชนะ"

โป่วมึ่งปวยกะพริบตาถามว่า "ไฉนไม่ใช้วิธีอื่น เช่นเล่นหมากรุกทายปริศนาหรือประลองดื่มสุรา เช่นนี้ไยมิใช่กระทั่งโลหิดก็ไม่ต้องรินหลั่งแล้ว?"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "ความคิดที่ดี แต่ผู้ที่กุมอำนาจฆ่าฟันผู้อื่น ชมชอบเห็นคนเสี่ยงชีวิตเพื่อเขา นอกจากสักวันหนึ่งเจ้าเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ความคิดของเจ้าอาจสัมฤทธิผล" เอ่ยถึงตอนนี้ตาทอประกายวูบกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "แต่เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าอาจจะเป็นคนยกเลิกการละเล่นที่ปราศจากคาวเลือดเป็นคนแรก"

โป่วมึ่งปวยรีบกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ ไม่เด็ดขาด"

น.นพรัตน์ : แปล

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เราทราบว่าเจ้าไม่ แต่ตามกฎระเบียบของฝ่ายธัมมะและอธรรม ก่อนการประลองสามเดือน ต้องส่งรายชื่อของกันและกันให้กับอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อความยุติธรรม หากคิดเปลี่ยนตัวก่อนการประลองหนึ่งเดือน ต้องฝ่าด่านของฝ่ายตรงข้าม เปลี่ยนตัวหนึ่งคนฝ่าหนึ่งด่าน เปลี่ยนตัวห้าคนฝ่าห้าด่าน หากฝ่าด่านได้ จึงสามารถเข้าร่วมการประลอง"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "แต่ตัวแทนของพวกเราทั้งห้าล้วนถูกคนของตำหนักตัณหาฟ้าฆ่าทิ้ง"

"ตำหนักตัณหาฟ้าส่งอสูรใจฆ่าคูต้วนตอ เม่งแชเล้า ฉิ้งอี้ไฮว้ เอ็งเซียวซัวะ และตั่วซือเฮียเจ้าซ่งมึ่งเต็ง แล้วจะเป็นไร หนึ่งนั้นอสูรใจไม่ได้เข้าสังกัดตำหนักตัณหาฟ้า สอง ตำหนักตัณหาฟ้าไม่ยอมรับเรื่อง สามเรื่องราวไร้หลักฐาน อสูรใจก็เสียชีวิต โต้เถียงไปก็ไม่มีประโยชน์ ซือแป๋เจ้าเห็นซึ้งถึงข้อนี้ ดังนั้นตัดสินใจโดยพลัน ส่งหลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งแป๊ะแชอี ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่และสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบฝ่าด่านห้าธาตุ แต่ดูจากสภาพตอนนี้ เกรงว่า..."

โป่วมึ่งปวยชิงกล่าวว่า "อื่นๆ ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าทราบเพียงว่าเอี๊ยบใหญ่กอกอมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ตั่วซือเฮียเราประลองกระบี่กับเขายังเอาชนะเขาไม่ได้ สุดท้ายเขาให้พวกเราสี่ซือเฮียตี๋บุกโดยพร้อมเพรียง พวกเรายังเอาชนะเขาไม่ได้"

"หมายความว่าเขามีฝีมือสูงเยี่ยม?"

"ย่อมสูงเยี่ยม เอี๊ยบใหญ่กอกอบอกว่าหากเอี๊ยบน้อยเจ้เจ๊อยู่ด้วย พวกเขาผสานเพลงกระบี่กัน ต่อให้พวกเรามีกำลังสิบคน เขายังเอาชนะได้"

ลี้โป่วอีทวนคำ "เอี๊ยบน้อยเจ้เจ๊" โป่วมึ่งปวยอธิบายว่า "คือเจ้เจ๊ที่ร้องเพลงนั้น"

แววตาของลี้โป่วอีแปรเปลี่ยนไป เคลือบคลุมด้วยแววเศร้าสร้อยชนิดหนึ่ง กล่าวว่า "นาง...นางเข้าสังกัดบึงปลาบินเมื่อใด?"

"นี่...คล้ายกับตอนที่ข้าพเจ้าอายุสิบสองขวบ มีอยู่ครั้งหนึ่งไปจับ

คางคกที่เชิงเขาหลีชัว พอดีพบพานนาง...ใช่แล้ว สิบสองปี"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "อย่างนั้นปีนี้เจ้าอายุเท่าใด?"

"ยี่สิบปีแล้ว"

"เจ้าอายุสิบสองปียังจับคางคก?"

โป่วมึ่งปวยรับคำ คล้ายนึกได้อันใด ร้องว่า "ไม่ถูกต้อง เป็นสิบสี่ปี ข้าพเจ้าจำได้ว่า ปีนั้นตะครุบจับคางคกฟันหักไปซี่หนึ่ง ข้าพเจ้าพบนางในปีนั้น นางสวมเสื้อผ้าสีเหลืองอ่อน ถักเปียน้อยๆ สองเส้น ใบหน้าขาวราวพอกแป้ง..."

"หมายความว่าเป็นเมื่อหกปีก่อน?"

"ใช่แล้ว เมื่อหกปีก่อน"

ลี้โป่วอีพึมพำว่า *"มิน่าเล่าคลับคล้ายกระไรปานนั้น ที่แท้เป็นเซียวเอี๊ยบจี้อ"*

"เซียวเอี๊ยบจี้ออันใด?"

ลี้โป่วอีปฏิเสธคำหนึ่ง โป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "นางเรียกว่าเอี๊ยบน้อยเจ้เจ๊ นอกจากกั่งอั้งเซี่ยวซือม่วยแล้ว นางงดงามที่สุด"

ลี้โป่วอีถามว่า "นางมีชื่อว่าอะไร?"

"เอี๊ยบใหญ่กอกอเรียกว่าเอี๊ยบชอสิม เอี๊ยบน้อยเจ้เจ๊เรียกว่าเอี๊ยบมั่งเส็ก ชื่อที่ไพเราะนัก แม้แต่ความฝันยังมีสีสัน"

"เจ้าชมชอบเอี๊ยบน้อยเจ้เจ๊ของเจ้ากระมัง?"

โป่วมึ่งปวยหน้าแดงวูบ ตะกุกตะกักว่า "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพียงเป็นชนชั้นรุ่นกลางของหมู่ตึก ไหนเลยคู่ควรกับเอี๊ยบน้อยเจ้เจ๊ที่เป็นรุ่นเก่า ปรกติยากจะมีโอกาสพูดจากับนาง..." เขาปลุกปลอบกำลังขวัญชั่วขณะค่อยกล่าวว่า "ในใจข้าพเจ้าคิดใกล้ชิดกับนาง แต่นาง...ชาเย็นยิ่ง และท่างเหินยิ่ง ไม่คล้ายเซี่ยวซือม่วย มาตรว่า...ดุด่าข้าพเจ้า แต่ยังสามารถอยู่ร่วมกับนาง" พลางยืนพิงต้นไม้ต้นหนึ่ง ครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ดูเจ้าคงคิดถึงเซี่ยวซือม่วยของเจ้า"

พลันหวนนึกถึงตนเองก็ครุ่นคำนึงถึงคนผู้หนึ่ง ต้องเจ็บแปลบปลาบใจไม่สามารถกล่าวต่อ

โป่วมึ่งปวยตะลึงลานชั่วขณะจึงกล่าว "ใช่แล้ว ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"

"มุ่งหน้าไปก่อนพวกมัน ศึกษาค่ายกลห้าธาตุแล้วค่อยว่ากล่าว"

โป่วมึ่งปวยลิงโลดยินดีจนกระโดดปราดขึ้น โห่ร้องว่า "ลี้ตั่วกอท่านยอมไปแล้ว?"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า "เราไหนเลยเคยบอกว่าไม่ไป?"

"ลี้ตั่วกอ พวกเราใช่จะฝ่าค่ายกลห้าธาตุก่อนหรือไม่?"

"คิดฝ่าค่ายกลห้าธาตุ ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก อย่าว่าแต่ค่ายกลห้าธาตุควรให้ตัวแทนทั้งห้าบุกฝ่า พวกเราไม่ควรทำลายกฎของยุทธจักร"

โป่วมึ่งปวยพลันยื่นมือคีบจับขนนกลายที่พัดพลิ้วลงจากกลางอากาศเส้นหนึ่ง ชมว่า "ขนนกที่สวยงามนัก" จากนั้นถามว่า "พวกเราจะออกเดินทางเมื่อใด?"

ลี้โป่วอีขณะจะตอบคำ "ในบัดดล" สายตาพลันจ้องจับบนขนนกในมือโป่วมึ่งปวย

...เป็นขนนกจากที่ใด?

...นี่เป็นขนของนก

...ขนนกพัดพลิ้วลงจากบนต้นไม้

...แต่บนต้นไม้หามีสิ่งมีชีวิตไม่

หากว่าบนต้นไม้มีสิ่งมีชีวิต ลี้โป่วอีมั่นใจว่าสามารถได้ยินความเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตนั้น

...ไม่มีนก ไหนเลยมีขนนก?

ลี้โป่วอีขยับกายวูบก็โผพุ่งขึ้นบนยอดไม้ ค้นพบรังนกในบัดดล

ในรังนกมีนกเล็กๆ ขนสีสวยงามสามตัว ล้วนตายไปแล้ว ลำตัวเล็กๆ ถูกบดบี้กระดูกอ่อนหักหมดสิ้น

...ผู้ใดฆ่านกน้อยทั้งสามตัวด้วยอำมหิตเช่นนี้?

...เพราะเหตุใดจึงทำร้ายนกน้อยที่น่ารักทั้งสามตัว?

ลี้โป่วอีเลิกคิ้ว พลันพบเห็นของสิ่งหนึ่ง

...เป็นโพรงแห่งหนึ่ง

โพรงแห่งหนึ่งจมลึกไปในค่าคบไม้ราวถูกมีดฟัน เบื้องล่างเป็นใบไม้แน่นหนา ลี้โป่วอีล้วงมือเข้าไปพบว่าค่าคบไม้อีกท่อนหนึ่ง มีโพรงลักษณะเดียวกันอีกแห่งหนึ่ง

ลี้โป่วอีกระโดดปราดลงสู่พื้น กล่าวว่า *"มันแวะมา ทั้งอยู่ที่นี้ตลอดเวลา"*

โป่วมึ่งปวยยืดคอถามว่า "ผู้ใด?"

คำถามนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจตอบได้ เนื่องเพราะลี้โป่วอีไม่เคยเห็นคนผู้นี้มาก่อน

ลี้โป่วอีกลับตอบคำถามนี้ว่า *"เซ็นเงสี คุระริวเค็น"*

ลำคอที่ยืดยาวขึ้นของโป่วมึ่งปวยยามกะทันหันหดกลับไปไม่ได้ กล่าวว่า "เป็นแซ็นอิจิอะไรนั่น?"

"เป็นเสื้อดำอาวุธขาวเซ็นเงสี คุระริวเค็น"

"มันไฉนอยู่ที่นี้?"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "มันอยู่ที่นี้ตลอดเวลา แอบฟังคำสนทนาของแป๊ะแชอีและพวก มันกบดานอยู่บนต้นไม้ กลัวนกน้อยส่งเสียงร้อง จึงบีบพวกมันตายดามือ จากนั้นบังคับใบมีดพุ่งออกจากรองเท้า แทงใส่คบไม้ วิชาเร้นกายนี้ มิใช่วิชาฝีมือของบู๊ลิ้มตงง้วนจริงๆ"

"เช่นนี้เป็นว่าคำสนทนาของพวกเราเมื่อครู่ ล้วนถูกเขาได้ยินแล้ว?"

"ไม่ ขณะที่สองเอี๊ยบใหญ่น้อยจากไป มันก็สะกดรอยตามไป พวกเราไม่ได้พบเห็นมัน มันก็ไม่ได้พบเห็นพวกเรา"

"เขาติดตามเอี๊ยบน้อยเจ้เจ็และพวกไปทำอะไร?"

ลี้โป่วอีขมวดคิ้วกล่าวว่า "พวกเราตามไปชมดู"

ขบวนม้าราชฑาง

เอี๊ยบชอสิม เอี๊ยบมั่งเส็ก หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้ง แป๊ะแชอี และผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ทั้งหกเดินทางห้าสิบกว่าลี้ บรรลุถึงจุดเปลี่ยนม้าของบึงนกกาน้ำ

บึงนกกาน้ำสงบร่มรื่น น้ำในบึงเป็นสีคราม ดอกดุกดูบนหน้าผาบ้างแดงบ้างขาว ลมโชยระรื่นเฉื่อยฉิว โชยพัดหญ้าเขียวขจีสองฟากฝั่งเอนลู่ตามลม

ที่นี้เพียงเป็นสถานที่เล็กๆ มีเพิงน้ำชาสองสามหลัง ผู้คนสิบกว่าหลังคาเรือน หน้าเพิงน้ำชาเลี้ยงม้าสิบกว่าตัว สำหรับขายให้กับคนสัญจร

เอี๊ยบมั่งเส็กกระตุ้นม้านำหน้า แป๊ะแชอีติดตามอยู่ด้านหลัง เหม่อมองปอยผมของนาง คล้ายมองจนซึมเซา

หลวงจีนวิหคเหินไสม้าถึงข้างกายแป๊ะแชอี ร้องเรียกว่า "นี่"

แป๊ะแชอีหาตอบคำไม่ คล้ายไม่ได้ยินก็มิปาน

หลวงจีนวิหคเหินร้องอย่างขุ่นเคืองว่า "ท่านตายแล้วหรือไม่?"

แป๊ะแชอีตอบว่า "ยังไม่"

"อย่างนั้นท่านทำอะไร?"

"เรากำลังดู ที่แท้ร้อยแก้วร้อยกรองทั้งหลาย ไม่อาจบรรยายอิริยาบถของหญิงงามนางหนึ่งได้"

หลวงจีนวิหคเหินลืมตาโพลง กล่าวว่า "ท่านว่าอะไร?"

"เรายังกำลังฟัง"

หลวงจีนวิหคเหินยังคิดถามต่อ แป๊ะแชอีชิงกล่าวว่า *"เรากำลังฟังเสียงลมหายใจของคนสะกดรอย ฟังความเงียบสงัดก่อนการลอบสังหาร"*

หลวงจีนวิหคเหินร้องคำ *"อะ..."* คำ *"ไร"* ยังไม่เปล่งจากปาก ม้าในจุดเปลี่ยนม้าทั้งสิบห้าตัว บ้างกระโดดข้ามรั้ว บ้างชนรั้วพังทลายห้อตะบึงมาดุจพายุ

แป๊ะแชอีร้องคำ *"ประเสริฐ"* มิคาดฝูงม้าไม่ได้ควบเข้าหาเขา หากแต่โอบล้อมใส่สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบ

ม้าของเอี๊ยบมั่งเส็กอยู่ด้านหลัง สีหน้าของเอี๊ยบชอสิมเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง คล้ายกับเรื่องที่เกิดขึ้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาก็มิปาน

ม้าพิโรธตะลุยตะบึง ขณะห่างจากเอี๊ยบชอสิมห้าวา พลันปรากฏผู้คนสิบห้าคนมุดออกจากท้องม้า พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ด้วยอากัปกิริยาหมดจดดุจเดียวกัน

ผู้คนทั้งสิบห้าคนกวัดแกว่งดาบฟันขาม้าด้ามยาว คมดาบสะท้อนประกายเย็นเยียบใต้แสงอาทิตย์

ประกายเย็นเยียบหมุนวน บังเกิดเสียงแหวกฝ่าอากาศดังแหลมเล็ก ดูท่าแต่ละดาบไม่เพียงสามารถตัดศีรษะ กระทั่งศิลาแลงก็ถูกผ่าเป็นสองเสี่ยง

ผู้คนสิบห้าคน ม้าเร็วสิบห้าตัว ดาบสิบห้าเล่มคุกคามเข้าหาสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบ

เอี๊ยบชอสิมนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหว ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่และพวกก็ไม่มีทีท่าเข้ามาช่วยเหลือ

จวบกระทั่งฝูงม้าห่างจากเอี๊ยบชอสิมไม่ถึงหนึ่งวา เอี๊ยบชอสิมค่อยกล่าวกับเอี๊ยบมั่งเส็กว่า "เราไปครู่หนึ่ง"

ขาดคำ ม้าด่างขาส่งเสียงร้องก้อง ไสม้าออกไป ดาบฟันขาม้าสามเล่มฟันพลาดผิด เอี๊ยบชอสิมเร่งม้าเข้าหาคนผู้หนึ่ง ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบหนึ่ง

ม้าอีกสองตัวจู่โจมพลาดผิด คนบนหลังม้าทั้งสองพากันหันหัวม้า

รุดมาช่วยเหลือ

เอี๊ยบชอสิมบังคับม้าพุ่งเฉียงๆ ผ่านม้าทั้งสองตัวไป พร้อมกันนั้นประกายกระบี่วูบสองคราว

เอี๊ยบชอสิมควบม้าเข้าหาม้าอีกสี่ตัว คนบนหลังม้าตัวแรกค่อยร่วงหล่นลงบนหลังม้า หลั่งโลหิตชโลมพื้นหญ้า

คนบนหลังม้าอีกสองตัวก็คลายมือปล่อยดาบ คนก็ร่วงหล่นลงสู่พื้น

อีกด้านหนึ่ง ม้าอีกสี่ตัวส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง คนทั้งสี่ร่วงหล่นลงจากหลังม้าโดยพร้อมเพรียง

เอี๊ยบมั่งเส็กรั้งบังเหียนหยุดม้า กระบี่ที่หว่างเอวยังสวมสอดอยู่ในฝักกระบี่สีเขียวเข้มดุจเดิม

ยามนั้นคนบนหลังม้าอีกแปดคนค่อยเห็นชัดตาว่า พวกพ้องที่เหลือทั้งเจ็ดล้มลงนอนจมกองเลือด ทุกผู้คนถูกกระบี่ที่ทรวงอก จบชีวิตในกระบี่เดียว

คนทั้งแปดแม้ตื่นตระหนก แต่ไม่ลนลาน รวมตัวกันอย่างรวดเร็วเรียงรายเป็นแถวเดียว ตั้งประจันกับเอี๊ยบชอสิม ห่างประมาณหนึ่งวา

เอี๊ยบชอสิมค่อยเอ่ยปาก ทอดถอนใจกล่าวว่า "พวกเจ้าอย่าเข้ามาอีก เราไม่คิดฆ่าพวกเจ้า"

คนทั้งแปดสบตากันวูบ พลันปลดคันเกาทัณฑ์ น้าวคันเกาทัณฑ์พาดลูกธนู ด้วยอากัปกิริยารวดเร็วจนผู้คนไม่อาจเห็นชัดตา

แต่พวกมันไม่ทันปล่อยลูกธนูออก

เอี๊ยบชอสิมทั้งคนและม้าพุ่งทะยานเข้าหา ประกายกระบี่วูบสองครา สองม้าผงะหงาย สองคนปลิวกระเด็นไป

พลันปรากฏลูกธนูสี่ดอกยิงใส่ด้านหลัง เอี๊ยบชอสิมหันหัวม้าที่แวบเดียวพอดีหลบรอดจากลูกธนูทั้งสี่ดอก

เอี๊ยบชอสิมไสม้าเข้าหาคนบนหลังม้าที่เหลือทั้งหก

ยามนั้น ลูกธนูที่เหลืออีกสองดอกล้วนปล่อยออก

ลูกธนูทั้งสองดอกยังคงยิงถูกอากาศธาตุ ที่แท้เอี๊ยบชอสิมบนหลังม้าพลันหายวับไป

คนบนหลังม้าทั้งหกทราบว่า เอี๊ยบชอสิมต้องแขวนร่างอยู่ข้างม้าหรือซ่อนตัวอยู่ใต้ท้องม้า ดังนั้นกระจายกำลังออก น้าวเกาทัณฑ์พาดสายระไห้เอี๊ยบชอสิมปรากฏกายก็จะปล่อยเกาทัณฑ์ออก

แต่ม้าพ่วงที่ยังห้อตะบึงต่อไป เอี๊ยบชอสิมไม่ได้ปรากฏกายขึ้นบนหลังม้าอีก

พลันบังเกิดเสียงคราง*หนักๆ* คนผู้หนึ่งพลิกตัวลงจากหลังม้า

ที่แท้เอี๊ยบชอสิมไม่ทราบขึ้นไปบนหลังม้าของศัตรูตั้งแต่เมื่อใด สังหารคนบนหลังม้า ประกายเย็นเยียบวูบอีกครา คนบนหลังม้าอีกสองคนล้มตายลง

เสียงขวับคราหนึ่ง เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งยิงใส่เอี๊ยบชอสิม แต่คนบนหลังม้าพลันหายวับ กลับยิงถูกพวกเดียวกันคนหนึ่งล้มตายลง

คนปล่อยเกาทัณฑ์เห็นประกายเย็นเยียบพวยพุ่งถึงเบื้องหน้าพลันปวดแปลบที่หัวใจ พลอยพลัดตกลงจากหลังม้า

คนที่เหลือเพียงคนเดียวแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไสม้าหลบหนี พลันรู้สึกมีวัตถุเย็นเยียบชนิดหนึ่งจ่อใส่กลางหลัง สุ้มเสียงเอี๊ยบชอสิมดังขึ้นที่ด้านหลังว่า *"สหาย พาเราไปพบเจ็งซิ้งซิ่ว"*

คนผู้นั้นงงงันวูบ ไม่ทราบทำอย่างไรดี พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังจากบึงน้ำเย็นว่า *"ไม่ต้องให้มันพามา หากคิดหาที่ตาย ก็ตรงมายังบึงน้ำ"*

สุ้มเสียงเลื่อนลอย คล้ายใกล้คล้ายไกล บันดาลให้ผู้คนคำนวณทิศทางแน่นอนไม่ออก

เอี๊ยบชอสิมฟาดคนผู้นั้นพลัดตกลงจากหลังม้า เหลียวหน้าไปยังเอี๊ยบมั่งเส็กแวบหนึ่ง ค่อยไสม้าไป

เอี๊ยบมั่งเส็กในสายลมสีหน้าซีดขาวจนผู้พบเห็นใจแหลกสลาย สองข้างแก้มกลับแดงสดใส จนผู้คนต้องงมงาย

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่อดกล่าวมิได้ว่า "เอี๊ยบโกวเนี้ย"

เอี๊ยบมั่งเส็กรับคำคราหนึ่ง ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ถามว่า "ท่านไม่สบาย?"

เอี๊ยบมั่งเส็กยกมือเรียวงามตกแต่งปอยผม สั่นศีรษะกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่"

"กอาอท่านไฉนเพาะความแค้นกับยอดฝีมือเกาเจ้กี *(แก่งตกตะพาบ)* ทะเลตังไฮ้?"

เอี๊ยบมั่งเส็กก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม กล่าวเบาๆ ว่า *"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"* พลางกระตุ้นม้าติดตามเอี๊ยบชอสิมไป

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ไม่วางใจ ไสม้าตามติด เขากับเอี๊ยบมั่งเส็กอยู่ร่วมกันครึ่งวัน กลับบังเกิดความคิดปกป้องคุ้มครองนาง มิให้ผู้ใดทำร้ายนาง

หลวงจีนวิหคเหินที่ด้านหลังพึมพำว่า "นั่นหมายความอย่างไร?"

นักพรตไม้แห้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "ไม่ทราบคือทราบ"

"เมื่อทราบนางไฉนบอกว่าไม่ทราบ?"

"บางครั้งทราบคือไม่ทราบ"

หลวงจีนวิหคเหินถลึงตาใส่ กล่าวว่า "อย่างนั้นไม่ตอบคือตอบ ตอบคือไม่ตอบแล้ว"

"ผู้ใดให้นางเป็นสตรี นางพอใจตอบอย่างไรก็ตอบเช่นนั้น"

หลวงจีนวิหคเหินยังพึมพำว่า "ที่แท้สตรีพูดจาไม่แตกต่างกับคำสวด ฟังเข้าใจคือฟังไม่เข้าใจ ฟังไม่เข้าใจคือฟังเข้าใจ"

แป๊ะแชอีพลันกล่าวว่า "ท่านทั้งสองไม่ว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจ พวกเราติดตามไปชมดูเถอะ คนของแก่งตะพาบยากตอแยได้"

นักพรตไม้แห้งอดถามมิได้ว่า "คนของแก่งตกตะพาบเป็นคนเยี่ยงไร?"

แป๊ะแชอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "คนที่มิใช่คน"

เอี๊ยบชอสิมกระตุ้นม้าเลียบริมบึง แสงอาทิตย์ถูกหุบเขาเบื้องหน้าบดบัง น้ำสีครามกลายเป็นสีเขียวเข้ม เมื่อเดินทางต่อ สีเขียวเข้มกลายเป็น

สีดำคล้ำ พื้นหญ้าเขียวขจีปรากฏโขดหินเยียบเย็นแทนที่ ตามโขดหินเกาะเต็มไปด้วยตะไคร่เขียว

สุดผนังผามีน้ำตกสายหนึ่ง สายน้ำสีขาวพวยพุ่งลงมา ใต้ธารน้ำตกเป็นบึงน้ำเย็น

ข้างบึงน้ำนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ผมเผ้าเงินยวง รูปเค้าเคร่งขรึม มีอายุไม่มากนัก นั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว คล้ายไม่ทราบว่ามีคนมาแล้ว

เอี๊ยบชอสิมหยุดม้าช้าๆ ลงจากหลังม้าช้าๆ เดินเข้าไปอย่างแช่มช้าทางหนึ่งดึงกระบี่ออกจากฝักทีละนิ้ว

กระบี่พอชักออก เงาน้ำในบึงสะท้อนต้องกระบี่ ประกายกระบี่ส่องต้องใบหน้าคนผู้นั้น

คนผู้นั้นค่อยหลับตาลงช้าๆ กล่าวว่า "กระบี่ที่ดี"

เอี๊ยบชอสิมถึงกับรู้สึกสุ้มเสียงดังจากด้านหลัง ต้องใจหายวูบสีหน้ายังข่มเป็นปรกติ กระทั่งท่วงท่าก็ไม่เปลี่ยนแปร สืบเท้าเข้าไปดุจเดิม

คนผู้นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านมาแล้ว ม่วยม่วย *(น้องสาว)* ท่านเล่า? หลายปีนี้ตี่ตี่ *(น้องชาย)* เราคิดถึงท่านนัก"

เอี๊ยบชอสิมไม่ตอบคำ ดุกดามถึงเบื้องหน้าคนผู้นั้นเจ็ดเชียะค่อยชะงักเท้า ตวัดกระบี่ชี้ไปยังคนผู้นั้นแต่ไกล กล่าวย้ำทีละคำว่า *"เจ็งซิ้งซิ่ว ท่านคิดฆ่าเราลงมือได้อย่างเต็มที่ ไม่จำเป็นต้องส่งยอดฝีมือแก่งตกตะพาบมาหาที่ตาย"*

เจ็งซิ้งซิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า "เราทราบว่าพวกมันฆ่าท่านไม่ได้ แต่เราต้องการทราบว่าท่านพอใช้กระบี่สามารถบังคับกระบี่รักษาชีวิตไว้หรือไม่?" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "ดังนั้นเราให้ท่านฆ่าคนเพิ่มอีกคนหนึ่ง เพาะความแค้นขึ้นอีกรายหนึ่ง ต่อให้เราฆ่าท่านไม่ได้ ยังมีคนมากมายกว่านี้รังควานล้างแค้นท่าน"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "น่าเสียดายวันนี้ท่านยิ่งฆ่าเราไม่ได้"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะท่านเลือกเวลาผิด ท่านทราบหรือไม่ว่าคนที่ร่วมทางมากับเราเป็นใคร?"

เจ็งซิ้งซิ่วถามว่า "นอกจากม่วยม่วยท่าน ยังมีผู้ใด?"

"ยังมีวิทคเหิน ไม้แห้ง แป๊ะแซอี และผู้เฒ่าซ่อนกระบี่"

มันกล่าวอย่างแช่มช้าทีละคำ เจ็งซิ้งซิ่วรับฟังจนเลิกคิ้ว ฟังถึงตอนท้ายค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า "คิดเสาะหาท่านไม่ง่ายนัก คิดเสาะหาพวกท่านเฮียม่วยยิ่งยากเย็น ดังนั้นเราไม่อาจรอต่อไป จึงเลือกวันนี้ คิดไม่ถึงผู้ที่ร่วมทางกับท่านล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ" ยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ "ดีที่พวกมันล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ขอเพียงเราไม่ใช้กำลังและกลไกที่ซุ่มอยู่ละแวกใกล้เคียง พวกมันก็ไม่มีข้ออ้างสอดมือเข้ามาช่วยเหลือท่านได้" มันยิ้มราวกับสุนัขจิ้งจองที่พบเห็นแม่ไก่ซ่อนลูกไก่อยู่ที่ใด กล่าวสืบต่อ "ขอเพียงสู้กันตัวต่อตัว พวกมันไม่มีเหตุผลช่วยเหลือท่าน เรายังมีโอกาสฆ่าท่าน ครั้งนี้ไม่มีลี้โป่วอี คิดฆ่าท่านไม่ยากนัก"

เอี๊ยบชอสิมพลันตวาดว่า "อย่าได้เอ่ยถึงลี้โป่วอี"

เสียงตวาดครั้งนี้ เปลี่ยนบุคลิกที่สงบนิ่งดุจขุนเขาของมันโดยสิ้นเชิง เปลี่ยนเป็นคล้ายเสือดาวพิโรธตัวหนึ่ง

ยามนั้น เจ็งซิ้งซิ่วพลันลืมตาขึ้น สาดประกายเกรี้ยวกราด ตวัดสองมือ หงายใจกลางฝ่ามือขึ้นฟ้า ธารน้ำตกคล้ายเผชิญกับพลังต่อต้านอันใด ไหลย้อนกลับไปในช่องโพรง

กระบี่ฆ่าน้ำตก

ธารน้ำตกไหลย้อนถึงปากช่องโพรง พลันแตกกระเซ็นออกใต้แสงอาทิตย์รำไร หยดน้ำสะท้อนประกายหลากสี พวยพุ่งใส่เอี๊ยบชอสิมตุจแมลงปอกลุ่มหนึ่ง

ในสภาพเช่นนี้ ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่สามารถป้องกันได้

เอี๊ยบชอสิมไม่ได้ป้องกัน พลันผนึกร่างหลอมรวมกับกระบี่กลายเป็นรุ้งเขียวสายหนึ่งสาดพุ่งลงในบึงน้ำเย็น

หยาดน้ำพุ่งพลาดผิด คล้ายถูกลมประหลาดโหมหอบไล่ตามอยู่ด้านหลังเอี๊ยบชอสิม

ยามนั้นเอี๊ยบมั่งเส็กและพวกเร่งรุดถึง เห็นละอองน้ำกลุ่มใหญ่ไล่ติดตามรุ้งเขียวสายหนึ่ง ดูไปสวยงามยิ่ง

นอกจากสวยงาม ยังสั่นขวัญสะท้านวิญญาณ ขอเพียงเอี๊ยบชอสิมถูกหยาดน้ำพุ่งใส่ ร่างต้องถูกทะลวงเป็นรูหลายร้อยรู

เอี๊ยบชอสิมทั้งคนทั้งกระบี่ ชิงพุ่งลงในบึงน้ำเย็นแล้ว

หยดน้ำนับร้อยพันพร่างพรมลงบนน้ำเย็น คล้ายถมหินลงไปนับร้อยพันก้อน ก่อเกิดสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน แผ่พลิ้วเป็นระลอก

ระลอกน้ำสลายตัว บึงน้ำเย็นกลับคืนสู่ความสงบ เอี๊ยบชอสิมไม่ได้ปรากฏตัวขึ้นอีก

เจ็งซิ้งซิ่วที่ริมบึงสีหน้าเคร่งขรึม สองมือยกค้างอยู่กลางอากาศ

น้ำตกสาดเทลงมาถึงครึ่งทางก็ชะงักค้างไว้ ยิ่งสะสมยิ่งมาก ท่วมท้นทีละน้อย

แต่ในบึงยังปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

...เอี๊ยบชอสิมอยู่ก้นบึงทำอะไร?

เอี๊ยบมั่งเส็กขยับกายวูบ คิดพุ่งปราดออกไป แป๊ะแชอีพลันวางมือลงบนไหล่กลมมนของนาง กล่าวว่า "นี่เป็นการสู้กันตัวต่อตัว หากไม่ถึงคราจำเป็นอย่าลงมือ มิให้กอกอท่านถูกหัวร่อเยาะ"

เอี๊ยบมั่งเส็กขบคิดเล็กน้อย ในที่สุดสะกดกลั้นใจไว้ หัวไหล่แข็งทื่อเล็กน้อย แป๊ะแชอีรีบหดมือกลับมา หัวใจอดเต้นระทึกมิได้

ก่อนนี้มันท่องเที่ยวถิ่นนางโลม ไหนเลยเพียงแตะไหล่โอบหลังสตรี ครั้งนี้เพียงวางมือลงบนหัวไหล่เอี๊ยบมั่งเส็ก ก็วาบหวามดื่มด่ำนัก

พลันได้ยินเสียงเกรียวกราว รุ้งเขียวสายหนึ่งทะลวงขึ้นจากบึงน้ำพุ่งใส่เจ็งซิ้งซิ่ว

เจ็งซิ้งซิ่วตวาดก้อง คว่ำสองมือลง สายน้ำตกที่ถูกสกัดไว้พลันทะลักทลายลงมากดคุกคามถึงกลางหลังเอี๊ยบชอสิม

เอี๊ยบชอสิมพลันหักเหประกายกระบี่ กลับโถมลงสู่พื้น พลิกตัวคราหนึ่ง สายน้ำตกพิโรธเปลี่ยนเป็นม้วนทะลักเข้าหาเจ็งซิ้งซิ่ว

เจ็งซิ้งซิ่วใจหายวาบ ผลักกระแทกสองมือใส่ระลอกคลุ้มคลั่ง นับว่ายันกระแสน้ำตกเอาไว้

พลันรู้สึกประกายกระบี่สายหนึ่งพวยพุ่งจากใต้ร่าง ท้องน้อยปวดแปลบคราหนึ่ง เจ็งซิ้งซิ่วส่งเสียงร้องดังพิกล รั้งสองมือกลับ โผพุ่งขึ้นฟ้าดุจวิหคประหลาดตัวหนึ่ง

แว่วเสียงเจ็งซิ้งซิ่วที่ฟังดูอ่อนล้า แต่ยังเปี่ยมพลังดังมาแต่ไกลว่า *"ผู้แซ่เอี๊ยบ เจ้าคอยดูไปเถอะ"*

สีหน้าเอี๊ยบชอสิมปราศจากความรู้สึกใด คล้ายกับการต่อสู้เมื่อครู่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขาก็มิปาน

ทุกผู้คนค่อยพบว่าในมือเขายังถือกระบี่

กระบี่ยังไม่คืนฝัก ประกายกระบี่เยียบเย็น

เอี๊ยบมั่งเส็กสาวเท้าเข้ามา กล่าวว่า "ท่านทำร้ายมัน?"

เอี๊ยบชอสิมขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "เสียดายไม่ได้ฆ่ามัน"

เอี๊ยบมั่งเส็กขบริมฝีปากล่าง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าต้องฆ่ามันให้จงได้"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "เจ้าวางใจ ระหว่างทางมันสองพี่น้องต้องไม่เลิกรา พวกเราต้องมีโอกาสแน่นอน"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กระแอมเบาๆ กล่าวว่า "ท่านหมายความว่าเจ็งเจี๊ยะซิ่วก็มาด้วย?".

เอี๊ยบชอสิมรับคำ กล่าวว่า "เราสองเฮียม่วยมือริบาดหมางกับสองพี่น้องตระกูลเจ็งแก่งตกตะพาบทะเลดังไฮ้ เสียเวลาเดินทางของพวกท่านแล้ว"

นักพรตไม้แห้งถลึงตาใส่แป๊ะแชอี กล่าวว่า "ท่านหลอกเรา"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "เราหลอกท่านอันใด?"

"ท่านบอกต่อเราว่า คนของแก่งตกตะพาบมิใช่คน คนเมื่อครู่มิใช่คนเป็นอะไร?"

แป๊ะแชอีไม่ทันตอบคำ ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ชิงกล่าวว่า "แป๊ะเฮียกล่าวไม่ผิด คนของแก่งตกตะพาบโหดเหี้ยมชั่วร้ายผิดมนุษย์ โดยเฉพาะสองพี่น้องตระกูลเจ็ง ผู้เป็นกอกอสองเท้าพิการ พอพบพานคนต้องตัดเอ็นเท้าผู้อื่น ท่านสังเกตหรือไม่ตอนที่เจ็งซิ้งซิ่วลงมือ ไม่ได้ลุกขึ้นมาก่อน"

นักพรตไม้แห้งนึกทบทวน พบว่าเป็นเช่นนั้นจริง ดังนั้นถามว่า "อย่างนั้นผู้เป็นดี๋ดี๋เล่า?"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ตะกุกตะกักว่า "เจ็งเจี๊ยะซิ่วยิ่งชั่วร้าย ชมชอบข่มขืนสตรีดีงาม ขอเพียงพังว่าที่ใดมีหญิงงาม ต้องครอบครองให้จงได้ ท่านว่าคนเช่นนี้นับเป็นคนหรือไม่?"

นักพรตไม้แห้งพลันถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวกับแป๊ะแชอีว่า "ขออภัย"

แป๊ะแชอีย่อมไม่ถือสา พลันเห็นเอี๊ยบมั่งเส็กหน้าซีดขาว เอี๊ยบชอสิมผู้พี่หน้าเขียวคล้ำ จึงถามว่า "เป็นไร แค้นที่ไม่สามารถสังหารศัตรูหรือ?"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "หากมิใช่แบกหน้าที่สำคัญ เราถึงกับคิดถอนตัวออกจากขบวน ไล่ล่าฆ่าตัวบัดซบนั้นจึงยอมเลิกรา"

แป๊ะแชอียิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านเป็นคนตามตัวพวกเรามา ไหนเลยถอนตัวออกไปได้ อีกประการ คนสะกดรอยตามพวกเราคงคิดลงมือแล้วไยไม่รอให้พวกมันพาตัวมาติดกับเอง?"

"คนสะกดรอย?"

"ใช่ ตั้งแต่ลงจากเขาไต้เคี้ยงซัว มีคนสองคนสะกดรอยพวกเราถึงที่นี้"

หลวงจีนวิหคเหินเกาศีรษะกล่าวว่า "คนสะกดรอยมิใช่ขบวนม้าเหล่านั้นหรือ?"

"เราไม่ทันสังเกตเห็นขบวนม้าเหล่านั้น คนสะกดรอยที่แท้จริงยังไม่ลงมือ"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เราจะรอพวกมันลงมือ"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันกล่าวว่า "พวกมันจะลงมือ แต่เกรงว่าไม่ลงมือต่อท่าน"

"อ้อ?"

สีหน้าผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ปรากฏแววสับสนยุ่งเหยิง กล่าวเสียงแหบแห้งว่า *"เป้าหมายพวกมันเป็นเรา"*

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "อย่างนั้นสะสางหนี้บัญชีแต่เนิ่นๆ เถอะ"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวเสริมขึ้น "เบื้องหน้าสิบห้าลี้เป็นเมืองง้วนกัง"

หลวงจีนวิหคเหินร้องว่า "อย่างนั้นสะสางในที่นั้น"

แป๊ะแชอีสั่นศีรษะกล่าวว่า "ลงมือกลางร้านตลาด อาจทำร้ายถูกคนไร้ความผิด ต่อยตีกันในโรงเตี๊ยม นอกจากทำลายข้าวของเสียหาย หากมีผู้บาดเจ็บล้มตาย วันหน้ายังมีผู้ใดกล้ามาพักแรมอีก"

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "นี่ก็ไม่ได้ นั่นก็ไม่ได้ ที่แท้ควรลงมือที่

ใด?"

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีสถานที่แห่งหนึ่ง"

"ที่ใด?"

"กรมเมือง"

ทุกผู้คนงงงันวูบ แป๊ะแชอีกล่าวว่า "กรมเมือง...เกรงว่าไม่ดีนัก"

เอี๊ยบมั่งเส็กขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "กรมเมืองง้วนกังแตกต่างกับสถานที่อื่น"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ถามว่า "แตกต่างที่ใด?"

เอี๊ยบชอสิมตอบแทนม่วยม่วยว่า "เราก็รั้งอยู่ จะได้ขู่ขวัญลี้งักอี้ผู้คนยามอยู่ลับหลังเรียกมันเป็นลี้งักฮื้อ *(ลี้จระเข้)* ยังมีอีกชื่อหนึ่งว่าอัวะปักพ้วย *(จอมถลกหนัง)* เมื่อเจ็ดปีก่อน ข้าพเจ้าได้ยินมันไต่สวนคดีเรื่องหนึ่ง เด็กยากไร้คนหนึ่งเก็บกระเป๋าเงินที่เด็กแซ่เชียตระกูลร่ำรวยทำตกหล่น คุณชายตระกูลร่ำรวยไม่พอใจ ใช้บ่าวไพร่คุมตัวเด็กยากไร้ไปยังกรมเมือง ลี้จระเข้ขังมันไว้จนบัดนี้ยังไม่ปล่อยออกมา ขณะเดียวกัน คุณชายตระกูลเชียคิดข่มขืนสตรีดีงาม ถูกบิดาของสตรีพบเห็น ร้องเรียกให้ราษฎรช่วยกันจับตัวไว้ คุมตัวไปยังกรมเมือง สุดท้ายราษฎรถูกขับไล่ออกมา คุณชายตระกูลเชียได้รับความ *'คุ้มครอง'* จากลี้จระเข้ อยู่ดีกินดีสามวัน ค่อยปล่อยตัวออกมา ออกมาไม่ถึงสองวันบิดาของสตรีนั้นก็หายสาบสูญไร้ร่องรอย..."

แป๊ะแชอีรับฟังถึงตอนนี้ ร้องสอดขึ้น "สถานที่ดี"

นักพรตไม้แห้งก็กล่าวว่า "สถานที่เช่นนี้ไม่แวะไปอาละวาดสักครั้งก็เสียทีที่เป็นผู้คนแล้ว"

หลวงจีนวิหคเหินพลันสะอึกเข้ามา ถามเอี๊ยบชอสิมว่า "เราคิดถามท่านเรื่องหนึ่ง"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "ท่านถาม"

หลวงจีนวิหคเหินถามทีละคำว่า "คุณชายตระกูลเชียกับลี้จระเข้อยู่ที่ใด?"

ราตรีในกรมเมือง

สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบไม่ได้ตอบคำถามข้อนี้

ภารกิจของพวกเขาคือ ทำลายค่ายกลห้าธาตุของตำหนักตัณหาฟ้าช่วงชิงสิทธิ์เป็นตัวแทนฝ่ายธัมมะ ประลองฝีมือกับฝ่ายอธรรมบนยอดเขาปวยไล้ฮง ยอมไม่ตอแยแส่หาเรื่อง

แต่พวกเขาทั้งหกยังตกลงค้างแรมที่กรมเมืองง้วนกังคืนหนึ่ง

ลี้งักฮื้อพอดีออกไปร่ำสุรา คนทั้งหกหามันไม่พบ พนักงานกรมเมืองที่เหลือพอพบเห็นคนทั้งหก ไหนเลยอาละวาดได้ ทุกผู้คนถูกจี้สกัดจุดลิ้มรสชาติในคุกใต้ดินดูบ้าง

แป๊ะแชอีออกไปซื้ออาหารมา คนทั้งหกรับประทานอาหารค่ำมองดูเครื่องมือลงทัณฑ์นานัปการในห้องทรมาน ล้วนขุ่นแค้น

แป๊ะแชอีทอดถอนใจกล่าวว่า "เครื่องมือทรมานเหล่านี้เคี่ยวเข็ญทรมานคน ทำให้ผู้คนคิดตายก็ไม่ได้ นับว่า..."

คำพูดนี้สะกิดความคึกคะนองของหลวงจีนวิหคเหินขึ้น ลากตัวพนักงานกรมเมืองเหล่านั้นมาใส่เครื่องมือลงทัณฑ์ลงบนร่าง

นักพรตไม้แห้งก็ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง จัดการคล้องพันธนาการพนักงานกรมเมืองที่ทารุณกรรมผู้คนเอาไว้ สร้างความแตกตื่นแก่พวกมันจนหน้าเขียวคล้ำปากซีดขาว ร้องขอความกรุณาไม่ขาดปาก

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "พวกเจ้าเมื่อกลัวความเจ็บปวด วันหน้าลง

ทัณฑ์ต่อผู้อื่น ควรใคร่ควรให้มากไว้..." เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้

หลวงจีนวิหคเหินถามว่า "เรื่องอันใด?"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "มีคนกลับมาแล้ว"

เอี๊ยบชอสิมพุ่งปราดออกไปอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็หวนกลับมากล่าวอย่างลิงโลดว่า "เป็นลี้จระเข้กับคุณชายตระกูลเชีย"

ลี้งักฮื้อ *(ลี้จระเข้)* กับคุณชายตระกูลเชียร่ำสุราเมามาย ยังไม่สมใจคิดกลับกรมเมืองมาหาความสุขกับหญิงชาวบ้านซึ่งเสี่ยงภัยมาช่วยญาติมิตรที่ถูกคุมขังทั้งสองนาง

ทั้งสองนั่งเกี้ยวหรูหรา อยู่ท่ามกลางการอารักขาของพนักงานกรมเมืองและผู้คุมกันสังกัดตระกูลเชีย เมื่อถึงหน้ากรมเมือง เห็นภายในมืดครึ้มไม่มีร่องรอยผู้คนแม้แต่เงา

ทันใด ลมกรรโชกวูบ โคมไฟที่เขียนคำ *"กรมเมือง"* และ *"ตระกูลเชีย"* ซึ่งเหล่าพนักงานกรมเมืองและผู้คุมกันถืออยู่ในมือดับวูบไป

พวกมันพบว่าผิดท่า ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลม เงาร่างหลายสายโถมออกมา ยามกระโดดขึ้นลง ก็จี้จุดพวกมันล้มลงหมดสิ้น

จากนั้นม่านเกี้ยวถูกเลิกขึ้น นักศึกษากลางคนผู้หนึ่งเรียกหาว่า "ท่านนายอำเภอ"

ลี้งักฮื้อแผดเสียงร้องว่า "มีคนร้าย"

หลวงจีนรูปหนึ่งถลึงตาใส่ ร้องว่า "ท่านลองร้องอีก"

ลี้งักฮื้อสงบเสียงไว้ คุณชายตระกูลเชียกลับส่งเสียงร้องออกมาว่า "มารดาของเรา"

แป๊ะแชอีปิดปากมันไว้ ถามว่า "ท่านแซ่เชีย?"

คุณชายผู้นี้อ้วนราวสุกร แต่ตอนนี้สุกรตัวนี้แตกตื่นจนขดตัวเป็นก้อนกลม ซุกอยู่ภายในเกี้ยว ได้แต่ผงกศีรษะ ต่อให้ไม่ปิดปากมัน เกรงว่า

มันร้องไม่ออกแล้ว

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่มองดูม่านราตรีที่มืดมิด พลันจี้สกัดจุดของลี้งักยี้อและคุณชายตระกูลเชียไว้ กล่าวว่า "ที่นี้เป็นท้องถนน จับตัวพวกมันเข้าไปแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทุกผู้คนรับคำ เคลื่อนย้ายพนักงานกรมเมือง ผู้คุ้มกัน รวมทั้งลี้จระเข้และคุณชายตระกูลเชียเข้ากรมเมือง

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ยังยืนอยู่ใต้ม่านวิกาล ไม่ทราบเพราะเหตุใด รู้สึกในความมืดคล้ายมีสิ่งใดจับจ้องมองพวกตน

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ทางหนึ่งติดตามทั้งหมดล่าถอยเข้ากรมเมือง ทางหนึ่งกวาดตามองรอบข้าง แต่รอบบริเวณมืดมิด มองไม่เห็นอันใด

หลวงจีนวิหคเหินและพวกต้อนลี้งักยี้อและคุณชายตระกูลเชียทั้งหมดเข้าห้องทรมาน ใส่เครื่องมือลงทัณฑ์จนหมดสิ้น ค่อยหารือวิธีบุกฝ่าค่ายกลห้าธาตุ

หลวงจีนวิหคเหินกล่าวว่า "ไม่ต้องหารือแล้ว เราฝ่าค่ายกลทองของเฮ้งตั่ง ไม้แห้งฝ่าค่ายกลไม้ของล้งแชอูเอง"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "เราจะคิดบัญชีกับนี้ปุกเฮียวที่ดูแลค่ายกลไฟ"

แป๊ะแชอียิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นเราได้แต่ฝ่าค่ายกลน้ำของคนที่ยังไม่ทราบนามแล้ว"

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้ เราสองเฮียม่วยจะฝ่าค่ายกลดินที่เป็นด่านสุดท้าย"

หลวงจีนวิหคเหินหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "เผชิญเรื่องสำคัญ หารือเช่นนี้จึงหมดจดสมใจ"

เอ่ยถึงตอนนี้ เบื้องบนบังเกิดเสียงทึบเบาๆ

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันกล่าวว่า "มีมุสิก"

แป๊ะแชอีกล่าวเสริมขึ้น "ไม่เพียงตัวเดียว"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า “พวกเราไปไล่มุสิกเอง”

ขาดคำ พุ่งปราดไปยังบันไดศิลา พลันเห็นเงาคนถลันวูบ แป๊ะแชอีผลักประตูออกไปแล้ว

ห้องทรมานอยู่ใต้ดิน สุ้มเสียงดังจากห้องสุกทางเบื้องบน

ยามนี้ในห้องสุกไม่มีคน

แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กวาดมองรอบห้อง แป๊ะแชอีชี้มือไปที่กลอนประตู

กลอนประตูถูกพลังหยุ่นเยียบกระแทกเปิดออก ประตูแง้มเป็นช่อง สุ้มเสียงเมื่อครู่เกิดจากการกระแทกเปิดประตูเอง

แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่สบตาแก่กัน ทยอยถลันออกจากร่องประตู

ทางสายนี้ทอดสู่ห้องสอบสวน ทั้งสองเดินไปช้าๆ เห็นแน่ชัดว่า จะบรรลุถึงห้องสอบสวนแล้ว

แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่หลังจากออกจากห้องทรมาน ทิศทางที่ตั้งของห้องควบคุมตัวพลันบังเกิดเสียงเพียะอีกครา

นักพรตไม้แห้งกล่าวว่า “มุสิกคล้ายยิ่งมายิ่งมากแล้ว”

หลวงจีนวิหคเหินยืดกายโถมออกไป ก่อนไปกล่าวว่า “เราไปจับมุสิก”

นักพรตไม้แห้งทอดถอนใจ พุ่งตามติดออกไป ปากกล่าวว่า “เราต้องการดูว่าวิหคจะจับมุสิกอย่างไร”

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในห้องทรมานเพียงหลงเหลือสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบอยู่เฝ้าลี้จระเข้และพวกที่ถูกจี้สกัดจุดใส่เครื่องมือทรมานเท่านั้น

หลวงจีนวิหคเหินและนักพรตไม้แห้งพุ่งปราดถึงหน้าประตูเหล็กของห้องควบคุมตัว

หน้าประตูเหล็กเวิ้งว่างเปล่า ไม่มีสิ่งใด

ทั้งสองไม่กล้าเปิดคุกปล่อยคนเนื่องเพราะภายในคุกนอกจาก

จองจำคนไร้ความผิด ยังมีผู้ต้องหาที่กระทำความผิด หากปล่อยออกไปไยมิใช่เป็นเภทภัยยิ่งกว่า

ยามนั้น ที่ด้านหลังพลันบังเกิดเสียงดังเบาๆ หลวงจีนวิหคเหินและนักพรตไม้แห้งหันขวับไป เห็นเงาร่างสองสายพุ่งปราดไปดุจสายฟ้า

หลวงจีนวิหคเหินตวาดคำ “อย่าหนี” นักพรตไม้แห้งเงียบงันไม่ส่งเสียง ไล่ล่าติดตามไป

เงาร่างทั้งสองมีท่าร่างรวดเร็วเพียงไหน ชั่วพริบตาก็ออกจากห้องคุมขัง

นอกห้องคุมขังเป็นกำแพงล้อม

กำแพงล้อมของคุกคุมขังล้วนสูงยิ่ง บนกำแพงเต็มไปด้วยเหล็กแหลมป้องกันมิให้ผู้ต้องขังหลบหนีออกไป

คนทั้งสองโผพุ่งขึ้นบนกำแพงล้อม พลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งล่วงหน้าขึ้นไป ปักตรึงอยู่บนกำแพงล้อมดุจไม้ท่อนหนึ่ง

คนทั้งสองแทบปะทะชนถูก หนึ่งในสองรีบหยุดร่างไว้ หยั่งปลายเท้ายืนอยู่บนกำแพงคุก พบว่าคนขวางหน้าคือนักพรตไม้แห้งเอง

อีกคนหนึ่งถ่วงร่างทิ้งลงสู่พื้น ขณะจะพุ่งปราดไปอีกทิศทางอื่น ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า “อย่าขึ้นไปแล้ว เราอ้วนอุ้ยอ้าย ไม่ชอบกระโดดโลดเต้น พวกเราเล่นกันบนพื้นเถอะ”

คนผู้นั้นชะงักท่วงท่า หันกายไปช้าๆ เห็นด้านหลังที่ห่างไปยืนไว้ด้วย หลวงจีนวิหคเหิน

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่และแป๊ะแชอีเดินเข้าสู่ห้องสอบสวน เห็นบรรยากาศเยียบเย็น บนแคร่ไม้สองฟากข้างจัดเรียงไม้พลองลงทัณฑ์ หลังที่นั่งเจ้าพนักงานสอบสวน แขวนป้ายขวางเขียนข้อความ "สัตย์ซื่อ เที่ยงธรรม"

แป๊ะแชอีชมดูจนสั่นศีรษะ ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันกล่าวว่า "ซีเบ๊คุ้ง เราสูดได้กลิ่นของเจ้าแล้ว ออกมาเถอะ"

ในห้องสืบสวนยังปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

แป๊ะแชอีล้วงชุดไฟกวัดแกว่งจุดขึ้น จ่อจุดกับเชิงเทียนทั้งสี่มุม กล่าวว่า "**ซีเบ๊ชิงแช** *(ท่านผู้มีแซ่ซีเบ๊)* เมื่อมาแล้ว **กงซุนกึงกงซุนเฮีย** *(พี่แซ่กงซุน)* คงมาด้วยกระมัง?"

แสงเทียนสว่างขึ้นทีละน้อย ขับไล่เค้าความมืดออกไป ที่หลังป้ายไม้ซึ่งสุมอยู่มุมห้อง บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"แป๊ะแชอี พวกเราไม่มีเป้าหมายที่ท่าน"*

แป๊ะแชอีคิดกล่าวกระไร ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ชิงกล่าวว่า "แป๊ะเฮีย ซีเบ๊ชิงแชผู้นี้มีอริบาดหมางกับเรา ท่านทางที่ดีอย่าได้สอดมือยุ่งเกี่ยว"

แป๊ะแชอีล่าถอยไปด้านข้าง คุมเชิงให้กับผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

คนผู้นั้นค่อยเดินช้าๆ ออกจากความมืด กลับเป็นคนสูงใหญ่สวมชุดยาวสีดำ แม้แต่ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ที่ผอมสูง ยังสูงแค่อกของเขา ดูไปมีแต่หัวเล็กๆ หัวหนึ่ง คล้องลูกตุ้มดาวตกสายหนึ่ง

แต่แป๊ะแซอีไม่เคยเห็นหัวเล็กๆ ที่ทอแววอาฆาตอำมหิตเช่นนี้มาก่อน

ซีเบ๊คุ้งกล่าวว่า "ก๊กชั้งเกี่ยม *(ซ่อนกระบี่)* คิดไม่ถึงพวกเราอีก ห้าปีให้หลังค่อยพบกัน"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ขอเพียงเราไม่ตาย ท่านไม่ตาย ต่อให้พบกันสายกว่านี้ก็ไม่สาย"

ซีเบ๊คุ้งยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า "น่าเสียดายย่อฝังกระบี่ล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่หน้าแปรเปลี่ยนไป

แป๊ะแซอีพลันกล่าวว่า "ซีเบ๊ซิงแซกับก๊กเฮียมีความแค้นอันใดนับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจของผู้คนจริงๆ"

มันเอ่ยปากสอดคำ เพื่อสะกดอารมณ์ของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เอง

เนื่องเพราะมันดูออกว่า ซีเบ๊คุ้งไม่ใช่ชนชั้นรับมือโดยง่ายดาย โดยเฉพาะลูกตุ้มดาวตกทั้งคู่เต็มไปด้วยหนามแหลม สะท้อนประกายสีครามวาววับ

ซีเบ๊คุ้งกล่าวว่า "แป๊ะเฮียอาจไม่ทราบ เมื่อห้าปีก่อนผู้น้องเป็นคนของตำหนักตัณหาฟ้า ได้รับคำสั่งประการหนึ่ง..."

เรื่องราวเมื่อห้าปีก่อน มันยังจำได้อย่างแม่นยำ

ตอนนั้นตำหนักตัณหาฟ้าสืบทราบว่า กระบี่วิเศษตั้งเชียบและไท้ออดกเป็นของสามีภรรยาอายุเยาว์คู่หนึ่ง

สามีภรรยาคู่นี้มีความเป็นมาใหญ่หลวง บุรุษเป็นมือกระบี่ภูเขาทิเชี้ยซัวนามกอซูบ๊วยเม้ง สตรีเป็นบุตรีของประมุขหมู่ตึกพยัคฆ์หินนามซีเชียวแม้

ทั้งสองหลังจากแต่งงานอยู่กิน ชักชวนกันออกท่องเที่ยวประกอบวีรกรรม มีอยู่วันหนึ่งเดินทางถึงแถบยื่อไฮ้ ประจวบกับเกิดการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติ กระบี่อ่อนตั้งเชียบ ไท้ออผุดโผล่ขึ้นจากดิน

กอซูบ๊วยเม้งและซีเชียวแม้ครอบครองกระบี่คู่ แต่อ่อนประสบการณ์

ไม่รู้จักซุกงำ ถูกตำหนักตัณหาฟ้าล่วงรู้เข้า สั่งให้ซีเบ๊คุ้งและกงซุนกึงดำเนินการช่วงชิง

ซีเบ๊คุ้งและกงซุนกึงพอลงมือ ก็ใช้วิชากระบวนท่า *"หนึ่งแยกเป็นสอง สองรวมเป็นหนึ่ง"* ทำร้ายกอซูบ๊วยเม้งบาดเจ็บสาหัส ซีเซียวแม้ก็รับบาดเจ็บแต่ยังเตลิดหนี พอดีพบพานผู้เฒ่าซ่อนกระบี่และผู้เฒ่าฝังกระบี่

ผู้เฒ่าฝังกระบี่สกัดขวางหน้าทั้งสองไว้ ถูกคนทั้งสองใช้วิชากระบวนท่า *"หนึ่งแยกเป็นสอง สองรวมเป็นหนึ่ง"* ฆ่าผู้เฒ่าฝังกระบี่ แต่ภายใต้การโต้ของผู้เฒ่าฝังกระบี่ คนทั้งสองก็รับบาดเจ็บไม่น้อย

ทั้งสองยังค้นหาต่อไป ค่อยพบว่ากอซูบ๊วยเม้งและซีเซียวแม้ล้วนเสียชีวิต แต่กระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบล้วนอันตรธานไป

เนื่องเพราะผู้เฒ่าฝังกระบี่ก่อนตายร้องเรียกชื่อผู้เฒ่าซอนกระบี่ ซีเบ๊คุ้งและกงซุนกึงจึงปักใจเชื่อว่า กระบี่วิเศษทั้งคู่ถูกผู้เฒ่าซ่อนกระบี่หยิบฉวยไป

แต่คนทั้งสองค้นหาผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ไม่พบ

ผลแห่งการทำงานล้มเหลวครั้งนี้ คนทั้งสองถูกประมุขตำหนักตัณหาฟ้าฟาดใส่คนละฝ่ามือ ขับไล่ออกจากสำนัก หลังจากนั้นทุกค่ำคืนฝนตกอาการบาดเจ็บของทั้งสองล้วนกำเริบ ต้องทนทุกข์ทรมานยิ่ง

คนทั้งสองถือว่านี่เป็นผลจากการประทานของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ ดังนั้นแค้นเขาจับใจ ครั้งนี้ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กลับเข้ายุทธจักร ทั้งสองจึงสะกดติดตามมา คิดลอบฆ่าผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

คิดไม่ถึงยังไม่ลงมือก็ถูกแป๊ะแชอีพบเห็นก่อน

ซีเบ๊คุ้งนึกถึงตอนนี้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า "ห้าปีให้หลังของวันนี้ เราคิดทวงถามของสิ่งหนึ่งจากท่าน ท่านคืนสมบัติแก่เจ้าของเดิมเถอะ"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "นั่นเป็นสมบัติของท่านหรือ กอซูบ๊วยเม้งสองสามีภรรยาตายอย่างคับแค้นไปแล้ว"

ซีเบ๊คุ้งเลิกคิ้วกล่าวว่า "เช่นนี้เป็นว่า ก๊กเฮียยอมรับว่า กระบี่วิเศษทั้งสองเล่มอยู่ที่ท่านแล้ว" มันแค่นหัวร่อกล่าวว่า "กอซูบ๊วยเม้งและซีเชียวแม้ตายตาไม่หลับจริง แต่ที่ถลึงมองเกรงว่าเป็นก๊กเฮีย หาใช่เราไม่"

กล้ามเนื้อใบหน้าของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่สั่นกระตุกคราหนึ่ง ตวาดว่า "เหลวไหล"

ความคิดคำนึงของมัน หวนกลับไปสู่เหตุการณ์เมื่อห้าปีก่อน

ผู้เฒ่าฝังกระบี่กับผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ฟังว่าระหว่างนี้มีกระบี่วิเศษคู่หนึ่งถือจุติ คนทั้งสองแม้ลุ่มหลงงมงายกระบี่ แต่ยังไม่มีกระบี่วิเศษเป็นอาวุธ ดังนั้นชักชวนกันมาเสี่ยงโชคดู

วันนี้ทั้งสองพบพานสามีภรรยาเยาว์วัยคู่หนึ่ง หลั่งโลหิตโซมกายขอความช่วยเหลือจากพวกมัน

ผู้เฒ่าฝังกระบี่และผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ล้วนไม่ทราบว่า สามีภรรยาคู่นี้เป็นวีรบุรุษวีรสตรีที่เพิ่งผุดขึ้นในยุทธจักร ฉายาเล้งหงส์ชังเกี่ยมเฮียบ *(กระบี่คู่มังกรหงส์)* กอซูบ๊วยเม้งและซีเชียวแม้

ซีเชียวแม้บาดเจ็บจนแทบเดินไม่ได้ อยู่ภายใต้การประคองของกอซูบ๊วยเม้ง แต่ยังสติดีกว่าสามี กล่าวว่า "มีคน...ตามฆ่า...พวกเรา ต้องการ..." พลางล้วงกระบี่เล็กๆ คู่หนึ่งออกมา

ผู้เฒ่าฝังกระบี่และผู้เฒ่าซ่อนกระบี่มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นกระบี่ที่ดีคู่หนึ่ง ผู้เฒ่าฝังกระบี่ถามว่า "เป็นผู้ใด?"

ซีเชียวแม้กล่าวอย่างยากเย็นว่า "ซีเบ๊คุ้ง...กงซุนกึง...แห่งตำหนักตัณหาฟ้า..."

ผู้เฒ่าฝังกระบี่รีบกล่าวกับผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ว่า "สองวิหคอิวจิวยากรับมือ ท่านรีบประคองพวกเขาเข้าไปซ่อนตัวในดงไม้"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ถามว่า "ไยไม่ลงมือโดยพร้อมเพรียง?"

"คนทั้งสองรับบาดเจ็บ ทั้งถือครองวัตถุที่ศัตรูหมายปอง ควรซ่อน

ตัวไว้ก่อน จะได้ไม่ต้องห่วงพะวงค่อยปรากฏตัว ต่อให้สองวิหคอิวจิวลงมือภายในร้อยกระบวนท่ายังฆ่าเราไม่ได้"

ดังนั้นผู้เฒ่าฝังกระบี่ชักกระบี่ขวางอยู่กลางทาง ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พาสามีภรรยาทั้งคู่เข้าสู่ดงไม้

เข้าดงไม้วิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ทิ้งยาสมานแผลให้กล่าวว่า "พวกท่านอยู่ที่นี้ รอพวกเรากลับมา"

ซีเซียวแม้ร้องโพล่งว่า "หากศัตรูติดตามมา พวกเราจะทำอย่างไร?"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่รู้สึกฝ่ายตรงข้ามออกจะเห็นแก่ตัวไป จึงกล่าว "อย่างนั้นก็ชักกระบี่ต่อต้าน"

กอซูบ๊วยเม้งสองสามีภรรยากลับชักกระบี่ออกมาจริงๆ กระบี่ของกอซูบ๊วยเม้งโปร่งใสดุจทิพย์วารี กระบี่ของซีเซียวแม้กลับเปล่งแสงเรืองรองราวเปลวอัคคี

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เป็นมือกระบี่แห่งยุค ดูออกว่านี่เป็นกระบี่ตั้งเชียบและไท้ออ อดบังเกิดจิตละโมบมิได้ ครุ่นคิดขึ้น *'ถึงอย่างไรคนทั้งสองได้รับการช่วยเหลือจากเราและย่อฝังกระบี่ ทั้งไม่ล่วงรู้ชื่อแซ่ของเรา ที่นี้ไม่มีคนมิสู้ยึดครองไว้ จากนั้นผละจากไป'* พอตกลงใจ กล่าวว่า "กระบี่คู่นี้เมื่อตกเป็นเป้าช่วงชิง ถือไว้ไม่ปลอดภัย มิสู้ให้เราเก็บรักษาเถอะ"

มิคาดกอซูบ๊วยเม้งร้องว่า "อย่าให้มัน มันคิดช่วงชิงาระบี่"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่อับอายกลายเป็นโทสะ ครุ่นคิดขึ้น *'เราสองพี่น้องเสี่ยงภัยช่วยเหลือ พวกเจ้ากำนัลกระบี่แก่พวกเราเป็นการตอบแทน นับว่าชอบด้วยเหตุผล เจ้ากลับกล่าวก้าวร้าวเรา'*

เห็นอีกฝ่ายหนึ่งยึดถือตนเองเป็นโจร มิสู้ประพฤติเป็นโจร ตั้งใจลงมือช่วงชิง

กอซูบ๊วยเม้งสองสามีภรรยารับบาดเจ็บ ย่อมมิใช่คู่มือผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ แต่กระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบหนึ่งร้อนหนึ่งเย็น กลับเปล่งความเพรุนแรง ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ไม่ทันระวัง ถูกฟันนิ้วมือข้างซ้ายขาดไปสี่นิ้ว

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ปวดแปลบจับใจ ทั้งอับอายทั้งเดือดดาล มิหนำซ้ำคิดรีบรุดไปช่วยเหลือผู้เฒ่าฝังกระบี่ ดังนั้นลงมือด้วยอำมหิต ฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังซีเซียวแม้ แทงกระบี่ใส่ชายโครงข้างขวาของกอซูบ๊วยเม้ง ปลิดชีวิตคนทั้งสองไป

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พอปลิดชีวิตกระบี่คู่มังกรหงส์ บังเกิดความเสียใจในชีวิตเขาน้อยครั้งจะกระทำความชั่วร้าย ครั้งนี้เพิ่งฆ่าคนชิงทรัพย์เป็นครั้งแรก ต้องตะลึงลานกับที่

ยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกจากดงไม้ ในมือถือไม้ไผ่ บนไม้ไผ่ผูกผ้าขาวเขียนตัวหนังสือหลายตัว พอเห็นสภาพในบริเวณต้องอุทานดังอา ถามว่า “นี่เป็นเรื่องราวใด?”

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กระชากเสียงว่า “ฆ่าคน เจ้าไม่เห็นหรือ?” คำพูดพอกล่าว บังเกิดความคิดฆ่าฟันขึ้นอีก

เพื่อมิให้เรื่องราวโจษจันออกไป กระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงตัวเอง ได้แต่ฆ่าปิดปากคนผู้นี้

คนเผู้นั้นมองดูซากศพผู้ตายและกระบี่วิเศษทั้งสองเล่มทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านฆ่าคนเพื่อช่วงชิงกระบี่กระมัง นับเป็นของวิเศษทำร้ายคนจริงๆ”

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ตวาดก้อง จู่โจมกระบี่ดุจสายฟ้า

คนผู้นั้นตวัดไม้ไผ่ขึ้น แม้จู่โจมทีหลังกลับบรรลุถึงก่อน แทงทะลุใจกลางฝ่ามือผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ไป

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่คลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่น เจ็บปวดจนคุกเข่าลง ค่อยเห็นป้ายผ้าบนไม้ไผ่ของคนผู้นั้นเขียนคำ **“โป่วอีชิ้งเซี่ย”** *(เทพพยากรณ์)*

...คนผู้นี้กลับเป็นลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านฆ่าคนชิงทรัพย์ ความจริงสมควรตาย แต่ดูจากสีหน้าเมื่อครู่ แสดงว่าบังเกิดความสำนึกเสียใจ คิดไม่ถึงยังลงมือต่อเรา หากมิใช่เรารู้จักวิทยายุทธ์ ไยมิใช่ต้องตายด้วยความคับแค้นอีกคนหนึ่ง?” ทอดถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ “ตอนนี้ท่านพิการทั้งสองมือ

ได้กระบี่วิเศษคู่นี้จะมีประโยชน์ใด ท่านใคร่ครวญให้ดีเถอะ"

กล่าวจบใช้มือข้างหนึ่งโอบอุ้มซากศพของกอซูบ๊วยเม้งสองสามีภรรยาขึ้น เดินช้าๆ ออกจากดงไม้เพื่อเสาะหาสถานที่กลบฝัง ทิ้งให้ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ตะลึงลานกับที่

ภายหลังผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ยังหยิบฉวยกระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบไป ความจริงคิดมอบกระบี่ให้กับผู้เฒ่าฝังกระบี่ แต่เนื่องเพราะเสียเวลา เมื่อกลับถึงที่เดิมเพียงเห็นแต่ซากศพผู้เฒ่าฝังกระบี่

ห้าปีมานี้ ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความคับแค้นเสียใจหากมิใช่มันบังเกิดจิตละโมบ คงไม่ฆ่ากระบี่คู่มังกรหงส์ ผู้เฒ่าฝังกระบี่คงไม่ตาย

มันสองมือพิการ ได้แต่ใช้เท้ากวาดหลุมฝังศพผู้เฒ่าฝังกระบี่อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน คิดอาศัยการกวาดหลุมฝังศพลดทอนความสำนึกเสียใจของตนเอง

ซีเบ๊คุ้งไม่ทราบเบื้องหลังความนัยเหล่านี้ เพียงทราบว่ากระบี่ไท้ออตั้งเชียบถูกผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ช่วงชิงไป มีแต่ช่วงชิงกลับมา จึงสามารถกลับเข้าตำหนักดัณหาฟ้า ขอให้ประมุขตำหนักคลายการสยบแก่พวกเขา

ซีเบ๊คุ้งกล่าวว่า "ก๊กซ่อนกระบี่ ขอเพียงท่านมอบกระบี่คู่ออกมา เราจะไม่สร้างความลำบากแก่ท่าน"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "ขอเพียงท่านมอบของสิ่งหนึ่งออกมา เราจะมอบกระบี่คู่แก่ท่านก็ได้"

"ของอะไร?"

"ชีวิตสุนัขของท่าน"

ขาดคำ ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ย่อตัวดีดพุ่งเข้าหาซีเบ๊คุ้งด้วยระดับความเร็วดุจเกาทัณฑ์

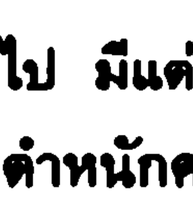

มรสุมห้องสอบสวน

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เพิ่งเคลื่อนไหว ซีเบ๊คุ้งก็ตะปบลูกตุ้มดาวตกทั้งคู่ออกถือมั่น

ลูกตุ้มดาวตกกวัดแกว่งหวืดหวือ กันผู้เฒ่าซ่อนกระบี่อยู่นอกรัศมีลูกตุ้มโดยสิ้นเชิง

จากนั้นซีเบ๊คุ้งโบกสะบัดแขนเสื้อ ซัดพุ่งประกายไฟสีครามออกสองจุด

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เข้าใจว่าเป็นอาวุธลับ รีบสูดลมหายใจ โผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ซีเบ๊คุ้งกวัดแกว่งลูกตุ้มดาวตก ภายใต้การโบกกระพือ ประกายไฟสีครามกลับกลายเป็นลูกไฟสองกลุ่มลุกพรึ่บขึ้นมา

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่แม้ถลันหลบรอดได้ แต่เสื้อผ้าถูกไฟลามเลียใส่แล้ว

พลันบังเกิดเสียงติง ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ยื่นสองมือออกจากในแขนเสื้อ

ในมือของเขาเพิ่มกระบี่เล็กๆ หนึ่งแดงหนึ่งขาวจำนวนสองเล่ม เสียงเชียะเชียะสองครา เพื่อตัดสายโซ่บนลูกตุ้มดาวตกทั้งสองเส้นขาดสะบั้น

ลูกตุ้มดาวตกลูกหนึ่งลอยหวือออกไป จมลึกกับผนังห้อง อีกลูกหนึ่งทะลวงทะลุหน้าต่างไม้ออกไป

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่สะอึกเข้าไป รั้งกระบี่คู่กลับ คิดหมายแทงใส่ร่างซีเบ๊คุ้ง

มิคาดยามนั้นชายเสื้อด้านล่างของซีเบ๊คุ้งแหวกวูบ คนผู้หนึ่งกลิ้ง

ตัวออกมา มือถือสามง่ามคู่ ปักใส่ทรวงอกท้องน้อยผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ก็พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ปักกระบี่ลงหาคนผู้นั้น เสียงฉึกฉึกเมื่อแทงใส่ชายโครง

กระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบสามารถตัดหยกสะบั้นทอง พอแทงเข้าสู่ร่างคน ก็บดทำลายอวัยวะภายในฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นสามง่ามของคนผู้นั้นแม้กรีดถูกผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เป็นบาดแผลโลหิตสองสาย แต่ไม่สามารถแทงเข้าไปอีกแม้สักครึ่งหุน คนสิ้นใจตายในบัดดล

ซีเบ๊คุ้งตวาดก้อง ยื่นมือคว้าจับสองมือผู้เฒ่าซ่อนกระบี่คิดกระแทกกระบี่หลุดจากมือ

แต่กระบี่ยังอยู่ในมือผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

ที่แท้ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่สองมือหักเสมอข้อ กระบี่ทั้งคู่ฝังอยู่ในเลือดเนื้อหากไม่ตัดมือทั้งสองข้าง ไม่ว่าผู้ใดก็ช่วงชิงกระบี่ไปไม่ได้

ซีเบ๊คุ้งงงงันวูบ ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันตวัดสองเท้าทยอยเตะกราดออก เท้าหนึ่งมุ่งคอหอย เท้าหนึ่งจู่โจมท่อนล่าง

ซีเบ๊คุ้งตัดสินใจในฉับพลัน หงายร่างตีลังกา โฉบขึ้นเบนเขื่อ เท้าสะกิดวูบ ก็ทะลวงกรอบหน้าต่างออกไป

เท้ายังไม่สัมผัสพื้น เห็นเงาสีเขียวถลันวูบ แป๊ะแชอีหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

ซีเบ๊คุ้งร้องเสียงพิกล หงายร่างตีลังกาอีกทอดหนึ่ง กลับโฉบขึ้นไปบนกำแพงล้อมสูงวาเศษ

ก่อนที่จะกระโดดลงสู่พื้น พลันเหลือบเห็นคนอีกผู้หนึ่ง

เป็นแป๊ะแชอี

ซีเบ๊คุ้งแทบร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ แต่ยังสามารถเปลี่ยนสภาวะเป็นพุ่งหมัดลงหา

สองหมัดพอต่อยออก แป๊ะแชอีก็หายวับไป

เสียงโครมครามหนึ่ง ท้ายทอยของมันถูกของสิ่งหนึ่งกระแทกใส่

น.นพรัตน์ : แปล

เมื่อตกถึงพื้น หนังศีรษะปริแตกแยกออก แม้แต่กะโหลกศีรษะก็แหลกละเอียดไป

แป๊ะแชอีไม่ทราบว่า ที่กระแทกกะโหลกศีรษะของมันแหลกละเอียดเป็นลูกตุ้มดาวตกของมันเอง

แป๊ะแชอีมองดูซากศพซีเบ๊คุ้ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "ท่านลงมือตัวต่อตัว เราไม่สอดมือยุ่งเกี่ยว ท่านเมื่อใช้เล่ห์กลสองต่อหนึ่ง ไม่อาจโทษว่าเราลงมือ"

แป๊ะแชอีเมื่อกลับถึงห้องสอบสวน ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เพิ่งดับเปลวไฟบนร่าง แต่ตามร่างกายถูกเผาไหม้เกรียมหลายแห่ง มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

บนพื้นนอนตายด้วยคนผู้หนึ่ง มือถือสามง่าม รูปร่างเตี้ยสันทัด ตายในสภาพไม่อาจนอนตาหลับ

คนผู้นี้ย่อมเป็นกงซุนกึง

แป๊ะแชอีถามว่า "ก๊กเฮีย ท่านทราบได้อย่างไรว่าใต้ชายเสื้อยาวของซีเบ๊คุ้งยังซุกซ่อนไว้ด้วยกงซุนกึง?"

"เราไม่เคยเห็นซีเบ๊คุ้งและกงซุนกึง และไม่ทราบว่าพวกมันเป็นคนเตี้ยคู่หนึ่ง แต่เห็นซากศพของฮ่อฝังกระบี่"

"อ้อ?"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "ฮ่อฝังกระบี่เมื่อเสียชีวิต กระบี่ชี้เฉียงขึ้น ทรวงอกท้องน้อยและหลังไหล่รับบาดแผลที่แตกต่างกันสองชนิด บาดแผลที่ทรวงอกท้องน้อย แสดงว่าถูกสามง่ามทำร้าย บาดแผลบนหลังไหล่ถูกลูกตุ้มดาวตกหวดใส่ ดูจากสภาพการณ์ ฮ่อฝังกระบี่จู่โจมกระบี่ขึ้นไป แสดงว่าศัตรูมีรูปร่างสูงใหญ่ แต่ทรวงอกท้องน้อยยังถูกทำร้าย ด้วยความละเอียดรอบคอบของฮ่อฝังกระบี่ ต้องไม่จู่โจมท่อนบนของศัตรู เผยท่อนกลางแก่ผู้อื่น นอกจากเขาไม่ล่วงรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีคนสองคน" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "เราพอเห็นชายเสื้อยาวของซีเบ๊คุ้ง ก็นึกระวังป้องกัน

กอปรกับซีเบ็คุ้งและกงซุนกึงมีวิชากระบวนท่า 'หนึ่งแยกเป็นสอง สองรวมเป็นหนึ่ง' ขึ้นชื่อลือเลื่อง จึงคาดการณ์ได้เจ็ดแปดส่วน"

แป๊ะแชอียิ้มพลางกล่าวว่า "มิน่าเล่ายุทธจักรมีคำพังเพย ใช้สมองเหนือกว่าใช้มือ ใช้ความคิดดีกว่าใช้ปาก"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่มองดูกระบี่วิเศษที่หล่อหลอมกับข้อมือตนเองทั้งคู่ กล่าวว่า "แต่หากปราศจากกระบี่คู่นี้ เราไม่แน่ว่าทำลายวิชาดาวตกอัคคีของซีเบ็คุ้งได้"

"นี่เป็นกระบี่ที่ดีเล่มหนึ่งจริงๆ"

ทั้งสองเอาแต่สนทนา หาทราบไม่ว่าใต้แสงสะท้อนของกระบี่วิเศษในมือผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ มีดวงตาเย็นเยียบอยู่คู่หนึ่ง

ดวงตาเย็นเยียบคู่นี้มองลงจากป้ายขวางที่เขียนคำ "สัตย์ซื่อ เที่ยงธรรม" กลางห้องสอบสวนเอง

ห้องทรมานมืดครึ้ม แสงโคมรางเลือนทอทาบเงาของลี้จระเข้ คุณชายตระกูลเชีย และพวกที่สวมเครื่องมือลงทัณฑ์กับผนัง แลดูอ้วนฉุอุ้ยอ้ายคล้ายปีศาจร้ายที่ถูกคล้องพันธนาการก็มิปาน

เอี๊ยบมั่งเส็กหน้าซีดขาวเล็กน้อย ขบริมฝีปากล่างเบาๆ

พลันได้ยินเสียงโครม ท่อนเหล็กของหน้าต่างเหล็กซึ่งสูงจากระดับพื้นวาเศษชี่หนึ่งร่วงหล่นลงสู่พื้นดังสนั่นหวั่นไหว

เอี๊ยบชอสิมกุมกระชับด้ามกระบี่แนบแน่นกว่าเดิม

เอี๊ยบมั่งเส็กร้องเรียกว่า "กอกอ"

เอี๊ยบชอสิมชิงกล่าวว่า "เราจะออกไปดู เจ้าอยู่ที่นี่" พลางทะลวงหน้าต่างออกไป

เอี๊ยบมั่งเส็กร้องคำ "ข้าพเจ้าก็..." แต่เอี๊ยบชอสิมชิงทะลวงหน้าต่างออกไปแล้ว

ผ่านไปครู่ใหญ่ เอี๊ยบมั่งเส็กไม่ได้ยินสุ้มเสียงสำเนียงใด กลับเป็น

ห้องสอบสวน และห้องควบคุมตัวบังเกิดเสียงตวาดต่อสู้ดังมา

เอี๊ยบมั่งเส็กร้อนใจยิ่ง ภาวนาให้เอี๊ยบชอสิม แป๊ะแซอี หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้ง และผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กลับมาโดยเร็ว

มิคาดยามนั้น ในห้องทรมานบังเกิดเสียงร้องไห้ดังขึ้น

เอี๊ยบมั่งเส็กตอนแรกเข้าใจว่าตนเองฟังผิดไป แต่สุ้มเสียงพลันดังเป็นคำรบสอง สร้างความแตกตื่นแก่เอี๊ยบมั่งเส็กจนแทบกระโดดปราดขึ้น

...นั่นเป็นเสียงหัวร่อ

คนในห้องทรมานล้วนถูกจี้สกัดจุด มิหนำซ้ำถูกจี้จุดใบ้ ไหนเลยส่งเสียงออกมาได้?

...ที่แท้ผู้ใดอยู่ด้านล่าง?

เอี๊ยบมั่งเส็กแทบไม่อาจปลุกปลอบกำลังขวัญเหลียวหน้าไป

แต่เพื่อทราบว่าเป็นผู้ใดส่งเสียงหัวร่อ นางต้องเหลียวหน้าไป

หลวงจีนวิหคเหินพบว่า คนที่ตนเองไล่ล่าตามออกมาคือ เจ็งซิ้งซิ่ว ที่สองเท้าพิการ

ดังนั้นหลวงจีนวิหคเหินถามว่า "ท่านไม่มีเท้า ไฉนวิ่งเร็วปานนี้?"

เจ็งซิ้งซิ่วกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เสียทีที่ท่านมีเท้าทั้งคู่กลับวิ่งไม่ได้"

หลวงจีนวิหคเหินหามีโทสะไม่ ถามอย่างยิ้มแย้มว่า "**ตี่ตี๋** *(น้องชาย)* ของท่านไฉนชรากว่าท่าน?"

เขาชี้มือไปยังคนที่ยืนเผชิญหน้ากับนักพรตไม้แห้งบนกำแพงคุก

เจ็งซิ้งซิ่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า "ผู้ใดว่ามันเป็นตี่ตี๋เรา?"

"มิใช่ตี่ตี๋ท่านเป็นผู้ใด?"

"มันเป็นยอดฝีมือแก่งตกตะพาบทะเลตังไฮ้เพียงคนเดียวที่ได้รับเชิญเป็นหัวหน้าสาขาตำหนักตัณหาฟ้า...**เฮ็กแป๊ะบ้อเชี้ย** *(ปีศาจดำขาว)* เอ่งบ๊วยชี้"

หลวงจีนวิหคเหินเอียงหน้ามองไปยังปีศาจดำขาวนั้น [illegible]

อดใจหายวาบมิได้

ยามนี้ท้องฟ้าแม้มืดมิด แต่ปรากฏแสงโคมสาดลอดออกจากห้องสอบสวน เห็นคนบนกำแพงคุกสวมหมวกปอทรงสูง ใบหน้าขาวราวพอกแป้งริมฝีปากหนา เขี้ยวขาวเยียบเย็น มือคล้ายขานก สารรูปคล้ายปีศาจหน้าขาวจริงๆ

ที่ประหลาดยิ่งกว่าคือ อีกซีกหน้าหนึ่งของมันกลับเป็นสีดำมะเมื่อม

นักพรตไม้แห้งที่ด้านตรงข้ามกับปีศาจดำขาวกล่าวว่า "ท่านคือปีศาจดำขาว?"

ปีศาจดำขาวย้อนถามว่า "ท่านคือไม้แห้ง?"

"นับว่าคล้ายจริงๆ"

"ท่านก็เช่นกัน"

"ท่านมาทำอะไร?"

"ไม่ได้มาหาท่าน"

นักพรตไม้แห้งถามว่า "หาสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบหรือ?"

"คนของบึงปลาบิน ตำหนักตัณหาฟ้าต้องตามหาให้สิ้น"

"อย่างนั้นท่านสมควรหาเรา เราก็เป็นคนของบึงปลาบิน"

ปีศาจดำขาวแค่นหัวร่อ กล่าวว่า "ท่านจำเดิมไม่ใช่ เราไม่ชมชอบฆ่าคนที่แอบอ้างเป็นคนของบึงปลาบิน"

"ต่อให้ท่านไม่เสาะหาเรา เราก็จะเสาะหาท่าน"

หน้าดำของปีศาจดำขาวยิ่งดำกว่าเดิม หน้าขาวยิ่งขาวกว่าเดิม ขู่คำรามว่า "ท่านคิดหาที่ตาย เราจะส่งเสริมท่าน"

เสียงขาดคำ กำแพงทั้งแถบพลันพังทลายลงราวก่อจากแป้งหมี่ก็มิปาน

ไม่ว่ากำแพงคุกคุมขังหรือกรมเมือง ย่อมไม่ได้ก่อจากแป้งหมี่ กำแพงที่พังทลาย เนื่องเพราะปีศาจดำขาวลอบเกร็งกำลังกระทืบแหลกลาญ ขณะที่นักพรตไม้แห้งปลิวกระเด็นไป ปีศาจดำขาวกู่ร้องพลางตะลุยไล่ ในมือเพิ่ม

พัดขาด แต่ก้านพัดหลอมจากเหล็กกล้าด้ามหนึ่ง จี้จู่โจมใส่นักพรตไม้แห้ง

นักพรตไม้แห้งเมื่อพลัดตกลงจากกำแพงพังทลาย เพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

เขาส่งเสียงร้องดังพิกล ยกมือฟาดใส่ขม่อมตัวเองโดยแรง

ฝีมือนี้ขัดแย้งกับวิทยายุทธ์ทุกค่ายสำนัก แต่นักพรตไม้แห้งพอฟาดใส่ขม่อมตัวเอง ทุกพัดของปีศาจดำขาวคล้ายจี้ใส่ไม้แห้ง ปราศจากผลแม้แต่น้อย

นักพรตไม้แห้งพอตกถึงพื้น มือซ้ายดึงหัวหลาว มือขวาดึงปลายหลาว พอกดมือลง หลาวทั้งสองอันยังดีดพุ่งหลาวยาวสองเชียะออกมา เมื่อประกบต่อกัน กลายเป็นหลาวยาวเก้าเชียะ หัวหลาวคล้ายปากเป็ดซ่อนความคมไว้ เสียงเชียะเมื่อแทงใส่หว่างขาของปีศาจดำขาว

ปีศาจดำขาวแผดร้องโหยหวน คนถูกร้อยอยู่บนหลาวยาว

นักพรตไม้แห้งฟาดฝ่ามือใส่ตัวเองอีกครา กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง โลหิตยังกระอักไม่หมดสิ้น ก็กล่าวว่า "นี่เป็นโกวปักชิ้งกง *(ลมปราณไม้แห้ง)* ที่ *'กระแทกขม่อมตัวเอง ปิดจุดสกัดตำแหน่ง'* ด้วยพลังฝีมือของท่าน ต่อให้ฟาดถูกเราก็ไม่มีประโยชน์"

มันรีบกล่าววาจา เพื่อต้องการให้ปีศาจดำขาวได้ยินจะได้ตายตาหลับ

แต่เขายังกล่าวสายเกินไป เนื่องเพราะปีศาจดำขาวตายแล้ว

ปีศาจล่าสวาท

ปีศาจดำขาวเป็นยอดฝีมือที่เจ็งซิ้งซิ่วนัดหมายมาจัดการกับเอี๊ยบชอสิม

หน้าที่ของเจ็งซิ้งซิ่ว เพียงแต่ล่อยอดฝีมือที่ร่วมทางมากับเอี๊ยบมั่งเส็กออกมา เพื่อให้เจ็งเจี๊ยะซิ่วผู้เป็นตี่ตี้ได้เผด็จสวาทนาง

เจ็งซิ้งซิ่วกับปีศาจดำขาวเป็นสหายที่สนิทสนม ดังนั้นล่วงรู้แนวทางกระบวนท่าของปีศาจดำขาวซึ้งกระจ่างยิ่งกว่าผู้ใด

ปีศาจดำขาวพอเกร็งกำลังกระทืบทำลายกำแพงตึก เจ็งซิ้งซิ่วก็พุ่งถอยออกไป ปล่อยให้เศษหินฝุ่นละอองพร่างพรมใส่ศีรษะร่างกายของหลวงจีนวิหคเหิน

เจ็งซิ้งซิ่วฉกฉวยโอกาสนี้ฟาดฝ่ามือชิกเต้งซิ่ว *(มือเจ็ดชั้น)* ใส่หลวงจีนวิหคเหิน

ไม่ว่าผู้ใดถูกมือเจ็ดชั้นของเจ็งซิ้งซิ่วฟาดใส่ฉาดหนึ่ง เพียงหวังคิดตายโดยเร็ว ไม่ต้องการอยู่ทนทุกข์ทรมานไป

น่าเสียดายเจ็งซิ้งซิ่วฟาดหลวงจีนวิหคเหินไม่ถูก

เนื่องเพราะหลวงจีนวิหคเหินปลดขวานกลมทั้งคู่ออกมาซัดขวานเล่มหนึ่งออก

มือเจ็ดชั้นของเจ็งซิ้งซิ่วล้วนฟาดใส่ขวานเล่มนั้น

ขวานถูกกระแทกกระเด็น แต่ก็หวนกลับไปในมือหลวงจีนวิหคเหินอีกครา

ยามนั้น เจ็งซิ้งซิ่วค่อยพบว่าปีศาจดำขาวถูกร้อยอยู่บนหลาวยาวดุจเนื้อย่างชิ้นหนึ่ง

เจ็งซิ้งซิ่วพลันตัดสินใจประการหนึ่ง

...หนี

เจ็งซิ้งซิ่วตบพื้นลอยตัวขึ้น กำแพงตึกแม้พังทลาย แต่นักพรตไม้แห้งยังเฝ้าอยู่ที่นั้น ดังนั้นมันพุ่งย้อนกลับเข้าไป

เจ็งซิ้งซิ่วทะลวงหน้าต่างเข้าไปภายในเป็นห้องสอบสวน

ห้องสอบสวนจุดไฟริบหรี่ กลางห้องนอนตายด้วยคนเตี้ยสันทัดมือถือสามง่ามผู้หนึ่ง

เจ็งซิ้งซิ่วพอเห็นเช่นนั้น ทราบว่ามีคนต่อสู้กันในที่นี้ ดีที่ศัตรูไปแล้ว ดังนั้นกดมือข้างหนึ่งลงบนพื้น พุ่งปราดขึ้นบนขื่อขวางที่แขวนป้ายเขียนคำ *"สัตย์ซื่อ เที่ยงธรรม"*

เพิ่งซ่อนตัวไว้ หลวงจีนวิหคเหินก็ติดตามเข้ามา กวาดตามองรอบข้าง ชี้มือไปยังกรอบหน้าต่างขวามือ ร้องว่า "ลูกเต่าหนีไปทางด้านนั้น"

ที่ด้านหลังหลวงจีนวิหคเหินตามติดด้วยคนผู้หนึ่งโดยไร้เสียง คือนักพรตไม้แห้งเอง

หลวงจีนวิหคเหินทะลวงกรอบหน้าต่างบานนั้นออกไป นักพรตไม้แห้งหยุดยั้งอยู่ในห้องสอบสวนเล็กน้อย ในที่สุดติดตามหลังหลวงจีนวิหคเหินไป

นี่เป็นกรอบหน้าต่างที่ซีเบ๊คุ้งพุ่งทะลวงทลาย หลวงจีนวิหคเหินพอออกไปก็ส่งเสียงร้องว่า "ประหลาด เต่าชราหนีเข้ามา ไฉนกลายเป็นลูกเต่าเตี้ยนอนตายอยู่เบื้องนอก?"

นักพรตไม้แห้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า "นี่มิใช่เจ็งซิ้งซิ่ว"

"อย่างนั้นคนผู้นี้มาทำอะไร?"

"มันคล้ายถูกก๊กซ่อนกระบี่ฆ่าทิ้ง"

"เต่าชราเล่า?"

น.นพรัตน์ : แปล

"ท่านถามเรา เราถามผู้ใด?"
"ฮา ฮา ที่แท้ในโลกยังมีเรื่องที่ท่านไม่ทราบ"
สุ้มเสียงคนทั้งสองเคลื่อนห่างออกไปทุกขณะ ตามเหตุผล เจ็งซิ้งซิ่ว สมควรคลายใจลง แต่ตอนนั้นมันหามีความรู้สึกเช่นนั้นไม่

เนื่องเพราะเจ็งซิ้งซิ่วพบว่า ในห้องสอบสวนไม่เพียงมีมันคนเดียว

...มีคนผู้หนึ่งจับตาดูมันอยู่

เจ็งซิ้งซิ่วถึงกับรู้สึกออกว่า ดวงตาคู่นั้นเขียวปัดชั่วร้าย เกรี้ยวกราดน่าสะพรึงกลัวดุจตาเสือดำ

เจ็งซิ้งซิ่วใจเต้นระทึกขึ้นมา จากนั้นมันได้ยินสุ้มเสียงชนิดหนึ่ง

...เป็นเสียงลมหายใจ

...เสียงลมหายใจที่ลุ่มลึก เนิ่นนานค่อยระบายออกมา

เจ็งซิ้งซิ่วแทบส่งเสียงร้องออกมา

มันยินยอมสู้แพ้หลวงจีนวิหคเหินกับนักพรตไม้แห้ง แต่ไม่อาจทนทานรับบรรยากาศอันน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้

จนใจที่เจ็งซิ้งซิ่วไม่มีโอกาสร้องออกมา

เนื่องเพราะมือที่เรียวยาวตัดเล็บเรียบร้อยข้างหนึ่งบีบเค้นคอมันไว้

พร้อมกันนั้น ปรากฏอาวุธมีคมที่เยียบเย็นเล่มหนึ่งแทงใส่กระดูกสันหลังท่อนที่เก้า ทะลวงถึงทวารของมัน

ข้อศอกที่กดใส่ลำคอมันปรากฏหอกสั้นสามง่ามเล่มหนึ่งดีดพุ่งออกมาแทงใส่ท้ายทอยของมัน

จากนั้นมือข้างนั้นค่อยคลายออก

เมื่อคลายมือออก บนปลอกแขนที่ทำจากหนังฉลามของมือข้างนั้นซ่อนเลื่อยมีคมที่คล้ายฟันฉลามแถวหนึ่ง เลื่อยมีคมกลับเชือดตกเจ็งซิ้งซิ่วขาดสะบั้น โลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

เจ็งซิ้งซิ่วไม่ได้แผดร้อง

มันสูญเสียความสามารถในการแผดร้องไป

แต่เจ็งซิ้งซิ่วที่เท้าพิการยังสามารถฝึกยอดวิทยายุทธ์ จะอย่างไรมีพลังชีวิตกล้าแข็ง พริบตาก่อนตาย มันยังเอี้ยวตัวไปมองดูคนที่ฆ่ามัน

มันเห็นคนที่ฆ่ามันแล้ว

มันเห็นเพียงแวบเดียว จากนั้นดวงตาที่เบิกโพลงถูกควักออกไป

คนที่ฆ่ามันทราบดีว่ามันตายแล้ว ไม่มีวันบอกความลับออกมายังควักดวงตาทั้งคู่ทิ้ง

เจ็งซิ้งซิ่วตายโดยไม่เป็นสารรูปผู้คน

มันตายที่หลังป้ายขวางที่เขียนคำ "สัตย์ซื่อ เที่ยงธรรม"

ขณะเดียวกัน ประตูใหญ่ของห้องสอบสวนถูกผลักเปิดออกดังแอ๊ด

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง ผู้มาเป็นชายกลางคนไว้เคราห้าแฉกและชายหนุ่มท่วงท่าดึกดะนอง มือถือไม้รวกลำหนึ่ง บนลำไม้รวกผูกป้ายผ้าสีขาวใต้ป้ายผ้ายังแขวนโคมสีขาวดวงหนึ่ง

เมื่อเดินถึงใต้ต้นดอกไม้เหลืองยืนต้นหน้าห้องสอบสวน ชายกลางคนมองดูดอกไม้เหลืองเกลื่อนกล่นทั่วพสุธา กล่าวอย่างครุ่นคิด "ที่นี้มีคนประมือกัน"

ชายหนุ่มนั้นถามว่า "สภาพการณ์เป็นอย่างไร?"

ชายกลางคนไม่ตอบคำ เดินช้าๆ เข้าห้องสอบสวน พลันหยุดยั้งยืนหยัด ใต้แสงโคมสาดส่อง บนพื้นมีคราบโลหิตกองหนึ่ง

โลหิตหยดหยาดลงจากป้ายขวางกลางห้อง

ชายหนุ่มนั้นร้องโพล่งว่า "ข้างบน..."

ไม่ทันขาดคำ ชายกลางคนก็โผพุ่งขึ้นไป เอาไม้ไผ่วูบขึ้นแวบหนึ่ง ป้ายขวางแตกแยกเป็นสองเสี่ยง ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ชายกลางคนเมื่อโผพุ่งกายขึ้น มือขวายังถือโคมไฟ แต่เปลวเทียนในดวงโคมไม่สั่นไหวแม้แต่น้อย

ชายกลางคนขึ้นไปบนขื่อ แสงโคมส่องต้องคนผมเงินยวงเท้าพิการ

ใบหน้าโชกเลือดผู้หนึ่ง ถูกดาบยาวเล่มหนึ่งแทงทะลุหัวใจ ตรึงติดกับขื่อห้องหลังป้ายแขวน

แสงโคมตกวูบลง ชายกลางคนกระโดดลงสู่พื้น ดวงตาทอแววครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง

ชายหนุ่มนั้นถามโพล่งว่า *"ลี้ตั๋วกอ..."*

ชายาลางคนกล่าวว่า "คนลงมือเกรงว่าเป็น..."

ยามนั้นในความมืดนอกห้องสอบสวน บังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น ที่แท้เสียงป้ายขวางร่วงหล่น สร้างความตื่นตัวแก่แป๊ะแซอี ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้งทั้งสี่พากันรุดมา

ชายกลางคนรีบกล่าวว่า "ซ่อนตัวไว้ก่อน มิให้เกิดการเข้าใจผิด"

...ชายกลางคนคือลี้โป่วอี ชายหนุ่มที่ร่วมทางคือโป่วมึ่งปวยนั่นเอง

เอี๊ยบมั่งเส็กในห้องทรมานได้ยินเสียงหัวร่อดังขึ้นที่ด้านหลัง ถึงกับมือเท้าเย็นเฉียบ แต่ยังเหลียวหน้ากลับไป

ลี้จระเข้ คุณชายตระกูลเชีย พนักงานกรมเมือง ผู้คุ้มกันและพวกยังถูกจี้สกัดจุด คล้องเครื่องมือลงทัณฑ์ ปากอ้าตาค้างดุจเดิม

...เสียงหัวร่อดังจากที่ใด?

เอี๊ยบมั่งเส็กความจริงหันหน้าหาหน้าต่างเหล็กที่ใช้ถ่ายเทอากาศ เมื่อเหลียวหน้าไป ย่อมหันหลังให้กับหน้าต่างเหล็ก

ยามนั้น นอกหน้าต่างปรากฏกระบอกโลหะยื่นเข้ามา บนกระบอกโลหะจัดทำเป็นรูปกระเรียนขาวเล็กๆ ตัวหนึ่ง ปากกระเรียนอ้าปากพะเยิบพะยาบได้

ปากกระเรียนพออ้าออก ปรากฏควันสีขาวเจือจางสายหนึ่งพวยพุ่งออกมา

เอี๊ยบมั่งเส็กความจริงไม่ทราบ

แต่แล้วนางพบว่า คนที่ถูกจี้สกัดมีแววตาประหลาดพิกล บ้างแดก

ตื่นพรั่นพรึง บ้างชื่นชมในคราเคราะห์ผู้อื่น โดยเฉพาะแววตาของลี้จระเข้ยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม

แววตาเหล่านี้คล้ายมองผ่านร่างนาง จ้องจับที่เบื้องหลังนาง

เอี๊ยบมั่งเส็กหมุนตัวไปอีกคราหนึ่ง นางไม่ได้พบเห็นกระเรียนเล็กๆ ที่อ้าปากได้ตัวนั้น แต่พบว่าหมอกในห้องเข้มข้นเกินไป ต้องยกมือเรียวงามโบกปัด

ยามนั้นนางพลันรู้สึกศีรษะมึนงง

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันนึกถึงประสบการณ์ที่แล้วมาซึ่งคล้ายฝันร้ายฉากหนึ่ง หัวใจพลันสั่นสะท้าน ตวาดว่า **"ผู้ใด?"**

เบื้องนอกบังเกิดเสียงหัวร่อฮิฮะ ช่องหน้าต่างอันคับแคบกลับปรากฏคนผู้หนึ่งมุดปราดเข้ามา

คนผู้นี้ร่างสูงใหญ่ ผมยาวประบ่า จมูกบานใหญ่ ทั้งยังระเหยกลิ่นหอมชั่วร้ายชนิดหนึ่ง ปากกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "มั่งเส็ก ท่านซูบผอมแล้ว"

เอี๊ยบมั่งเส็กหน้าซีดสลด พลันชักกระบี่ ใช้กระบี่จ่อจี้มัน เนื่องเพราะสูดควันมอมประสาทเข้าไป ต้องใช้มือหนึ่งยันผนังห้องไว้

บุรุษผู้นั้นกล่าวเสียงละห้อยว่า "มั่งเส็ก ท่านทราบหรือไม่ ตั้งแต่สูญเสียท่าน แม้แต่ความฝันของเราก็เปลี่ยนสี"

เอี๊ยบมั่งเส็กตวาดว่า **"เจ็งเจี๊ยะซิ่ว ท่านไสหัวไป"**

บุรุษนั้นกล่าวอย่างลิงโลดว่า "ท่านยังจำชื่อเราได้จริงๆ"

เอี๊ยบมั่งเส็กร้องว่า "ท่านต่ำช้าสามานย์"

เจ็งเจี๊ยะซิ่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า **"คนชั่วช้าเช่นเรา สตรีชมชอบที่สุด"**

เอี๊ยบมั่งเส็กร่ายรำเพลงกระบี่ออก แต่นางสูดควันพิษเข้าไปสภาวะกระบี่สับสนรวนเร ท่วงท่ากลับชดช้อยยวนยั่วยิ่ง

ควันพิษที่นางสูดเข้าไป กลับเป็นพิษโหงวอิมชั่ว *(ผงห้าราคะ)*

เจ็งเจี๊ยะซิ่วลุ่มหลงความงามของนาง แทบถูกเอี๊ยบมั่งเส็กแทงใส่ รีบถลันหลบเลี่ยง ปากกล่าวว่า **"ม่วยจื้อ** *(น้องสาว)..."*

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันวกกระบี่ปาดใส่ลำคอตัวเอง

นางคิดฉวยโอกาสที่มีสติแจ่มใสชิงฆ่าตัวตาย ไม่ยอมถูกคนผู้นี้เหยียบย่ำอัปยศ

เจ็งเจี๊ยะชิ่วรีบสะอึกเข้าไป กางนิ้วทั้งห้าคว้าจับปลายกระบี่ไว้

แต่คิดช่วยผู้อื่นยังยากเย็นกว่าช่วยตัวเอง เอี๊ยบมั่งเส็กพลันแค่นเสียงอย่างเย็นชา เสือกส่งคมกระบี่ออกไป

เจ็งเจี๊ยะชิ่วเบี่ยงตัวหลบวูบ เสียงเชียะเมื่อกระบี่แทงถูกทรวงอกด้านขวาของมัน

เจ็งเจี๊ยะชิ่วตวาดก้อง ตวัดเท้าเตะออก เตะถูกข้อมือเอี๊ยบมั่งเส็ก กระบี่หลุดลอยจากมือนาง แต่โลหิตหลั่งจากทรวงอกด้านขวาย้อมปกเสื้อจนแดงฉาน

เจ็งเจี๊ยะชิ่วร้องว่า "ม่วยจื้อ ท่านอำมหิตนัก..."

พลันเห็นลำคอขาวผ่องประดุจหยกของนางก็ถูกคมกระบี่บาดเป็นริ้วรอยโลหิตจางๆ สายหนึ่ง คล้ายกลีบดอกไม้ขาวแต่งแต้มสีแดงสดรู้สึกเจ็บปวดใจ ไม่อาจหักใจด่าต่อไป

เอี๊ยบมั่งเส็กฝีเท้าซวนเซคล้ายร่ำสุราเมามาย คิดเก็บกระบี่ขึ้นมาอีก เจ็งเจี๊ยะชิ่วสืบเท้าออกไป วางมือลงบนไหล่กลมมนของนาง

เอี๊ยบมั่งเส็กเหลียวหน้าไป นางตาหรี่ปรือ สองแก้มแดงเปล่งปลั่ง ลมหายใจหอมรวยริน เจ็งเจี๊ยะชิ่วใจวาบหวาม กลับถูกนางยกเข่ากระทุ้งใส่ท้องน้อย

เจ็งเจี๊ยะชิ่วเจ็บปวดจนงอตัวลง หากมิใช่ผงห้าราคะที่เอี๊ยบมั่งเส็กสูดเข้าไปเริ่มออกฤทธิ์ เข่านี้ต้องกระทุ้งทำร้ายมันรับบาดเจ็บแล้ว

เจ็งเจี๊ยะชิ่วคว้าจับเท้าของนาง สองมือกระชากพร้อมเพรียงเสียงคว้ากคว้ากสองครา เสื้อผ้าบริเวณหัวไหล่ข้อเท้าของเอี๊ยบมั่งเส็กถูกกระชากขาดไปแถบหนึ่ง เผยเห็นความขาวผ่องที่บันดาลให้ผู้คนต้องใจเต้น

เอี๊ยบมั่งเส็กหงายหน้าไปด้านหลัง ในใจยังบังเกิดความอับอาย

อย่างรุนแรง ส่งเสียงคราง เบาๆ

เจ็งเจี๊ยะซิ่วลืมความเจ็บปวด ยื่นหน้าไปหมายจูบริมฝีปากรูป กระจับของนาง

เอี๊ยบมั่งเส็กตวัดมือตบใส่ เสียงฉาดเมื่อตบถูกใบหน้าเจ็งเจี๊ยะซิ่ว ปรากฏรอยนิ้วห้ารอยโดยชัดตา เจ็งเจี๊ยะซิ่วยังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ตาย ได้บุปผางาม เป็นปีศาจก็สำราญ ม่วยจื้อ ท่านคิดตบก็ตบเถอะ เราวันนี้ แม้ตายก็ต้องจูบท่าน..."

พลันรู้สึกใบหน้าที่ถูกตบไม่มีความรู้สึกใด คนก็คล้ายลอยคว้างอยู่กลางอากาศ ดังนั้นฉุกคิดว่าผิดท่าไป

จากนั้นมันได้ยินเสียงหัวร่อคิกคราหนึ่ง

แววตาของเจ็งเจี๊ยะซิ่วพลันแปรเปลี่ยนไป

มันเห็นคนที่ถูกคล้องเครื่องพันธนาการสูดผงห้าราคะเข้าไป ทุกผู้คนบังเกิดความกำหนัด แต่ร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่อ้าปากค้างส่งเสียงในลำคอออกมา

มีเพียงคนผู้หนึ่งที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

คนที่คล้ายสุกรผู้หนึ่ง

คนที่อ้วนราวสุกร ขาวราวสุกร ใบหูใหญ่ราวสุกร ตาเล็กหยีราวสุกร

คนผู้นี้กลับเป็นคุณชายตระกูลเชีย

ในแสงโคมสลัว สีหน้าของคุณชายตระกูลเชียชวนให้ขนพองสยองเกล้านัก

มันหยีตาหัวร่อคิกคัก สีหน้าสุขสราญราวกับสุกรที่รอรับการฆ่าพลันกระโดดขึ้น ถือมีดเชือดคอคนฆ่าสัตว์ก็มิปาน

คุณชายตระกูลเชียกล่าวว่า "เราความจริงก็คิดชมดูละครฉากนี้แต่แล้วหวนนึก หากให้เจ้าซ่องเสพหญิงงามนางนี้ มิสู้ให้เราเสพสมจะดีกว่า"

เจ็งเจี๊ยะซิ่วรู้สึกลำคอแห้งผาก ปากยังกล่าวว่า "ท่านเป็นใคร?"

"เรายอมไม่ได้แซ่เชีย เราแซ่เฮ้งนามตั่ง *(ไข่)*"

...คนผู้นี้กลับเป็นยอดฝีมือสังกัดตำหนักตัณหาฟ้านามเฮ้งตั่ง

เจ็งเจี๊ยะซิ่วไม่เพียงรู้สึกมือเท้าแข็งทื่อ แม้แต่ร่างก็ชาด้านคล้ายถูกนิ้วมารจี้ใส่ กลายเป็นก้อนหินก้อนหนึ่งก็มิปาน

เฮ้งตั่งกล่าวอีกว่า "ผงห้าราคะของเจ้าร้ายกาจจริงๆ เจ้าคงรับประทานยาป้องกันอยู่ก่อนกระมัง? เราเพิ่มกิมเอ็งลก *(สร้อยสังวาลทอง)* ส่วนหนึ่งลงในอากาศ เจ้าก็จบสิ้นแล้ว"

เจ็งเจี๊ยะซิ่วคลายมือปลดปล่อยเอี๊ยบมั่งเส็กทีละน้อย ค่อยกล่าวว่า "เราคิดไม่ถึงว่าเฮ้งตั่งอันยิ่งใหญ่ กลับใช้ผงสร้อยสังวาลทองต่อผู้เยาว์รุ่นหลังอย่างชั่วช้า"

เฮ้งตั่งหัวร่อคิกคักกล่าวว่า "เจ้าทราบหรือไม่ว่า คนมีชื่อส่วนใหญ่มีชื่ออย่างไร?" มันตอบคำถามนี้เองว่า "พวกเขาที่มีชื่อ เนื่องเพราะตอนที่

ไม่มีคน ส่วนใหญ่ชั่วช้าไร้ยางอายเช่นเดียวกับเรา" มันกล่าวอีกว่า "เจ้าเองมิใช่บอกว่า คนต่ำช้าจึงมีคนรักหรอกหรือ? เราต่ำช้ากว่าเจ้า ดังนั้นเจ้าต้องยกนางแก่เรา" กล่าวจบ ผุดลุกขึ้นยืน

ตัวมันคล้องโซ่ตรวนสามชุด แต่มันพอผุดลุกขึ้น โซ่ตรวนทั้งสามชุดก็ถูกกระแทกหลุดไป

เฮ้งตั่งอ้วนอุ้ยอ้ายดั่งสุกร ท่าร่างกลับรวดเร็วดุจนกเหยี่ยว

เจ็งเจี๊ยะซิ่วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกมือขึ้นต่อต้าน จนใจที่กระดูกข้อต่อทุกส่วนคล้ายหลุดจากข้อ รับเพียงครึ่งฝ่ามือก็ถูกกระแทกปลิวลิ่วไปปะทะชนกับผนังห้อง

มันส่งเสียงร้อง เพื่อร้องบอกให้เจ็งซิ้งซิ่วผู้เป็นกอกอรุดมาช่วยเหลือ หาทราบไม่ว่าเจ็งซิ้งซิ่วตายแล้ว

ที่น่าประหลาดคือ หลังเสียงร้องของเจ็งเจี๊ยะซิ่ว นอกห้องทรมานบังเกิดเสียงขู่คำรามดังขึ้น

...เป็นเสียงร้องของเอี๊ยบชอสิม

เฮ้งตั่งเงี่ยหูฟังเล็กน้อย ส่งเสียงหัวร่อราวคนปัญญาอ่อน พุ่งปราดเข้ามาหาเอี๊ยบมั่งเส็ก

เฮ้งตั่งไม่คลั่งสวาท หากบอกว่ามันคลั่งสวาท มิสู้บอกว่าชมชอบฆ่าฟัน มันชมชอบบีบเค้นกระดูกข้อต่อทุกส่วนของสตรีนางหนึ่งจนแหลกละเอียด ชื่นชมกับสีหน้าอันเจ็บปวดของนาง โดยไม่ยึดครองนาง

แต่ความรู้สึกที่มันมีต่อเอี๊ยบมั่งเส็กกลับผิดแผกแตกต่าง

เฮ้งตั่งสมคบคิดกับลี้งักฮื้อสวมรอยเป็นคุณชายตระกูลเชีย เพื่อปฏิบัติภารกิจหนึ่ง มันเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจครั้งนี้

แต่ตอนนี้มันพบพานเอี๊ยบมั่งเส็ก กลับลืมภารกิจทั้งหมด ไม่นำพากับบทลงโทษอันเข้มงวดของตำหนักตัณหาฟ้า

เอี๊ยบมั่งเส็กที่สูดผงห้าราคะเข้าไป ยิ่งเยิ้มปานจะหยด หอบหายใจ

ถี่เร็ว แม้แต่เฮ้งตั่งที่ชอบทารุณกรรมก็บังเกิดความพลุ่งพล่านคิดดูแลนาง

เฮ้งตั่งประคองเอี๊ยบมั่งเส็ก ตกลงใจว่าจะฆ่าคนมีชีวิตทั้งหมดในห้องทรมาน ค่อยฉุดคร่าเอี๊ยบมั่งเส็กจากไป

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"ปล่อยนาง"*

เฮ้งตั่งหันขวับไป ก็เห็นชายกลางคนใบหน้ากร้านกร่ำ ดวงตากระจ่างสุกใสผู้หนึ่ง มือถือไม้ไผ่เขียวขจี ป้ายผ้าบนไม้ไผ่เขียนคำ *"เทพพยากรณ์"*

...เป็นลี้โป่วอีเอง

เฮ้งตั่งยิ้มออกมา กล่าวว่า "เจ้าคิดดูราศีให้เรา?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "วันนี้สีหน้าท่านมิสู้ดี หากก่อการตามอำเภอใจเกรงว่าชักนำเภทภัยฆ่าฟันใส่ตัว"

"เราไม่เชื่อเรื่องชะตาราศี"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "คนก่อกรรมทำชั่วล้วนไม่เชื่อ"

"คนชาญฉลาดจึงไม่เชื่อชะตา"

"เนื่องเพราะคนชาญฉลาดไม่ต้องการทราบโชคชะตาตัวเองก่อน"

เฮ้งตั่งหัวร่อเสียงพิกลกล่าวว่า "โชคชะตาอยู่ในกำมือตัวเอง"

ลี้โป่วอีกล่าวย้ำว่า "ปล่อยนาง"

"เราไม่ปล่อย เจ้าจะทำอย่างไร?"

"ในสภาพเช่นนี้ หากเราลงมือ ไม่อาจควบคุมบังคับได้ หากท่านปล่อยนางเราค่อยสามารถควบคุมการลงมือ เพียงทำร้ายท่านโดยไม่ฆ่าท่าน"

เฮ้งตั่งบันดาลโทสะ กล่าวว่า "เรามิเพียงไม่ปล่อย ทั้งยังจะจูบนาง" พลางยื่นหน้าไป หมายจูบริมฝีปากแดงราวกลีบกุหลาบของเอี๊ยบมั่งเส็ก

ทันใด เงาไม้ไผ่วูบขึ้นคราหนึ่ง แทงใส่แก้มขวาเฮ้งตั่งทะลุออกทางแก้มซ้าย

เฮ้งตั่งลืมตาโพลง โลหิตยังไม่สาดกระเซ็น คนก็ถูกลี้โป่วอีเตะกระเด็น

เอี๊ยบมั่งเส็กถูกลี้โป่วอีรับไป

เฮ้งตั่งพอตกถึงพื้น ก็ผุดลุกขึ้น

มันส่ายโงนเงนคราหนึ่ง ในที่สุดล้มคว่ำลงกับพื้น ที่กลางหลังมันปักไว้ด้วยพลั่วหักด้ามหนึ่ง ขณะที่มันถูกลี้โป่วอีเตะกระเด็น เจ็งเจี๊ยะซิ่วก็จู่โจมมันทางด้านหลัง ลี้โป่วอีประคองเอี๊ยบมั่งเส็กไว้ ริมจมูกสูดได้กลิ่นหอมคล้ายกล้วยไม้กำยาน ที่ประดับประคองอยู่ในมือ เป็นร่างนุ่มนิ่มราวไร้กระดูก

ลี้โป่วอีถลึงตาใส่เจ็งเจี๊ยะซิ่ว ตวาดว่า **"เจ้าให้นางรับประทานอะไรรีบมอบยาขจัดออกมา"**

เจ็งเจี๊ยะซิ่วขบคิดใคร่ครวญอย่างเร่งร้อน มันก็สำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของผู้ที่สามารถโค่นเฮ้งตั่งในท่าเดียว แต่ก็ไม่ยอมประคองส่งท้อเอมโอชแก่ผู้อื่น

อย่าว่าแต่ยาขจัดผงห้าราคะ นอกจากรับประทานก่อนใช้ออก ไม่เช่นนั้นไม่บังเกิดประสิทธิผลแม้แต่น้อย

เมื่อหกปีก่อน เจ็งเจี๊ยะซิ่วก็พลาดท่าเสียทีต่อลี้โป่วอีครั้งหนึ่ง พอเผชิญหน้ากับลี้โป่วอี ในใจทั้งว้าวุ่นทั้งขลาด กล่าวคำอาฆาตว่า **"ลี้โป่วอีที่เจ้าติดค้างเรา ต้องชดใช้แน่นอน"** กล่าวจบ ทะลวงหน้าต่างออกไป

ไม้ไผ่ของลี้โป่วอียังคาค้างอยู่บนใบหน้าของเฮ้งตั่ง ขณะจะสกัดเจ็งเจี๊ยะซิ่วไว้ เอี๊ยบมั่งเส็กพลันหอบหายใจ กลับสวมกอดเขาไว้

ลี้โป่วอีทั้งวาบหวิวทั้งตื่นตระหนก รีบโยกคลอนเอี๊ยบมั่งเส็ก ร้องเรียกว่า "เอี๊ยบโกวเนี้ย เอี๊ยบโกวเนี้ย..."

เอี๊ยบมั่งเส็กหลับตาพริ้ม ใบหน้าขาวผุดผาดกลับกลายเป็นแดงราวดอกท้อ

ลี้โป่วอีระงับสติ ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าทางจุดฮุ้นมึ้งของเอี๊ยบมั่งเส็ก คิดสะกดฤทธิ์ยาไว้ เอี๊ยบมั่งเส็กกลับยกแขนโอบกอดเข้ามา

เสื้อผ้าบริเวณต้นแขนถึงหัวไหล่นางถูกฉีกขาดเผยเห็นเนินอกขาวผ่อง ลี้โป่วอีรีบเบนสายตาไป ไม่กล้าจ้องมองตรงๆ

ลี้โป่วอีแผ่พุ่งพลังเร่งเร้า คิดไม่ถึงพลังที่เพิ่มพูนมิเพียงไม่สามารถ

สะกดฤทธิ์ยา กลับเพิ่มฤทธิ์ยาแรงกล้ากว่าเดิม

ควรทราบว่าผงห้าราคะของสองพี่น้องตระกูลเจ็งสกัดจากสัตว์พิษที่มีความกำหนัดรุนแรงห้าชนิด พลังฝีมือยิ่งลึกล้ำ ยิ่งออกฤทธิ์รุนแรงกว่าเดิม

ลี้โป่วอีถ่ายทอดพลังชั่วขณะ เอี๊ยบมั่งเส็กพลันสงบลง ลี้โป่วอีเข้าใจว่าสะกดฤทธิ์ยาไว้ได้ พลันได้ยินเอี๊ยบมั่งเส็กเรียกเสียงหยาดเยิ้มว่า *"ลี้ตั่วกอ"*

ลี้โป่วอีคิดขานรับ แต่แล้วพลันฉุกใจคิด

...สีหน้าเอี๊ยบมั่งเส็กยิ่งหยาดเยิ้ม ดวงตาหรี่ปรือ ไฉนจดจำเขาออก?

...เมื่อจดจำเขาไม่ออก เสียงเรียก *"ลี้ตั่วกอ"* ที่เยิ้มปานจะหยดนี้เปล่งจากปากได้อย่างไร?

ทันใดลี้โป่วอีศีรษะมึนงง คล้ายเหยียบย่ำอยู่ในปุยเมฆ พลันฉุกคิดว่าผิดท่า

ที่แท้ในห้องยังคั่งค้างด้วยละอองหมอกของผงห้าราคะกับสร้อยสังวาลทอง ลี้โป่วอียามชะล่าใจกลับสูดเข้าไปไม่น้อย

ลี้โป่วอีโบกแขนเสื้อ ขับละอองหมอกออกนอกหน้าต่างไปสิ้น

พริบตาที่ลี้โป่วอีแบ่งแยกสมาชิกขับไล่ละอองหมอก ฤทธิ์ยาภายในกายเอี๊ยบมั่งเส็กกำเริบถึงที่สุด กลับฉีกกระชากเสื้อผ้าตัวเองออกมา

ลี้โป่วอีอุทานดังอา ทราบว่าในชีวิตของตนเองไม่อาจผ่านด่านราคะ แต่ก็ไม่ต้องการฉวยโอกาสล่วงเกินผู้คน

เอี๊ยบมั่งเส็กเบียดกายเข้ามา ผิวกายของนางลื่นละมุนกว่าแพรพรรณ ลี้โป่วอีคร่างหนักๆ พลันตวัดมือตบแก้มซ้ายตนเอง ตบจนโลหิตไหลหลั่งเป็นทางยาว

ยามนั้น นอกห้องทรมานพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังขึ้น

ลี้โป่วอีบังเกิดความคิดวูบวาบดุจสายฟ้า เอี๊ยบมั่งเส็กสวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย ไม่อาจให้ผู้คนพบเห็น ตนเองอยู่กับนางสองต่อสอง หากถูก

ผู้คนพบเห็นเข้า ต้องเกิดการเข้าใจผิด ตนเองยังพอทำเนา แต่สตรีเมื่อชื่อเสียงมัวหมอง เฉกเช่นผ้าขาวเปื้อนหมึกดำ...

นึกถึงตอนนี้ หนีบร่างเอี๊ยบมั่งเส็กทะลวงหน้าต่างเหล็กออกไป

เสียงชายเสื้อปะทะลมเพิ่งขาดหาย หลวงจีนวิหคเหินกับนักพรตไม้แห้งก็บุกฝ่าเข้ามา

หลวงจีนวิหคเหินเกาศีรษะกล่าวว่า "เสียงร้องดังจากที่นี้ชัดๆ"

นักพรตไม้แห้งกล่าวเสริมขึ้น "เอี๊ยบโกวเนี้ยหายสาบสูญไป"

"ใช่แล้ว เอี๊ยบโกวเนี้ยหายสาบสูญไป"

"คุณชายตระกูลเชียไฉนตายแล้ว?"

"ใช่แล้ว มันไฉนตายแล้ว?"

นักพรตไม้แห้งมองดูพลั่วหักบนซากศพเฮ้งตั่งสูดกลิ่นหอมประหลาดที่หลงเหลือ กล่าวว่า "มีคนมายังที่นี้"

หลวงจีนวิหคเหินผงกศีรษะคล้อยตาม นักพรตไม้แห้งกล่าวว่า "พวกเราไปดูทางด้านเอี๊ยบชอสิม"

...ขณะที่เจ็งเจี๊ยะซิ่วส่งเสียงร้อง ทางด้านเอี๊ยบชอสิมก็ส่งเสียงคำรามคราหนึ่ง

...หลวงจีนวิหคเหิน นักพรตไม้แห้ง แป๊ะแชอี ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ ความจริงร่วมทางกัน พอฟังจึงแบ่งกำลังออก สองคนกลับห้องทรมาน สองคนรุดไปยังต้นเสียงของเอี๊ยบชอสิม

...ตอนนั้นลี้โป่วอีกับโป่วมึ่งปวยกำลังอยู่ในระหว่างเดินทางมา ทั้งสองก็แยกทางกันเช่นกัน

...ทางด้านเอี๊ยบชอสิมที่แท้เกิดเรื่องใด?

เอี๊ยบชอสิมถูกเจ็งเจี๊ยะซิ่วใช้แผนล่อเสือออกจากถ้ำชักนำออกไป จากนั้นได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติดังขึ้นที่ละแวกห้องอาหาร จึงเร่งรุดไป

นี่ล้วนเป็นวิธีการหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาของเจ็งเจี๊ยะซิ่ว ล่อลวง

เอี๊ยบชอสิมไปค่อยย้อนกลับมาปล่อยผงห้าราคะต่อเอี๊ยบมั่งเส็ก

เอี๊ยบชอสิมพอรุดถึงห้องอาหาร เห็นจุดตะเกียงริบหรี่ ภายในห้องมีแต่โต๊ะหินทั้งลื่นทั้งเปื้อนคราบน้ำมันตัวหนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีสิ่งผิดปรกติใด

เอี๊ยบชอสิมห่วงใยม่วยม่วยอยู่ตามลำพัง คิดหวนกลับห้องทรมานพลันเห็นแสงตะเกียงทอทาบเงาดำสายหนึ่งอยู่บนโต๊ะหิน

...มีคนหมอบซุ่มอยู่บนขื่อห้อง

เอี๊ยบชอสิมไม่ส่งเสียงผิดปรกติ เห็นแน่ชัดว่าจะก้าวออกจากห้องพลันตวาดว่า "ผู้แซ่เจ็ง ลงมา" ขาดคำยืดกายขึ้น ชักกระบี่ดุจสายฟ้า

เพิ่งยืดกายขึ้น คนบนขื่อก็ทิ้งตัวลงมา

ทั้งสองหนึ่งบนหนึ่งล่าง พุ่งเฉียดผ่านไป คนบนขื่อกลับเป็นคนผอมสูงตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าสวมชุดราตรีกลืนกับความมืด เพียงเผยเห็นดวงตาวาววับทั้งคู่

คนชุดดำชักดาบ ประกายดาบเจิดจ้า ฟาดฟันลงยังศีรษะเอี๊ยบชอสิม

เอี๊ยบชอสิมขวางกระบี่ด้านปะทะ เสียงดังเมื่อกระบี่หักเป็นสองท่อน คมดาบฟันลงยังแขนขวาของเอี๊ยบชอสิม

แขนขวาและหยาดโลหิตสาดพร่างพรมลงสู่พื้น

เอี๊ยบชอสิมอดส่งเสียงคำรามออกมามิได้

ทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านไป เอี๊ยบชอสิมขึ้นไปบนขื่อ คนชุดดำทิ้งลงสู่พื้น

แต่คนชุดดำสะกิดเท้าคราหนึ่ง ร่างก็ไต่ผนังขึ้นไปดุจจิ้งจกรวดเร็วดั่งค้างคาว ชั่วพริบตาก็กลับขึ้นบนขื่อ

เอี๊ยบชอสิมทราบว่าหากปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามใช้ดาบอีก ตนเองไม่มีหนทางรอดเด็ดขาด ดังนั้นร้องเสียงพิกลยกเท้าถีบออก

ประกายดาบวูบขึ้นอีกครา ดัดเท้าของเอี๊ยบชอสิมขาดสะบั้น ร่วงหล่นลงพร้อมกับหยาดโลหิตสาดกระจาย

เอี๊ยบชอสิมสูญเสียหนึ่งแขนหนึ่งขา ต้องแผดร้องโหยหวน พลิก

ตัวร่วงหล่นจากขื่อ

คนชุดดำยกดาบถึงระดับคิ้ว ปลายดาบชี้ลงยังเบื้องล่าง ตระเตรียมระโดดลงไปจู่โจมสังหารเอี๊ยบชอสิม

ยามนั้นพลันปรากฏคนผู้หนึ่งบุกฝ่าเข้ามา
เป็นชายหนุ่มโป่วมึ่งปวย

ด้วยพลังฝีมือของโป่วมึ่งปวย ไม่อาจรับมือเอี๊ยบชอสิมครบสามกระบวนท่า คนชุดดำใช้สองดาบสะบั้นแขนขาเอี๊ยบชอสิม การมาของโป่วมึ่งปวยย่อมไม่บังเกิดประสิทธิผลอันใด

โป่วมึ่งปวยพอบุกเข้ามา ก็พบว่าตนเองไม่มีส่วนช่วยอะไรได้ พอหยุดยั้งยืนหยัด ก็กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นใคร"

คนชุดดำยกดาบคิดจู่โจมเข้ามา พลันเปลี่ยนเป็นจับดาบด้วยสองมือ ปลายดาบชี้เฉียงลงหาโป่วมึ่งปวย คล้ายวิหคดำที่ตระเตรียมโผบินตัวหนึ่ง

ประกายดาบในห้องมืด กระจ่างจ้าเป็นพิเศษ

ซึ่งความจริง โป่วมึ่งปวยไม่ทราบว่าคนผู้นี้เป็นใคร

เขาพอเข้ามา เห็นสภาวะดาบคนผู้นี้ ก็ทราบว่าขอเพียงคนผู้นี้จู่โจมลงมา ตนเองไม่มีปัญญาขัดขวางได้

ยามฉุกละหุกเห็นคนผู้นี้ห่อหุ้มคลุมหน้าไว้ คาดว่าไม่ต้องการเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงต่อผู้คน จึงจงใจกล่าวเช่นนี้

คนชุดดำกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เจ้าทราบได้อย่างไร?"

โป่วมึ่งปวยความจริงไม่ทราบอะไรทั้งสิ้น เพียงทราบว่าตอนนี้ตนยิ่งเยือกเย็นยิ่งดี ดังนั้นใช้สุ้มเสียงที่ชาเย็นยิ่งกว่ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าย่อมทราบ"

"อย่างนั้นเราเป็นใคร?"

โป่วมึ่งปวยรู้สึกสุ้มเสียงคนผู้นี้ประหลาดยิ่ง คล้ายคนภาคเหนือหัดสำเนียงทางใต้ คล้ายคนภาคใต้หัดสำเนียงภาคเหนือ ภาษาพูดของจีนร้อยเปลี่ยนพันแปลง แต่ละมณฑลมีสำเนียงของแต่ละมณฑล แต่ละอำเภอมีลักษณะพิเศษแต่ละอำเภอ ถึงกับแต่ละหมู่บ้านมีสำเนียงของแต่ละหมู่บ้าน ดังนั้นโป่วมึ่งปวยกล่าวว่า "ท่านไม่ใช่ชาวพื้นเมืองนี้"

"อย่างนั้นเราเป็นคนเมืองไหน?"

"ฮีลีปาทากูรู ปิงถูฮุดนีลัง"

"เจ้าว่าอะไร?"

พลันปรากฏเงาร่างสองสาย แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังพุ่ง

ปราดเข้าห้องมา คือแป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เอง

โป่วมึ่งปวยค่อยคลายใจลง ยิ้มพลางกล่าวว่า "บอกตามความสัต ข้าพเจ้ายังไม่ทราบเมื่อครู่พูดว่าอะไร ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร"

คนชุดดำพลิ้วกายลงมา สืบเท้าออกไปสองก้าวเล็กๆ ดาบยาวต ห้อยลง

ดาบของมันยาวรี ส่วนปลายเรียวโค้ง ผิดแผกจากดาบของตงง้ว

แป๊ะแชอีชมดูจนแก้วตาหดเล็กลง กล่าวว่า "เซ็นเงสี คุระริวเค็น

คนชุดดำปลดผ้าคลุมหน้าลงมา เผยเห็นเป็นชายหนุ่มคิ้วดกหนา แ หน้าหล่อเหลาคมคายผู้หนึ่ง

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ตวาดด้วยโทสะว่า "เซ็นเงสี พวกเราตกลงฝ่าค่า กลห้าธาตุ ท่านกลับลอบทำร้ายพวกเราในที่นี้ นับเป็นกฎระเบียบบู๊ลิ้มอันใ

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งห้ามโลหิตให้กับเอี๊ยบชอสิม

เซ็นเงสี คุระริวเค็นกล่าวเสียงเย็นชาว่า "หากพวกเจ้ามีชีวิตถึงว มะรืน ไปบุกค่ายกลห้าธาตุเถอะ"

โป่วมึ่งปวยค่อยร้องว่า "ที่แท้ท่านคือเซ็นอิจิอะไรนั่น"

เซ็นเงสี คุระริวเค็นขมวดคิ้วดกหนา กล่าวว่า *"อะไร?"* พลันเปลี่ย ชุดราตรีกลืนกับความมืดนั้นออกอย่างรวดเร็ว

ขณะที่เขาถอดเสื้อผ้า แป๊ะแชอีและพวกคิดลงมือเจ็ดครั้งครา แ ไม่มีช่องว่างจุดอ่อนให้ฉกฉวยได้

ชุดราตรีกลืนกับความมืดพอปลดเปลื้องออกมา เห็นภายในสว เสื้อขาวหลวมกว้าง แต่แต้มด้วยลายดอกไม้สีแดงเข้ม คล้ายดอกท้อก็มิปา

โป่วมึ่งปวยคิดไม่ถึงชุดราตรีกลืนกับความมืดที่รัดรูปพอถอดออกม ภายในยังห่อหุ้มไว้ด้วยเสื้อผ้าหลวมกว้างเช่นนี้ ต้องชมว่า "เสื้อผ้า สวยงามนัก"

เซ็นเงสี คุระริวเค็นกล่าวกับโป่วมึ่งปวยว่า *"เราจะรับเจ้าไว้เป็นศิษ*

โป่วมึ่งปวยสะดุ้งเฮือกหนึ่ง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการ"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นเลิกคิ้วดกหนากล่าวว่า "รอจนเราฆ่าพวกมันเจ้าต้องวิงวอนเรารับเจ้าเป็นศิษย์แน่นอน" กล่าวจบ สืบเท้าไปเบื้องหน้า

แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พากันขยับกายขวางอยู่เบื้องหน้าโป่วมึ่งปวย

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นเดินตรงเข้าหา รังสีฆ่าฟันที่คุกคามคน ทำให้แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ถอยแล้วถอยอีก โป่วมึ่งปวยที่ด้านหลังยิ่งโซซัดโซเซถอยตาม กลับล่าถอยถึงทางเดินหน้าห้องอาหาร

ที่เบื้องนอก เดือนดาวเสี้ยวแขวนอยู่ที่ขอบฟ้า ต้นดอกไม้เหลืองที่ลานตึกยิ่งงามผุดผาดเป็นพิเศษ

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นกล่าวว่า "ประเทศเรามีคำพูดประโยคหนึ่ง ดอกไม้ร่วงที่พลิ้วพรมแปดเปื้อนโลหิตของลูกผู้ชาย ที่นี้จึงเป็นสถานที่ต่อสู้ของพวกเรา"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "ชนชาวเราก็มีคำพูดประโยคหนึ่ง ประกายเยียบเย็นสะท้อนภูษาเหล็ก คมกระบี่ขับเน้นความหาญฮึก"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นยิ้มออกมา กล่าวว่า "ประเสริฐ สมใจนัก"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กระซากเสียงว่า "ไม่ต้องพร่ำพิไร เราลงมือก่อน"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นกางแขนทั้งสองออก ปลายดาบชี้เฉียงลงสู่พื้น กล่าวว่า "เข้ามาพร้อมกัน"

เพิ่งขาดคำ ได้ยินเสียงเช้ง ในแขนเสื้อผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พวยพุ่งประกายกระบี่หนึ่งแดงหนึ่งขาวพุ่งจู่โจมใส่เซ็นเงสึ คุระริวเด็น

ใต้แสงจันทร์ ประกายดาบวูบคราหนึ่ง เซ็นเงสึ คุระริวเด็นจู่โจมดาบซามูไรออก

เสียงติงคราหนึ่ง ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ไขว้กระบี่คู่รับดาบนี้ไว้ ก่อเกิดประกายไฟแลบพุ่ง

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นอุทานดังเอ๊ะ มันสามารถฟันกระบี่เส้งเจียะ

เกียมของเอี๊ยบชอสิมหักในดาบเดียว แต่ฟันกระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่หักไม่ได้

ใต้แสงจันทร์ปรากฏประกายดาบวูบเป็นคำรบสอง

ปลายดาบกรีดเป็นรูปครึ่งวงโค้ง หยาดโลหิตสาดกระเซ็น ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ถูกแทงใส่ที่เท้าดาบหนึ่ง

แป๊ะแชอีกู่ร้องเสียงสดใส ลอยตัวพุ่งโถมเข้าหาประกายดาบ

ประกายดาบใต้แสงจันทร์วูบอีกครา

แป๊ะแชอีบิดเอวกลางอากาศอย่างสวยงาม ดาบซามูไรฟันใส่อากาศธาตุ แป๊ะแชอีพลิ้วกลับมาดุจวิหคขาว พุ่งโฉบเข้าหาเซ็นเงสี คุระริวเค็น

แต่สภาวะดาบกลับแทงย้อนขึ้นไปจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง ประกายดาบวูบเป็นครั้งที่สี่ แป๊ะแชอีบินเฉียงๆ ออกไป เมื่อตกถึงพื้นปกเสื้อสีเขียวแปดเปื้อนโลหิต กลายเป็นสีแดงเข้มไป

ประกายดาบวูบอีกครั้ง วูบเป็นครั้งที่ห้า

คมดาบซามูไรที่เย็นเยียบจับขั้วหัวใจ กลับพาดเฉียงๆ ใส่ศีรษะโป่วมึ่งปวย

เซ็นเงสี คุระริวเค็นกล่าวเสียงเย็นชาว่า "เจ้ายอมรับแล้วหรือไม่?"

เซ็นเงสี คุระริวเค็นใช้ดาบสี่ครั้ง ทำร้ายยอดฝีมือสองคน ดาบที่ห้าสยบโป่วมึ่งปวยไว้ จากนั้นค่อยเอ่ยปากถาม

โป่วมึ่งปวยผงกศีรษะกล่าวว่า "ยอมรับ"

เซ็นเงสี คุระริวเค็นถามว่า "เจ้าจะกราบอาจารย์หรือไม่?"

โป่วมึ่งปวยตอบว่า "ไม่กราบ"

"เจ้าสามารถกราบอาจารย์ หลังจากฝึกฝีมือสำเร็จค่อยแก้แค้น"

"ชนชาวฮั่นเรากราบผู้ใดเป็นอาจารย์ เคารพเป็นบุพการี ไม่ประพฤติอกตัญญูเด็ดขาด"

เซ็นเงสี คุระริวเค็นเม้มริมฝีปากเบาบาง ดวงตาลุกวาว หลังมือที่จับดาบปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน กล่าวว่า "เจ้าไม่กราบอาจารย์ เราจะฆ่าเจ้า"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"ฆ่าไม่ได้ ฆ่าได้"*

เซ็นเงสี คุระริวเด็นเหลียวหน้าไป แสงจันทร์พอดีส่องต้องศีรษะล้านเลี่ยนหัวหนึ่ง ที่แท้เป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง ข้างกายหลวงจีนยังมีนักพรตที่คล้ายไม้แห้งรูปหนึ่ง

เซ็นเงสี คุระริวเด็นขมวดคิ้วถามว่า "อันใดเรียกว่าฆ่าได้ฆ่าไม่ได้?"

หลวงจีนวิหคเหินลูบหนังท้อง กล่าวว่า "นี่เป็นคำสวดของชาวจีนเรา พวกเจ้ามีคำพูดลึกล้ำเช่นนี้หรือไม่ ราคะคือว่างเปล่า ว่างเปล่าคือราคะ ดังนั้นฆ่าได้คือฆ่าไม่ได้ ฆ่าไม่ได้คือฆ่าได้"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นกล่าวว่า "แดนอาทิตย์อุทัยเราก็มีปรัชญาเซ็น บูชิโดก็มีเส้นทางบูชิโด บูชิโดยังมีเส้นทางดาบ"

หลวงจีนวิหคเหินเอียงศีรษะกล่าวว่า "เรากำลังคิดรับทราบอะไร เรียกว่าเส้นทางบูชิโด อะไรเรียกว่าเส้นทางดาบ"

ท่านยืนอยู่ใต้ต้นดอกไม้เหลือง ประจวบปรากฏดอกไม้เหลืองเล็กๆ ดอกหนึ่งตกลงบนศีรษะล้านเลี่ยนของท่าน หลวงจีนวิหคเหินใช้นิ้วสองนิ้วคีบดอกไม้เหลืองดอกนั้น รออยู่ที่ปลายจมูกสูดดมพลันดีดนิ้วคราหนึ่ง

ดอกไม้เหลืองพุ่งขวับออกไปดุจกระสุนเหล็กr ซัดใส่ดั้งจมูกของเซ็นเงสี คุระริวเด็น

ประกายดาบวูบขึ้น คล้ายแม่เหล็กดึงดูดสายตาทุกคู่ไว้ แต่ไม่มีผู้ใดเห็นริ้วรอยของดาบโดยชัดตา

ดอกไม้เหลืองพลันแยกเป็นสองเสี่ยง พัดพลิ้วลงสู่พื้น

เซ็นเงสี คุระริวเด็นลอยตัวขึ้นช้าๆ ดุจวิหคขาวที่โดดเด่นทะนงตัวหนึ่ง ประกายดาบวูบขึ้น ประกายดาบก็คุกคามถึงหว่างคิ้วหลวงจีนวิหคเหิน

ในมือหลวงจีนวิหคเหินพลันเพิ่มขวานกลมคู่หนึ่ง

ขวานคู่พุ่งวาบ วนเวียนอยู่รอบกายดุจร่างแหผืนหนึ่ง

ดาบซามูไรของเซ็นเงสี คุระริวเด็นคล้ายเผชิญกับพลังดึงดูดอันมหาศาล ไล่ติดตามไป ฟันประกายขวานขาดสะบั้น

แต่ประกายขวานเพียงเป็นภาพลวงตา ขวานคู่ที่แท้จริงจามถึงเบื้องหน้าเซ็นเงสึ คุระริวเค็น

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นพลันห่อปากเป่า พ่นเข็มเล็กละเอียดเจ็ดสิบเล่มใส่หลวงจีนวิหคเหิน

หลวงจีนวิหคเหินได้แต่รั้งขวานกลับ เสียงติงติงติงดังถี่ยิบเมื่อเข็มเล็กละเอียดซัดต้องคมขวาน

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นย่อร่างลงวูบ ตวาดคำหนึ่งฟันใส่หว่างเอวหลวงจีนวิหคเหิน

หลวงจีนวิหคเหินบิดเอวคราหนึ่ง ดาบนี้คล้ายฟันใส่กองนุ่นกลับฟันไม่เข้า

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นรั้งดาบกลับ หลวงจีนวิหคเหินพลันกระแทกนั่งลงกับพื้น

หนังท้องของเขาปรากฏริ้วรอยสีขาวเส้นหนึ่ง มาตรว่าไม่เห็นเลือดคมดาบฟันไม่เข้า แต่รังสีดาบกระแทกทำร้ายเขา

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นสืบเท้าที่หนักแน่น แผ่งรังสีการฆ่าฟันออกไปจับดาบด้วยสองมือ รั้งขึ้นถึงระดับคิ้ว คิดจู่โจมสังหารหลวงจีนวิหคเหินในดาบเดียว

พลันปรากฏนักพรตที่ซูบกรังราวไม้แห้ง สะอึกเข้ามาขวางหน้าหลวงจีนวิหคเหินไว้

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นกล่าวว่า "เจ้าคิดตายแทนมัน?"

นักพรตไม้แห้งถอนปิ่นหยกบนมวยนักพรตออกมาช้าๆ ตัวปิ่นเป็นสีเขียวมรกต ทั้งสองปลายสะท้อนประกายสีเขียว

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นเท้าก้าวย่าง ฟาดฟันดาบลง สภาวะดาบนี้คล้ายจะผ่าภูเขาลูกหนึ่งแยกเป็นสองเสี้ยง

นักพรตไม้แห้งหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึก ยกปิ่นหยกขึ้น กลับใช้ปิ่นหยกรับดาบนี้ไว้

ปิ่นหยกที่มีขนาดเท่านิ้วชี้ กลับรับดาบเกรี้ยวกราดของเซ็นเงสึ คุระริวเค็นได้โดยไม่เสียหาย

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นถีบเท้าลอยตัวขึ้น ข้ามศีรษะของนักพรตไม้แห้งฟันลงอีกดาบหนึ่ง

นักพรตไม้แห้งไม่เหลียวหน้าไป วกปิ่นหยกกลับ พาดกับคมดาบตัวปิ่นสั่นสะท้านคราหนึ่ง แต่ยังคงปิดสกัดรับไว้

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นโลดแล่นถึงหน้าต้นดอกไม้เหลือง ยกเท้ายันลำต้นไม้ สั่นสะเทือนจนดอกไม้เหลืองร่วงพร่างพรู ปากตวาดเสียงแหลมเล็กฟันดาบที่สามออก

นักพรตไม้แห้งสะท้านคราหนึ่ง ไม่ทันยกปิ่นหยกขึ้น พลันตวัดมือฟาดใส่ขม่อมตัวเอง

เสียงโครมคราหนึ่ง ดาบนี้ฟันใส่ศีรษะนักพรตไม้แห้ง กลับฟันไม่เข้า ทุกผู้คนเพิ่งบังเกิดความลิงโลด กลับเห็นองคาพยพบนใบหน้านักพรตไม้แห้งปรากฏโลหิตไหลซึมลงมา

ลมปราณไม้แห้งที่ *"กระแทกขม่อมตัวเอง ปิดสกัดจุดตำแหน่ง"* ของนักพรตไม้แห้ง ดาบกระบี่ฟันไม่เข้า แต่พลังดาบเซ็นเงสึ คุระริวเค็นยังทำร้ายถูกเขา

แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่สะอึกเข้ามา หลวงจีนวิหคเหินก็ประคองนักพรตไม้แห้งไว้

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นกล่าวว่า "เราบอกแล้วว่าพวกเจ้าเข้ามาพร้อมกัน"

หลวงจีนวิหคเหินร้องว่า "เข้าพร้อมกันก็เข้าพร้อมกัน หรือยังกลัวท่าน?"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "เมื่อครู่ท่านใช้อาวุธลับ ขาดความเปิดเผย"

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นเม้มริมฝีปากบางเบาด้วยความดื้อรั้น กล่าวว่า "พวกเราไปถืออาวุธลับอาวุธสว่างอันใด สามารถฆ่าคนถือเป็นอาวุธที่ดี ท่านสู้กับเรา เราย่อมหาวิธีทุกสิ่งเพื่อเอาชนะท่าน ท่านสู้ไม่ได้ก็เป็นฝ่ายแพ้

ไม่อาจโทษว่าผู้ใด หากคนผู้หนึ่งฝึกสองมือ สองมือของมันถือเป็นอาวุธ ไม่อาจโทษว่าฝ่ายตรงข้ามใช้ดาบกระบี่ขาดความยุติธรรม"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "อย่างนั้นพวกเราทั้งสี่ผนึกกำลัง ไม่มีใดไม่ยุติธรรมแล้ว?"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นกล่าวอย่างทะนงว่า "ต่อให้พวกเจ้าทั้งสี่เข้ามาโดยพร้อมเพรียง ก็มิอาจไม่ตาย"

นักพรตไม้แห้งพลันกล่าวว่า "พวกเรายอมสู้กันตัวต่อตัว ไม่ขอสู้สี่ต่อหนึ่ง" พลางสืบเท้าเข้าหาเซ็นเงสี คุระริวเด็น

หลวงจีนวิหคเหินปรกติสรวลเสเฮฮา ไม่เคยคิดถึงความตายมาก่อน ดังนั้นรีบกางแขนออกกล่าวว่า "ท่านไปไม่ได้"

นักพรตไม้แห้งตวาดว่า "ไสหัวไป"

หลวงจีนวิหคเหินถูกตวาดจนร้องไห้โฮออกมา ร้องจนน้ำมูกน้ำตาไหลหลั่ง นักพรตไม้แห้งงงงันวูบ กล่าวว่า "ท่านเป็นไรแล้ว?"

หลวงจีนวิหคเหินร่ำไห้รำพันว่า "เราไม่ต้องการให้ท่านตาย"

นักพรตไม้แห้งยามกะทันหันไม่ทราบกล่าวกระไรดี คนทั้งสองมีไมตรีคบหาหลายสิบปี ปรกติปะทะคารมโดยไม่ว่างเว้น คราครั้งนี้หลวงจีนวิหคเหินแสดงน้ำใสใจจริงออกมา นักพรตไม้แห้งกลับหัวร่อมิออกร้องไห้มิได้

เซ็นเงสี คุระริวเด็นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "ชาวบู๊ลิ้มตงง้วนไฉนรักตัวกลัวตายปานนี้? พวกเราชาวบูชิโดจงรักภักดีต่อองค์จักรพรรดิ พลีชีพเพื่อมรรคา แม้ฮาราคีรีก็ไม่หลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว" หยุดเล็กน้อยจึงเอื้อนว่า *"เลือดบูชิโดชโลมพสุธา มิให้น้ำตาหยดหยาดแขนเสื้อ"*

บนต้นไม้พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า *"ท่านผิดแล้ว"*

เซ็นเงสี คุระริวเด็นใจหายวาบ หมุนตัวกลับไป ปลายเท้าแตะพื้นปลายดาบตวัดขึ้น

มันคาดคิดไม่ถึง ต้นดอกไม้เหลืองที่ตนเองยืนพิงอยู่ตลอดเวลากลับซุกซ่อนไว้ด้วยผู้คน

ซามูไรอันเกรี้ยวกราด

เห็นดอกไม้เหลืองหลายดอกพลิ้วพรมลงมา คนผู้หนึ่งก็ลอยพลิ้วลงมาดุจดอกไม้เหลือง

เขาสวมเสื้อชั้นในสีขาว ศีรษะโพกผ้าขาว มือถือไม้รวกลำหนึ่ง หว่างเอวเสียบไม้ไผ่เขียว เมื่อพลิ้วลงถึงกลางคัน ป้ายผ้าขาวบนลำไม้รวกคลี่ลงช้าๆ เห็นเป็นคำ **"โป่วอีชิ้งเซี่ย"** *(เทพยากรณ์)*

ในบริเวณบังเกิดเสียงอุทานเบาๆ สองเสียง เสียงหนึ่งเปล่งจากปากผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ อีกเสียงหนึ่งเปล่งจากปากเอี๊ยบชอสิมที่บาดเจ็บสาหัส

เอี๊ยบชอสิมหลังจากสูญเสียหนึ่งแขนหนึ่งขา แป๊ะแชอีและผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ช่วยกันห้ามโลหิตพอกยาสมานแผลให้ ภายหลังพวกเขาถูกรังสีการฆ่าฟันของเซ็นเงสี คุระริวเด็นดุกคามออกจากห้องอาหาร ต่อสู้กันที่ใต้ต้นดอกไม้เหลือง ทิ้งเอี๊ยบชอสิมอยู่ในห้อง เอี๊ยบชอสิมยังกล้ำกลืนความเจ็บปวด โซซัดโซเซออกมา พอดีเห็นลี้โป่วอีเหินลงจากฟ้า

ลี้โป่วอีกวาดมองเอี๊ยบชอสิมที่อาบเลือดแวบหนึ่ง ดวงตาทอประกายโทสะเป็นครั้งแรกกล่าวว่า *"พวกท่านก็มีชนชั้นผู้กล้าที่ชิดชาความเป็นตาย ยอมพลีชีพบูชาธรรม แต่พวกเราชาวจีนยังถือคุณธรรมน้ำใจยิ่งกว่า มรรคากระบี่หากขาดน้ำใจ เฉกเช่นดอกไม้ไร้สี เส้นทางผู้กล้าหากไร้คุณธรรม ก็คล้ายจันทราขึ้นหนึ่งค่ำ ผู้กล้าและกระบี่ที่ไร้คุณธรรมน้ำใจ เฉกเช่นนักฆ่าอันกราดเกรี้ยว ชนชาวจีนเราไม่พึงปรารถนา"* เอ่ยถึงตอนนี้ แววตากลับคืนสู่ความ

สงบ กล่าวว่า "พวกเราที่นี้ผิดแผกจากสถานที่ของท่าน กลับไปเถอะ"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นผงกศีรษะครุ่นคิด กล่าวด้วยสุ้มเสียงเศร้าสร้อยและจนปัญญาต่อชีวิตชนิดหนึ่งว่า "ที่นี้มิใช่ของพวกเรา มันแตกต่างจากที่พวกเราคิดอ่านไว้"

ลี้โป่วอีทวนคำว่า "พวกท่าน? ท่านไม่ได้มาคนเดียว"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นเงยหน้าขึ้น ดวงตาที่แหลมคมเฉิดฉายด้วยรอยยิ้มน่าลุ่มหลง กล่าวว่า "พวกเราจะมาอีก พวกเราต้องมาอีก"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนรู้สึกจิตใจหนักอึ้งเคร่งเครียดกว่าเดิม

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า "ซือแป๋ท่านสบายดี?"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นงงงันวูบ กล่าวว่า "ท่านรู้จักซือแป๋เรา?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "บู๊ลิ้มตงง้วนรู้จักยอดฝีมือประเทศท่านไม่มากนัก แต่คนมีชื่อเช่นฮารุฮิซีชิน มิถึงกับไม่รู้จัก"

มุมปากเซ็นเงสึ คุระริวเด็นปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ กล่าวว่า "พวกเราก็ได้ยินชื่อเทพพยากรณ์เช่นกัน" มันสะบัดดาบซามูไรเบาๆ กล่าวว่า "เรามาครั้งนี้ หากไม่ได้รับทราบกระบวนท่าสูงส่งของท่าน คงเป็นเช่นเดียวกับคำพังเพยของพวกท่านที่ว่า ออกจากภูเขาวิเศษด้วยมือเปล่า"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "พวกท่านก็มีคำพูดประโยคหนึ่ง อย่าให้คนกระหายน้ำดื่มเหล้ารุนแรง"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "เราทราบว่าท่านหยั่งรู้ดินฟ้ามหาสมุทร ดูลายมือทำนายโชคชะตา แต่พวกเราอาศัยใบไผ่สามใบ ก็พยากรณ์โชคเคราะห์ได้"

ลี้โป่วอีกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "พวกเราอาศัยยันต์โป๊ยช่วย *(แปดทิศ)* ก็ทำนายความสำเร็จหรือล้มเหลวได้ แต่วิชาโหราพยากรณ์อยู่ที่เกาะกุมความลับของฟ้า ไม่แน่ว่าเชื่อได้สนิทใจ มิสู้ดูลายมือทำนายราศี หากจิตใจไม่เที่ยง จะมากจะน้อยจะแสดงออกทางแววตา หากมีความคิดความอ่านต้องแสดงออกทางกิริยาท่าทาง"

"ท่านสามารถดูชะตาราศี?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ทุกผู้คนรู้จักดูชะตาราศี ดูจากอากัปกิริยาก็ทราบเขาทะนงตนหรือนอบน้อมถ่อมตน"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นท่านลองดูว่าสีหน้าเราเป็นอย่างไร การศึกครั้งนี้ใช่ต้องตายหรือไม่?"

"ท่านไม่คล้ายเป็นคนอายุสั้น"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นยกมือซ้ายขึ้น กล่าวว่า "บุรุษซ้ายสตรีขวา ใช่ดูมือซ้ายหรือไม่?"

ลี้โป่วอีเพ่งสายตามอง โป่วมึ่งปวยที่ฉลาดหลักแหลมรีบชูโคมกระดาษดวงหนึ่งขึ้น

เซ็นเงสี คุระริวเด็นกล่าวว่า "ซึ่งความจริงไม่ต้องดูแล้ว ฝ่ามือเราเต็มไปด้วยสีเลือด เนินมืออวบอิ่ม ลายเส้นฟ้า ดิน มนุษย์ที่เกี่ยวพันถึงปัญญาความรัก ชีวิตล้วนไม่มีรอยขาด ดังนั้นเราไม่ตายแน่นอน" มันหยีตาลงแววตาเยียบเย็นอำมหิต กล่าวย้ำทีละคำว่า *"ดังนั้นที่แพ้คือท่าน"*

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า "ท่านถนัดใช้ดาบมือซ้าย หรือใช้มือขวา?"

"เราไยต้องบอกต่อท่าน?"

"แต่ท่าจับดาบของท่านบอกต่อเราแล้ว ท่านถือดาบด้วยมือขวา เพลงดาบชินโทริวของฮารุฮิชิชิน ล้วนเป็นดาบมือขวา ท่านเป็นนักซามูไร เมื่อใช้ดาบมือขวา สมควรดูลายมือข้างขวา"

มุมปากเซ็นเงสี คุระริวเด็นกระตุกคราหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า "วิธีดูลายมือของจีน บุรุษมิใช่ดูมือซ้ายหรอกหรือ?"

"มือซ้ายดูชีวิต มือขวาดูการเปลี่ยนแปลง ท่านเป็นบูชิโด ถือดาบเป็นชีวิตจิตใจ เมื่อใช้ดาบมือขวา ย่อมต้องดูลายมือข้างขวา อีกประการมือซ้ายบอกชีวิตชาติกำเนิด มือขวาบ่งชี้ชะตาภายภาคหน้า ทางที่ดีดูทั้งสองมือ"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นฉุนเฉียวขึ้นมา ร้องว่า "เหลวไหล เมื่อเชื่อลายมือ

ควรเชื่อชะตา ท่านเมื่อบอกชีวิตชาติกำเนิด เพียงดูชะตาชีวิตก็พอแล้ว ไยต้องดูอีก?"

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงราบเรียบว่า "หากมีกลิ่นหอม จมูกสัมผัสก่อน หากมีเสียงดนตรี โสตประสาทได้ยินก่อน หากเป็นอาหารเอมโอช ปลายลิ้นลิ้มรสได้ก่อน ดอกไม้งามหรือไม่ ดูได้จากตา ชีวิตท่านหมกมุ่นกับดาบ จับดาบด้วยมือขวา ปลิดชีวิตคนด้วยมือขวา แม้แต่ตอนจับตะเกียบ เขียนจดหมาย ให้และรับสิ่งของแก่ผู้อื่น ล้วนใช้มือขวา เมื่อดูมือซ้าย ไหนเลยละเลยไม่ดูมือขวาได้?"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นเปลี่ยนเป็นถือดาบด้วยมือซ้าย ชูมือขวาขึ้น ร้องว่า "ท่านดูเถอะ เส้นชีวิตเรามีรอยขาด แต่ถูกช่องสี่เหลี่ยมล้อมไว้ มาตรว่ามีอันตรายก็แคล้วคลาดได้"

ลี้โป่วอีมองเพียงแวบเดียว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป คิดกล่าวกระไรแต่แล้วเพียงกล่าวว่า *"ประเสริฐ ประเสริฐ"*

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นงงงันวูบ หดมือขวากลับช้าๆ จับดาบซามูไรแนบแน่น แต่อดถามมิได้ว่า "ท่านเห็นชัดเจนแล้วหรือไม่?"

"เห็นชัดเจนแล้ว"

"เส้นปัญญา *(เส้นฟ้า)* ของเรามีลางร้ายหรือไม่?"

"ไม่มี"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นถามสืบต่อ "เส้นความรัก *(เส้นมนุษย์)* ของเรามีรอยขาดหรือไม่?"

"ไม่มี"

"เส้นชีวิต *(เส้นดิน)* ของเราแม้มีรอยขาดกลาง แต่มีช่องสี่เหลี่ยมล้อมไว้ มิหนำซ้ำเบื้องล่างยังมีเส้นต่อ ใช่สามารถแคล้วคลาดจากอันตรายหรือไม่?"

"สามารถ"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า "อย่างนั้นท่านยังรออะไร?"

"เราเพียงคิดถามท่านเรื่องหนึ่ง"

"ท่านถาม"

สี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านเป็นคนที่ตำหนักตัณหาฟ้าเชิญมากำจัดฆ่าพวกเราชาวบู๊ลิ้มตงง้วน ใช่หรือไม่?"

"ตำหนักตัณหาฟ้ากับบุคคลสำคัญของอาทิตย์อุทัยเรา มีการติดต่อตลอดเวลา หากตำหนักตัณหาฟ้าเป็นใหญ่ในแผ่นดิน กับผู้ใดล้วนมีประโยชน์"

สี้โป่วอีกล่าวว่า "ตัวแทนฝ่ายธัมมะเราทั้งห้าล้วนถูกฆ่า พวกเขาเหล่านี้จะบุกค่ายกลห้าธาตุในวันมะรืน ตำหนักตัณหาฟ้าไฉนส่งท่านล่วงหน้ามาลอบฆ่าพวกเขา?"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เราเป็นคนที่ตำหนักตัณหาฟ้าเชิญมายังแผ่นดินตงง้วน มิใช่คนที่ตำหนักตัณหาฟ้าส่งมาฆ่าพวกเจ้า" หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "พวกเจ้าทราบหรือไม่ว่า ตำหนักตัณหาฟ้ามีคนฉายาขงเบ้งอธรรมฮ่อเต้าลี้?"

สี้โป่วอีผงกศีรษะกล่าวว่า "ตำหนักตัณหาฟ้ามีสองมันสมอง ประกอบด้วยเสนาธิการเหี่ยโชยเลียกที่เฉียบแหลม และขงเบ้งอธรรมที่แตกฉานทั้งบุ๋นและบู๊"

สีหน้าเซ็นเงสึ คุระริวเด็นปรากฏแววปวดร้าวขึ้นวูบ แต่ยังกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "คือขงเบ้งอธรรมนั่นเอง มันให้เราก่อตั้งค่ายกลห้าธาตุส่งยอดฝีมือห้าคนให้เราฝึกอบรม หลังจากนั้นรับมอบค่ายกลห้าธาตุไปบอกว่าจะเป็นคนควบคุมเอง"

สี้โป่วอีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า "ขงเบ้งอธรรมเองก็แตกฉานค่ายกลเลี่ยงงี้โป๊ยช่วย *(สองสัณฐานแปดทิศ)* บวกกับค่ายกลห้าธาตุย่อมร้ายกาจยิ่ง"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นกล่าวด้วยทะนงว่า "ซึ่งความจริงมิต้องเคลื่อนไหวค่ายกล อาศัยดาบซามูไรในมือเรา พวกเจ้าก็ไม่มีผู้ใดทำลายได้"

"เพลงดาบของท่านแม้ยอดเยี่ยม ยังไม่ถึงกับทำลายไม่ได้"

"ท่านคิดใช้กระบวนท่าใดทำลาย?"

ลี้โป่วอีตอบว่า "เราใช่ไร้กระบวนท่าทำลายท่าน"

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นตวาดว่า "ชักกระบี่ของท่าน"

"เราไม่มีกระบี่ ทุกสิ่งของที่นี้ล้วนเป็นกระบี่ของเรา"

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นงงงันวูบ จึงกล่าว "กระบี่ของท่านอยู่ทุกแห่งที่แต่ดาบของเราทำลายทุกสรรพสิ่ง"

ดาบของมันเปล่งประกายเย็นเยียบออกมา

โป่วมึ่งปวยถือโคมกระดาษ แสงโคมส่องต้องประกายดาบ ประกายดาบอันแรงกล้าชอนไชดวงตาลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีหลับตาลง

เสียงพึ่บคราหนึ่ง โคมกระดาษในมือโป่วมึ่งปวยแตกออกลุกไหม้ขึ้นมา

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นยังไม่จู่โจม แต่รังสีดาบทำลายโคมกระดาษแตกออก แม้แต่ดอกไม้เหลืองก็ถูกรังสีดาบเร่งเร้า ร่วงพร่างพรูลงมา

รังสีดาบไร้สภาพ ไร้กระบวนท่า พร้อมกันนั้นไม่สามารถต้านทาน ไม่อาจระวังป้องกัน

แต่โคมกระดาษพอลุกไหม้ เซ็นเงสึ คุระริวเค็นก็ลงมือ

มันฟันดาบใส่ลี้โป่วอี

ลี้โป่วอียังหลับตาอยู่

เห็นแน่ชัดว่าคมดาบซามูไรจะฟันถูกลี้โป่วอี เอวของลี้โป่วอีคล้ายหักเหกลางทำมุมเก้าสิบองศา ดาบของเซ็นเงสึ คุระริวเค็นก็ฟันพลาดผิด

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นรู้สึกถึงความสาแก่ใจของดาบที่ฟันใส่เลือดเนื้อร่างกายผู้คนแล่นมาตามเงื้อมมือที่จับดาบ แผ่ซ่านถึงหัวใจ ถึงกับแทบโห่ร้องด้วยความปีติแห่งการทำลายล้างออกมา

คิดไม่ถึงดาบนี้ไม่ได้ฟันถูก

ลี้โป่วอีใช้พลังแห่งธรรมะสะกดรังสีการฆ่าฟันของฝ่ายตรงข้าม ปักไม้ไผ่เขียวจากหว่างเอวแทงออกอย่างรวดเร็ว

คราครั้งนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีทางหลบรอดได้

ได้ยินเสียงฉับ ไม้ไผ่ในมือลี้โป่วอีถูกฟันหักไปกว่าครึ่ง

ที่แท้เซ็นเงสี คุระริวเด็นจับดาบซามูไรด้วยมือขวา มือซ้ายยังถือดาบสั้น ดาบสั้นคุ้มครองอก ดาบยาวจ่อจี้ออกไป ท่วงท่าองอาจหาญกล้า

ลี้โป่วอีร้องชมเชยว่า *"ประเสริฐ"*

เซ็นเงสี คุระริวเด็นตวาดว่า **"เราฝึกเพลงดาบคู่ของสำนักชินโทริวสำเร็จแล้ว"** กล่าวจบ สืบเท้าก้าวย่าง กวัดแก่วงสองดาบจู่โจมออก

ลี้โป่วอีตวัดมือซัดไม้ไผ่สั้นออก เซ็นเงสี คุระริวเด็นย่อตัวลง ไม้ไผ่สั้นซัดทะลุมวยผมบนศีรษะเซ็นเงสี คุระริวเด็น ผมเผ้าสยายลงบนใบหน้าสองไหล่

เซ็นเงสี คุระริวเด็นย่อตัวแล้วยืดกายขึ้น ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง แต่ไม่โถมเข้าหาลี้โป่วอี กลับลอยขึ้น เหยียบย่ำใส่ลำต้นไม้ ยืมพลังดีดสะท้อนจู่โจมลงจากเบื้องสูง ฟาดฟันดาบลงยังศีรษะลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีตวัดมือแทงลำไม้รวกออก เซ็นเงสี คุระริวเด็นใช้ดาบสั้นปัดป่าย ป้ายผ้าขาวพลันโบกสะบัด ม้วนกระแทกดาบสั้นปลิวไปพร้อมกับห่อหุ้มร่างเซ็นเงสี คุระริวเด็นที่ลอยอยู่กลางอากาศเอาไว้

ลี้โป่วอียื่นมือเขี่ยโคมกระดาษที่ลุกไหม้ โยนใส่ป้ายผ้าขาว ป้ายผ้าขาวก็ลุกไหม้ดุจมังกรอัคคีตัวหนึ่ง

หลวงจีนวิหคเหินแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า "ถูกเผาตายแล้วหรือ?"

ลี้โป่วอีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง พลันยืดกายขึ้น ปักลำไม้รวกแทงใส่พื้นดิน

ในดินไม่มีความเคลื่อนไหวใด

แต่ที่หลังต้นไม้ พลันปรากฏคมดาบแววับท่อนหนึ่งยื่นออกมาฟันใส่กลางหลังลี้โป่วอี

...เป็นเซ็นเงสี คุระริวเด็น

ลี้โป่วอีหยิบยืมสภาวะที่ปักลำไม้รวกลงดีดตัวขึ้น หลบรอดจากคมดาบ ทิ้งตัวลงที่ข้างกายโป่วมึ่งปวย ร่ายรำลำไม้รวกต้านทานรับการตะลุยไล่ของเซ็นเงสี คุระริวเด็น

เซ็นเงสี คุระริวเด็นสะบัดกวัดแกว่งดาบซามูไร ใต้แสงจันทร์สาดส่องคล้ายกระเรียนขาวขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง

เจ็ดกระบวนท่าให้หลัง ลำไม้รวกของลี้โป่วอีถูกฟันหักเหลือเพียงสี่นิ้วเท่านั้น

เซ็นเงสี คุระริวเด็นพลันหยุดมือ สองมือโอบดาบกล่าวว่า "ดูท่าคำร่ำลือเกี่ยวกับท่านออกจะประโคมโอ่ไป"

ลี้โป่วอียังมีสีหน้าเป็นปรกติ ยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นไร เรายังไม่แพ้"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นยิ้มอย่างทะนง กวาดตาไปยังท่อนไม้ในมือลี้โป่วอี กล่าวว่า "นี่เป็นอาวุธของท่าน"

แป๊ะแชอี ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ หลวงจีนวิหคเหินและนักพรตไม้แห้งกลับไม่มีผู้ใดดูออกว่า เซ็นเงสี คุระริวเด็นหลุดพ้นจากกองไฟชำแรกลงดินจากพื้นดินหลบเร้นไปหลังต้นไม้อย่างไร ล้วนแตกตื่นตะลึงลานกับที่

โป่วมึ่งปวยเนื่องเพราะดูไม่เข้าใจ กลับไม่ตื่นเต้นตึงเครียดอันใด

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "ท่านขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็งจริง มิน่าเล่าจึงรุดมาสังหารพวกเราเพียงลำพัง"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว "เราไม่ได้มาเพียงลำพัง"

"ยังมีผู้ใด?"

"ยังมีอีกคนหนึ่งเรียกว่าเฮ้งตั่ง..."

หลวงจีนวิหคเหินร้องว่า "อะไร เจ้าลูกเต่าเฮ้งตั่งก็มาด้วย?"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "มันปลอมเป็นคุณชายตระกูลเชีย"

เอี๊ยบชอสิมที่หน้าห้องพลันอุทานดังอา ร้องว่า "มั่งเส็ก นาง...นาง

ยังอยู่ภายใน"

ทุกผู้คนหน้าแปรเปลี่ยนไป ควรทราบว่าเมื่อครู่เกิดการต่อสู้สยดสยอง ทุกผู้คนไม่ทันขบคิดโดยละเอียด แต่ตอนนี้หวนนึก เอี๊ยบมั่งเส็กไม่ได้ออกมาดูเฮ้งตั่งก็อยู่ภายใน คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนาแล้ว

ทันใด บนต้นดอกไม้เหลืองบังเกิดเสียงร้องครวญครำ่ว่า "กอกอท่าน..."

เห็นดอกไม้เหลืองพร่างพรู เงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งพลิ้วลงจากยอดไม้ พุ่งปราดไปยังหน้าห้องอาหาร มิใช่เอี๊ยบมั่งเส็กจะเป็นผู้ใด?

...ที่แท้เอี๊ยบมั่งเส็กซ่อนตัวอยู่บนต้นดอกไม้เหลืองตลอดเวลา

...ยังมี สี้โป่วอีมิใช่กระโดดลงจากต้นดอกไม้เหลืองด้วยหรือ?

ความหลังครั้งอดีต

เห็นเอี๊ยบมั่งเส็กหน้าตาซูบซีด คลุมเสื้อผ้าชุดยาวหลวมกว้าง เผยเห็นเสื้อผ้าขาดวิ่นที่สวมอยู่ด้านใน กำลังวิ่งตะบึงเข้าหาเอี๊ยบชอสิม

เอี๊ยบมั่งเส็กที่ไม่ปรากฏกาย เนื่องเพราะเสื้อผ้าที่ห่อหุ้มร่างขาดกะรุ่งกะริ่ง ถึงกับไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบสายตากับลี้โป่วอี

จะบกระทั่งการต่อสู้ที่ใต้ต้นไม้คับขันอันตราย ลี้โป่วอีค่อยถอดเสื้อยาวออก คลุมลงหัวไหล่ของนาง พลิ้วกายลงจากยอดไม้

ลี้โป่วอีลงไปแล้ว เอี๊ยบมั่งเส็กยังครุ่นคิดถึงความหลังที่แรกพบกับลี้โป่วอีมิรู้คลาย

นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อหกปีก่อน ตอนนั้นนางกับเอี๊ยบชอสิมผู้เป็นกอกอร่อนเร่ในโลกกว้าง เปิดการแสดงหาเลี้ยงชีพ

พวกนางสองเฮียม่วยความจริงถือกำเนิดในตระกูลขุนนาง บิดาเอี๊ยบพังหลี่เป็นขุนนางตงฉิน เนื่องเพราะไม่ยอมก้มหัวให้กับขุนนางกังฉินที่ครองเมือง ถูกเพ่งเล็งตลอดเวลา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เงินท้องพระคลังถูกโจรกรรม ทางการตรวจค้นถึงบ้านตระกูลเอี๊ยบกลับค้นพบทองคำที่มีตราท้องพระคลังอยู่ในบ้านแห่งหนึ่ง ดังนั้นเอี๊ยบพังหลี่มีโทษประหารทั้งครอบครัว

ตอนนั้นสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบกำลังท่องทะเลสาบไท้โอ้ว ต้องเผชิญการตามล่าจากเหล่าองครักษ์เสื้อแพร คนทั้งสองแม้มีฝีมือมิใช่ชั่ว

แต่ไหนเลยเป็นคู่มือของเหล่าองครักษ์เสื้อแพรได้ เห็นแน่ชัดว่าต้องพลาดพลั้งถูกจับกุมแล้ว

พลันปรากฏหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีแสดงตัวขึ้น สอดมือเข้าช่วยเหลือขับไล่เหล่าองครักษ์เสื้อแพรไป คนทั้งสองมายังทะเลสาบไท้โอ้วเพื่อเสาะหาคนผู้หนึ่ง ดังนั้นไม่สามารถอยู่นาน เพียงเขียนจดหมายแนะนำให้สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบเข้าสังกัดหมู่ตึกปลาบิน

ภายหลังสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบค่อยทราบว่า บุรุษสตรีทั้งสองเป็นชนชั้น *"ผู้เฒ่า"* บึงปลาบิน ฉายา*ฉากโบราณ*บี้เล้ง และ*ฝนดาวตก*บี้เอียง

ระหว่างที่สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบดั้นด้นเดินทางสู่หมู่ตึกปลาบิน เงินทองที่ติดตัวถูกปล้นชิงและถูกลักขโมยหลายครั้ง ในที่สุดได้แต่เปิดการแสดงหาเลี้ยงชีพ

ตอนนั้นวิทยายุทธ์ของเอี๊ยบชอสิมไม่สูงเยี่ยมนัก ทั้งไม่มีลูกเล่นในการแสดง ยากจะเรียกความสนใจผู้ดูได้ ยังคงเป็นเอี๊ยบมั่งเส็กดีดพิณร้องเพลงได้เงินทองเป็นค่าเดินทาง

นี่เป็นช่วงชีวิตที่ลำบากยากเข็ญนัก พวกมันต้องทนรับการข่มเหงของอันธพาลท้องถิ่น คอยหลบหลีกการจับกุมของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง

เอี๊ยบชอสิมยิ่งบังเกิดความรักเวทนาและเสียใจต่อเอี๊ยบมั่งเส็กยิ่งกว่าเดิม

ขณะเดียวกัน เอี๊ยบมั่งเส็กก็บังเกิดความเสียใจต่อเอี๊ยบชอสิม

เอี๊ยบชอสิมความจริงเป็นเด็กเลี้ยงวัวยากไร้ เอี๊ยบพังหลี่รับไว้เป็นบุตรบุญธรรม แต่ก็ให้ความรักราวลูกในไส้ เอี๊ยบมั่งเส็กก็ยึดถือเป็นพี่ชายตัวเอง ดังนั้นนางรู้สึกเสียใจที่สร้างความลำบากแก่กอกอ

ใกล้พลบค่ำวันนี้ สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบคิดข้ามภูเขาอวกซิ่วซัวเข้าเมืองโท่วง้วยก่อนฟ้ามืดค่ำ พลันปรากฏหมอดูผู้หนึ่งเร่งฝีเท้าตามหลังมา

หมอดูสวมเสื้อผ้าที่ซักฟอกจนซีดขาว แลดูยากไร้ กลับมีดวงตาที่สร้างความหวั่นไหวแก่เพศตรงข้ามคู่หนึ่ง มือถือไม้รวกลำหนึ่ง บนลำไม้

รวกผูกป้ายผ้าขาวเขียนคำ **"โป่วอีชิ้งเชี่ย"** *(เทพพยากรณ์)*

หมอดูนั้นเดินเข้ามา ถามอย่างมีมารยาทว่า "ขอถามท่านทั้งสอง เห็นสตรีสวมชุดสีดำลายดอกไม้แดงนางหนึ่งหรือไม่ นางจูงเด็กอายุหกเจ็ดขวบผู้หนึ่งรวมทาง สตรีนั้นยามแย้มยิ้ม..."

เอี๊ยบมั่งเส็กเห็นหมอดูรีบร้อนตามหาสตรีที่พาเด็กร่วมทางอดยิ้มมิได้ หมอดูนั้นตากระจ่างวูบ กล่าวอีกว่า "งดงามเช่นเดียวกับโกวเนี้ยนางนี้"

เอี๊ยบมั่งเส็กรีบสลายรอยยิ้ม ใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง

เอี๊ยบชอสิมสั่นศีรษะด้วยความไม่พอใจ

สีหน้าหมอดูนั้นปรากฏแววผิดหวังขึ้นวูบ บอกขอบใจแล้วผละจากไป

สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบเดินทางอีกระยะทางหนึ่ง เอี๊ยบมั่งเส็กเห็นสองฟากข้างทางเพาะปลูกด้วยผลส้มผลพุทรา ต้องยื่นมือปลิดลงมา

พลันปรากฏลูกธนูดอกหนึ่งยิงฝ่าอากาศมา พอดียิงกิ่งส้มท่อนหนึ่งหักสะบั้น

อานุภาพของลูกธนูนี้ มิใช่ฝีมือของโจรมิจฉาชีพธรรมดา

ที่แท้ผู้มากลับเป็นเจ็งชิ้งชิ่ว เจ็งเจี๊ยะชิ่วสองพี่น้องแก่งตกตะพาบและลิ่วล้ออีกจำนวนหนึ่ง

เจ็งเจี๊ยะชิ่วทึ่งมงายราคะ ลุ่มหลงต่อความงามของเอี๊ยบมั่งเส็กคิดฉุดคร่านางในที่นี้

สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบในตอนนั้น ย่อมสู้สองพี่น้องตระกูลเจ็งมิได้ เห็นแน่ชัดว่าเอี๊ยบชอสิมต้องถูกเจ็งชิ้งชิ่วตัดเอ็นเท้า เอี๊ยบมั่งเส็กต้องถูกเจ็งเจี๊ยะชิ่วข่มขืนย่ำยี หมอดูนั้นพลันปรากฏกายขึ้น

หมอดูนั้นใช้ฝีมือที่รวดเร็วโค่นลิ่วล้อสิบกว่าคนล้มลง เนื่องเพราะไม่อาจทนดูโกวเนี้ยน้อยที่บริสุทธิ์ผุดผาดถูกหยามย่ำยี จึงจู่โจมทำร้ายเจ็งเจี๊ยะชิ่วบาดเจ็บก่อน

เจ็งชิ้งชิ่วเห็นผิดท่า กลับผลักกระแทกเอี๊ยบชอสิมตกหน้าผา โถมเข้าหาหมอดูนั้น แต่ยังถูกหมอดูทำร้ายบาดเจ็บ

หมอดูนั้นคิดช่วยเอี๊ยบชอสิมที่ตกหน้าผา สองพี่น้องตระกูลเจ็งจึ
ฉวยโอกาสหลบหนีไป

เอี๊ยบมั่งเส็กโถมถึงริมหน้าผา ร่ำร้องหากอกอ เห็นหน้าผาสูงพันว
เกรงว่าหนทางรอดของเอี๊ยบชอสิมเลือนรางยิ่ง

หมอดูนั้นตบไหล่นาง พูดจาปลอบโยนนาง เล่าเรื่องสนุกสนาน
ผ่อนคลายอารมณ์ของนาง ทั้งรับปากว่าจะเป็นเพื่อนนางออกค้นหาเอี๊ยบชอสิม

ตั้งแต่เอี๊ยบมั่งเส็กประสบภัยพิบัติ ไม่เคยมีผู้ใดปลอบโยนนางเช่นนี้
มาก่อน นางถึงกับคิดร่ำไห้อยู่ในอ้อมอกของเขา

ทั้งสองลงจากหน้าผาไปค้นหาเอี๊ยบชอสิม หมอดูนั้นเป็นเพื่อน
นางช่วยค้นหาถึงสามวัน เอี๊ยบมั่งเส็กค่อยทราบว่าหมอดูนี้เรียกว่าลี้โป่วอี

ค่ำคืนหนึ่ง ทั้งสองก่อไฟกองหนึ่งที่กลางป่า เอี๊ยบมั่งเส็กใช้มือน้อย
ของนางดีดพิณจันทร์ *(พิณรูปแบดเหลี่ยม มีสี่สาย)* ร้องลำนำเพลงโศก

ลี้โป่วอีมองดูนาง พลันใช้มือตบดิน ผสานกับท่วงทำนองเพลง บา
ครั้งร้องคลอเบาๆ ประสานกับเสียงเพลงของนาง

เอี๊ยบมั่งเส็กหล่อหลอมเข้ากับเสียงเพลง แสงไฟส่องต้องดวงต
สุกใสของนาง แววตาของนางอบอุ่นถึงหัวใจ

ลี้โป่วอีใช้แววตาประหลาดชนิดหนึ่งมองดูนาง กล่าวว่า *"คล้ายจริงๆ*

เอี๊ยบมั่งเส็กรอจนเขาพูดเป็นครั้งที่สาม อดถามมิได้ว่า "ลี้ตั่วกอ
ข้าพเจ้าคล้ายผู้ใด?"

"คล้ายสตรีที่เรากำลังเสาะหา"

"ตั่วกอ ท่านชมชอบเจ้เจ็?"

ลี้โป่วอีตบศีรษะนางอย่างยิ้มแย้ม คล้ายกำลังตบศีรษะเด็กทารก

เอี๊ยบมั่งเส็กถามอีกว่า "ตั่วกอ ท่านสามารถบอก...ชื่อของเจ้เจ็ต่อ
ข้าพเจ้าหรือไม่?"

ลี้โป่วอีเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว *"นางแซ่บี้"*

"อ้อ บี้เจ้เจ็"

ลี้โป่วอียิ้มเพลงเบาๆ ท่วงทำนองประหลาดยิ่ง เต็มไปด้วยความอ้างว้างของคนร่อนเร่ในโลกกว้าง

เอี๊ยบมั่งเส็กถามอีกว่า "ข้าพเจ้า...คล้ายบี้เจ้เจ๊ที่ใด?"

"เสียงเพลง รอยยิ้ม ล้วนคล้ายยิ่ง"

"ตั่วกอบอกว่าบี้เจ้เจ๊พาเด็กผู้หนึ่งออกเดินทาง ใช่เป็นของตั่วกอ..."

ลี้โป่วอีหน้าหม่นหมองลง ชิงกล่าวว่า "ไม่ใช่ เรากับนางไม่มีวาสนาผูกพัน เด็กผู้นั้นเป็น..." พลันตบศีรษะนางอีกครา กล่าวว่า "เด็กน้อยต้องการทราบเรื่องมากมายปานนี้ไยกัน?"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอย่างขึงขังว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่เด็กแล้ว วันหน้าข้าพเจ้าร่อนเร่ในยุทธจักรอาจพบพานบี้เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าจะบอกต่อนางว่า ตั่วกอกำลังเสาะหานาง"

ลี้โป่วอีคล้ายงงงันวูบ จึงกล่าว "กอกอเจ้าหาก...เจ้าก็ไม่ต้องร่อนเร่เพียงลำพัง เราจะส่งเจ้าไปยังหมู่ตึกปลาบิน"

"ไม่ ข้าพเจ้าไปเอง ท่านไปหาบี้เจ้เจ๊"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เด็กที่ฉลาดเฉลียวนัก"

เอี๊ยบมั่งเส็กกลอกตาแล้วกล่าว "ข้าพเจ้าต้องการพบบี้เจ้เจ๊นัก"

ลี้โป่วอีพลันผุดลุกขึ้น มองไปยังความมืด กล่าวว่า *"มาแล้ว"*

ผู้มาคือเอี๊ยบชอสิม

เอี๊ยบชอสิมเสื้อผ้าขาดวิ่น รับบาดแผลเกลื่อนกลาด แทบไม่เป็นสารรูปผู้คน แต่ยังมีชีวิตอยู่

มันถูกเจ็งซิ้งซิ่วฟาดร่วงหล่นลงจากหน้าผา ยังหมายตาที่หยั่งเท้ากลิ้งตกลงไปสิบกว่าวา ก็ยึดเหนี่ยวต้นไม้เล็กๆ บนผนังผา ชะลอร่างที่พลัดตกลงไปไว้ เมื่อร่วงหล่นต่อไป ก็โอบโขดหินไว้ ค่อยรอดชีวิตได้

เพียงแต่เอี๊ยบชอสิมกลิ้งตกตลอดทาง เป็นระยะทางหลายร้อยวา ต้องสลบไปสองวันหนึ่งคืน คืนที่สองค่อยฟื้นคืนสติมา เมื่อถึงวันที่สามแสร้งเป็นนอนตาย จับนกแร้งที่บินลงมาคิดจิกกินซากศพไว้ดูดเลือดกิน

เนื้อของมัน ค่อยมีเรี่ยวแรงหาทางออก

เอี๊ยบชอสิมอ้อมทางโซซัดโซเซ ภายหลังได้ยินเสียงเพลงรางเลือน จากนั้นเห็นแสงไฟวับแวม เมื่อสืบเสาะไป ก็พบเห็นลี้โป่วอีกับเอี๊ยบมั่งเส็ก

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น อาจสังเกตความรู้สึกที่เอี๊ยบมั่งเส็กมีต่อลี้โป่วอีไม่ออก แต่เอี๊ยบชอสิมมองดูนางเติบโตตั้งแต่เล็ก ย่อมสังเกตออกได้

เอี๊ยบชอสิมแทบไม่อาจดูต่อไป ขณะจะจากไป ลี้โป่วอีก็พบเห็นมัน

เอี๊ยบมั่งเส็กเห็นเอี๊ยบชอสิมยังไม่ตาย ย่อมปีติยินดียิ่ง

ลี้โป่วอีคุ้มครองสองเฮียม่วยเข้าเมืองโทวง้วย ทั้งยังหาพิณสามสายตัวหนึ่งมาร้องประสานกับเอี๊ยบมั่งเส็ก

ค่ำคืนนั้น เอี๊ยบมั่งเส็กใส่เสื้อสีขาว ปกและแขนเสื้อปักรูปหงสาสีแดง กรีดมือเรียวงามลงบนสายพิณ ด้วยท่วงท่างามเฉิดฉาย

ลี้โป่วอีก็ใช้สำเนียงอันกังวาน ร้องประสานกับเสียงเพลงอันสดใสไพเราะของนาง จวบกระทั่งฟ้าสางรำไรค่อยเลิกรา

ลี้โป่วอีแยกทางกับพวกนางในลักษณะนี้ ก่อนจากไปกล่าวว่า “คืนนี้หากมีโอกาส เราจะนำพิณโบราณหางไหม้มาตัวหนึ่ง”

เอี๊ยบมั่งเส็กพกพาจิตใจที่ปลื้มปีติ ใช้สายตาส่งลี้โป่วอีจากไป กลับไม่ทันสังเกตเห็นสีหน้าอันคับแค้นของเอี๊ยบชอสิม

แต่ค่ำคืนนั้น ลี้โป่วอีไม่ได้มาอีก

เอี๊ยบมั่งเส็กคาดเดาสาเหตุที่ลี้โป่วอีไม่มาได้

เนื่องเพราะเช้าตรู่ของวันนั้น เอี๊ยบมั่งเส็กคิดออกไปซื้อผัก เพื่อประกอบอาหารค่ำอันโอชะ พลันพบเห็นหญิงงามนางหนึ่ง จูงเด็กเกล้าผมสองมวยคนหนึ่ง มองดูใบไม้ข้างทาง

หน้าด้านข้างของนางสวยซึ้งนุ่มนวล หญิงสาวนางนี้บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเศร้าหมองและเป็นสุข

เอี๊ยบมั่งเส็กทราบได้ในบัดดลว่าเป็นนางเอง

นางความจริงคิดกลับโรงเตี๊ยม แต่ยังจำคำพูดที่รับปากลี้โป่วอีได้

ในที่สุดเดินเข้าหาหญิงสาวนั้น เรียกหาว่า *"บี้เจ้เจ๊"*

หญิงสาวนั้นสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ถามว่า "ท่านคือ..."

เอี๊ยบมั่งเส็กกัมศีรษะกล่าวว่า "ลี้ตั่วกอกำลังหาท่าน"

นางไม่ทราบตนเองกล่าวเช่นนี้ถูกหรือไม่ เป็นผลดีต่อนางหรือไม่ แต่ทราบว่าเป็นผลดีต่อลี้โป่วอี

หญิงสาวนั้นสะท้านอีกครา ถามเสียงสั่นสะท้านว่า "เขา...ตอนนี้อยู่ที่ใด?"

เอี๊ยบมั่งเส็กส่ายหน้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าเขากำลังหาพิณโบราณหางไหม้ตัวหนึ่ง" กล่าวจบหันกายจากไป

ตลอดรายทาง ดอกท้อร่วงพรูในสายลม น้ำตาของนางก็ไหลรินหลั่ง แต่นางไม่ได้ปาดเช็ด เนื่องเพราะไม่มีผู้ใดแลเห็น

ค่ำคืนนั้น นางทราบดีว่าลี้โป่วอีไม่มา แต่ยังชะเง้อคอรอคอยอยู่หน้าโรงเตี๊ยม ไล่กอกอที่ต้องการอยู่เป็นเพื่อนนางกลับไป เฝ้ารออย่างงมงาย

ลี้โป่วอียังไม่มา

กลิ่นดอกท้อหอมรวยริน สมองนางเคลิบเคลิ้มมึนงง เมื่อเพ่งตามองเห็นใบหน้าอันหื่นกระหายของเจ็งเจี๊ยะซิ่วลอยอยู่ตรงหน้า นางคิดร้องก็ร้องไห้ไม่ออกแล้ว

เจ็งเจี๊ยะซิ่วเป็นปีศาจราคะ ข่มขืนแล้วฆ่าสตรีมากมายนับมิถ้วน เพียงบังเกิดรักแท้ต่อเอี๊ยบมั่งเส็ก มาตรว่าถูกลี้โป่วอีขับไล่ล่าถอย ยังไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ

เรื่องที่สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบพักอยู่ที่เมืองโท่วง้วย ลิ่วล้อแก่งตกตะพาบรายงานต่อมันแต่แรก มันคิดหาโอกาสลงมือตลอดเวลาอย่างลำบากยากเย็น รอจนลี้โป่วอีไม่อยู่ ค่อยพ่นผงห้าราคะต่อเอี๊ยบมั่งเส็ก

เจ็งเจี๊ยะซิ่วหนีบร่างนางไว้ในซอกแขน วิ่งตะบึงเข้าป่าท้อข้างทาง วางร่างนางลงกับพื้น ขณะจะครอบครองนาง เอี๊ยบชอสิมพอดีสืบเสาะมาถึง เอี๊ยบชอสิมไม่ไว้วางใจ จึงออกมาตามหาม่วยม่วย พอดีเห็นเจ็ง

เจี๋ยะซิ่วคิดปลดเปลื้องเสื้อผ้าของนาง ดังนั้นจู่โจมลงมือราวคลุ้มคลั่ง เจ็งเจี๋ยะซิ่วไม่ทันระวังถูกทำร้ายบาดเจ็บ ได้แต่หลบหนีจากไป

วันที่สอง สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบออกจากเมืองโท่วง้วย เดินทางสู่บึงปลาบิน เข้าพบประมุขหมู่ตึกปลาบินซิมแซน่ำ ฝึกวิทยายุทธ์จากเกี่ยมเสี่ย *(ปราชญ์กระบี่)* เล่งโซ่ยจิ้ง มีพลังฝีมือรุดหน้า ใช้เวลาหกปี ไต่เต้าขึ้นเป็นชนชั้นรุ่นเก่าของบึงปลาบิน

ช่วงเวลานั้น สองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบทราบว่า ประมุขหมู่ตึกปลาบินกับลี้โป่วอีมือริบาดหมาง มุกหิมะบี้เชียมผู้เป็นภรรยาของประมุขหมู่ตึกปลาบินหายสาบสูญเมื่อเจ็ดปีก่อน คนในหมู่ตึกปลาบินล้วนหลีกเลี่ยงไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้

สำหรับกับลี้โป่วอี เอี๊ยบชอสิมมีอคติต่อเขาตลอดมา

ยามนี้เอี๊ยบมั่งเส็กวิ่งเข้าหาเอี๊ยบชอสิมในสภาพเสื้อผ้าขาดวิ่น เอี๊ยบชอสิมถึงกับลืมความเจ็บปวดทางร่างกาย กุมมือเอี๊ยบมั่งเส็กไว้ ร้องถามว่า "เจ้า...เจ้าเป็นไรแล้ว?"

เอี๊ยบมั่งเส็กรู้สึกมือของกอกอเย็นเฉียบ น้ำตาพลันทะลักจากเบ้าถามว่า "กอกอ ท่านเป็นไรแล้ว?"

เอี๊ยบชอสิมกุมมือนางแนบแน่น กล่าวว่า "เจ้าอย่าร้องไห้ เจ้าไม่เคยร้องไห้มาก่อน..."

เอี๊ยบมั่งเส็กหน้าเผือดขาวกว่าเดิม กล่าวว่า "ผู้ใดทำร้ายท่าน กอกอ ผู้ใดทำร้ายท่านเป็นเช่นนี้..."

เอี๊ยบชอสิมกล่าวว่า "เราไม่เป็นไร.."

ยามนี้ลี้โป่วอีกำลังเผชิญหน้ากับเซ็นเงสึ คุระริวเด็น มันไม่ต้องการให้ลี้โป่วอีแก้แค้นให้กับมัน ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า "เจ้าไฉนอยู่บนต้นไม้?"

...เอี๊ยบมั่งเส็กไฉนอยู่บนต้นไม้?

นี่เป็นปมปัญหาในจิตใจทุกผู้คน

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "เจ็งเจี๊ยะซิ่วคิดใช้วิธีเดิมอีกภายหลังเฮ้งตั่งจับตัวพวกเราไว้ ดีที่ลี้ตั่วกอลงมือทันเวลา ฆ่าเฮ้งตั่ง...ช่วยข้าพเจ้ามายังที่นี้"

ทุกผู้คนคลายใจลง เอี๊ยบชอสิมยังแผดด่าว่า "เจ้าอุบาทว์เจ็งเจี๊ยะ

ชิ่ว"

แต่สภาพความจริงไม่เป็นเช่นนั้น รายละเอียดของเรื่องราวคือ

เอี๊ยบมั่งเส็กสูดเอาผงห้าราคะของเจ็งเจี๊ยะซิ่วเข้าไป เจ็งเจี๊ยะซิ่วก็ถูกพิษสร้อยสังวาลทองของเฮ้งตั่ง ดีที่ลี้โป่วอีจู่โจมทำร้ายเฮ้งตั่ง เฮ้งตั่งกลับตายในเงื้อมมือเจ็งเจี๊ยะซิ่ว เจ็งเจี๊ยะซิ่วสำนึกตัวว่าไม่ใช่คู่มือลี้โป่วอี ดังนั้นหลบหนีไป

ลี้โป่วอียามชะล่าใจ สูดเอาผงพิษเข้าไปเล็กน้อย ฤทธิ์ยาของเอี๊ยบมั่งเส็กก็กำเริบ ยิ่งเพิ่มเสน่ห์อันรัญจวนใจ ลี้โป่วอีถึงกับใจวาบหวิว หลังจากตบหน้าตัวเอง ได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมมุ่งมาทางด้านนี้ ดังนั้นรีบหนีบร่างเอี๊ยบมั่งเส็กทะลวงออกนอกหน้าต่างไป

ลี้โป่วอีวิ่งทวนลม ช่วยให้ตัวเองแจ่มใส วิ่งวนอยู่สามรอบค่อยหยุดยั้งที่ข้างบ่อ ตักน้ำถังหนึ่งล้างหน้าให้กับเอี๊ยบมั่งเส็ก ปลุกเรียกนางว่า "มั่งเส็ก รีบฟื้น..."

เมื่อตอนที่ตนเองพบเอี๊ยบมั่งเส็ก เพิ่งได้รับแผลหัวใจ แต่ดรุณีน้อยนางนี้เพียงสร้างความเบิกบานหรรษาแก่ตนเอง ยึดถือนางเป็นน้องสาวของตนเอง

ลี้โป่วอีตั้งใจเสาะหาบี้เชียม พอแยกทางกับสองเฮียม่วยตระกูลเอี๊ยบ ภาพของเอี๊ยบมั่งเส็กก็ผุดขึ้นในห้วงสมอง หวนนึกถึงนางอ้อนแอ้นกระไรปานนั้น แช่มช้อยกระไรปานนั้น รู้สึกไม่วางใจจึงย้อนกลับไป พอดีช่วยนางทันท่วงที

หลังจากนั้นลี้โป่วออยู่กับดรุณีน้อยสองวันสองคืน ลี้โป่วอีสุขสราญยิ่ง เมื่อก่อนนี้บี้เชียมเพียงนั่งฟังเขาย่ำกลอง ดีดพิณและร้องเพลงหาญฮึกอยู่ด้านข้าง ดรุณีน้อยนี้สามารถดีดบรรเลงร้องลำนำเพลงประสานเสียงกับเขา

บี้เชียมไม่รู้จักดนตรีการ แต่สามารถทอผ้า เสื้อผ้าที่นางทอขึ้นเมื่อสวมใส่บนร่าง คล้ายสวมปุยเมฆเบาบางชั้นหนึ่ง ภาพวาดใต้ปลายพู่กันของบี้เชียม ยังงามตระการกว่าทิวทัศน์แท้จริงเสียอีก

ลี้โป่วอีดูบี้เชียมทอผ้า บี้เชียมฟังเขาร้องเพลง ภาพนี้ประทับในห้วงสมองของลี้โป่วอีอย่างลึกล้ำ

ความห่วงพะวงที่ลี้โป่วอีมีต่อบี้เชียม ก็ยิ่งมายิ่งลึกล้ำ ในที่สุดแยกจากเอี๊ยบมั่งเส็ก แต่แววตาของเอี๊ยบมั่งเส็กแสดงว่ามุ่งหวังให้ตนรั้งอยู่

ลี้โป่วอีไม่คิดสร้างความผิดหวังแก่นาง

ดังนั้นเขาไปเสาะหาสหายผู้รู้ใจอุนฮวงเซาะ ขอยืมพิณสามสายตัวหนึ่ง นำกลับมาดีดบรรเลงร่วมกับเอี๊ยบมั่งเส็ก

วันรุ่งขึ้น ลี้โป่วอียังขอยืมพิณโบราณหางไหม้มาอีกตัวหนึ่ง คิดไม่ถึงระหว่างเดินทางกลับ บังเอิญพบพานบี้เชียม

ลี้โป่วอีไม่ทราบว่า ค่ำคืนที่ตนไม่ได้กลับไป เอี๊ยบมั่งเส็กแทบประสบกับการสูญเสียอย่างใหญ่หลวง

ยามนี้ลี้โป่วอีพบพานเอี๊ยบมั่งเส็กอีก กาลเวลาหกปีเปลี่ยนแปลงดรุณีน้อยนางหนึ่งเป็นสตรีเต็มสาว คล้ายดอกไม้ขาวกลางไพรแต่งแต้มสีแดงกลายเป็นดอกท้อที่แย้มบาน

หลังจากที่ตักน้ำราดรดผมเผ้าคิ้วคางของนาง นางค่อยกลับคืนสู่ความไร้เดียงสาอีกครา

ลี้โป่วอีดูไปดูไป ถึงกับคิดจูบนาง

ยามนั้น เอี๊ยบมั่งเส็กลืมตาช้าๆ เรียกเบาๆ ว่า *"ลี้ตั่วกอ"*

ลี้โป่วอีสะท้านขึ้นคราหนึ่ง คลายมือปล่อยถังไม้ร่วงหล่นลงในบ่อน้ำ

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอีกว่า "ข้าพเจ้าทุเลาแล้ว"

ผงห้าราคะกับสร้อยสังวาลทองออกฤทธิ์รุนแรง แต่ก็เกิดการหักกลบลบล้างกันเอง อย่าว่าแต่ลี้โป่วอีหนีบร่างนางวิ่งทวนลม ใช้น้ำราดรดใบหน้านาง ในที่สุดขจัดพิษให้กับนาง

ลี้โป่วอีชมอย่างยิ้มแย้มว่า "โกวเนี้ยน้อย เจ้าเติบโตขึ้นมากนัก ทั้งงามผุดผาดกระไรปานนั้น"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "วันเวลาที่ผ่านมา ลี้ตั่วกอสบาย

ดี?"

"เจ้าเล่า? ยังหัดร้องเพลงหรือไม่?"

เอี๊ยบมั่งเส็กย้อนถามว่า "ตั่วกอยังร้องเพลงหรือไม่?"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย เอื้อนกลอนร้องเป็นเพลงออกมา ร้องถึงกลางคัน จงใจหยุดชะงักไว้ เอี๊ยบมั่งเส็กก็ร้องต่อจนจบประโยค จากนั้นทั้งสองส่งเสียงหัวร่อออกมา สนิทสนมกลมเกลียวกันอย่างรวดเร็ว

ยามนั้น ห้องด้านนอกพลันบังเกิดเสียงต่อสู้กันดังมา ลี้โป่วอีรีบกล่าวว่า "เกรงว่าเกิดเรื่อง เราจะไปดู"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า "ตั่วกอ ข้าพเจ้าไปด้วย"

แต่ฤทธิ์ยาของนางเพิ่งเสื่อมคลาย ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ลี้โป่วอีเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว "เราแบกท่าน"

ดังนั้นลี้โป่วอีแบกเอี๊ยบมั่งเส็กวิ่งตะบึงไป ระหว่างทางพบเห็นมีคนถูกคุกคามล่าถอยออกจากห้อง ลี้โป่วอีกริ่งเกรงเอี๊ยบมั่งเส็กถูกผู้คนพบเห็นจึงโผพุ่งขึ้นบนต้นดอกไม้เหลืองก่อน

ยามนั้น เซ็นเงสี คุระริวเด็นกล่าวด้วยความเสียดายเล็กน้อยว่า "ที่แท้เฮ้งตั่งตายในเงื้อมมือเจ้า"

ลี้โป่วอีกล่าวช้าๆ ว่า "เฮ้งตั่งมิใช่เป็นคนของขงเบ้งอธรรมหรอกหรือ?"

"เฮ้งตั่งเลื่อมใสในวัฒนธรรมของประเทศเรา คิดติดตามเรากลับแดนอาทิตย์อุทัย ดังนั้นร่วมทางกับเรา หมายข่มขวัญพวกเจ้าสักครา"

โป่วมึ่งปวยสอดคำขึ้น "วิทยายุทธ์ของชนชาติฮั่นลึกล้ำไพศาล ซ่อนมังกรซุมนุมพยัคฆ์ มันไม่รักดี กลับคิดฝึกวิชาแดนอาทิตย์อุทัยอะไรนั่น"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นตาสาดประกายเกรี้ยวกราด ตวาดว่า "เจ้าว่าอะไร?" มันกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า "เจ้าอย่าได้สะกิดความคิดฆ่าฟันของเรา เราพอลงมือจะไม่ไว้ชีวิตเด็ดขาด"

โป่วมึ่งปวยเชิดหน้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าเมื่อลั่นปาก ไม่ขอคืนคำเด็ดขาด"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า "บู๊ลิ้มตงง้วนมียอดฝีมือใด คนในที่นี้ผู้ใดเป็นคู่มือของเรา?" มันชี้มือไปยังเอี๊ยบชอสิม กล่าวว่า "คนผู้นี้ใช่เป็นยอดฝีมือพวกเจ้าหรือไม่ เราพอลงมือ ก็ฟันมันหนึ่งแขนหนึ่งขา"

เอี๊ยบชอสิมหน้าแปรเปลี่ยนไป ที่หลงเหลือก็มีสีหน้าเดือดดาล ลี้โป่วอีพลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า "อย่างนั้นเราขอรับทราบฝีมือของท่านใหม่"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นแค่นหัวร่อกล่าวว่า "อาวุธของท่านถูกเราฟันหัก หากสู้ต่อรังแต่หาที่ตาย"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านเพียงฟันไม้รวกหักไปสองลำเท่านั้น"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นตาทอประกายเกรี้ยวกราด กล่าวว่า "ตกลงท่านแสดงอาวุธเถอะ"

ลี้โป่วอียิ้มเล็กน้อย ล้วงของสิ่งหนึ่งจากในแขนเสื้อช้าๆ

เป็นขนนกเส้นหนึ่ง

ดราก่อนที่ริมหน้าผา ลี้โป่วอีพบเห็นขนนกเส้นหนึ่งพัดพลิ้วลงมา หลังจากนั้นล่วงรู้ว่าเซ็นเงสึ คุระริวเด็นซ่อนตัวบนต้นไม้

ขนนกสีสันสดใส เรียบลื่นเป็นประกาย แต่ไม่ว่างามอย่างไรก็ไม่อาจต้านคมดาบซามูไรของเซ็นเงสึ คุระริวเด็นได้

ลี้โป่วอีถือขนนก กล่าวว่า "เชิญเถอะ"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นบังเกิดความเดือดดาลที่ถูกเหยียบย่ำอัปยศ ตวาดว่า "เจ้ากล้าเหยียบย่ำบูชิโดชาวอาทิตย์อุทัย คืนนี้มิใช่เจ้าตายก็เป็นเราสิ้น"

มันยกชูดาบซามูไร ดาบสั้นยังคุ้มครองร่างไว้ ส่งเสียงคำรามดราหนึ่ง

ในเสียงคำราม ร่างของเซ็นเงสึ คุระริวเด็นลอยขึ้นดุจวิหคมหึมา

ฟาดฟันดาบซามูไรลง

เสียงคำรามของเซ็นเงสึ คุระริวเด็น ลอกเลียนฮารุฮิซีชินผู้เป็นอาจารย์ ฮารุฮิซีชินเคยส่งเสียงราชสีห์คำราม สะกดเสือลายพาดกลอนตัวหนึ่งตะลึงลาน ถูกฮารุฮิซีชินฟันเป็นสองท่อนในดาบเดียว

แต่คมดาบของเซ็นเงสึ คุระริวเด็นเพิ่งกระทบถูกเสื้อผ้าลี้โป่วอี ลี้โป่วอีคล้ายถูกคนต่อยใส่หมัดหนึ่ง พลันลอยลิ่วออกไป

เสียงเชียะคราหนึ่ง ผ้าโพกศีรษะลี้โป่วอีถูกฟันขาดพัดพลิ้วลงมา

ลี้โป่วอีเลียนเยี่ยงเซ็นเงสึ คุระริวเด็น สองเท้าถีบยันลำต้นไม้คราหนึ่ง ดอกไม้เหลืองร่วงพร่างพรูดุจห่าฝน

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นพอดีอยู่ใต้ต้นไม้

รู้สึกดอกไม้ร่วงพรู ด้วยปฏิกิริยาของบูชิโด เซ็นเงสึ คุระริวเด็นเข้าใจผิดคิดว่าเป็นอาวุธลับ

ประกายดาบวูบขึ้นอีกครา

ดอกไม้ร่วงที่เข้าใกล้มันทุกดอก ล้วนถูกฟันแยกเป็นสองส่วน

ลี้โป่วอีพอถูกยันใส่ลำต้นไม้ ก็หยิบยืมเป็นพลังอันมหาศาลพุ่งตรงเข้าหาเซ็นเงสึ คุระริวเด็น

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นตวาดก้อง ฟาดฟันดาบใส่ผู้มา

ลี้โป่วอีลงมือดุจสายฟ้า แทงใส่เบื้องหน้ามัน

สภาวะดาบของเซ็นเงสึ คุระริวเด็นพลันแปรเปลี่ยน วกเข้าปะทะกับวัตถุที่ยื่นมา

หากแม้นเป็นดาบ เซ็นเงสึ คุระริวเด็นสามารถฟันหักในดาบเดียว หากแม้เป็นทวน มันก็สามารถปัดทวนพันไปในดาบเดียว ต่อให้เป็นก้อนหิน เซ็นเงสึ คุระริวเด็นก็มั่นใจว่าสามารถฟาดฟันทำลายในดาบเดียว

แต่ดาบนี้พอฟันลง รู้สึกไม่มีพลังกระแทกสะท้อน ค่อยทราบว่าเป็นขนนกเส้นหนึ่ง

พริบตานั้น สภาวะดาบถูกดูดรั้งไว้ ทั้งฟันไม่เข้าและไม่อาจรั้งกลับ

มา

เซ็นเงสี คุระริวเค็นตวาดก้อง จ้วงแทงดาบสั้นออกไปในบัดดล

ท่าโถมแทงนี้ ทุ่มเทพลังการฝึกปรือชั่วชีวิต จึงเกรี้ยวกราดรุนแรง ยิ่ง

ลี้โป่วอีเบี่ยงกายวูบ ดาบของเซ็นเงสี คุระริวเค็นนี้จมลึกไปในลำต้นไม้เสมอด้าม

พริบตาดุจประกายไฟ เซ็นเงสี คุระริวเค็นรู้สึกคันที่ใต้ใบหูคล้ายถูกของใดลูบไล้ผ่าน แต่มันรีบถอนดาบสั้นออก พุ่งถอยกลับไป วกดาบซามูไรหมุนตัวอย่างรวดเร็ว

เห็นลี้โป่วอียืนอยู่ที่ห่างไปสามเชียะอย่างปลอดโปร่ง ในมือยังถือขนนกเส้นนั้น

เอ็นเขียวบนใบหน้าเซ็นเงสี คุระริวเค็นขึ้นโปน ส่งเสียงคำรามก้องชูดาบวิ่งตะบึงเข้าหาราวคลุ้มคลั่ง

ลี้โป่วอีคล้ายมองไม่เห็น เพียงลูบคลำขนนกในมือเล่น

เซ็นเงสี คุระริวเค็นโถมถึงเบื้องหน้าลี้โป่วอี ดาบซามูไรยกค้างอยู่กลางอากาศ ผ่านไปเนิ่นนานค่อยลดดาบลง ตลายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน กล่าวอย่างท้อแท้ว่า “ท่านชนะแล้ว”

ดวงตาลี้โป่วอีทอแววนิยมชมเชยกล่าวว่า “บูชิโดแดนอาทิตย์อุทัยไม่อาจดูแคลนได้”

คนในบริเวณนอกจากโป่วมึ่งปวยที่ฝีมือต้อยต่ำ อื่นๆ ล้วนเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ย่อมสังเกตความหมายของการต่อสู้และเครื่องชี้ขาดผลแพ้ชนะครั้งนี้ออกได้

กล่าวโดยสรุป ลี้โป่วอียึดหลักใช้ความอ่อนหยุ่นสยบแกร่งกร้าว ยืมหอกสนองคืนผู้ใช้

ในการศึกครั้งแรก ลี้โป่วอีจงใจปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามฟันไม้รวกหักไปสองลำ ทดสอบเพลงดาบ ขุมกำลังและจุดเด่นของฝ่ายตรงข้าม

เซ็นเงสี คุระริวเค็น แม้ไม่อยู่ในค่ายกลห้าธาตุ แต่สามารถดัดแปลงใช้ธาตุทั้งห้า เพลงดาบเกรี้ยวกราดไร้ผู้ต่อต้าน บวกกับดาบยาวสั้นทั้งสองเล่มทั้งรุกและรับ ยากที่จะทำลายได้ ทั้งยังรู้จักหยิบยืมพลังใช้วัตถุ เสริมสภาวะเพิ่มพลังเร่งระดับความเร็ว สุดที่ผู้คนจะปิดป้องต้านรับได้

ดังนั้นลี้โป่วอีพอลงมือใหม่ ก็ไม่เปิดโอกาสให้มันใช้วิชาห้าธาตุได้ ก่อนอื่น ลี้โป่วอีใช้ขนนกเป็นอาวุธ ล่อให้เซ็นเงสี คุระริวเค็นใช้

เพลงดาบที่หุนหันพลันแล่น ไม่เหลือหนทางถอยออกมา

จากนั้นลี้โป่วอีเลี่ยงจากการปะทะในด้านตรง ทำให้ดาบแรกของมันฟันพลาดผิด ค่อยใช้เท้าถีบยันลำต้นไม้ กระแทกดอกไม้เหลืองร่วงหล่นสร้างความเข้าใจสับสนแก่เซ็นเงสึ คุระริวเด็น ฟาดฟันดอกไม้ร่วง เปลืองเรี่ยวแรงสูญเปล่า

ถัดจากนั้นลี้โป่วอียืมพลังบุกจู่โจม แต่เพียงใช้ขนนกเส้นหนึ่ง เซ็นเงสึ คุระริวเด็นรวบรวมเรี่ยวแรงต่อต้าน กลับมีสภาพเฉกเช่นเกาทัณฑ์ยิงจนสุดล้า ถูกขนนกเส้นหนึ่งพัวพันไว้ ไม่อาจใช้กำลังได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ดาบซามูไรเท่ากับใช้ประโยชน์ไม่ได้ เมื่อแทงดาบสั้นออก ลี้โป่วอีพลันใช้วิชาเคลื่อนร่างย้ายตำแหน่งหลบเลี่ยง ดาบสั้นจมลึกไปในลำต้นไม้

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นก็มีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยม พลันฟื้นฟูสติสัมปชัญญะในบัดดล

แต่ช่องว่างชั่ววูบนี้ ชนชั้นยอดฝีมือเช่นลี้โป่วอีสามารถโค่นฝ่ายตรงข้ามล้มลงไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง

...แต่ลี้โป่วอีเพียงใช้ขนนกลูบไล้ใต้ใบหูเซ็นเงสึ คุระริวเด็นเท่านั้น

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นพอฟื้นฟูสติสัมปชัญญะก็รวบรวมความคิดต่อสู้ขึ้นใหม่ แต่แล้วหวนนึก ลี้โป่วอีไม่ได้ลงมือด้วยอำมหิต ตนนับว่าแพ้แล้ว

...ยอดฝีมือชิงชัย เพียงแพ้ครึ่งกระบวนท่า ถือว่าแพ้แล้ว อย่าว่าแต่ลี้โป่วอีมีโอกาสฆ่ามันมากกว่าหนึ่งครั้ง

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นนึกถึงตอนนี้ พลันบังเกิดความท้อแท้ ยอมรับการพ่ายแพ้ในบัดดล

กระบวนท่าเหล่านี้รวดเร็วดุจสายฟ้า ดูไปธรรมดาสามัญ แต่เป็นการรวมวิชากระบวนท่าในชีวิตคนทั้งสอง หากผิดพลาดเพียงน้อยนิดพลั้งเผลอเพียงชั่ววูบ สามารถพิสูจน์ความเป็นความตายในบัดดล

ลี้โป่วอีแม้ช่วงชิงชัยชนะ แต่ดาบแรกของเซ็นเงสึ คุระริวเด็นก็ฟัน

ผ้าโพกศีรษะของเขาขาดสะบั้น รอดจากห้วงความตายอย่างหวุดหวิด

สีหน้าของเซ็นเงสึ คุระริวเด็นซีดขาวดุจเดียวกับขอบฟ้าบูรพาที่ขาวโพลนรำไร พึมพำว่า *"เรา...แพ้แล้ว"*

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านสามารถลงมือใหม่ เมื่อครู่เราชนะด้วยโชคช่วย"

"แพ้เป็นแพ้ แพ้ต้องยอมรับ ถือกำเนิดเป็นบูชิโด ไม่มีคำพูดแก้ตัว"

ลี้โป่วอีชมเชยว่า "ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เพลงดาบเกรี้ยวกราดน่าเสียดาย...รู้แกร่งกร้าวไม่รู้จักอ่อนหยุ่น รู้จักรุกไม่รู้จักถอย"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นพึมพำว่า *"หลักวิชาอ่อนหยุ่นสยบแกร่งกร้าว จู่โจมทีหลังบรรลุถึงก่อน หากสามารถเผยแพร่เข้าสู่แดนอาทิตย์อุทัยก็ประเสริฐ"*

"ซึ่งความจริง หลักวิชาแกร่งกร้าวยากต่อต้าน จู่โจมแทนการรับ ก็เป็นประเทศเราเผยแพร่เข้าสู่แดนอาทิตย์อุทัย"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นล่วงรู้ประวัติศาสตร์วิชาการต่อสู้ของแดนอาทิตย์อุทัยเป็นอย่างดี ไม่กล้ากล่าวโต้แย้ง เพียงกล่าวว่า "เรา...เราไม่ทราบว่าในบู๊ลิ้มตงง้วนยังมียอดฝีมือเช่นท่าน"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ชนชั้นเช่นเรา บู๊ลิ้มตงง้วนมีอยู่มากนัก"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นเงียบงันเนิ่นนาน พลันทรุดนั่งขัดสมาธิกับพื้น แหวะเสื้อชั้นนอกลายดอกออก เผยเห็นชุดชั้นในสีขาว ชักดาบสั้นออกมา สองมือจับด้ามดาบ จ่อปลายดาบใส่ท้องน้อยของตัวเอง กล่าวว่า "เราแม้พ่ายแพ้ แต่ชนชั้นบูชิโดไม่แพ้ เราคว้านท้องฮาราคีรี เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อการพ่ายแพ้ของเรา ท่านเป็นไคเชียะคุให้กับเราเถอะ"

...ไคเชียะคุ คือคนทำหน้าที่ตัดศีรษะ ขจัดความเจ็บปวดของคนทำฮาราคีรี

...คนไคเชียะคุแล้วแต่คนกระทำฮาราคีรีกำหนด คนฮาราคีรีหลังจากจ้วงแทงดาบใส่ท้องน้อยด้านซ้าย คว้านท้องตัวเอง ไคเชียะคุจะสืบเท้าถึงเบื้องซ้ายของคนกระทำการฮาราคีรี ฟันดาบลงยังศีรษะบริเวณตีนผมของคนกระทำฮาราคีรี

...มีข้อควรสนใจประการหนึ่งคือ คนไคเชียะคุไม่อาจตัดศีรษะของคนกระทำฮาราคีรีขาด ควรรักษาหนังชั้นหนึ่งไว้ หนังชั้นนี้จะทำให้หัวขาดตกห้อยไปข้างหน้า ปิดบังส่วนใบหน้าไว้มิให้ทุเรศนัยน์ตา

...คนไคเชียะคุบางคนฝีมือไม่เพียงพอ ตัดศีรษะคนกระทำฮาราคีรีหลุดจากบ่า เป็นสภาพสยดสยองสุดทนดู

ยอดฝีมือในบริเวณแม้ไม่เข้าใจความหมายของ *"ฮาราคีรี"* กับ *"ไฮเชียะคุ"* แต่ทราบว่าเป็นความหมายคิดฆ่าตัวตาย

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ท่านเพียงพ่ายแพ้ พวกเราไม่มีเจตนาฆ่าท่าน"

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นก้มศีรษะ กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ขอบใจกุศลเจตนาของท่าน แต่เรายอมกระทำฮาราคีรีเอง"

"หากสู้แพ้ต้องตาย อย่างนั้นพวกท่านชาวบูชิโดคงตายหมดสิ้นแต่แรกแล้ว เมื่อวัยเด็กหยอกล้อเล่น ไม่เคยแพ้หรือ เมื่อกราบอาจารย์ฝึกวิทยายุทธ์ ไม่เคยแพ้แก่ซือแป๋ศิษย์ร่วมสำนักหรือ หากพ่ายแพ้ก็ต้องตาย ถือว่าแพ้ไม่ได้ มิใช่พฤติการณ์ของผู้กล้า"

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นเงยหน้าขึ้น กระชากเสียงว่า "ท่านไม่กลัวว่าหากปล่อยเรากลับไป เราจะฝึกวิทยายุทธ์มาโค่นท่านหรือ?"

"ชนชาติฮั่นเราหากเกรงกลัว ไหนเลยปล่อยท่านกลับไป อย่าว่าแต่หากท่านไม่กลับไป ไหนเลยบอกประสบการณ์ในค่ำคืนนี้ต่อสำนักอาจารย์ท่านได้?"

เซ็นเงสึ คุระริวเค็นตะลึงลานชั่วขณะ พลันใช้สองมือยันพื้นโขกศีรษะคำนับต่อลี้โป่วอีสามครั้ง สร้างความแตกตื่นแก่ลี้โป่วอีจนเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง

ได้ยินเซ็นเงสึ คุระริวเค็นกล่าวว่า *"ขอบคุณท่านที่ชี้นำเรา"* มันลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวว่า *"เราจะกลับแดนอาทิตย์อุทัย เราจะบอกต่อพวกมันว่าชาวจีนไม่เพียงใช้ฝีมือโค่นเรา ยังพิชิตหัวใจเรา"* มันยิ้มอย่างอ้างว้าง กล่าวว่า *"เราจะบอกต่อชนชาติเดียวกันที่คิดข้ามทะเลมาท้าสู้ทุกคน อาจบางทีพวก*

เราไม่ต้องมาแล้ว" กล่าวจบ โค้งคำนับต่อลี้โป่วอีอีกครา

เอี๊ยบมั่งเส็กพลันร้องว่า "แต่แขนขากอกอเราถูกท่านทำร้าย ท่านไปไม่ได้"

เอี๊ยบชอสิมอยู่ในวัยฉกรรจ์ กลับถูกเซ็นเงสี คุระริวเด็นตัดหนึ่งแขนหนึ่งขา กลับกลายเป็นพิการ ทุกผู้คนล้วนพลุ่งพล่านดาลเดือด

เอี๊ยบชอสิมเรียก *"มั่งเส็ก"* เอี๊ยบมั่งเส็กร่ำไห้รำพันว่า "กอกอ ข้าพเจ้าจะแก้แค้นให้ท่าน"

เอี๊ยบชอสิมจับมือนางแนบแน่น กล่าวว่า *"ไม่ได้"*

ทุกผู้คนงงงันวูบ เอี๊ยบชอสิมฝืนใจกล่าวว่า *"ปล่อย...มันไป"*

พลางกวาดตาไปยังลี้โป่วอี สีหน้าลี้โป่วอีเต็มไปด้วยความเคารพยกย่อง ผงกศีรษะช้าๆ

พริบตานั้น แววตาของทั้งสองเต็มไปด้วยความเข้าใจและความเคารพ ความเคารพนี้ มีแต่ผู้คนทั้งสองจึงเข้าใจได้

...ลี้โป่วอีไม่ฆ่าเซ็นเงสี คุระริวเด็น เพื่อต้องการพิชิตใจคนผู้นี้ ไม่คิดผูกพยาบาทจองเวร เป็นเหตุให้ชาวบูชิโดแดนอาทิตย์อุทัยกับชาวบู๊ลิ้มตงง้วนต้องประหัตประหารกัน ขณะที่ชาติบ้านเมืองมีภัย ทางที่ดีควรกลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณ

...ดังนั้นลี้โป่วอีใช้วิธีอาวุธไม่แปดเปื้อนโลหิต

เอี๊ยบชอสิมเข้าใจดี ภายใต้สถานการณ์ส่วนรวมนำหน้า เอี๊ยบชอสิมยินยอมเลิกราความแค้นส่วนตัว สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่ลี้โป่วอียิ่ง

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านไปเถอะ"

เอี๊ยบมั่งเส็กความจริงเคารพเชื่อฟังลี้โป่วอีตลอดมา แต่ตอนนี้ผู้เสียหายคือกอกอนาง ดังนั้นร้องว่า *"ไปไม่ได้"*

หลวงจีนวิหคเหินก็ร้องว่า "ใช่แล้ว หากจะไปให้ถามขวานของเรา"

ลี้โป่วอีฝืนยิ้ม ขณะจะคลี่คลายสถานการณ์ เซ็นเงสี คุระริวเด็นพลันกล่าวว่า "เราทำร้ายแขนขาของสหายผู้นี้ เราต้องชดใช้"

ขาดคำ ตวัดดาบสั้น ฟันมือขวาตัวเองขาดสะบั้น หยาดโลหิตฉีดกระจายในบัดดล

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นขบกรามไม่ส่งเสียง ใช้มือข้างเดียวพันบาดแผลชั่วพริบตาผ้าขาวถูกโลหิตย้อมจนแดงฉาน

ทุกผู้คนชมดูจนตะลึงลาน หลวงจีนวิหคเหินล้วงนั่นล้วงนี่ ในที่สุดล้วงกล่องยาออกมาใบหนึ่ง กล่าวว่า "นี่เป็นยาสมานแผลของพวกเรา มีประสิทธิภาพดียิ่ง ท่านรีบพอกทา"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นโค้งคำนับเป็นการขอบคุณ หลวงจีนวิหคเหินไม่ทราบคำนับตอบอย่างไร ได้แต่ประนมมือ

ซึ่งความจริง ตั้งแต่เขาเป็นหลวงจีน แทบลืมมารยาทการประนมมือไป ยามร้อนรุ่มค่อยแสดงออกมา

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นกล่าวว่า "เรายังติดค้างเท้าข้างหนึ่ง เมื่อกลับถึงแดนอาทิตย์อุทัย จะใช้คนส่งมา" กล่าวจบโค้งคำนับอีกคราเป็นการอำลา

หลวงจีนวิหคเหินประนมมืออีกครา นักพรตไม้แห้งก้มศีรษะ แป๊ะแซอีประสานมือ มีแต่โป่วมิ่งปวยพานโค้งคำนับตอบ

ลี้โป่วอีสืบเท้าออกไป กล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังมีคำพูดที่คล้ายก้างติดกระดูก ไม่กล้าบอกออกไป"

เซ็นเงสึ คุระริวเด็นกล่าวว่า "โปรดบอกตรงๆ"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เมื่อครู่เราดูลายมือท่าน เส้นความรัก เส้นปัญญาและเส้นชีวิตข้างซ้ายของท่านล้วนดีพร้อม รอยขาดของเส้นชีวิตก็มีช่องสี่เหลี่ยมล้อมไว้ คาดว่าไม่มีอันตรายใด ลายมือข้างขวาก็ดียิ่ง เพียงแต่..." หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ "ฝ่ามือพวกเรามีหลายเส้น ตั้งแต่กึ่งกลางข้อมือถึงใต้นิ้วกลางเรียกว่าเส้นเสาหยกหรือเรียกว่าเส้นโชคชะตา มีบ้างบางคนมีลายเส้นนี้ที่ใจกลางฝ่ามือ แสดงว่าหลังวัยกลางคนโชคชะตาค่อยดีขึ้น มีบ้างบางคนมีลายเส้นถึงกลางคัน เปลี่ยนเป็นรางเลือน แสดงว่าชะตาบั้นปลายมิสู้ดี เส้นชะตาของท่านตรงและลึก ชะตาเมื่อวัยฉกรรจ์กล้าแข็ง แต่

ส่วนที่ใกล้กับนิ้วหัวแม่มือ ถูกเส้นขวางตัดขาด หลังจากนั้นไม่มีริ้วรอยให้สืบสาวอีก เกรงว่า..."

เซ็นเงสี คุระริวเด็นกล่าวว่า "เกรงว่าชะตาเดินถึงกลางคัน จะประสบเหตุเภทภัย"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เราทราบว่าพี่ท่านก็รู้วิชาพยากรณ์ จึงกล้าบอกตรงๆ มือซ้ายของท่าน เส้นมนุษย์ที่ใกล้ข้อมือปรากฏเส้นขวาง คนทั่วไปเรียกว่าเส้นเดินทาง ลายเส้นนี้ก็ลึกยิ่ง แสดงว่าท่านเมื่อเยาว์วัยท่องทั่วแผ่นดินแต่เส้นนี้ถึงกลางคันพลันฉีกขาด กลายเป็นรูปกากบาท คาดว่าจะประสบภัยระหว่างเดินทาง"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นยิ้มเยาะตัวเอง กล่าวว่า "นี่เป็นเราแส่หาเรื่องเอง เราแขนขาดกลับไป มิใช่พ้องกับคำทำนายหรอกหรือ?"

ลี้โป่วอีเพ่งตาถามว่า "ท่านมีอายุประมาณยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดกระมัง?"

"เรายี่สิบแปดปีแล้ว"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นั่นก็ใช่แล้ว ท่านมีหน้าผากโหนก มีชื่อได้โดยง่าย ขนคิ้วดกหนา มีการกระทำลือลั่น เพียงแต่จุดอิ่นติ้งที่หว่างคิ้วปีนี้หมองมัว แสดงว่าประสบภัยกรายกล้ำ บวกกับเส้นโชคชะตาในมือขวาท่านขาดก่อนอายุสามสิบ เส้นเดินทางในมือซ้ายเผยลางร้าย ระหว่างเดินทางกลับมาตุภูมิควรเพิ่มการระวังให้มากไว้"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นหัวร่ออย่างหดหู่กล่าวว่า "ตอนนี้เราประสบภัยไม่เพียงพอหรือ ในความคาดคิดของเรา เคราะห์กรรมพ้นผ่านไปแล้ว ระหว่างทางเราจะระวังตัว หากผู้อื่นคิดตอแยเราคนพิการ เรายังมีมือข้างหนึ่ง ไม่แน่ว่ารับมือไม่ได้"

มันแม้แขนขาดข้างหนึ่ง ยังเหิมเกริมไม่รู้คลาย ลี้โป่วอีถอนใจเบาๆ กล่าวว่า "หวังให้เป็นเช่นนั้น ไม่ว่าอย่างไรควรระวังตัวไว้"

"ขอบคุณที่เตือนสติ เรากลับมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ" มันเพ่งตามองลี้โป่วอี กล่าวสืบต่อ "ท่านสามารถบอกเรื่องเหล่านี้ต่อเราก่อนการต่อสู้ เหตุ

ใครอจนการต่อสู้พันผ่าน ค่อยตักเตือนเรา?"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "เนื่องเพราะก่อนการพิสูจน์ผลแพ้ชนะท่านไม่แน่ว่ายอมรับฟังคำพูดของเรา อีกประการ..." เขากล่าวต่ออย่างยิ้มแย้ม "เราไม่ต้องการให้ท่านหลังจากรับฟังคำพูดของเรา บังเกิดจิตใจไขว้เขวทอนความหาญฮึก เป็นเหตุให้พ่ายแพ้แก่เรา"

เซ็นเงสี คุระริวเด็นมองดูลี้โป่วอี ลี้โป่วอีก็มองดูเซ็นเงสี คุระริวเด็น คนทั้งสองเผยอยิ้มออกมา

จากนั้นเซ็นเงสี คุระริวเด็นโค้งคำนับอีกครา ค่อยหันกายเดินทวนลมไป เงาดาบที่ข้างเอวขับกับเรือนร่างอันเดียวดาย ทำให้เงาหลังหดหู่ยิ่ง

ลี้โป่วอีมองดูเงาหลังของมัน ดวงตาคล้ายทอแววววิตกกังวลคล้ายมีคำพูดบางประการไม่ได้กล่าว

...หรือเขาดูอันใดจากเงาหลังของเซ็นเงสี คุระริวเด็นออก?

ในวิชาพยากรณ์ นอกจากเสี่ยงทาย ดูราศี ดูลายมือ ดูชะตาวันเกิด ลูบคลำกระดูกแล้ว ยังมีทำนายวัตถุ ทำลายโลหะเช่นดาบกระบี่ ทั้งยังมีทำนายรูปลักษณ์

มีอยู่ครั้งหนึ่ง กลางงานชุมนุมอันยิ่งใหญ่ ลี้โป่วอีดูออกว่าชนชั้นผู้นำที่ได้รับการสนับสนุนอย่างท่วมท้น กลับมีเงาหลังอันหดหู่ ไม่นานให้หลังคนผู้นี้กลับถูกทอดทิ้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย

เงาของคนผู้หนึ่งก็สามารถบ่งชี้โชคชะตาของเจ้าของ เช่นเดียวกับฟังเสียงลม สามารถคำนวณความคมของอาวุธได้

เซ็นเงสี คุระริวเค็นออกจากประตูเมืองง้วนกัง ท้องฟ้าสว่างทีละน้อย แต่คนที่เพิ่งลุกจากผ้าห่มยังรู้สึกเหน็บหนาวอยู่บ้าง

เมื่อเขาแน่ใจว่ารอบกายไม่มีผู้คนมองเห็นมัน เซ็นเงสี คุระริวเค็นค่อยพิงร่างกับลำต้นไม้ใบแน่นหนา มือซ้ายคว้าจับไหล่ขวา เจ็บปวดจนตลอดทั้งร่างสั่นระริก

ความเจ็บปวดของแขนขาด ต่อให้เป็นยาดฝีมือนินจา บูชิโดจากแดนอาทิตย์อุทัย ยังยากทนทานรับได้

ขณะจะรูดตัวนั่งลงกับพื้น เซ็นเงสี คุระริวเค็นพลันกล่าวเสียงเย็นชาว่า *"ออกมาเถอะ"*

หลังต้นไม้ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินอ้อมออกมา ดูเผินๆ ยังไม่เข้าใจว่าเป็นลำต้นไม้ท่อนหนึ่ง ตอนไม่ยิ้มคล้ายต้นไม้ป่วยต้นหนึ่ง ตอนยิ้มสีหน้ายิ่งเขียวเข้ม ดูไปคล้ายหุ่นไม้ลอกเลียนอากัปกิริยาของคนก็มิปาน

เซ็นเงสี คุระริวเค็นถามว่า "ลังแชอู เจ้ามาทำอะไร?"

...คนผู้นี้คือบุคคลที่เซ็นเงสี คุระริวเค็นฝึกให้เฝ้ารักษาค่ายกลไม้นามลังแชอู

สุ้มเสียงของลังแชอูฟังดูคล้ายสายลมโชยพัดผ่านต้นไม้อายุพันปีต้นหนึ่ง กล่าวว่า "มาดูว่าท่านปลิดชีวิตสุนัขของคนในบึงปลาบินแล้วหรือไม่?"

"นี่เป็นปฏิบัติการส่วนตัวของเรา ไม่ได้รับการบงการจากตำหนัก

ตัณหาฟ้า พวกเจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยว"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงไอ กล่าวว่า "พวกเราไม่คิดยุ่งเกี่ยว" ส่งเสียงไออีกหลายครา ค่อยหอบหายใจกล่าวต่อ "แต่ท่านกับพวกมันกลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย เราก็มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยวแล้ว"

ในแสงอรุณ ชายหนุ่มสวมชุดดำหลวมกว้าง ปกและแขนเสื้อขลิบขาวผู้หนึ่ง ไอพลางหอบหายใจพลาง เดินเข้ามาอย่างลำบากยากเย็น

เซ็นเงสี คุระริวเค็นแก้วตาหดเล็กลง กล่าวว่า *"ขงเบ้งอธรรมฮ่อเต๋าลี้?"*

ชายหนุ่มชุดดำขลิบขาวกล่าวอย่างยากลำบากว่า *"ใช่ เป็นเราฮ่อเต๋าลี้"*

เซ็นเงสี คุระริวเค็นกล่าวว่า "เหตุผลรวบรัดยิ่ง เราไม่คิดถูกผู้คนหลอกใช้"

ขาดคำ ยืดกายลอยตัวขึ้น ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง คนบนต้นไม้สองคนถูกตัดศีรษะร่วงหล่นลงโดยไม่ทันส่งเสียงแผดร้องแม้สักครึ่งคำ

แต่เซ็นเงสี คุระริวเค็นพอตกถึงพื้น ก็ถูกคนสวมเสื้อสีเขียวกลืนกับเนื้อไม้สิบเจ็ดสิบแปดคนโอบล้อมไว้ คนเหล่านั้นล้วนเปล่งรังสีการฆ่าฟันเกรี้ยวกราด มือถืออาวุธขนาดสั้น มือยู่สองคนถึงกับถืออาวุธยาวเพียงสามนิ้ว

คำพังเพยว่าไว้ *"สั้นหนึ่งนิ้ว อันตรายหนึ่งส่วน"* หากมิใช่ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ไม่กล้าใช้อาวุธสั้นอันตรายเช่นนี้

เซ็นเงสี คุระริวเค็นทราบ

แต่มันไม่กลัว

เซ็นเงสี คุระริวเค็นเข่นฆ่าไปในกลุ่มคน แทบทุกย่างก้าว จะปรากฏคนผู้หนึ่งหลั่งโลหิตมันสมองสาดกระเซ็น แผดร้องพลางล้มตายลง

จวบกระทั่งเซ็นเงสี คุระริวเค็นฆ่าคนที่สิบสามล้มลง ค่อยปรากฏช่องโหว่เป็นครั้งแรก

ขงเบ้งอธรรมพลันลอยตัวขึ้น

มันชิงพู่กันจากบริวารด้ามหนึ่ง จู่โจมใส่ช่องโหว่ที่กำลังจะเลือนลับโดยเร็วนั้น

แต่พริบตานั้นช่องโหว่พลันเลือนลับไป กลับกลายเป็นท่าสังหาร

เซ็นเงสี คุระริวเค็นจงใจล่อให้ขงเบ้งอธรรมลงมือเอง

เซ็นเงสี คุระริวเค็นเปลี่ยนจากอ่อนเป็นแข็ง ฟาดฟันดาบซามูไรออก รู้สึกละลานตาวูบ่ ขงเบ้งอธรรมถลันหลบไปหลังต้นไม้

ลำต้นไม้พลันแยกออกเป็นช่องสี่เหลี่ยมช่องหนึ่ง อาวุธลับสิบกว่าเล่มพุ่งออกมา จู่โจมใส่เซ็นเงสี คุระริวเค็น

เซ็นเงสี คุระริวเค็นสะบัดดาบ ปัดกระแทกอาวุธลับร่วงหล่นหมดสิ้น

น่าเสียดายมันมีเพียงดาบเดียว

เนื่องเพราะมันมีเพียงมือเดียว

ยามนั้น พู่กันของขงเบ้งอธรรมแทงใส่แขนขาดของมัน

เซ็นเงสี คุระริวเค็นคำรามก้อง ตวัดดาบฟันใส่ บนต้นไม้พลันปรากฏผงสีขาวกลุ่มหนึ่งโปรยลงมา

ผงสีขาวซัดใส่ดวงตาเซ็นเงสี คุระริวเค็นมองไม่เห็นอันใด ขณะเดียวกันปรากฏอาวุธลับชุดที่สองยิงออกจากลำต้นไม้

เซ็นเงสี คุระริวเค็นทางหนึ่งส่งเสียงร้อง ทางหนึ่งสะบัดดาบ ทางหนึ่งล่าถอย ปัดกระแทกอาวุธลับจำนวนหนึ่งร่วงหล่น แต่ก็ถูกอาวุธลับซัดใส่หลายเล่ม

รอจนอาวุธลับพ้นผ่าน เซ็นเงสี คุระริวเค็นยังกวัดแกว่งดาบซามูไรโถมเข้ามา แม้หลับตาแน่นยังเหี้ยมหาญน่าสะพรึงกลัว

ขงเบ้งอธรรมส่งเสียงไอจากหลังต้นไม้

เซ็นเงสี คุระริวเค็นควงดาบโถมไปหลังต้นไม้

จากนั้นทุกสรรพสิ่งพลันสงบลง

เห็นเซ็นเงสี คุระริวเค็นยังถือดาบซามูไรล่าถอยกลับมา แต่ทรวงอกถูกผ่าเป็นทาง โลหิตย้อมเสื้อผ้าจนแดงฉาน

ขงเบ้งอธรรมใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่งเช็ดมือขวาที่เรียวงามของมัน โลหิตบนมือของมันแปดเปื้อนผ้าเช็ดหน้าสีขาว

มันส่งเสียงไออย่างรุนแรงอีกครา ไอจนต้องยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดปาก เมื่อลดผ้าเช็ดหน้าลง บนผ้าเช็ดหน้าแปดเปื้อนคราบสีแดงที่น่าสะท้านใจ

แต่ไม่มีผู้ใดทราบ นั่นเป็นโลหิตบนร่างเซ็นเงสี คุระริวเค็น หรือเป็นโลหิตที่กระอักจากปากขงเบ้งอธรรม

เซ็นเงสี คุระริวเค็นยังยืนหยัดไม่ล้มลง

ขงเบ้งอธรรมลงมืออย่างรวดเร็ว พอลงมือก็ควักหัวใจเซ็นเงสี คุระริวเค็นออกมา ใช้มือบีบกรามเซ็นเงสี คุระริวเค็น ตัดลิ้นของมัน จากนั้นงอนิ้วทั้งสอง ควักดวงตาของเซ็นเงสี คุระริวเค็นออกมา

ขงเบ้งอธรรมมอบของโชกเลือดทั้งสามสิ่งแก่บริวารที่ถือพู่กันยาวสามนิ้วทั้งสอง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า *"พวกเจ้าออกเดินทางในบัดดล เร่งรุดทั้งกลางวันกลางคืน ไปหาฮารุฮิชีชินที่แดนอาทิตย์อุทัย..."* เอ่ยถึงตอนนี้พลันส่งเสียงไออย่างรุนแรง ชั่วครู่ค่อยสามารถกล่าวต่อ *"พวกเจ้าบอกต่อฮารุฮิชีชินว่า ผู้นำฝ่ายธัมมะประมุขหมู่ตึกปลาบินชิมแชน่ำ ใช้ลี้โป่วอีนำกำลังลอบทำร้ายเซ็นเงสี คุระริวเค็น พร้อมกับบอกว่า ฝีมือเพียงนี้มายังตงง้วนรังแต่แสดงความทุเรศให้เซ็นเงสี คุระริวเค็น ถ่ายทอดกลับไป เซ็นเงสี คุระริวเค็นไม่ยอม ลี้โป่วอีจึงควักดวงตา คว้านหัวใจ ตัดลิ้น เหลือแต่ใบหูให้มันถ่ายทอดเรื่องที่ได้ยินต่อบูชิโดชาวอาทิตย์อุทัย"* หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า "พวกเจ้าได้ยินชัดเจนแล้วหรือไม่?"

คนทั้งสองตอบว่า "ได้ยินชัดเจนแล้ว"

ขงเบ้งอธรรมสั่งให้คนทั้งสองพูดซ้ำเที่ยวหนึ่ง คนทั้งสองบอกได้โดยไม่ตกหล่นแม้สักคำเดียว ขงเบ้งอธรรมค่อยโบกมือกล่าวว่า "ไปเถอะ"

คนทั้งสองใช้ผ้าน้ำมันห่อของโชกเลือดทั้งสามสิ่งไว้ คุกเข่าโขกศีรษะ

วิ่งตะบึงจากไป

ขงเบ้งอธรรมส่งเสียงไออีกครา ทางหนึ่งไอ ทางหนึ่งล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมาเช็ดคราบโลหิตบนมือ

ล้งแชอู่ค่อยพลิ้วลงจากยอดไม้ดุจหมอกควันเบาบางสายหนึ่ง กล่าวว่า "เกรงว่าสองพี่น้องตระกูลพุงไปแล้วยากกลับมา..."

ขงเบ้งอธรรมกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "เราก็ไม่คิดให้พวกมันกลับมา"

ล้งแชอูชี้มือไปยังเซ็นเงสี คุระริวเด็น กล่าวว่า "อย่างนั้นคนผู้นี้..."

ขงเบ้งอธรรมกล่าวว่า "สับร่างมันให้แหลกเละ โยนลงแม่น้ำ คนตายในที่นี้เก็บกวาดให้หมดสิ้น คราบโลหิตทุกจุดให้ลบทิ้ง ต้นไม้ต้องโค่นทิ้งไม่เหลือเส้นผมแม้สักเส้นเดียว..."

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งส่งเสียงหอบ กลายเป็นส่งเสียงไออย่างรุนแรง

แต่คำพูดที่เปล่งจากปากขงเบ้งอธรรม พวกมันล้วนปฏิบัติตาม

นับแต่นั้น เซ็นเงสี คุระริวเด็นสาบสูญจากโลกนี้ ลี้โป่วอีและพวกยังไม่ทราบเรื่อง อย่างมากชาวเมืองง้วนกังเพียงประหลาดใจที่ไฉนขาดต้นไม้หลบแสงแดดไปต้นหนึ่งเท่านั้น

เสียงไออย่างรุนแรงทำให้ขงเบ้งอธรรมต้องล้วงผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมาอีกผืนหนึ่ง

เซ็นเงสี คุระริวเด็นพอจากไป ท้องฟ้าสว่างรำไรแล้ว

ลี้โป่วอีกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า "เอี๊ยบเฮียรับบาดเจ็บสาหัส ในตรอกย่งฮั้วแดนบักจาลี้ ทางทิศตะวันตกเมืองง้วนกัง มีกระท่อมหลังหนึ่ง หน้าประตูไม่มีรั้ว ขอเพียงปรบมือสามครั้ง จะมีสุนัขลายเล็กๆ ตัวหนึ่งวิ่งออกมา..."

หลวงจีนวิหคเหินมองดูลี้โป่วอีคล้ายกับบนจมูกลี้โป่วอีมีดอกไม้งอกเงยออกมา ถามสอดขึ้น "ท่านคิดซื้อเนื้อ?"

"นั่นเป็นที่อยู่ของอุยซิ้งอุย *(แพทย์เหนือแทพย์)* ไหนเอี๊ยะยี้"

แป๊ะแชอีกล่าวด้วยความยินดีว่า "ที่แท้ไหนเอี๊ยะยี้อยู่ที่เมืองง้วนกัง"

โป่วมึ่งปวยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เขาไฉนเรียกว่าแพทย์เหนือแพทย์?"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "เรื่องเพราะโรคร้ายที่แพทย์ทั้งแผ่นดินรักษาไม่ได้ ได้แต่ขอรับการรักษาจากไหนเอี๊ยะยี้"

แป๊ะแชอีกล่าวเสริมขึ้น "เกรงว่าไหนเอี๊ยะยี้ไม่ยอมรักษาเท่านั้น"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นั้นไม่แน่นัก ไหนเอี๊ยะยี้แม้มีนิสัยประหลาดพิกล แต่ยังมีจรรยาแพทย์สูงส่ง พวกท่านเมื่อไปถึง ขอเพียงเอ่ยชื่อเรา เขาจะให้การรักษาแน่นอน"

แป๊ะแชอีกล่าวว่า "เราจะแบกมันไปเอง"

เอี๊ยบมั่งเส็กกล่าวด้วยความยินดีว่า "กอกอ พวกเราไป..."

เอี๊ยบชอสิมแค่นเสียงหนักๆ ไม่สามารถเอ่ยปากความเจ็บปวดของการสูญเสียแขนขา สุดที่ผู้คนจะทนทานได้จริงๆ

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "นี่ต้องขอให้ไต้ซือ เต้าเจี้ยง และก๊กเฮียไปคุ้มครองเอี๊ยบเฮียด้วย"

แป๊ะแชอีกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ลี้เฮียไม่ร่วมทางหรือ?"

"ที่นี้จะอย่างไรเป็นกรมเมือง ไม่ควรสยบพนักงานกรมเมืองไว้เป็นเวลานาน เรายังต้องคลายจุดแก่พวกมัน ค่อยเร่งรุดไป"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันกล่าวว่า "เราก็รั้งอยู่ จะได้ขู่ขวัญลี้จระเข้ อย่าได้กดขี่ข่มเหงราษฎรอีก"

ลี้โป่วอียิ้มพลางกล่าวว่า "นี่ต้องขอพึ่งบารมีก๊กเฮียแล้ว"

เอี๊ยบชอสิมข่มความเจ็บปวดกล่าวว่า "เรื่องของเรา...ทำให้ทั้งหมดคลาดเวลาบุกฝ่าค่ายกลห้าธาตุ..."

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "ยังคงส่งเอี๊ยบเฮียไปยังกระท่อมจอมแพทย์ เรื่องบุกฝ่าค่ายกลห้าธาตุ ค่อยหารือโดยละเอียด"

แป๊ะแชอีรับคำ แบกเอี๊ยบชอสิมขึ้น เท้าไม่สะกิดพื้นก็พลิ้วออก

น.นพรัตน์ : แปล

นอกกำแพงตึก หลวงจีนวิหคเหินและนักพรตไม้แห้งทำหน้าที่รั้งท้าย

ลี้โป่วอีรู้สึกมีคนมองดูตน เมื่อเหลียวหน้ามองเพียงเห็นเงาหลังของเอี๊ยบมั่งเส็กติดตามแป๊ะแชอีไป อดบังเกิดความเลื่อนลอยราวเสียของรักมิได้

โป่วมึ่งปวยเห็นทั้งหมดมีตัวเบาสูงเยี่ยม เกรงว่าตนเองตามไม่ทัน ได้แต่กล่าวว่า "ลี้ตั่วกอ ข้าพเจ้ารั้งอยู่ที่นี้รอร่วมทางกับท่าน ดีหรือไม่?"

ลี้โป่วอีจงใจกล่าวว่า "ไม่ดี"

ยามนั้น ฟ้าสว่างทีละน้อย หมอกอรุณคลอเคล้า คล้ายกับภูษาราตรีทิ้งแพรเบาบางชั้นหนึ่ง ไม่อาจเห็นภาพโดยชัดตา

สี้โป่วอีสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า "คราบโลหิตที่นี้ ควรสะสางจึงถูกต้อง..."

พลันเหลือบเห็นเงาหลังสายหนึ่งแลดูคุ้นตา ทั้งแฝงรังสีฆ่าฟันต้องใจสั่นสะท้าน จากนั้นค่อยพบว่าป้ายขวาง *"สัตย์ซื่อ เที่ยงธรรม"* ในห้องสอบสวนถูกขัดถูจนแวววาว ในแสงอรุณรำไร สะท้อนเห็นถึงเงาหลังอันเดียวดายของตัวเอง

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า "พวกเราเข้าห้องสอบสวน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ร่างพลันสั่นสะท้าน ฟันในปากกระทบกันดังกึกกักล้มระทวยลงกับพื้น

สี้โป่วอีใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า "ก๊กเฮีย ท่าน..."

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวอย่างยากเย็นว่า "เรา...เมื่อตอนมือขาดเสียโลหิตมากไป หลังจากรักษาทุเลา กลายเป็นโรคเรื้อรัง คราใดที่กำเริบสร้างความทุกข์ทรมานยิ่ง"

สี้โป่วอีกระทืบเท้ากล่าวว่า "เรายังคงส่งก๊กเฮียไปรับการรักษาจากจอมแพทย์ไหน"

"ไม่ต้อง...รบกวนจอมแพทย์ไหน ปวยน้อย...ไปยังร้านเลี้ยงงูที่ริมถนน ซื้อกำมะถัน...กลับมาให้เรารับประทาน..."

โป่วมึ่งปวยกระโดดปราดขึ้นร้องว่า "กำมะถัน?"

"ดังนั้นได้แต่ใช้พิษจู่โจมพิษแล้ว"

ลี้โป่วอีโบกมือกล่าวว่า "เซี่ยวปวย รีบไปรีบกลับเถอะ"

โปวมึ่งปวยรับคำ กระโดดปราดขึ้นบนกำแพงตึก วิ่งตะบึงจากไป

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ยังนอนขดตัวกับพื้น คล้ายเจ็บปวดทรมานยิ่ง ลี้โป่วอีกุมข้อมือเขา ถ่ายทอดกำลังภายในอุ่นระอุเข้าไป ทางหนึ่งกล่าวว่า "ก๊กเฮีย ยาที่ใช้พิษจู่โจมพิษ ยังคงหลีกเลี่ยงจากการรับประทาน มิสู้ให้ไหนเอี๊ยะยี้ตรวจดู จะได้รักษาหายขาด..."

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวเสียงแหบแห้งว่า "โรคของเราต่อให้ไหนเอี๊ยะยี้ก็รักษาไม่ได้ นอกจาก..."

"นอกจากอะไร?"

สุ้มเสียงผู้เฒ่าซ่อนกระบี่พลันเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นยะเยียบเย็นชาว่า *"นอกจากเจ้า!"*

คำพูดพอกล่าว พลันดึงมือจากในแขนเสื้อ กระบี่หนึ่งแดงหนึ่งขาวแทงออกโดยพร้อมเพรียง

ลี้โป่วอีได้แต่หงายหน้าหลบเลี่ยง แต่กระบี่ทั้งคู่ล้วนแทงใส่ข้อแขนของเขา จมลึกถึงกระดูก ลี้โป่วอีหงายร่างไปด้านหลัง เท่ากับถอนตัวออกจากคมกระบี่ โลหิตฉีดกระจายในบัดดล

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ตามติดดุจเงาตามตัว กระบี่คู่พลันพุ่งออกจากเลือดเนื้อสองแขน ปักฉึกฉึกใส่น่องเท้าของลี้โป่วอี ลี้โป่วอีต้องร่วงฟาดพื้นดังโครมใหญ่

พริบตานั้นสองมือสองเท้าของลี้โป่วอีล้วนรับบาดเจ็บ กระบี่คู่ยังฝังอยู่ในน่อง ปรากฏสายโซ่เล็กละเอียดสองเส้นผูกโกร่งกระบี่ร้อยติดกับข้อแขนขาดของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

ลี้โป่วอีแขนขาล้วนรับบาดเจ็บ สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืนแล้ว

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ลอบทำร้ายอย่างกะทันหัน สุดที่ลี้โป่วอีจะคาดคิดมาก่อน หากเป็นอาวุธธรรมดา ยังทำร้ายเขาไม่ได้ แต่กระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบแหลมคมปานใด ต่อให้ลี้โป่วอีก็ทนทานไม่ได้

ลี้โป่วอีไม่คืบคลานลุกขึ้นในบัดดล เพียงถามว่า "เพราะเหตุใด?"

อาการสั่นกระตุกของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่สาบสูญไปราวปาฏิหาริย์ สีหน้ากลับกลายเป็นเย็นชายะเยียบ และกระด้างซึมเซา กล่าวว่า "เจ้าสมควรทราบว่าเพราะเหตุใด?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เมื่อห้าปีก่อน เราใช้ไม้ไผ่แทงฝ่ามือท่าน เนื่องเพราะท่านคิดชิงกระบี่ฆ่าคน ทั้งยังลงมือต่อเรา เราดูไม่ออกว่าท่านเป็นคนผูกใจอาฆาต..."

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "เราถูกแทงฝ่ามือทะลุ ไหนเลยจับกระบี่ได้อีก มือซ้ายเราก็ถูกสองกระบี่มังกรหงส์ฟันขาดไปสี่นิ้ว ดังนั้นเรายอมตัดมือทั้งสองฝังกระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบเข้าไป ฝึกเพลงกระบี่ใหม่..." มันกล่าวเสียงกระด้างว่า "เรื่องนี้เจ้าไม่เปิดเผยต่อยุทธจักร แสดงว่ารักษาชื่อเสียงของเราไว้ เล่าฮูสำนึกขอบคุณยิ่ง แต่เจ้าทำร้ายฝ่ามือเรา เราพอห้ามโลหิตกลับสู่ทางภูเขาก็สายเกินการณ์ ฮ่อผังกระบี่ตายในเงื้อมมือซีเบ๊คุ้งและกงซุนกึงแล้ว เจ้านับเป็นต้นเหตุทำร้ายมัน..." สุ้มเสียงมันเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด กล่าวว่า "เจ้าทำร้ายเรา เราไม่กล้าล้างแค้น แต่เจ้าเป็นคนทำร้ายพี่น้องเราทางอ้อม หลายปีมานี้ เราใช้เท้าทั้งคู่กวาดหลุมฝังศพของฮ่อผังกระบี่ แต่ละครั้งเราบอกต่อพี่น้องในปรภพว่า เราต้องฆ่าซีเบ๊คุ้ง กงซุนกึง ลี้โป่วอีทั้งสาม แก้แค้นให้กับมัน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ปรากฏเสมหะพลุ่งขึ้นถึงลำคอ ต้องถ่มออกมา ทรวงอกกลับสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรง

ลี้โป่วอีฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "อย่างนั้นที่ว่าท่านเป็นโรคเรื้อรัง ต้องใช้กำมะถัน ล้วนเป็นเรื่องแปลกปลอมแล้ว"

ยัยผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กล่าวว่า "เราเพียงคิดกันโป่วมึ่งปวยออกไป มิให้มันขัดมือขวางเท้า และไม่คิดฆ่าฟันมากเกินไป"

ลี้โป่วอีปวดแปลบที่แขนขาจนต้องขมวดคิ้ว ปากกล่าวว่า "ท่านคิดฆ่าเรา?"

"ตอนนี้เรายังมีหนทางเลือกอื่นอีกหรือ?"

"หากท่านฆ่าเรา จะว่ากล่าวกับแป๊ะแซอีและพวกอย่างไร?"

"เราจะบอกต่อพวกมันว่า ท่านไม่คิดตั้งตัวเป็นศัตรูกับตำหนักตัณหาฟ้า จงใจกันพวกมันไป เราคาดว่าเราทำเช่นนี้ ไม่ขัดต่อคำสั่งของบึงปลาบิน ประมุขแซ่ซิมก็ปรารถนาให้ท่านตาย"

ลี้โป่วอียิ้มเยาะตัวเอง กล่าวว่า "คิดไม่ถึงมีคนมากมายต้องการให้เราตาย"

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ส่งเสียงหัวร่อแหบแห้ง กล่าวว่า "ที่สมควรตายย่อมต้องตาย"

ลี้โป่วอีพลันกล่าวว่า "ท่านไม่สบาย?"

"เราบอกแล้วว่าเราเสแสร้ง"

ลี้โป่วอีกล่าวยั่ว "เสียงของท่านแสดงว่าเป็น"

"เสียงของเราเป็นอะไร?"

ลี้โป่วอีกล่าวว่า "เป็นโรค บุรุษสุ้มเสียงกังวาน เสียงท่านแหบพร่าเลือดลมอ่อนโทรม ลำคอมีเสลดตีบตัน ยิ่งมิใช่ลางดี หากรับฟังคำเตือนเรา..."

"เจ้าไม่ต้องเตือนแล้ว เราไม่คิดฟัง ไม่ว่าอย่างไร เราต้องฆ่าเจ้าแน่นอน"

กระตุกมือวูบ ถอนกระบี่คู่จากขาพับลี้โป่วอี ควงเป็นรุ้งอันเจิดจ้าสองสาย แทงปราดใส่ลี้โป่วอี

ลี้โป่วอีโลหิตฉีดพุ่งจากสองเท้า ไม่มีปัญญาถดถอยหนี ได้แต่กลิ้ง

ตัวหลบเลี่ยง กระบี่คู่จึงแทงใส่อากาศธาตุ

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่เขี่ยกระบี่คู่ ก่อเกิดผงคลีคละคลุ้งครอบคลุมใส่ลี้โป่วอี จากนั้นลอยตัวขึ้น จู่โจมกระบี่คู่ออกอีกครา

ลี้โป่วอีหลับตาลง มิให้ถูกผงคลีซัดใส่ แต่สองหูยังสามารถฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง น่าเสียดายสองมือรับบาดเจ็บ ไม่มีเรี่ยวแรงตีโต้ ได้แต่กลิ้งตัวหลบเลี่ยง เกลือกกลิ้งไปยังห้องสอบสวน

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่จู่โจมสองคราพลาดผิด พลันเร่งเร้าพลังใส่สองแขนบังคับกระบี่คู่พุ่งออกจากสายโซ่

ลี้โป่วอีกลิ้งตัวสืบต่อ เสียงโครมเมื่อหน้าผากปะทะชนกับบันไดศิลา แต่นับว่าหลบรอดจากสองกระบี่นี้

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่หดกระบี่คู่กลับ สืบเท้าเข้าหาทีละก้าว กล่าวว่า "ดูว่าเจ้าจะหลบรอดต่อไปอย่างไร?"

ลี้โป่วอีพลันยืดเอวขึ้น ดีดกายขึ้นบนบันไดขั้นสุดท้าย ร่วงฟาดลงบนบันได

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่หอบหายใจกล่าวว่า "เจ้าจะช้าเร็วยากรอดพ้นจากความตาย" พลางคุมกระบี่โถมขึ้นบนบันได

ลี้โป่วอีฉวยโอกาสที่มันพลิ้วขึ้นบนบันได รวบรวมเรี่ยวแรงพุ่งชนใส่แคร่กลอง แคร่กลองไหนเลยทนทานแรงพุ่งชนของลี้โป่วอีได้ ถึงกับครืนล้มลง

กลองหนังหน้าห้องสอบสวน ความจริงจัดไว้สำหรับให้ราษฎรย่ำกลองร้องทุกข์ กลองหนังร่วงหล่นลงดังโครมคราม ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ยามกะทันหันคำนวณจิตเจตนาของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก ดังนั้นชะงักงันวูบ

กลองหนังตกถึงพื้น ลี้โป่วอียืดกายอีกครา กลิ้งตัวถึงข้างกลอง

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่แสยะยิ้มกล่าวว่า "ประเสริฐ เราจะฆ่าเจ้า ซ่อนซากศพอยู่ในกลองหนัง"

ลี้โป่วอีพลันสะบัดศีรษะ ชนใส่กลองหนังดังโครม

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ตวัดกระบี่ขึ้น พลันรู้สึกหัวใจคล้ายถูกกระทุ้งใส่คราหนึ่ง ต้องยกมือกุมอก ถอยกายไปหนึ่งก้าว

ลี้โป่วอีตาแดงฉาน สลัดศีรษะอีกครา ชนใส่กลองหนังใบนั้น

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คิดใช้เสียงร้องกลบเสียงกลองจนใจที่สุ้มเสียงคล้ายล่อแตก เลือดลมอ่อนโทรม ถูกเสียงกลองกลบไปสิ้น

ลี้โป่วอีใช้หน้าผากกระแทกกลอง บังเกิดเสียงทึบเป็นคำรบสาม

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่หน้าซีดขาว คิดใช้สองมืออุดหู แต่หลังจากที่มันมือขาด ล้วนใช้กระบี่แทนมือ เคลื่อนไหวไม่สะดวก ยกมือถึงกลางคันต้องตกห้อยลง

มันส่งเสียงร้องเบาๆ คิดยืดกายขึ้น ลี้โป่วอีกลับใช้หน้าผากกระแทกใส่กลองหนังอย่างถี่ยิบ

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่รู้สึกหัวใจคล้ายถูกพะเนินเหล็กกระทุ้งกระแทกล้มระทวยลงกับพื้น กลิ้งลงจากบันไดศิลา

ลี้โป่วอีไม่สามารถใช้แขนขา ได้แต่เกร็งลมปราณทั่วร่างใส่หน้าผากใช้กลองหนังต่างอาวุธ ตอบโต้ใส่ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่

แต่เสียงกลองอันหนักหน่วงสร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนละแวกใกล้เคียงกับกรมเมืองถึงกับสะท้านครึ่งเมืองง้วนกัง

กลองของเมืองง้วนกังน้อยครั้งจะดังขึ้น ผู้ที่ย่ำกลองร้องทุกข์มักถูกโบยก้นจนแหลกเละ หลายปีมานี้ กลองหนังร้องทุกข์เพียงเป็นเครื่องมือสร้างคดีของลี้จระเข้เท่านั้น

เมืองง้วนกังไม่เคยมีเสียงกลองที่หนักหน่วงปานนี้ มีพลังปานนี้ โดยเฉพาะยามเช้าตรู่เช่นนี้

เสียงกลองสะกิดความสงสัยอยากรู้ของผู้คนจำนวนมาก คิดมาชมดูว่าคนย่ำกลองร้องทุกข์เป็นใคร

ผู้มาเป็นบุคคลแรกคือโป่วมี่งปวย

โป่วมี่งปวยออกจากกรมเมืองไม่ไกล ก็ได้ยินเสียงกลองสะท้านฟ้า

ดังนั้นรีบวิ่งกลับมา เขาวิ่งเร็วกว่าผู้ใดทั้งสิ้น

ขณะจะบรรลุถึงกรมเมือง เสียงกลองพลันชะงักขาดหาย แต่สองหูยังลั่นอึงอลไม่คลาย

โป่วมึ่งปวยใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก กระโดดโลดข้ามกำแพงตึก ก็เห็นผู้คนสองคน

คนหนึ่งนอนอยู่บนเชิงบันได คว่ำหน้ากับพื้น อีกคนหนึ่งกำลังคลานลงบันไดช้าๆ ข้างกายทิ้งไว้ด้วยกลองหนังใบหนึ่ง กลองหนังถูกทะลวงแตกเป็นช่องใหญ่

คนที่เชิงบันไดคือผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ คนคลานลงบันไดมาอย่างยากเย็นคือลี้โป่วอี มือเท้าของเขายังปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ที่ซึ่งคืบคลานผ่านทิ้งคราบโลหิตเป็นทาง

โป่วมึ่งปวยร้องเรียก *"ตั่วก่อ"* วิ่งถึงข้างกายลี้โป่วอี ลี้โป่วอีชิงกล่าวว่า "รีบประคองเราไปดูก๊กเฮีย"

โป่วมึ่งปวยรีบประคองลี้โป่วอีถึงเชิงบันได พอเพ่งตามองเห็นท้ายทอยและกลางหลังของผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ ปรากฏปลายกระบี่หนึ่งแดงหนึ่งขาวโผล่ออกมาสองท่อน ต้องใจหายวูบ ร้องโพล่งว่า "ไฉน...เป็นเช่นนี้..."

ลี้โป่วอีทอดถอนใจกล่าวว่า "นี่ล้วนเป็นฟ้าลิขิต"

ที่แท้ลี้โป่วอีแผ่พุ่งพลังกระแทกกลอง จุดประสงค์เพียงเพื่อสะกดผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ไว้ ไม่มีเจตนาฆ่าทิ้ง คิดไม่ถึงผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ใจเด็ดแรงกอปรกับเสมหะติดคอ ยามจิตใจว้าวุ่น กลับใช้มือกุมอก ยื่นนิ้วบีบคอหอยคิดลดทอนความเจ็บปวดทรมาน

แต่ว่ามันไม่มีมือ

มือของมันคือกระบี่

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ยามวอกแวกวุ่นวาย กระบี่วิเศษทั้งสองเล่มกลับแทงทะลุคอหอย ทรวงอกออกไป เสียชีวิตในบัดดล

ยามนั้น ลี้โป่วอีก็กระแทกจนกลองหนังขาดออก

ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กลับไม่ขยับเคลื่อนไหวอีก

ตอนแรกลี้โป่วอียังเข้าใจว่า ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ถูกกระแทกสิ้นสติไป จึงคืบคลานลงมาชมดู

...ผู้เฒ่าซ่อนกระบี่กลับตายใต้กระบี่ไท้ออ ตั้งเชียบของกอซูบ๊วยเม้ง และซีเซียวแม้ ไยมิใช่เป็นกรรมสนองไม่พลาด?

ลี้โป่วอีกล่าวอีกว่า "เรื่องนี้เราจะค่อยๆ อธิบายต่อเจ้า ซากศพของก๊กเฮียไม่อาจทิ้งอยู่ที่นี้ ไม่เช่นนั้นผู้คนพอพบเห็นกระบี่คู่นี้ ต้องทำลายซากศพช่วงชิงกระบี่แน่นอน"

โป่วมึ่งปวยกลอกตาตลบหนึ่ง ขบคิดแล้วกล่าว "ตั่วกอหากไม่ถือสาข้าพเจ้าจะแบกผู้อาวุโสแซ่ก๊ก สองมือโอบอุ้มตั่วกอ รีบรุดไปหาจอมแพทย์ไหน"

ลี้ตั่วกอผงกศีรษะกล่าวว่า "ขอเพียงพบพานจอมแพทย์ไหน แขนขาเราคู่นี้คงรักษาได้ แต่เรื่องบุกฝ่าค่ายกลห้าธาตุ เกรงว่า..." เอ่ยถึงตอนนี้ต้องทอดถอนใจยาวออกมา

ยามนั้น นอกจากกรมเมืองบังเกิดเสียงคนพลุกพล่าน ยิ่งนานยิ่งใกล้เข้ามา ลี้โป่วอีกล่าวว่า "พวกเราไปกันเถอะ"

โป่วมึ่งปวยแบกซากศพผู้เฒ่าซ่อนกระบี่ไว้บนหลัง โอบอุ้มร่างลี้โป่วอีขึ้น รู้สึกลำบากกินแรง กระโดดข้ามกำแพงออกไปไม่ได้ ลี้โป่วอีได้ยินคนมาถึงหน้าประตูกรมเมืองแล้ว จึงกล่าว "ออกทางประตูหลัง"

โป่วมึ่งปวยวิ่งปราดเข้าตึกใน ทะลวงออกทางตึกหลัง เตะประตูหลังเปิดออก หัวร่อพลางกล่าวว่า "คิดไม่ถึงมาถึงที่นี้ ยังต้องออกทางประตูหลัง"

ที่เบื้องนอก ฟ้าสีครามดั่งชะล้าง เมฆขาวลอยฟ่อง ลี้โป่วอีกล่าวว่า "มีคนมากหลายมาถึงที่นี้ ไม่อาจเห็นฟ้าสว่างอีก สามารถออกไปย่อมเป็นเรื่องดี"

น.นพรัตน์ : แปล

โป่วมึ่งปวยพอฟัง ก้าวข้ามธรณีประตูออกไป กล่าวว่า "ข้าพเจ้าก้าวข้ามออกไปแล้ว"

จบตอนโฉมสะคราญมากสีสัน

คำนำ

วิชาโหราศาสตร์ความจริงเป็นภาพสะท้อนทางจิตใจประการหนึ่ง ปราชญ์เมิ่งจื๊อกล่าวว่า “การแสดงออกของคน ไม่มีใดเกินดวงตา ดวงตาไม่อาจปกปิดความชั่วร้าย หากใจเที่ยงธรรม ดวงตาจะมองตรง หากใจไม่เที่ยง ดวงตาจะลายละลาน” หมายความว่าหากจิตใจไม่เที่ยง บังเกิดความคิดอันชั่วร้าย สายตาจะไม่กล้ามองตรง หากสายตามีพลังเป็นประกายเจิดจ้า บ่งบอกว่าจิตสมาธิรวมตัว ทั้งเฉลียวฉลาด

ดวงตาเป็นเช่นนี้ การสังเกตส่วนอื่นๆ ก็เช่นกัน คนผู้หนึ่งไม่ว่าเวลาใดล้วนเคลื่อนไหวมือเท้าไม่หยุด พวกเราจะยึดถือว่ามันเป็นคนหลักลอยไม่พึงเชื่อถือ คนผู้หนึ่งมักขมวดคิ้วแนบแน่น พวกเราจะยึดถือว่ามันนิยมใคร่ครวญ ขณะเดียวกันก็เจ้าทุกข์เกินไป สภาพดังกล่าวไม่ว่าวิเคราะห์ถูกต้องหรือไม่ ล้วนเป็นการสะท้อนอารมณ์จิตใจผ่านทางอิริยาบถความเคลื่อนไหว ส่วนลายเส้นบนฝ่ามือ เป็นการบันทึกสถิติในอดีต และบ่งชี้ถึงอนาคต ฝ่ามือยังพูดได้ การทำงานตลอดจนอารมณ์ของคนผู้หนึ่ง สามารถสังเกตจากมือของมัน แม้แต่การสัมผัสมือ หยาดเหงื่อที่ไหลซึม ตลอดจนการสัมผัสมือที่กระตือรือร้น จะบ่งบอกว่าเป็นบุคคลที่แตกต่าง เหล่านี้ล้วนเป็นการ “เคลื่อนไหวจากภายใน ต้องแสดงออกทางภายนอก” ยิ่งพิสูจน์ว่าวิชาพยากรณ์มิใช่ศาสตร์อันลี้ลับ เพียงแต่อาศัยปรากฏการณ์ *(ทางแขนขา*

และองคาพยพบนใบหน้า) หยั่งคำนวณถึงแก่นแท้ *(ทางจิตใจและโชคชะตา)* และจากแก่นแท้อนุมานถึงรูปแบบของปรากฏการณ์

ทางพื้นบ้านก็มีการพยากรณ์ที่ดาษดื่นรวบรัดเข้าใจง่าย ยกตัวอย่าง เช่น "หน้าตาสง่าราศี ร่ำรวยมากยศศักดิ์" "ตำแหน่งน้ำตาบุ๋มลึก ห่างไกลจากลูกหลาน" "ตาเยิ้มราวกับน้ำ ชายหญิงมากกามคุณ" เป็นต้น หากแยกแยะโดยละเอียด ส่วนใหญ่สอดคล้องกับการคำนวณและอนุมานระหว่างปรากฏการณ์กับแก่นแท้ ถึงแม้ไม่ถูกต้องทั้งหมด แต่ก็มีคำควรแก่การพิจารณา

ในชุดพยากรณ์ประกาศิตเขียนถึงเรื่องไฝ ในตำราพยากรณ์โบราณเปรียบส่วนใบหน้าของคนเป็นแผ่นดิน หากดินดีจะเกิดไม้งาม หากดินเลวจะเกิดหญ้ารุงรัง ดังนั้นไฝดีหมายถึงไม้งาม ไฝเลวหมายถึงหญ้ารุงรัง อันแรกจัดว่าเลิศล้ำ อันหลังจัดว่าขุ่นหมอง ตามคำเล่าขาน จูหยวนจางเท้าเหยียบเจ็ดดาว หมายความว่าส้นเท้ามีไฝแดงชาดเจ็ดเม็ด สมควรจัดเป็นไฝดี จึงพลิกชะตาจากหลวงจีนกุฏฐังเป็นปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์หมิง *(ภาษาแต้จิ๋วอ่านว่าเหม็ง)* แต่คำเล่าลืออยู่ส่วนคำเล่าลือ ส้นเท้าจูหยวนจางมีไฝหรือไม่ ไม่เคยมีคนเห็น ผู้แต่งนิยาย คนเล่าเรื่องราวและผู้คนทั้งหลายล้วนมุ่งหวังมีวีรบุรุษผู้กล้าและโอรสสวรรค์ ดังนั้นมีเครื่องหมายที่ใบหน้าหรือทางร่างกายเรียกว่าไฝ

วิชาพยากรณ์ก็เช่นเดียวกับวิชาความรู้อื่นๆ มาจากสำนักต่างๆ มากมาย วิชาพยากรณ์ของตะวันออกกับตะวันตก มักแตกต่างกัน ยกตัวอย่างสตรีที่ลายมือขาด ทางตะวันออกเห็นว่าดวงแข็งข่มสามี ไม่ควรตบแต่ง ทางตะวันตกกลับเป็นว่าเป็นรูปแบบของ "หญิงเหล็ก" ซึ่งมีความคิดความอ่านของตัวเอง นี่สืบเนื่องจากพื้นเพทางสังคมวัฒนธรรมที่ผิดแผกเกิดข้อสรุปที่แตกต่าง ซึ่งตัวอย่างเช่นนี้ มีอยู่มากมาย แม้แต่วิชาพยากรณ์ทางตะวันออก ได้แก่จีนกับญี่ปุ่นและอินเดีย ก็มีข้อแปลกแยกออกไป

ในส่วนของวิชาพยากรณ์ของจีนก็แบ่งออกเป็นสำนักต่างๆ เช่น สำนักมั่วอี ลิ้วจึง และบรรพบทซิ้งเซี่ยช้วนเพียง ดีที่แม้ว่าแตกต่าง แต่หลักใหญ่ใจความตรงกัน เช่นเดียวกับการฝึกฝีมือและวิธีใช้ของแต่ละสำนัก แม้แตกต่าง แต่โดยหลักการเพื่อเสริมสร้างสุขภาพร่างกาย วัตถุดิบในการเขียนของข้าพเจ้าไม่ได้แบ่งแยกค่าย ดังนั้นวิธีพยากรณ์ในหนังสือทั้งไม่ได้มาจากสำนักเดียว มิหนำซ้ำแต่ละสำนักอาจไม่เห็นด้วย

พยากรณ์ประกาศิตเขียนจบเป็นตอนๆ แต่ละตอนเป็นเอกเทศและสามารถอ่านต่อเนื่องไป นวนิยายกำลังภายในชุดนี้เขียนกำลังภายในเป็นหลัก วิชาพยากรณ์เป็นรอง แต่ว่านวนิยายทั้งหมดล้วนยึดถือลักษณะนิสัยของคนเป็นหัวข้อหลัก ด้านความรักความแค้น โศกศัลย์หรรษา ความขัดแย้งและข้อหักล้าง ความสำเร็จล้มเหลว ความเป็นความตาย เกียรติยศอัปยศ เป็นจุดสำคัญที่นักเขียนต้องแสดงออก แน่นอน นวนิยายเรื่องหนึ่งต้องคำนึงถึงความน่าอ่านเป็นอันดับแรก ขึ้นอยู่กับเทคนิคการเขียนของบุคคล สำหรับข้อนี้ ข้าพเจ้าไม่ลืมเลือนคำแนะนำของท่านกิมยัง และกำลังใจจากนางสาว**ปึงง่อจิน***

อุนสุยอัน

2 ก.ค. 1982

แก้ไขเมื่อ พ.ย. 1997

แก้ไขล่าสุดเมื่อ ธ.ค. 2004

---

* *เพื่อนหญิงของอุนสุยอัน*